

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

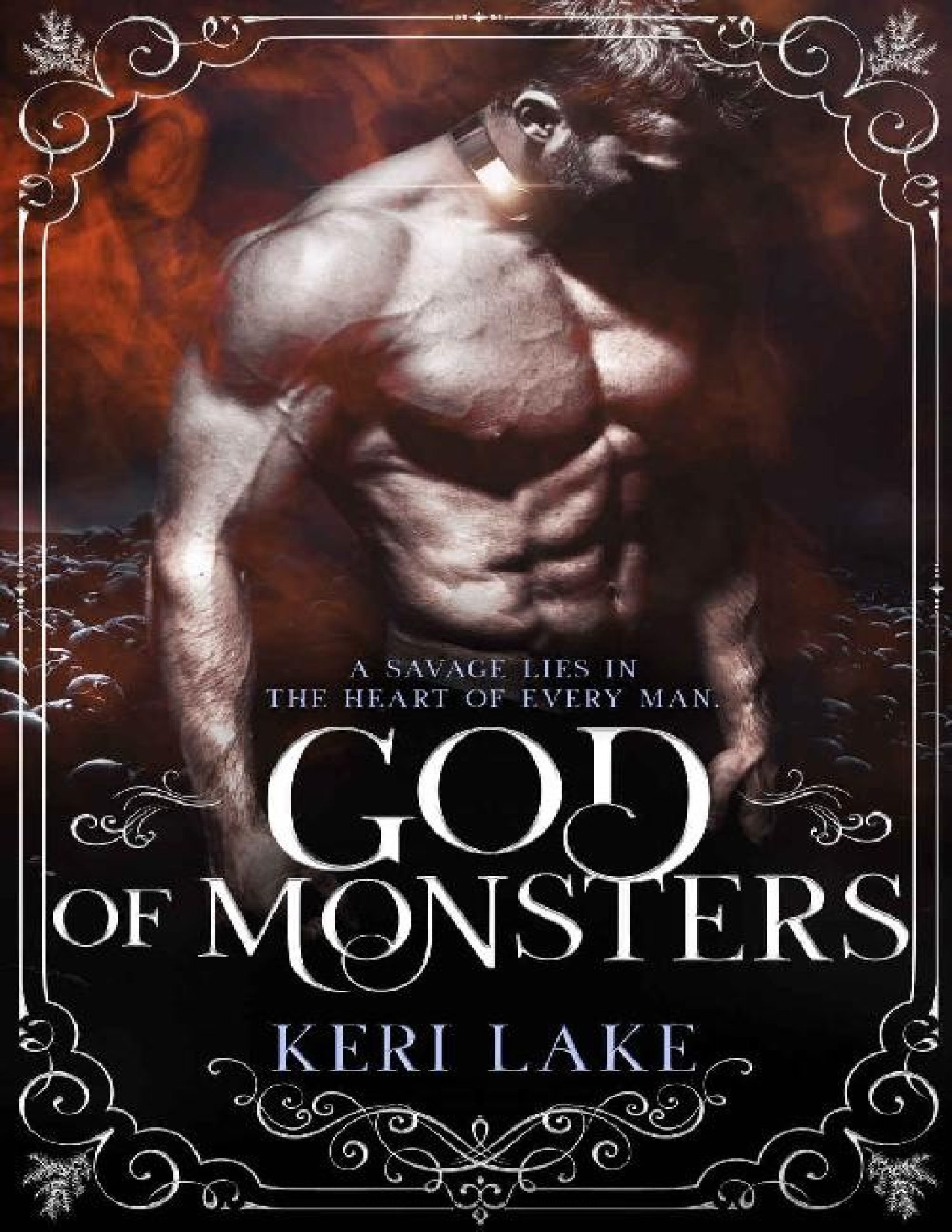
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A muscular man with a glowing collar, standing in a dark, fiery environment. The man is shirtless, showing his well-defined muscles. He has a glowing collar around his neck. The background is dark and fiery, with a red and orange glow. The entire image is framed by a decorative, ornate border.

A SAVAGE LIES IN
THE HEART OF EVERY MAN.

GOD OF MONSTERS

KERI LAKE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CANAVARLAR TANRISI

KERI GÖLÜ

CANAVARLAR TANRISI
KERI LAKE tarafından
yayınlandı www.KeriLake.com

Telif Hakkı © 2020 Keri Lake

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, olaylar, yerler veya diğer unsurlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak resmi [Okay Creations](#)
Fotoğrafçı tarafından yapılmıştır:
[Andrei Vishnyakov](#)
Kurgu: [Julie Belfield](#)

Uyarı: Bu kitap, bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği açık cinsel içerik ve şiddet sahneleri içermektedir.

İÇİNDEKİLER

Değerli
Okuyucumuz,
VIP E-posta
Listesi
Keri Lake Playlist Yazarının
Diğer Kitapları

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Sonsöz 1

Sonsöz 2

Teşekkür

Keri Lake'in Diğer Kitapları

Yazar Hakkında

D E A R R E A D E R ,

Bunun bu serinin son kitabı olması beni üzüyor.

Son birkaç yılda bu karakterleri çok sevmeye başladım ve bu dünyayı terk etmekten nefret ediyorum. Yetişkinler için karanlık distopik romantizm nispeten küçük bir alt türdür, bu nedenle Juniper Unraveling, bu hikayelerin acımasız doğasına rağmen gerçekten sevdiğim şeyi yazma durumuydu. Bu türde yeni karakterler ve dünya inşası ile daha fazlasını yazmayı planlıyorum, ancak bu kitaplar kalbimde her zaman özel bir yere sahip olacak. Teşvikiniz ve bu seriye olan sevginiz sayesinde, başlangıçta tek başına olması planlanan bir dünyayı inşa etme ve genişletme fırsatım oldu.

Lütfen bu kitabın bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek bir dizi tetikleyici ve sahne içerdiğini unutmayın. Bu sahneler oldukça grafik olduğu için dikkatli olun. Rızaya dayalı olmayan seks, şiddet ve kayıp bu kitapta karşılaşacağınız konulardan birkaçıdır.

Karanlıkla birlikte ışık da gelir ve bu kitaptaki yolculuk kolay olmasa da, bu bir aşk romanıdır ve bu nedenle, devam etmeye karar verirsiniz, bir parça umut size rehberlik edecektir.

Bu seriye ve bu karakterlere bir şans verdiğiniz için teşekkür

ederim. Umarım Titus ve Thalia'nın hikayesini beğenirsiniz.

Sevgiler,
Keri

VIP E-posta Listesine kaydolarak Keri Lake'in yeni sürümlerini, özel ekstralarını ve daha fazlasını takip edin:

[VIP E-POSTA KAYDI](#)

Eşantıyonlar, eğlenceli sohbetler ve kitaplarının ön kopyalarını kazanma şansı için okuma grubuna katılın: [VIGILANTE VIXENS](#)

OTHERBOOKSBYKERILAKE

KANUNSUZLAR SERİSİ

RİCOCHET GERİ

TEPME INTREPID

BALISTİK

ARDIÇ ÇÖZGÜ SERİSİ ARDIÇ

ÇÖZGÜ PATİSKA İNEN

LEŞ KRALLARI

GAZABIN OĞULLARI SERİSİ

RUH İNTİKAMI ALINDI

RUH DIRILDI RUH

KÖLELEŞTİRİLDİ

RUH KURTARILDI

THE FALLEN (GAZAP OĞULLARI YAN ÜRÜNÜ)

KUM ADAM DÜETİ

NOCTURNES & NIGHTMARES

REQUIEM & REVERIE

STANDALONES

DALGALANMA

ETKİSİ

TUZ VE KEMİK USTASI

Gelecek kitapların ARC'lerini kazanma şansı için Keri'nin haber bültenine kaydolun!

PLAYLIST

Fear Inoculum - TOOL
Moondust - Jaymes Young
Arsonist's Lullabye - Hozier
Depraved - Mammals
Freak of Nature - Broods & Tove Lo
When The Night Is Over - Lord Huron
Lover, Please Stay - Nothing But Thieves
Purgatory - Digital Daggers
İyi Olacağım - Jaymes Young
By Your Side - Sade
The Fold - Wickerbird
Aşkını Benimle Paylaş - Aretha Franklin
Dilek - Nine Inch Nails
Minör Piyano Anahtarı - Iron & Wine
How To Disappear Completely - Radiohead
Come Find Me - Emile Haynie, Lykki Li, Romy
Stand By Me - Ben E. King
Doğa Çocuğu (Akustik) - AURORA
Hapishane Seksi -
TOOL *Carry Me* -
Eurielle *Distopya* -
Bush

PROLOJE

TITUS

Titus çenesini kararmakta olan gökyüzüne doğru eğdi ve yaklaşmakta olan fırtınanın yoğun nemini içine çekti. Rüzgârlar güneyden esmeye başlamıştı, bu da uzun ve sıcak bir yazın daha habercisiydi.

kurak çölün üzerinde yanan bir fitil gibi.

Ve daha fazla fırtına.

Brandayı sırt direğine doğru gererek, birkaç saat içinde sağanak yağmura dönüşmesi muhtemel olan tek sığınağının dış yüzeyini sağlamlaştırdı ve kazığı toprağa çakmak için yanındaki ağır taşı aldı. Derme çatma evi haftalar boyunca kışın soğuğuna karşı koruma sağlamıştı ama o zamandan beri hor kullanılmaktan yıpranmıştı. Zaten Titus hava koşullarından hiç rahatsız olmamıştı. Yıllar geçtikçe derisi sertleşmiş, doğanın karşısına çıkarabileceği her türlü vahşete alışmıştı.

Ölü Topraklar'da hayat bazen acımasız olabiliyordu ama en azından özgür bir adamdı.

Kampın öbür ucunda, Alfa kardeşi kendi çadırının iplerini sağlamlaştırmayı bitirdi ve küçük kamp ateşinin üzerinde şişte kızartılan tavşanları çevirmek için çömeldi.

"Kokuyu alıyor musun, kardeşim? Bu bir ustanın işi." Atticus'un sesindeki alaycı eğlence Titus'un yere bir kazık daha çakarken başını sallamasına neden oldu. "Senin sunduğun kömürleşmiş, ateşte boğulmuş leşlerden çok farklı."

Titus ayağa kalkıp yeşil dallarla süslenmiş altın eti görünce, "Açlıktan ölmek senin hakkın," diye tükürdü. "Benim geldiğim yerde yemeklerin çiçeklerle süslenmesine gerek yok."

"Bunlara ot deniyor. *Lezzet* katarlar. Son baktığımda aynı yerden geldiğimizi gördüm."

"Çatı katını almış olmalısın. O cehennem çukurunda yuttuğum hiçbir şey *otlarla* tatlandırılmamıştı."

Calico'da servis edilen yemekler zar zor yenebilirdi, ancak Alfalara verilen daha doyurucu yemekleri bile yutmak zordu.

"Eğer çatı katı derken, eldivenli bir el kırımın yarısına kadar sokulmuşken revirin iltihaplı bağırsaklarını kastediyorsan, sanırım öyle." Boğazındaki öfkeli ses, şiş tavşanı kaldırmasıyla birlikte kesildi ve lanet şeyi parlatılmış bir mücevheri inceler gibi inceledi. "O yüksek hayatı hiç umursamadım. Senin tatsız yemeklerini bile her z a m a n tercih ederim."

Titus homurdanarak kendini şenlik ateşinin yanındaki toprak yatağa bıraktı ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Bunu geçen hafta yattığın kadına söyle."

Atticus'un bir anlık odaklanmasını kahkahalar bozdu ve başını salladı. "Biraz yumruk ruha iyi gelir."

Kamplarından yolun aşağısında, ikisinin zaman zaman ticaret yaptığı bir kovan vardı. Titus'un durumunda tavşan eti ve geyik eti karşılığında yakıt ve battaniye. Atticus'un durumunda ise kesilmiş odun karşılığında içki ve seks. Kovadaki elli yaşın altındaki tek dişiler üç ergen kızdan oluşuyordu ve Atticus emeklerinin karşılığında onları eşit şekilde yağmalamayı uygun gördü. Gerçi odun kesme işini kendi başlarına yapabilecek kadar güçlü kuvvetli birkaç erkek de *vardı*, yani belki de seks karşılığında yapılan takas Titus'un sandığı kadar tek taraflı değildi.

Kızları Titus'a da teklifte bulunmuş olsa da, vicdanı bir dişiyi hamile bırakma riskini göze alamayacak kadar ağır basıyordu. Sıradan hiçbir diş Calico'lu bir Alfa tarafından hamile bırakılmayı kaldıracabilecek donanımına sahip değildi.

Nedense Atticus, Titus'un azarlamalarına rağmen tehlikeleri umursamıyor gibi görünüyordu.

Yine de kovana gidiş gelişleri her seferinde zorlaştırıyordu. Sevişmeler. Çiçek ve tatlılık kokan genç, doğurgan kadınların çapkın gülümsemeleri. Titus'a en son bir kadınla birlikte olduğu zamanı hatırlatıyordu. İki yıl önce, en iyi arkadaşının kızı Calithea'yı sikmeye zorlandığı zamanı.

Valdys'in Calico'nun içine hapsolmasıyla genç diş, her ay yaşadığı ve ancak bir Alfa'nın tohumuyla rahatlayabilen bir tür berbat çiftleşme döngüsü olan acı verici kızgınlık nöbetlerine katlanmıştı. Buna rağmen

Suçluluk duygusu, bu görevden zevk alan küçük bir parçası vardı. Aradan o kadar yıl geçmişti ki, o sırada Cali'nin iyiliği için görmezden gelmeyi seçtiği duyguları takdir ettiğini itiraf edebilirdi. Bittiğinde her ikisi de rahatlamıştı. Soğuk, kopuk seks, ama bu Titus için yeni bir şey değildi. Bildiği tek şey buydu.

Bundan önce, bir mahkûm olarak kaderlerini asla öğrenemeyeceği sayısız kadınla yatmaya zorlanmıştı. Doktorlar kızları Alfa hamileliğini incelemek için kullanıyordu ve Titus bir daha asla bir kadına bu şekilde kasten zarar vermeyeceğine yemin etti. Alfa gebeliğiyle başa çıkabilecek donanıma sahip olmayan bir kadın ölmeden önce dayanılmaz acılar çekerti. Hamileliğin devam etmesini sağlayacak bilinen tek tedavi Calico tünellerinin derinliklerinde yatıyordu ve Titus terk edilmiş tesise bir daha geri dönmeyecekti. Hele ki Alfa kardeşi Cadmus'un orada tutulan grotesk mutasyonlara yenik düşmesini izledikten sonra.

O gün bir parçası Cadmus'un yanında ölmüştü. Şimdi bile, Alfa kardeşinin kendisini tuzağa düşüren kapıyı tek başına tutmasına izin verdiği için kendini hâlâ affetmiş değildi. Hâlâ son anlarının kâbuslarını görüyor, gece gölgesi devreye girmeden önceki o acı dolu saniyelerde Cadmus'un sesini duyuyordu. Titus böylesine dayanılmaz bir ölüm için Tanrı'yı ve gökleri lanetlemişti.

O gün mezara kadar peşini bırakmayacaktı.

Atticus o zamandan beri iyi bir arkadaş olmuştu ama hayatının çoğunu tanıdığı kardeşleri olmadan dünya daha kasvetli hale gelmişti.

Ateşin etrafına uzanan Atticus, bok yiyici bir sırtışla tavşanlardan birini uzattı. "Bana bunun şimdiye kadar gördüğün en güzel et parçası olmadığını söyle."

"Eğer çeneni kapatmazsan bir tanesini kıcına sokarım." Titus kaşlarını çatarak tavşan etini ısırıldı. O kadar yumuşak ve lezzetliydi ki tepkisini kontrol etmesi gerekiyordu, yoksa hıyar bir hafta boyunca kına yakacaktı. "Fena değil."

"Fena değil. Ağzına aldığın en iyi et bu. Kabul et."

"Eğer bu saçmalığı bırakmazsan, bu şişi boğazına tıkacağım."

Atticus ağzına götürdüğü etin etrafında kıkırdadı ve bir ısırık daha kopardı. "Sakin ol. Biraz ete bakmanın kimseye zararı olmaz. Kovana bir koşu daha yapmanın vakti geldi, öyle değil mi?" Ağız dolusu yemeğin etkisiyle kelimeleri karıştırarak şişini Titus'a doğru çevirdi. "Tamamen izole olmak zihin için iyi değildir. Güven bana. Biliyorum." Calico'da kapana kısılmış olmak,

Atticus, Valdys'in yanında aylarca ona oranın karanlığının bazen ne kadar çıldırtıcı olabildiğini defalarca anlatmıştı. Bir keresinde Valdys'i bir mutasyon olarak hayal etmiş ve Alfa arkadaşına saldırmıştı. Valdys'in Titus'un tanıdığı en yetenekli savaşçılardan biri olduğu düşünülürse, belki de bir ölüm arzusuydu.

Titus kardeşini özlüyordu ama Calico'dan sonra gittikleri yerle ilgili hikâyeler doğruysa Valdys, Szolen'e benzediği söylenen doğu kıyısındaki bir toplulukta cenneti bulmuştu, sadece yozlaşma yoktu.

Titus da onlara katılabilirdi ama o açık çölü, yıldızların altında uyumanın ve avlanmanın özgürlüğünü tercih ediyordu. Böyle bir toplulukta yaşamak ona bir yalanı yaşamak gibi geliyordu.

"Ben senin prangan değilim," dedi Titus. "İstediğin zaman gitmekte özgürsün." Titus'a kalsa, tek başına olmakta bir sakınca görmezdi ama piç herif kovana her gidişinde peşine takılmasında ısrar ediyordu.

"Hadi, kardeşim. Daracık gömlekleri içinde, meme uçları pamuktan dışarı çıkmış, ısırılmak için yalvaran o kadınların görüntüsünü anlat bana..." Vurgu yapmak için dişlerini sıktı ve elini sıkıca yumruk yaptı. "Hepsi bana kalsa yine de yeterli olmazdı."

"Ve her birini acı dolu bir ölümüne mahkum etmiş olacaksın."

Atticus elini indirerek ateşe baktı, bir an için düşünceli görünüyordu. "Bunu herhangi bir kadın için istediğimden değil. Ama hayatımızın geri kalanında bekâr mı kalmamız gerekiyor? Pis yağmacılar gibi avladığımız hayvanları mı sikeceğiz?"

Titus buna cevap veremedi. Hayal kırıklığı onu her gün biraz daha yıpratıyordu, öyle ki sonunda çatlayabileceğinden korkuyordu. Bir Alfa'nın doymak bilmeyen iştahı, eğer onu dizginleyemezse bir dişi için tehlikeli olabilirdi. Sertleşmiş derisi, içindeki canavarı parçalamaktan ve arzuladığı şeyi almaktan alıkoyan tek şeydi.

"Bu gece gitmeliyiz. Yağmur başlamadan önce. Takas edecek bir sürü geyik etimiz var."

"Yani sen bir kadınla bir saatliğine gizlenirken ben sağanak yağmurda dışarıda duruyorum."

"Birincisi, bir saat sürmez. Bu gece kızıl saçlıyı alırsam sürmez. İkincisi, sen de katılacaksın dostum. Yoksa, Tanrı yardımcım olsun, boğazına bıçağı ben saplarım."

Titus etten bir ısırık daha alırken inledi ve diline değen lezzetli tada duyduğu memnuniyeti gizledi.

Parmaklarındaki yağı yalayan Atticus, yemeğinden arta kalanları alevlerin içine attı ve dizlerini yukarı çekti. "Hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

"Aradığınız bir seyirci mi? Eminim kızın babası sikişmenize güzel bir adrenalin katacaktır."

"Bu Senna. Alınan olan. Seni getirmem için bana yemin ettirdi."

Güzel kadını düşününce Titus'un omurgasını bir ürperti sardı. Alınan haklıydı. Gösterdiği tehlikeli kıvrımlara uygun bir ağzı vardı ve Titus kendini birkaç kez bakmaması gerekirken bakarken bulmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, onu istemek için bu kadar zahmete girmiş olması biraz şaşırtıcıydı. Titus hiçbir zaman sohbet etmeyi pek sevmemişti ve vücudunun her yerindeki yaralar kadar doğal bir parçası olan somurtkan ifadesi, diğerlerini uzak tutmakta iyi bir iş çıkarıyor gibiydi. Bu da Titus için gayet uygundu. İnsanlar ona göre değildi. Konuşma ve pazarlık işlerinin çoğunu Atticus yapıyor, Titus ise sık sık bir kenarda durup işlerin sarpa sarması ihtimaline karşı kuduz bir kurt gibi görünüyordu.

"Sana sahip olmakta ısrar ediyor."

"Bazı kadınlar eziyetten hoşlanıyor sanırım."

Ona dokunmak içindeki arzuyu tatmin etmek için yeterli olacaktı. Başka bir şey yapmasına gerek kalmayacaktı, kendini durdurması imkânsız gibi görünse de. Özlemini çektiği şey yumuşak bir ten hissi, yüzündeki saçların gıdıklanması ve midesini bulandıran bir kadın kokusuydu.

Avucunun içinden daha fazlasını sikmek de güzel olurdu.

"Ben de seninle geliyorum... Bir saat içinde ayrılıyoruz. Sarılmak ya da onlarla tatlı tatlı konuşmak yok."

Atticus'un yüzünde bir sırıtma belirdi. "Zamanımı böyle mi geçirdiğimi sanıyorsun?" diye sordu ayağa kalkarken. "Yüzüm ıslak bir amcığa gömülüyken konuşmak zor."

B Parlak turuncular ve pembeler, güneşin ufku kenarında asılı kaldığı gökyüzünü çiziyordu. Kovan altı millik bir yürüyüş mesafesindeydi ve iki

çoğu zaman geceleri seyahat etmeyi tercih ediyordu. Ne de olsa, Calico'nun çöküşüyle büyük bir darbe yedikten sonra sayıları yavaş yavaş artarken, Legion hâlâ bölgede devriye geziyordu.

Güçlerinin yanı sıra kızgınlıkları da artmış görünüyordu. Sevgili Kurucu Babalarını kaybeden askerler, Ölü Topraklar'da dolaşan Alfaları ve mutasyonları avlamayı kendilerine görev edinmişlerdi. Titus'un anladığı kadarıyla bu girişim, o zamandan beri orta büyüklükteki topluluğu bir tür dini komün gibi yöneten din adamları tarafından başlatılmıştı. Tanrılarının sert ve acımasız doktrinleri altında hüküm süren bu din adamları, Alfaların da en az dünyayı yok eden Yağmacılar ve mutasyonlar kadar kötü olduğuna inanıyorlardı.

Diğer topluluğa doğru yola çıkmadan bir gün önce Wren'in onları yapmaya teşvik ettiği gibi, barışı korumak için çok fazla.

Kamp kurdukları kadar doğuda Titus ve Atticus'un subaylarla karşılaşması pek olası değildi ama yine de gece yolculuk etmek en güvenli yol gibi görünüyordu. Titus kan dökmekten ve savaşmaktan bıkmıştı. Hayatının ikinci yarısını huzurlu ve sakin geçirmeyi, istediği yerde özgürce dolaşabilen bir adam olarak yaşamayı arzuluyordu.

Kovana giden yol, uçsuz bucaksız toprak ve kaktüslerle çevrili aşınmış bir patikadan başka bir şey değildi ve uzakta yanık turuncu mesaların tanıdık şekilleri onlara rehberlik ediyordu. Vücuduna bağladığı çantadaki kurutulmuş et paketi, her zamanki ikramlarından daha azdı ve bu da şüphesiz ziyaretinin ardındaki niyetini ortaya çıkaracaktı.

Karanlık arazinin üzerine çökerken, ilerideki kovanın titrek ateşleri, yürümeleri gereken bir kilometrelik mesafeden görülebilen bir parıltı yaydı. Bir an sonra bir alev çadırlardan birini yutarak tutuştu ve uzaktan gelen çığlık sesleri havaya karıştı.

Patikanın dışındaki bir kaya kümesinin arkasına siper alan Titus, etleri taşıyan çantadan ayrı bir çantadan dürbününü çıkardı ve ateşin üzerine doğrulttu.

Objektifin ötesinde erkekler koşuşturuyordu. Çocuklar annelerinin kucaklarında toplanmıştı. Kovanın çevresindeki bir motosiklet sürüsü, tanık olduğu huzursuzluğun nedenini açıklıyordu.

"Yağmacılar," dedi yüksek

sesle. "Kaç kişiler?"

"Görebildiğim kadarıyla birkaç düzine."

Lejyon askerlerinin uzun süreli yokluğunda, bunlar gibi haydut sürüleri iki katına çıkmıştı. Kadın ve erzak bulmak için kovanları arıyor, şiddetin ardından yağma ve talan yapıyorlardı. Tepeden tırnağa silahlanmış, çoğu erkeklerden oluşan bu grup, küçük kovanları birkaç dakika içinde yok ederdi. Hiç şansları yoktu. Çoğu zaman Lejyon subaylarının da yoktu.

"Siktir." Atticus oflayıp pufladı ve ayağa kalktı. "Görev iptal."

Titus kaşlarını çatarak dürbünü indirdi ve yüzünü ona döndü. "Uzaklaşmak mı?"

"Aniden kışında sıcak kurşun arzusu mu duymaya başladın? Silahlı çatışmaya bıçak getirilmez."

Titus'un, özellikle de kanunsuz ve acımasız oldukları bilinen yağmacılarla çatışmaya girmek istemediği doğrudur. "Onlar bizim ticaret kaynağımız. Kilometrelerce ötede başka bir kovan yok."

"Sonra toplanıp başka bir kovanın olduğu yere gideceğiz. Bu kadar basit." Demek istediğini kanıtlamak istercesine diğer yöne doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Onların tecavüz etmeyi planladıkları kadınları becerdin." Titus'un sözleri Atticus'u durma noktasına getirdi.

"Bu utanç verici. Ama bu dünyanın doğası böyle. Almak için. Neden müdahale edelim ki?"

"Çünkü beni buraya sen sürükledin ve bazı keçi sikici hıyarların ticaret araçlarımızı yok etmesine seyirci kalmayacağım. İstiyorsan geri dön." Titus dürbünü bir kenara bırakarak karanlıkta ilerledi, kasları gergindi, yumrukları iki yanında esniyordu. O anda en son arzuladığı şey savaşmak olsa da, vücudunun bu duruma ayak uydurması tuhaftı.

Kovanlar, yabancılara güvenmedikleri için kendi içlerine kapanma eğilimindeydiler; Titus'un da uzaklaşmayı tercih etmesine rağmen ona yaklaşmasının nedeni buydu. Erzak için diğer kovanlarla takas yaparlardı, ama tesadüfe bakın ki Atticus kızlardan birini ardıc meyveleri toplarken onu yuvaya sürükleyecek olan bir grup Yağmacıdan kurtarmıştı. Atticus'un yiğitliği kızın babasının güvenini kazanmasını sağlamış ve kovanları da Alfaların kış boyunca iyi stok yapmalarını sağlayan bir araç haline gelmiş.

Gölgelerden uzak duran Titus, bisikletlerin boş durduğu yerin karşısındaki çadırlardan birine yaklaştı. Çılgınlara ona Calico'daki havalandırma deliklerinden sık sık duyduğu çılgınlara hatırlattı. Korku ve eziyet çılgınlara. Çadırın etrafına baktı ve bir yağmacının yerde yatan bir adamın boynuna bir ip geçirdiğini, diğer ucunu da bisikletinin arkasına bağladığını gördü. Adamın ayaklarının dibinde, boynuna ikinci bir ip geçirilmişti.

ayak bilekleri, bunun ucu başka bir motora bağlıydı. Her iki sürücü de motoru devirerek, Titus'un kocası olduğunu tahmin ettiği kişiye uzanan yaşlı bir kadının çığlıklarını bastırdı. Bir saniye geçmeden adamın kafası vücudunun geri kalanından ayrıldı ve kadın yere yığıldı.

"Lanet olası vahşiler." Arkadan gelen Atticus'un sesi Titus'u ürkütmemişti. Onu takip etmesini bekliyordu. Her ne kadar piçin teki olsa da, gerçek şu ki Atticus'un sahiplenici bir yanı vardı. Şüphesiz, bu adamların kendisine ait olduğunu düşündüğü şeye tecavüz etmeleri hakkındaki yorumu içini kemirmişti.

"Ben kampın kuzey ucunu alacağım," dedi Titus. "Sen güneyi al. Ortada buluşacağız."

"Bu işin sonunda senden daha fazla adam öldürmüş olacağımı garanti ederim, kardeşim." Atticus yan kılıfından tüyler ürpertici görünümlü bir bıçak çıkardı, bir diğerini botundan çıkardı ve üçüncüsünü bileğindeki kılıfa soktu. Silahların yokluğunda, bu adamlara karşı zorlu bir rakip olabilir, onları saniyeler içinde ortadan kaldırılabildi. Ne yazık ki, otomatik silahlar söz konusu olduğunda Titus'a ihtiyacı olacaktı. Kampta birkaç silah saklıyor olsalar da, akşam yürüyüşleri sırasında bunların kullanışsız olduğunu fark etmişlerdi. Yağmacılar ve Lejyon genellikle cephanelik taşıyan tek gruptu. Çoğu gezgin ve haydut bir kılıçla bastırılabilirdi.

İkisi de yiyecek olmayan bir şeyi öldürmek zorunda kalmayalı aylar olmuştu.

Titus, tavşanları ve hızlı avları avlamak için kullandığı sinsi gizlilikle, yakın dövüşün çeperinde yüzü dönük duran bir adama doğru ilerledi. Titus elini kurbanının ağzından geçirdi ve mükemmel bir şekilde uyguladığı üç bıçak darbesiyle adam kollarında gevşemeden saniyeler önce avucunda titreşen mırıltılı bir homurtu çıkardı. Titus silahı ölü adamın başının üzerinden kaydırıp ve bir sonraki hedefine doğru sürünmeden önce kendine bağladı.

Daha önce olduğu gibi sessiz bir infaz gerçekleştirdi ve görünmemek için her bir adamı çevredeki çadırların gölgelerine sürükledi. Karşısındaki Atticus da aynı şekilde merkeze doğru ilerliyor, önüne çıkan her çapulcuyu gıkını bile çıkarmadan öldürüyordu. Çocukluklarından beri Legion adına aynı ölümcül gizlilikle kovanlara baskın yapmak üzere eğitilmişlerdi. Yağmacılar daha huzurlu ve aile odaklı kovanlardan daha büyük bir tehdit oluştursa da, ikisi de işgalcilerin çoğunu birkaç dakika içinde ortadan kaldırmayı başarmıştı.

Altıncı kurbanı da yere düşerken Titus silahlarını topladı ve kampın öbür ucunda, toplanmasına yardım ettiği odun yığınının arkasına saklanmış olan Atticus'u bir an için gördü. Çadırlardan birinin arkasında, Titus'un kendi kamplarına dönmeden önce toplayacağı, çalıntı silahlardan oluşan bir zula duruyordu ve geriye kalan tek erkekler, elleri arkadan bağlı bir şekilde dizlerinin üzerinde sallanan kovanın yaşlı kadınlarını, çocuklarını ve ağır yaralı erkeklerini koruyanlardı. Genç kadınların yokluğuna bakılırsa, birkaç yağmacının daha çadırlarda saklandığından ve kadınlardan faydalandığından şüpheleniyordu.

Titus, kampın ortasındaki şenlik ateşinin aleviyle gölge düşürmemeye dikkat ederek çadırın çevresinden dolanırken, homurtular ve boğuk çığlıklar çadırın kanvas bariyerlerinden birinin arasından sızıyordu. İçerideki çiftin telaş ve çırpınışları sırasında kenara çok yaklaştıkları kumaşın arasından hareketleri görebiliyordu ama kalın branda, kıpırdanan formlardan hangisinin yağmacı ya da dişi olduğunu ayırt etmesini engelliyordu.

"Seni yanımda götüreceğim, kızım. Kampıma geri götüreceğim. Seni bir ağaca bağlayacağım ve karnın döllerimle dolana kadar seni becereceğim, haftalarca işeyeceksin." Peş peşe gelen inlemeler Titus'a göreve çoktan başladığını söylüyordu. Her ne kadar iğrenç olsa da, bu hareket tecavüzcü piçi Titus'un içeri sızmasına yetecek kadar oyalayacaktı.

Alfa yere çömelerek ön tarafa baktı, orada kendisine bakan tek göz Atticus'un yattığı üç kızın babasına aitti. Ağzı tıkanmış, yüzü kan içinde kalmış olan adamın gözleri rahatlamış gibiydi, başıyla hafifçe selam verdi ve yaşlı adam herhangi bir işarete gerek duymadan bir bacağına savurarak yanındaki muhafıza çarptı.

Adamla iki yağmacı arasında bir itiş kakış başladı ve Titus bu fırsatı kaçırmayarak çadırın içine sızdı. Dağlarda sık sık karşılaştığı yırtıcı kediler kadar sessiz, sadece dışarıdaki şenlik ateşinin ışıyla aydınlanan küçük alanda ilerledi ve yüzü altındaki toprağa gömülmüş bir kadının sırtına doğru hareket eden bir adam buldu. Başını geriye atmış, gözleri kapalı olan adam kendisine doğru yaklaşan tehlikeyi hemen fark etmemişti ama Titus onun ne zaman fark ettiğini göz kapaklarının fırlayarak açılmasından anladı. Titus boğazına bir bıçak saplayarak onu susturmadan önce kısa bir çığlık attı. Aşağıdaki kadının üzerine kan sızdı ve Titus kasılmakta olan bedeni ittiğinde Senna'nın ağlamaklı yüzüyle karşılaştı.

"Titus?" Dudakları titredi ve Titus onu durduramadan kendini onun göğsüne atarak hıçkırıklarını gömleğine gömdü. Vücudu titriyordu, kendini bir

Çocuk ona karşı kırılgan ve korkmuş bir haldeydi ve adam kendine rağmen kollarını ona doladı.

Titus bir şeyi korumak zorunda olduğunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Bunu bitirmeliyim," diye fısıldadı, kucaklaşmayı kesmek için ellerini indirdi. "Burada bekle." Yakındaki bir karyoladan bir battaniye kaptı ve onu kadının omuzlarına sardı, ardından çadırın girişine doğru döndü. Çatlak açıklıktan bakarken, kaslarını uyaran bir durgunluk gözlemledi. Şenlik ateşinin karşısında, Senna'nın babası hırpalanmış kafatasından kanlar akarak yatıyordu. Onu koruyan yağmacılar da Atticus'un kabaca tırtıklanmış bıçağının izlerini taşıyan boğazlarıyla bir yığın halinde yatıyordu. Kadınlar ortadan kaybolmuştu. Kampta kimse kıpırdamıyordu. Atticus'u aradı ama ondan hiçbir iz bulamadı.

Sanki herkes kovarı terk etmiş gibi. Umarım Atticus önderliğinde.

Bıçağı önden giden Titus, açıklığı genişletti ve sürpriz bir saldırı olmadığından emin olmak için soldan sağa doğru taradı. Vücudunun her hücresi saldırı dürtüsüyle elektriklenmişti.

"Bekle." Senna fısıltının biraz üzerinde konuştu. "Beni de yanında götür."

Titus başını sallayarak ona olduğu yerde kalmasını işaret etti ve çadırdan dışarı çıktı. Titreyen şenlik ateşi ve kampın diğer ucunda hâlâ yanmakta olan çadır dışında hiçbir şey kıpırdamıyordu.

İçgüdülerini ona siper almasını söylüyordu ama havadaki sessiz uğultu göğsüne çarparak onu alt etti. Bir mermi, ama normal bir mühimmat gibi değil. Mermiyi içinden çıkardı ve ucunda derisini delip geçecek kadar dayanıklı bir iğne bulunan yabancı nesneyi incelemek için havaya kaldırdı.

Takip eden baş dönmesi hissi ona, Calico'da geçirdiği süre boyunca Lejyon askerlerinin onu zapt etmek için sık sık kullandıkları sopaların uçlarını kaplayanlardan daha güçlü bir zehir taşıdığını söyledi. Toksin, onu öldürecek kadar güçlü olup olmadığını merak etmesine neden olacak türden bir zararlı yoğunlukla, diğerlerinden daha hızlı bir şekilde içinden geçti.

Kendini çadırın kenarına doğru geri çekerken, bacağına bir tane daha çarptı. Bir diğeri de pazusuna. Zehir etkisini gösterip kapsüller damarlarında patlayarak ciğerlerini sıkı bir yumruk gibi sıkı bir zehri serbest bıraktığında homurdanarak yere yuvarlandı.

Nefes alamıyordu.

Hareket
edemiyordu.

Bir kurşun daha göğsüne isabet etti, kasları çarpmanın etkisiyle güçlükle kıpırdadı. Nefes alışları ağırlaştı, kalp atışları yavaşladı. Yavaşlıyordu.

Her biri silahlı iki düzine Lejyon askeri ona doğru yaklaşıyordu.

Titus onları durduracak güçte değildi. Yana doğru eğilerek, kanındaki zehir çok yoğunlaştığından son yemeğini kustu. Çok fazla mermi.

Askerlerin sırası ayrıldı ve içlerinden biri öne çıkıp yüzünü gizleyen teneke kutu maskesini çıkardı. Kendine özgü siyah üniforması daha tecrübeli bir Lejyon subayının nişanlarını taşıyordu ama rütbesi en yüksek rütbe değildi, çünkü nişanında dört yıldızdan sadece üç  vardı.

Görüşü bulanıklaşan Titus gözlerini kırptırdı ve adamın silikleşen yüz hatlarına tutunmak için başını salladı. Gözleri. Sol gözünün g zbebeğı bir yılanın gözüne benzeyecek şekilde uzamıştı. Bu tür ayrıntılar, intikamını alacağı zaman hatırlamak için önemliydi.

"Sana söylemedim mi? Bu mermiler bir gergedanı bile yere serebilir!" Yılan G z' n yanında ikinci bir adam daha vardı; bir asker üniforması değil, bir  apulcunun hafif yıpranmış kumaşını giymişti. Kalın sarı bukleleri ve parlak mavi gözleri, yıpranmış cildindeki çatlakları ve kırışıklıkları yalanlayan bir gençlik havası veriyordu. Sağı elinde parmak olması gereken yerde, bir pençe görünümü veren kavisli bir deri parçasıyla ayrılmış bir başparmak ve bir serçe parmağından başka bir şey yoktu. Bir istakozunki gibi. Başka bir deformasyon.

Gerçi bu tür kusurlara artık pek rastlanmıyordu ama Titus, bu tür kusurları kasıtlı olarak yarattıkları Calico'nun dışında hiç bu kadar çok sayıda kusurla karşılaşmamıştı.

"Buna ne diyordunuz?" Yılan G z, Titus'a daha önce isabet eden mermi kovanlarından birini inceleyerek sordu. "Ve bu kadar güçlü bir karışımı nereden elde ediyorsun?"

"Adı Kırmızı Lotus. Benim bir k lem tarafından yapıldı," dedi sarışın, Titus'a Calico'daki doktorları hatırlatan yağı gibi kaygan bir sesle. "Tarama'dan kurtulan birkaç kabileden yaşlı bir kadın. Sık sık iğnelerini bununla bağlardı. Yağmacılara karşı çok etkilidir. Ve gördüğünüz gibi Alfalara karşı. İkisini de alacağız."

Lejyon ne zamandan beri yağmacıların tarafını tutuyor? Birbirlerine duydukları nefret, Alfaların kendilerine eziyet eden bilim adamlarına duydukları nefretle aynı seviyedeydi.

Onlar.

"Hayır. Adamlarıma bir Alfa sözü verildi. Birini gözaltında tutacağız. Bunu alabilirsin."

"Vuruldu. Birçok kez. Zehirden kurtulamaz."

"Efendim!" Ses adamların ötesinde bir yerden geliyordu ve Titus kaderini öğrenmek için yavaş yavaş başarısız olan bir çabayla umutsuzca bilincine sarıldı. "Çadırda saklanıyordu."

Tartışan iki adamın arkasındaki kalabalıktan bir asker Senna'yı ileri doğru itti ve Senna'yı yere düşürerek Titus'un birkaç metre ötesine yuvarlanmasına neden oldu.

Her nefes alışında göğsünün içi alev gibi yanıyordu. Kasları her geçen saniye daha da gevşedi.

Sarışın yağmacı Titus'un yanında diz çökerken gözlerini ondan ayırmadı. Yüzündeki gülümseme, kaslarının gücünü yutan zayıflığa rağmen Titus'u ileri doğru iten şeytani bir parıltı taşıyordu.

"Kurtarmak için adamımı öldürdüğün güzellik bu mu?" Sarışın, boğumlu parmaklarından birini kadının çenesinde gezdirdi ve görünmez yolu yaradı.

Parmaklarıyla toprağı tırmalayan Titus, kollarının onu yeterince yakına çekmesini istedi. Her hareketinde sanki kayalar onu ağırlaştırıyormuş gibi hissediyordu ve görüşünün sınırlarındaki siyahlık, içinden asla çıkamayacağı türden bir karanlıkla tehdit ediyordu.

"Benim geldiğim yerde, intikam misliyle ödenir. Göze göz." Sarışın bıçağı onun gözüne doğru tuttu ve sırtışı genişledi.

"Hayır." Titus öksürdü, kan tükürüğü altındaki toprağa çarptı. Başını geriye atan Senna burnunun ucuyla Titus'a bakarak inledi. "Bunun anlamı ne!" Tanıdık olmayan bu ses Titus'un etrafını saran Legion kalabalığının arasından ilerleyen kır saçlı bir adama yöneldi. "Bu kovana yapılan saldırıyı kim onayladı?"

Maskesini çıkarmış olan yılan gözlü Lejyon askeri dikkat kesildi, omuzları geride ve çenesi dikti. "Ben yaptım. Efendim."

"Sen yaptın." Titus'un onun amiri olduğunu tahmin ettiği yaşlı adam, gözlerini ileriye dikmiş, kaskatı kesilmiş olan askere doğru bir adım attı. "Peki bunu hangi yetkiyle yaptınız..." Yaşlı adam kampın etrafında yatan cesetlere baktı. "Katliam mı?"

"Adamlarımız yapmadı--"

"Alfaların yerini soracaktınız, başka bir şey değil! Ve ne zamandan beri..." Deneyimli asker gözlerini dikmiş sarışına bakıyordu.

Dudakları tiksintiyle aralandı. "... çapulcularla arkadaşlık mı ediyoruz? O kadını derhal serbest bırak, seni aceleci hödük!"

"Ben emir almam--"

Istakoz Pençe sözlerini tamamlayamadan sert bir yumruk kafasını yana savurdu ve Senna kendini beğenmiş bir sırıtışla ondan uzaklaştı.

Titus'un göğsünü saran yumruk daha da sıkılarak ciğerlerindeki son havayı da kovdu. Göğüs kafesinin içini kazıyan buzlu cam gibi göğsünde çatırdayan refleksif bir nefesle öksürdü ve hırıltılı bir şekilde tek bir nefes için soludu.

Sarışın yağmacı hırlayarak Senna'ya doğru hamle yaptı ama şakağına dayadığı bir silahla kısa sürede durduruldu.

"O kadına elini sürersen beynini kafatasından çıkarırım." Yaşlı asker yağmacının başında durmuş, siyah üniformasının içinde çok daha korkutucu görünüyordu. Bakışları Titus'un üzerine düştü, kaşları neredeyse sempati gibi görünen bir şekilde bir araya geldi, eğer Titus onların böyle bir şey yapabileceğini düşündüyse. "Cevap ver bana!"

Yılan Göz boğazını temizledi ve sanki emirlere uyma düşüncesi sinirlerini bozuyormuş gibi omuzlarını geriye attı. "Bu insanlar düşmanca davrandı. Alfa kampını ifşa etmeyi reddettiler."

"Gözünüzü kanatıp yüzünüzde dans etmeleri umurumda değil! Sana saldırma yetkisi verilmedi! Bu insanlara olan nefretin bu sefer çok ileri gitti. Sadece emirlerime değil, son iki yıldır kovanlarla yaptığımız anlaşmaya da karşı geldin! Din adamları bunun için kelleni alacaklar! Tanrı yardımcın olsun, alacaklar ve benim bu konuda hiçbir söz hakkım olmayacak!"

Bir silah sesi kampta yankılandı. Bir tane daha. Titus dikkatini sarışın yağmacıya yöneltti ve onun düşmesini bekledi.

Ancak yere yuvarlanan yaşlı adamdı ve yere yuvarlandıktan sonra Titus arkasındaki silahlı adamı net bir şekilde görebildi.

Diğer Lejyon askeri. Yılan Göz.

Daha fazla silah sesi duyuldu. Onunla birlikte gelen yarım düzine kadar Lejyon subayı, yardımına koşan eski askerin adamlarını sistematik bir şekilde infaz etti.

Tüm sadık memurlar öldüğünde, Yılan Göz içini çekti ve yaşlı adamın yerde yattığı yere baktı, elini boğazındaki kanayan yaranın üzerine kapattı. "Korkarım Tanrı benden uzun zaman önce vazgeçti dostum. Bu kişisel bir şey değil."

Yağmacı tekrar hırlayarak Senna'ya doğru hamle yaptı ve onu bacaklarından tutarak altına çekti.

Görüşü küçük bir çerçeveye daralmış olan Titus toprağı avuçladı. Göğsündeki hava soldu.

Karanlık içine kapandı.

Onu altına almadan önce, bıçağın Senna'nın boğazında büyük bir delik açmasını izledi.

CHAPTER 1

Altı ay sonra...

G Annem asi bir altın bukleyi yüzümden çekip alıyor ve inci bir tokayla zarif bir kıvrım haline getiriyor. "Çok güzel."

Aynada kendime bakarken, günün kiri yıkanmış ve geride yatak odamın loş ışığında parlayan temiz bir cilt bırakmış. Narin bir altın zincire dizilmiş tek bir inci köprücük kemiğime dayanıyor ve elbisemle aynı saf beyaz tonundaki tokayla eşleşiyor. Mücevherin anneanneme ait olduğu söylendi. Onunla hiç tanışmadım. Çiftliğinden geçen bir Yağmacı sürüsü tarafından canlı canlı yenmiş.

Makyaj masasının önünde oturup telaşlı annemin son rötuşları yapmasına izin verirken elbisemin beyaz dantelleri tenimi tırmalıyor. Yanaklarımdaki hafif kızarıklık. Annemin yüzüme çektiği örtü, yüz ifademde bana bakan tiksintiyi gizleyemiyor.

Yalan, kusursuzluğun altına bulaşmış.

Ben bir kızım. Saf ve iffetli. Annemin gururu ve erkeklerin dinsiz cazibesi. Szolen'deki çoğu kızın küçüklükten beri hayalini kurduğu ve tüm ebeveynlerin oğullarını Lejyon olmaya teşvik ettikleri gibi istedikleri şey.

"Kalbim dolu, sevgilim." Annemin sesindeki o gurur, o l a c a k l a r a dair düşüncelerimi yarıp geçiyor ve elini kalbimin üzerine koyuyor.

omuzlarıma, başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Sen erdem ve bağlılığın çarpıcı bir görüntüsüsün."

Ağlamamak ve sürmem için ısrar ettiği rimeli mahvetmemek için tek yapabildiğim kaşlarımı çatmak.

Bir saat içinde, elbisemin erdemimin kanıyla sıçraması bekleniyor ve herkes bunu görünce sevinecek.

Üçümüz yemin töreninde yemin edeceğiz, ancak görevimize layık görülmeden önce değil.

"Şimdi gel. Bekliyorlar." Annemin gözlerindeki ışıltı kalbime bir bıçak gibi saplandı.

Ona bunu yapmak istemediğimi söyleyebilirdim. Bu barbar töreni ve temsil ettiği her şeyi reddettiğimi ama bunu yapmamın beni bu toplumun düşmanı yapacağını söyleyebilirim. Annem ve kardeşim dışlanır ve ailemizin adı lekelenir. Bunun yanı sıra, annem gülümsemeyeli aylar oldu ve beni ne kadar hayal kırıklığına uğratsa da aynı şeyi ona yapmaya dayanamıyorum. Babamın zamansız ölümü evimizin üzerine öyle bir keder bulutu çökertti ki bazen nefes almakta zorlanıyorum. O zamandan beri tek konuştuğu şey bu papazlık töreni. Belki de onu hayatta tutan tek şey.

Şimdiye kadar eğitimimi tamamlamış ve bu toplumdaki tek kadın doktor olarak konumumu yükseltmiş olmalıydım. Bu, çok erken yaşta ölen babaanneme ev ziyaretlerinde eşlik edecek kadar büyüdüğümünden beri kurduğum bir hayaldi. Kendisi Szolen'in en yetenekli hemşiresi ve ebesiydi ve ben de onun izinden gitmeyi arzuluyordum ancak kilisemizin baş rahibesi Rahibe Chilson'ın kapımıza geldiği gün bu planlar bir kenara atıldı.

"Ya kanamam olmazsa anne? Her kızın kanaması olmaz, biliyorsun."

Soğuk, buruşuk parmak uçları altın zincir boyunca kayarken annem öncekinden daha az gülümsüyor. "Erdemli olanlar yapar."

Kolumu dürtmesiyle makyaj sandalyesinden kalkıyorum, göğsümdeki hava azalıyor, ellerim titriyor. Törenden ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü kimsenin bundan bahsetmesine izin verilmiyor ve bunu yapmak cezayla sonuçlanabilir. Şeffaf kumaştan, dantelden ve saten kurdelelerden yapılmış uzun beyaz elbise, rahip tarafından içime girildiğinde layık görülüp görülmeyeceğimin bir göstergesi, bir tür turnusol testi görevi görecek. Eğer bekaretimin kanını taşıyorsa, saf olarak kutlanacağım. Eğer taşımıyorsa, lekelenmiş olarak görüleceğim ve hayatımın geri kalanında bir fahişe olarak muamele göreceğim.

Cemaatteki tüm genç kızlar kendilerini bu ana saklamak için özenli bir çaba sarf eder, çünkü kilisenin kızı olmak, babamın Lejyon ordusundaki her ilerleyişinde aldığı nişanlar kadar prestijlidir. Beş yıl içinde, hizmetim tamamlandığında, Szolen'in sunduğu en lüks evde, seçtiğim herhangi bir kocayla yaşayacağım. Her erkek itaatkâr bir kızla birlikte olmayı arzular.

Anneme saygı duyulacak ve genetiği için övülecek. Ne de olsa çirkin kızlar Tanrı tarafından seçilmiyor.

"Parmaklarını mı yoksa sikini mi kullanıyor?" Odadan çıkıp dolambaçlı merdivenlerden aşağı inerken onu takip ederek soruyorum.

"Thalia!" İnişini durduran annem arkasını dönüyor, parmakları trabzana öyle sıkı sarılmış ki eklemleri bembeyaz. Muhtemelen boğazımın o avucun altında olmasını diliyordur. "Diline dikkat et."

Aylar önce, şimdi sık sık söylediği gibi *çatallı* dilim onu rahatsız etmezdi, ama Seçilmişlerin annesi olarak, kutsal olmadığını düşündüğü her şeyi bastırma ihtiyacı hissediyor gibi görünüyor.

Birkaç adım daha attıktan sonra omuz silkiyorum. "Sadece acıyıp acımayacağını bilmek istiyorum, hepsi bu. Sanırım onun parmağı ikisinden daha kalın."

"Yeter! Küçük, iğneleyici sözlerine artık izin yok. O kiliseye vardığımız anda, erdem ve zarafetin bir sütunu olacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Yani fikrimi söylemek için o zamana kadar vaktim mi var?"

"Hayır. Ne itirazlarınızı ne de alaycı sataşmalarınızı dinlemeye niyetim var. Bir Kız Evlat olacaksın ve bu iş burada bitecek. Çenenin kapalı tut."

"Ben yirmi yaşındayım anne. Senin öğütlerine ihtiyacım kalmadı."

Gözlerini kısarak bana doğru döndü. "Baban şu anda seni duysa dehşete düşerdi."

Babam esprilerimi ve iğneleyici konuşmamı takdir ediyordu ama bunu ona söylemedim. Bunun yerine elbisemin eteklerini kaldırıp omuzlarımı geriye atıyorum ve onun yanına gelene kadar inmeye devam ediyorum. "O da sana çok kızardı," diyorum ve yanından geçip fuayeye doğru adım atıyorum.

Ön girişin dışında, toplanan kalabalığın gevezelikleri zaten yıpranmış sınırlarıma bir endişe parıltısı gönderiyor. Annemi beklemek sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyor ve ben sadece annemin nemini sildiğini görecektim kadar dönüyorum.

yanaklarından süzölüp bana doğru ilerliyor. Bir eli kapı kolundayken nefes alıyor ve kapıyı geri atıyor, yüzü kederden sahte bir gurura dönüyor, tıpkı bir düğmeyi çevirir gibi.

Bu onun anı. Doğduğum günden beri beklediği an. Onu, erdemimi gömülü bir hazine gibi korumaya iten bir an.

Konuşmalar sağır edici bir sessizliğe bürünüyor ve o kenara çekilerek beni ileriye doğru yönlendiriyor.

Cemaat üyeleri kapımızın önünden yola ve sokağın sonundaki kiliseye kadar iki sıra oluşturuyor. Diğer iki adayın da bu adaletsiz yolda ilerlediği caddede diğer sıralar da birleşiyor. Gece gökyüzüne karşı yanan mumların titreşimi, hep bir ağızdan bir ilahi söylerken havayı ciddi bir sakinlikle dolduruyor. Ben yanlarından geçerken, her biri bir saygı gösterisiyle eğiliyor.

Kardeşim Grant de onların arasında, daha sempatik bir gülümseme sunuyor.

Nedense, onun bu iş için burada olduğu düşüncesi yanlış.

Her şey yanlış.

Derimden sürünerek çıkma, bu ayakkabıları tekmeleyip karanlığa doğru koşma dürtüsü kaslarımı çağırıyor. Kalabalığın içinde Will'i arıyorum, on yaşından beri tanıdığım ve en iyi arkadaşım olan çocuğu, ama onu hiçbir yerde bulamıyorum.

Tabii ki burada olmazdı. Bu konuda ne hissetmesi gerektiğine rağmen, bunun onu rahatsız ettiğini biliyorum, belki de benden daha fazla. Bir gün evleneceğimize dair yemin ettik, eğer ikimiz de zaten evlenmediyse, ama şimdi kilise benim üzerimde hak iddia ediyor. Her ne kadar onunla evlenmeye hiç niyetim olmasa da, bu durumdan daha iyi bir alternatif olabilirdi. Bu noktada önemli değil. Seçildiğimi öğrendiği an, kendi inançlarına karşı geldi ve kendini Lejyon askeri olarak işe aldı.

Keder insanlara çılgınca şeyler yaptırır ve onunki de onu orduda dört yıl boyunca zincirledi.

Yıllar boyunca, askere alma görevlileri ona katılması için baskı yapmış ve o da bunu reddedince ailesi ona sırt çevirmiş. Eminim o zamandan beri ona kollarını açmışlardır ve ani fikir değişikliğinin sebebi olarak benim adımları överler.

Ben burada kalıp görevlerimi yerine getirirken, o Szolen adına yağmacılar ve Yağmacılarla savaşacak.

Bu toplumun gözünde ne kadar güzel bir çift olurduk - cesur oğul ve kutsal kız.

Ama iffetli olmaktan çok uzak olacağım.

Önümüzdeki beş yıl boyunca, evli olsun ya da olmasın bir dizi erkekle yatarak cemaati inşa etmekle görevlendirileceğim. Kilise söz konusu olduğunda, arkasındaki misyon nedeniyle bu zina olarak değerlendirilmeyecek. İnsanlığın iyiliği için bir amaç. Cemaatimin üyelerini becermediğim zamanlarda, kovanlardan sadece en sağlıklı erkekleri, özellikle de yararlı becerilere sahip olanları toplamak için duvarın ötesindeki görevlere gönderileceğim. Szolen'in bir ikramiyesi, sadakatlerinin bir ödülü olarak lanse edileceğim.

Bu beş yılın sonunda, çocukları yetiştirme konusunda ilk tercih hakkı bana veriliyor ve eğer yetiştirmeyi tercih etmezsem, biyolojik babaları da dahil olmak üzere çok istekli ailelere evlatlık veriliyorlar. O zamana kadar kilise tarafından yetiştirilecekler.

Genetiğim, skolastik yeteneğim ve tıbbi geçmişim beni önümüzdeki beş yıl içinde, artık birinci sınıf sayılmadan önce doğurabildiğim kadar çocuk doğurmak için fazlasıyla uygun bir aday haline getirdi. Hayatım boyunca beni bu durumdan koruyan babamdı ve onun vefatından sonra, annemin seve seve yerine getireceği bir *onur* olarak, gıpta edilen kişi ben oldum.

Tek sorun ne?

Görünüşe göre hiç çocuk sahibi olamıyorum - annemin sadece kendi mezarına değil, bana hatalı rahim teşhisi koyan kadının mezarına da götüreceği bir sır. Genetiğimin üstün olduğu düşünülebilir ama ona göre şansım berbat ve kilisenin de bunu öğrenmesi an meselesi.

Annem, olması gerektiği gibi, ama aynı zamanda kaçma dürtümü harekete geçirmedikten emin olmak için arkamdan geliyor. Özellikle cemaatin önünde açıkça reddetmemeye dikkat etsem de, bundan nefret ettiğim gerçeğini gizlemedim. Kadın beni köşeye sıkıştırdığını hissettiğimde kaçmaktan çekinmeyeceğimi anlayacak kadar iyi tanıyor.

Ve kesinlikle köşeye sıkışmış hissediyorum.

Seçilmişlerden biri daha beni bekliyor, Aaliyah adında, iki yaş küçük, esmer tenli genç bir kız. Yüzüne yayılan gülümsemenin göstermelik olduğundan eminim ama annesinin taktığı gülümseme benim anneminkiyle aynı. İki yaşlı kadın el ele tutuşup gözyaşları içinde sevinçle gülümserken, midemde kusma isteği çalkalanıyor.

Yolun ortasında üçüncü ve en genç kız olan ve on altı yaşında olduğunu tahmin ettiğim Lily'yi bekliyoruz ve toplandıktan sonra kiliseye yürümemiz on dakika sürüyor. Her adım bana ağır geliyor ve bunun bir kutlama töreni olması gerekse de, kendimi ölüme doğru yürüyormuşum gibi hissetmekten alamıyorum.

İçeri girdiğimizde kilise mide bulandırıcı bir tütsü ve yeni cilalanmış ahşap kokuyor. Rahibe Chilson bizi nefte karşılıyor, yüzündeki sıcak gülümseme amacıyla tam bir tezat oluşturuyor. Gözlerim boynundan sarkan haça, zifiri siyah bir skapulaya karşı beyaz başörtüsü ve boyun atkısına takılıyor. Onun görevi, kutsama ya da kızlık bozma işlemi gerçekleştikten sonra elbiselerimizdeki kanı gözlemlemek olacak. Ve, oh, bu ne kutlama olacak!

Ama bu gece elbisemde kan olmayacak. Çünkü buruşuk, yaşlı bir adamın kendisine ait olmayan bir şeyi benden çalması düşüncesine dayanamayarak, yaklaşık iki hafta önce bekaretimi Will'e isteyerek teslim ettim. Tüm cemaat beni hak etmeyen bir fahişe olarak damgalamadan önce kilisenin yüzüne tek tokatım.

Dışarıdan gelen kalabalık sıraları dolduruyor, bu manzara sinirlerimi nemli bir bez gibi sıkıyor ve anneme dönüp bakıyorum, gerçek onu son aylarda aşına olduğum umutsuzluk görüntüsüne dönüştürmeden önce o ışıltılı gururun son halini alıyorum.

Bundan sonra ne olacağını bilemem, zira kadına bu derece meydan okumak için hiç yolumdan sapmamıştım.

Ben ve diğer iki kız kilisenin arka tarafındaki bir odaya götürüldük, burada kapının dışındaki koridorda duvara yaslanmış bir bank vardı. Kapı, steril bir papazın kızlık zarımızı bozmak için beklediği bir odaya açılıyor. Hepimizin bakire olduğunu teyit etmek için.

Büyükannem bu törenle her zaman alay eder, bunu insanların cehaletinin ve zulmünün çağıdışı bir göstergesi olarak nitelendirirdi. Topluluğun yarısı, annem de dahil olmak üzere onu cadı olarak yaftalamıştı, ancak bunu asla kabul etmezdi. Tek oğlu olan babam ve onun yüksek rütbeli konumu olmasaydı, eminim hepsi onun asılması ve kazığa bağlanıp yakılması için dilekçe verirdi.

Chilson Ana, Aaliyah'ın elinden tutup sanki yüceltilmiş bir genelev bekçisi değilmiş gibi onu odaya götürürken bizi bankta oturmaya yönlendiriyor.

Tanrım, kalbim kafesteki bir hayvanın öfkesiyle kaburgalarımın çarpıyor.

Anne Chilson odadan çıkar ve kapıyı arkasından kapatır. Saniyeler sonra, yumuşak inilti yorgun ahşabın arasından sızıyor. Birkaç hafta önceki aynı sesleri hatırlıyorum, sadece benimkiler özen ve şefkatle ve daha da önemlisi özgür iradeyle doluydu.

Dakikalar geçtikten sonra kapının diğer tarafından bir zil sesi duyulur ve Chilson Ana kapıyı açarak bir kez daha odanın içinde kaybolur.

Terli ellerimi kucağında birbirine sürterek soğuk bir yudum yutuyorum, göğsüm çukurlaşıyor.

Aaliyah kapı aralığında beliriyor, Chilson Ana onu elinden tutup bankın diğer ucuna götürürken yanağındaki göz yaşı izlerinin parlaklığı dikkatimi çekiyor. O geçerken, elbisesinin kumaşını boyayan parlak kırmızı kan lekelerini yakalıyorum ve ellerim yumruk oluyor.

Bu nasıl kabul edilebilir hale geldi? Kızları bu şekilde kirletmenin doğru olduğuna kim karar verdi?

Sıcak ten koluma değiyor ve başımı kaldırdığımda Chilson Ana'nın bu geceki diğer tüm anneler gibi gururla bana baktığını görüyorum.

İğrenç.

Beni ayağa kaldırıyor ve geriye dönüp baktığımda Aaliyah'ın yüzünü avuçlarının arasına sakladığını görünce kolumu çekiyorum. Chilson Ana'nın ifadesindeki sıcaklık sertleşiyor.

"Vakit geldi çocuğum. Töreni geciktirmeyelim."

Hayır. Genç kızların taciz edilmesini geciktirmemeliyiz.

Burası çocukken gittiğim kilise değil. Bu benim sevdiğim Tanrı değil.

Bu bir tarikat. Ne Tanrı ne de babam bunu kabul edilebilir bulmaz. Yeni dini hareket yaklaşık yedi yıl önce başladı.

James vefat etti ve yeni papaz görevi devraldı. Çok daha politik, amacı daha belirsiz bir hale geldi.

Şüpheli, ama belki de sadece benim için.

"Yapamam." Başımı sallayarak ondan bir adım geri çekiliyorum. "Bunu yapamam."

Dudakları hayal kırıklığıyla gergin, eğiliyor. "Annen ve kardeşin sana güveniyor. Eğer reddedersen baban ne der?" Sesi alçak, sanki diğer kızların sözlerindeki tehdidi duymasını engellemek istercesine kolumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor.

İçgüdülerim bana kaçmamı söylüyor.

Sadece anneme ve kardeşime ne *olacağı* düşüncesi beni duraksatıyor ve gözyaşlarımı saklamak için gözlerimi kırptırıyorum.

"Yakında bitecek."

Anne Chilson'ın sözleri beni rahatlatmıyor. Çünkü yakında bitmeyecek. Bu sadece bir başlangıç. Başka erkekler de olacak. Hepsinin nazik olması beklenecek ama bazıları olmayacak. Bir yıl önce bir söylenti dolaşıyordu.

O. Anladığım kadarıyla şu anda büyük malikanelerden birinde yüksek bir hayat yaşıyor, görevlerinden kurtuldu, ama öyle bile olsa. Şanslı kadın.

Annen ve kardeşin sana güveniyor.

Grant ne kadar korumacı olsa da en kötüsüne maruz kalacaktır. Fahişeler dışlanır. Fahişelerin kardeşleriyle alay edilir ve zorbalık yapılır.

Sunağa benzeyen bir şeyin etrafındaki mumların aydınlattığı odaya giriyorum. Beyaz saçlı yaşlı bir adam süslü bir şekilde oyulmuş ahşap bir masanın yanında bekliyor. İşçilik kusursuz ve yeterince sağlam görünüyor, muhtemelen hem kurbanı hem de kurban edeni taşıyacak.

Masaya ulaştığımda, kaslarım sanki beni bırakmanın eşiğindeymiş gibi hissediyorum.

Eller omuzlarımı kavıyor ve beni yaşlı adama, Peder Parsons'a doğru çeviriyor. Kendisine *Çoban* demeyi seviyor, gözleri vücudumun üzerinde gezinirken çarpık bir hayranlıkla parlıyor. Sanki bu adamı son yedi yıldır baba olarak tanımıyormuşum gibi. Sanki şu anda beni tamamen başka bir şey olarak görüyor.

"Ne kadar güzel, çekici bir yaratık." Beni masaya götürüyor ve biraz tereddüt ederek üzerine tırmanıyorum, beni sırtüstü yatırmasına izin veriyorum. Birkaç dakika önce Aaliyah'ın yattığı soğuk tahta omurgama baskı yapıyor ve elbisemi ayarlayarak düşen kan damlalarını yakalamak için arkasının altına yayılmasını sağlıyor. Kapı Chilson Ana'nın arkasından kapanır kapanmaz, yaşlı adam masanın diğer ucundaki birkaç basamağı tırmanıyor ve cübbesinin çırılçıplak bedeninden düşmesine izin veriyor.

Aman Tanrım.

İşte o zaman yaşı, vücudunun sarkmış, kırışmış derisiyle gözüme çarpıyor ve bunun olamayacağına dair düşüncelerim daha da şiddetleniyor. Bu adamın, *Çoban'ın*, benimle Tanrı arasındaki sözde kanalın bedenime bunu yapmasına izin veremem.

Bir anlığına altın bir kâsedan bir bez alıyor ve yarı sarkık organını önümde yıkıyor. Sanki bu beni biraz sonra olacaklar için rahatlatıyormuş gibi. Penisinin dibindeki bir nesne mücevherli bir yüzüğü andırıyor ve kendini üstüme yerleştirip elbisemin eteğini çıplak alt yarımından kaldırdığında, boğazımda yutkunmak zorunda kaldığım bir bulantı dalgası kıvrılıyor.

Başını öne eğiyor, kumaşın üzerinden göğsümü öpüyor ve ilk dokunuşta, savaş ya da kaç damarlarıma çarpıyor. Altında kıvranıyorum.

Kendimi kurtarmak için kıpırdandım, ama onun tutuşu sıkılaştı, vahşi kaşları çatıldı. "Kıpırdama kızım!"

Kendini eline aldığıında, etrafımda bir şey arıyorum, herhangi bir şey. Masanın yanındaki süslü, altın şamdana uzanıyorum ve ucunun ilk dürtüşünde ağır sapı kafatasına vuruyorum.

Gözleri *yuvalarından* fırlayacak gibi olur ve masadan yere yuvarlanır.

CHAPTER 2

"Y kasıtlı olarak bir din adamına saldırdı. Sonra da Lejyon görevlilerinden kaçmaya çalıştın. Bu nedenle, beş yıldan az olmayan bir süre için Merhamet Rahibeleri'ne sürgün edileceksiniz." As

Yaşlı yargıç cezamı okurken, ellerim bağlı, midem sığ bir göletteki kaya gibi batarak ayakta duruyorum. Onun yanında, diğer üç din adamı da aynı sert ifadelerle bana bakıyor ve kimsenin bana hoşgörü göstermeye cesaret edemeyeceğini garanti ediyor.

Mide bulantısı göğsümde gurulduyor ve omzumun üzerinden bakınca annemin tıklım tıklım dolu bir mahkeme salonunda kardeşimin yanında oturduğunu ve dikkatini kucağına gömdüğünü görüyorum.

Bana bakamıyor bile.

Lejyon subayı, kardeşimin ağlamaklı çığlıkları üzerine seyircilerimin küçümseyici tezahüratlarıyla yüzleşmem için beni döndürdüğünde değil.

Odadan çıkarıldığımda bile.

Kaburgalarım o kadar acı dolu ki, beni manastıra götürecek kamyonun önünde durana kadar nefes alamıyorum.

"Thalia! Thalia!"

Tanıdığım bir sesin bağırıışları üzerine dikkatimi Will'in yaklaşık yüz metre öteden bana el salladığı ve bir Lejyon subayı tarafından geri çekildiği yere yöneltiyorum.

Askeri itip kakmak işe yaramaz, çünkü bir başkası kapı oluşturmak için yaklaşır ve onun geçişini reddeder. "Seni bekleyeceğim! Yemin ederim!"

Kelimeler zaten hırpalanmış kalbimi tırmalıyor ve ona hafif bir gülümseme sunuyorum. Ona bu şekilde aşık olmasam da, onunla evlenmek iki kötülükten daha azı olurdu - ciğerlerimdeki havayı boğan suçlu bir düşünce.

Kulak misafiri olsaydım, ona beni hiç beklememesini söyledim. Kendisini *gerçek* aşktan, *gerçek* sevgiden mahrum etmemesini, çünkü kalbi benimki kadar bağlı olmayan birini beklemek için beş yıl çok uzun bir süre. En iyi arkadaşım olarak daha fazlasını hak ediyor. Daha iyisini. Kutsal bir adama saldıran bir kızla evlenmesinin itibarı için iyi olmayacağından bahsetmiyorum bile. O zamana kadar kefaretimi ödesem bile, cezamı çektikten sonra bile hikayeler devam edecek.

En azından bekâretimi çoktan kaybettiğimi öğrenmediler. Beni kirletenin o olduğunu öğrenselerdi Will'in nasıl alay konusu olacağını hayal bile edemiyorum.

Yanımdaki asker kolumun altından tutup beni kamyonu kaldırıyor.

Topluluktan tanıdığım, birkaç yaş büyük, siyah saçlı, iri kahverengi gözlü bir kız daha karşımdaki askeri aracın karnında zincirlenmiş bir şekilde oturuyor ve bekliyoruz. Szolen'den çıkıp hapishaneye eşdeğer olduğunu duyduğum korunaklı bir manastıra nakledilmeyi bekliyoruz. Rahibe Chilson'ın hüküm sürdüğü yer burası ve papazı baygın halde bulunduğu bana bakışına bakılırsa, oranın adına rağmen merhamet görme şansım yok.

Çoban yaşayacak.

Oysa ben önümüzdeki beş yıl boyunca hapiste olacağım. Hepsi ihlal edilmemeyi seçtiğim için.

Tanıdık bir yüz kamyonun arkasındaki kapağı açtığında motor gümbür gümbür çalışıyor. Babamın en güvendiği arkadaşı ve meslektaşı.

"Jack." Bankta öne doğru otururken rahatlama sesime yansıyor.

Siyah Lejyon üniforması içinde bir tehdit gibi görünüyor ama son birkaç aydır vekil baba gibi davranıyor. Babamın bir baskın sırasında vahşi bir Alfa tarafından saldırıya uğradığı haberini veren oydu. Haberi duyduktan sonra yere yığılan annemi kollarına alan oydu. Son birkaç aydır parçalanmış ailemizin dağılmasını engelleyen oydu.

"Nasılsın aşkım?" Kenara çekildi ve kardeşim kamyonun arkasına tırmandı.

"Korkuyorum," diyorum, kardeşim koşarak kollarını boynuma doluyor. Ben.

"Yargıcın mantıklı düşünmesini sağlamaya çalıştım ama o yaşlı ve sabit fikirli biri. yollar. Yine de pes etmeyeceğim. Bunu bilmenizi isterim."

"Thalia, geri dönecek misin?" Gözleri kıpkırmızı olan kardeşim ayaklarının dibinde çömeldiği yerden bana bakıyor ve keşke ellerim bağlı olmasaydı da şu an dile getiremediğim güvenceyi vermek için kollarımı ona dolayabilseydim diyorum.

"Beş yıl içinde. O zamana kadar Lejyon öğrencisi olacaksın." On sekiz yaşında olacak. Onu tekrar gördüğümde bir erkek olacak. Gözlerimi kırıştırarak gözlerimden akan yaşları tutmaya çalışıyorum. "Annene iyi bak, tamam mı?"

"Seni özleyeceğim." Sesi, boynumun kıvrımına gömdüğü yüzü tarafından boğuklaştırılıyor.

Jack sempatik bir gülümseme sunuyor ve Grant'i benden uzaklaştırmak için uzanıyor. "Zamanını azaltmak için ne yapabileceğime bakacağım, Thalia. Bu arada, uslu dur. Chilson Ana'nın kötü tarafına geçersen sana yardım edemem."

"Sanırım şimdiden onun kötü tarafında olduğumu söylemek yanlış olmaz." "Peki, onun iyi tarafına geçmek için ne yapman gerekiyorsa yap."

Kaşlarını kaldırarak böyle bir görevi yerine getirmek için ne gerektiğini hayal etmeye çalışıyorum. "Benden yalakalık yapmamı mı istiyorsun?"

"Aynen öyle." Jack, Grant'in gömleğinin eteklerini çekiştirerek onu kamyonun arkasına doğru itiyor. "Hadi oğlum. Tabii manastırda ona katılmak istemiyorsan."

Grant dikkatini bana ve tekrar Jack'e yöneltiyor.

"Yapabilir miyim?" "Hayır. Hadi."

"Ona iyi bak, Jack. Lütfen."

"Bunu yapmamı istemene gerek yok Thalia. Yapacağımı biliyorsun." Kardeşim kamyonun arkasından inerken, Jack elini Grant'in omzuna koyuyor.

"Annem mi?"

"Anlamaya çalış Thalia. Bu onun için kolay değil."

"Evet. Elbette. Onun düşünmesi gereken bir itibarı var. Şu anda özgürlüğümü kaybettiğimi düşünmek ne kadar bencilce."

"Bunun onun için ne anlama geldiğini siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

O haklı. Ben cezamı çekene kadar cüzzamlı muamelesi görecektim. Ben ne yaptım ki?

"Lütfen ona da iyi bakın."

"Sana söz veriyorum. *Kendine* iyi bak. Ve beladan uzak dur."

"Olacağım."

Başını sallayarak kapağı indirir ve kamyonun arkasından gelen bir

gümbürtüyle araç hareket eder.

Gözlerimi kıpır kıpır ellerime dikmiş, bugünden sonraki hayatımı hayal etmeye çalışıyorum. İncil çalışmalarına olan şiddetli bağlılığımı. Yaptıklarımın kefareti ödeyene kadar gereğinden fazla sıklıkta uygulanacağından emin olduğum cezalar. Chilson Ana'nın gazabı.

"Gelinliğin mi?" Karşımda oturan kızın sesi düşüncelerimi bölüyor ve gecenin büyük bir bölümünde ormanda saklandığım için çamura bulanmış beyaz elbiseme bakıyorum.

"Hayır."

"Şöyle diyecektim. *Büyük gün için* biraz yavan, biliyor musun?"

Annem bir terziyle birlikte çalışarak, papazlık törenimde giymemi hayal ettiği elbiseyi tasarladı. Ve ben burada onun paçavraları içinde oturuyordum. Papazın kan damlalarıyla lekelenmiş şifonun bir parçasını kaldırdım.

"Sen şu Kızlardan mısın, ya da kilisedeki insanlar onlara ne diyorsa?"

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum.

"Peki, penguen çiftliğine gönderilmek için ne yaptın?"

Yaptığı yorum yüzüme bir gülümseme getirdi, oysa hiç de gülümseyecek gibi hissetmiyordum. "Papazı bir şamdanla bayılttım."

Öne doğru oturur ve nahoş bir ses çıkarır. "Benimle dalga geçiyorsun."

İsteksiz bir kıkırdamayla başımı sallıyorum.

"İşte, seni tatlı, sağlıklı bir tip sanıyordum. Yani, o asker ..." Sanki Jack hâlâ orada duruyormuş gibi başını kamyonun arkasına doğru sallıyor. "O senin baban mı?"

Babam. Bu kızın önünde ağlamaktan korktuğum için onunla ilgili düşüncelerimi uzaklaştırmaya çalışıyorum ve başımı sallıyorum.

"Erkek arkadaşın mı?"

Bunu düşünmek bile kaşlarımı çatmama neden oluyor ve tiksindiğim her halinden belli oluyor olmalı, çünkü hemen omuz silkiyor.

"Adam senin için endişeleniyor gibiydi. Ortalama bir Lejyon askerinden daha fazla."

"Aile dostumuz." Bunların hiçbiri onu ilgilendirmiyor, ama onun konuşması kafamda dönen düşünceler girdabından uzaklaşmak için çok gerekli bir dikkat dağıtıcı. "Neden buradasın?"

"Zina. Evli bir adamla fahişelik yapmak." Alaycı bir tavırla omuzlarını geriye atıyor, çenesini kaldırıyor. "*Seçilmişlerden* biri olmamam çok kötü, yoksa yaşlı bir adamla yatmak Tanrı'nın işi olurdu. Bir avuç ikiyüzlü pislik."

Bu düşünce içimde bir huzursuzluk yaratıyor. Sonuçlarına rağmen, yaptığım şeyi yapmamın bir nedeni vardı.

"Keşke içeri bir sigara sokabilseydim. Manastıra çok uzun bir yol var."

"Oraya daha önce de gittin." Bu bir soru değil ve gözlerini kırıştıran gülümsemesi bana haklı olduğumu söylüyor.

"Bu benim ilk rodeom değil. İlk seferinde iki ay manastırda kaldım. Bir askerin R ve R'sini aldım. Küçük bir sürtünme hareketi, hepsi bu."

"Bu yüzden mi seni iki aylığına gönderdiler?" "O da evliydi. Benden otuz yaş büyüktü."

Yüzümdeki buruşukluğu gizlemek mümkün değil. Beş yıl, birkaç aydan daha uzun bir ömür gibi geliyor. "Nasıl bir şey?"

"Ah, bir erkeği okşamak eğlencelidir." Elleri hâlâ bağlı, avucunu içeri kıvrıyor ve hareketi taklit etmek için yukarı aşağı sallıyor. "Salatalıklar üzerinde çalıştım--"

"Manastırı kastetmiştim."

Bir kahkaha atarak başını sallar. "Ah. Şey. Manastır... beklediğiniz gibi. Donuk. Gri. Siyah ve beyaz." Kaşları çatık bir şekilde bir araya gelirken gözlerindeki mizah kayboluyor ve bakışlarını benimkilerden indiriyor. "Arkadaşın sana yardım edemez. Ne kadar yalakalık yaparsan yap, orada iyi bir taraf yok. Sadece deliliğe düşmemek için tutunduğun sonsuz bir kasvet var."

Gözlerindeki boş bakışa bakılırsa, orada geçirdiği birkaç ayı düşünürken, cezamı çektikten sonra beni düz bir ceketle bağlamak zorunda kalacaklarından şüpheleniyorum. "Geri dönmekten korkuyorsun."

O daha cevap veremedi, kamyonun dışına vuran bir şeyin sesi dikkatimi kamyonun tavanına yöneltiyor. Yağmur gibi, ama daha yoğun ve ani.

Gürültüye odaklanarak dinlemek için duraklıyorum ama kamyon savrulurken dengemi bozuyor ve başım arkamdaki metal duvara çarpıyor.

Kamyonun ön kabininden gelen bağırışlar tüyler ürpertici bir uyarı olarak omurgamdan aşağı kayıyor.

"Bu ne lan!" Karşımdaki kız banktan aracın yatağına doğru kaydı.

Lastikler gıcırıyor.

Bağırışlar kan donduran çığlıklara dönüşüyor. Nabzım hızlanıyor.

Kamyon tekrar savruluyor.

Aniden durdu ve beni arka tarafı kabinden ayıran duvara fırlattı. Zemin acı veren bir çatırtıyla omurgamın tabanına çarpıyor. Acı kafatasımın içinde zonklarken, görüş alanım daralmadan hemen önce kırmızı ve turuncu daireler gözlerimin önünde süzülüyor.

"H Ey!" Ses beni karanlığın içinden çekip çıkarıyor ve gözlerimi kırptıştırarak açtığımda bir kadının yüzüyle karşılaşıyorum. Esmer. Koyu renk gözlü.

Onu
tanıyorum.

Nasıl
tanıyorsun?

Ben şaşkınlıkla ona bakarken zihnim kayıp parçaları arıyor.

"Kamyonet." Yanımda çömelmiş, etrafına bakınıyor ve kaşında kanayan bir yara fark ediyorum. "Kaza yapmış olmalı."

Kamyon... kamyon. Beni manastıra götüren kamyon.

Gözlerimi kısarak oturur pozisyona geçiyorum ve başımın arkasına bir acı parıltısı çarpıyor. Kulaklarımdaki çınlama kafatasımın içindeki görünmez saldırıyı daha da şiddetlendiriyor. "Ah." Acıyı dindirmek için elimi kaldırıyorum ve bileklerimin hâlâ zincirli olduğunu fark ediyorum. "Lejyon askerleri mi?"

"Sanırım öldüler. Taksinin camına vurmayı denedim. Cevap yok."

Gözlerim kamyonun arkasına doğru kayıyor, ona doğru sürünmeden önce kendime bir an bile dinlenme fırsatı vermiyorum. Dizlerimin gümbürtüsü ve baş dönmesi dengemi bozup prangalarımı metalik kamyon kasasına çarptırdığında öne doğru sendelememden kaynaklanan garip çınlama, muşambanın sağa sola savrulmasından zor duyuluyor. Arka kapağı kaldırıyorum, beni karanlık ve sert rüzgârlar karşılıyor, kum ve çakılın yüzüme vuran acı verici sızısı. Örtüyü indirerek kaosu bastırıyorum ve ayağa kalkarak kamyonun önüne doğru bir kez daha geri geri gidiyorum.

"Kum Fırtınası. Beklemek zorundayız," diyor kız arkadan. "Kahretsin, şu anda bir sigaraya ihtiyacım var. En azından fırtına Yağmacıları uzak tutar."

Ragers. Şimdiye kadar onları hiç düşünmemiştim bile. Hayatımda hiç şahsen görmedim, sadece kütüphanemizdeki tarihçiler tarafından çekilen resimlerde gördüm. Szolen'de büyüyen her çocuk, kendi okulunda eğitim alır.

Patofizyoloji ve bulaşıcı hastalıklar konusundaki kendi çalışmalarım beni daha derinlemesine bir çalışmaya itti. İçgüdülerini neyin yönlendirdiğini bilmek konusunda kitap akıllısıyım, ancak kendimi bir tanesine karşı nasıl savunacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Ve işte buradayız. Szolen'den kilometrelerce uzakta. Gazabını açığa çıkarana kadar muhtemelen bu aracın yarısını gömecek bir kum fırtınasının ortasında.

Daha önce bildiğim korkular, şimdi damarlarımda dolaşan korkular karşısında neredeyse gülünç görünüyor.

CHAPTER 3

T Yağış yavaşlıyor ve ara sıra muşambaya çarpan tıkırtılardan öteye gitmiyor; kapağı kaldırdığımda yeni kum yığınlarıyla karşılaşıyorum, sonra kalan kırmızı toz beni kapağı tekrar kapatmaya zorluyor. İçimdeki cızırtılı gıdıklanma Boğazım öksürük krizine giriyor ve ciğerlerimde sıkışan kirli havayı dışarı atmak için eğiliyorum.

"Bu gece burada uyumak zorundayız," diyebildim.

"Şaka mı yapıyorsunuz? Bu bizim şansımız! Kaçmak için! Muhtemelen kazadan önce telsizle fırtınayı haber vermişlerdir. Lejyon bizim için gelecektir. Ama duvarın bu tarafında arkadaşlarım var. Bizi içeri alacaklar."

"Dışarıya baktın mı? Burası bir savaş alanı. Seni bilmem ama ben şu anda bir Yağmacı sürüsüyle karşılaşmak istemiyorum. Geceleri avlanırlar. Legion'la şansımı deneyeceğim."

"Bir tane gördün mü?"

"Hayır. Yine de çok okudum. Sen hiç gördün mü?"

"Evet. Tam bir Rager değil. Sadece döndüm. Komşum. Biraz kafayı yedi. Bir gün karısı onu arka bahçede bir tavşanın kafasını yerken buldu. Karısı ihbar etti ve onu alıp götürdüler ve ondan sonra onu bir daha hiç görmedim." Dizlerini yukarı çekerek kaşlarını çatarak uzaklara bakıyor. "Gözlerindeki o vahşi bakış sinir bozucuydu. Yanımdan geçtiğinde, yemin ederim, orada bir boşluk vardı. Artık ulaşılamayan vahşi, şiddetli bir boşluk."

Yanına çöküp dizlerimi de yukarı çekiyorum. "Adını hiç öğrenemedim."

"Gwen. Senin mi?"

"Thalia."

"Güzel bir kız için güzel bir isim. Bu da başka bir şey. Bir an önce hareket etmeliyiz. Yağmacılar bu kamyonu rastlarsa her tarafını saracaklardır. Ve Ölü Topraklar'da iki genç, doğurgan kadın, aç kurtlar için iki tavşan gibidir."

Görüntülerle birlikte midemde bir bulantı kıvrımı oluşuyor. "Başka sığınağımız yok. Lejyon gelse bile, Yağmacılar ve çapulcular kadar kötü olamazlar."

"Belki senin için. Onların içinde bir arkadaşın var. Yüksek rütbeli bir arkadaş. Ben seve seve teslim edecekleri bir hiçim. Tamamen saf topluluklarında bir fahişe daha eksilmiş olur."

"Jack buna izin vermez. O iyi bir adamdır. Babamın en iyi arkadaşı. Bize göz kulak olacaktır."

"Peki ya hiç gelmezlerse? Bu bunaltıcı kamyonun arkasında, yüz derecenin üzerindeki sıcaklıkta daha ne kadar saklanmayı planlıyorsun?"

Zincirlenmiş bileklerimi kaldırıyorum, fazla zinciri yumruklarımın arasında geriyorum. "Ellerin bağlıyken kendini herhangi bir şeye karşı nasıl savunmayı ya da hayatta kalmayı planlıyorsun?"

Dudakları büzülmüş, oflayıp pufluyor ve dikkatini başka yöne çeviriyor. "Bizi gerçekten becerdiler. Hem de çok fena. Şu anda kendimizi boğsak ve bu işi bitirsek iyi olur."

"Kendimizi boğmuyoruz. Babam bana her zaman her şeyin bir çıkış yolu olduğunu söylerdi. Sadece onu bulmak için aklını başına toplaman gerekir." İç çekerek başımı arkaya eğiyorum, boğazımın arkasındaki şiddetli kaşıntı bir başka sorunu hatırlatıyor. "Bir noktada su bulmamız gerekecek. Ceset su olmadan sadece üç gün hayatta kalabilir. Günün ilk ışıklarına kadar gelmezlerse yola koyulacağız. Gündüz seyahat etmenin daha iyi olduğunu okumuştum, sıcaklık Yağmacıları yavaşlatıyor, tıpkı bizim gibi."

"Peki nereye gideceğiz? Szolen'e mi? Gerçekten bir suçlu olarak gördükleri kişinin o kapılardan geçmesine izin vereceklerini düşünüyor musun?"

Muhtemelen hayır. Aslında, Jack'in beni o duvarların içine geri sokma şansı, cezamdan bu kadar kısa bir süre sonra muhtemelen zayıf, bu da gidecek tek bir yer olduğu anlamına geliyor, tabii burada Ölü Topraklar'da hacklemeye çalışmazsak. "Manastır muhtemelen en güvenli seçeneğimiz."

"O manastıra geri dönmeyeceğim. Açlıktan ölmeyi tercih ederim. Arkadaşlarımın yaşadığı kovana yürümek belki on gün sürer ama şansımı orada deneyeceğim."

"Yoksa Yağmacılar tarafından canlı canlı yenmek mi? Kim bu arkadaşlar ve onlarla nasıl tanıştınız?"

Öfkeyle, bükülmüş dizlerinin üzerinde sallanan serçe parmaklarını birleştiriyor. "İki yıl önce manastırdan Szolen'e dönerken bir grup kadın tarafından kaçırıldık. Beni bir süreliğine yanlarına aldılar, bana çok iyi davrandılar ve zarar görmeden Szolen'e geri götürdüler."

"Kamyonu kaçırmanın amacı neydi?"

"Sanırım yağmacıların buraya saldırmayı planladığını duymuşlar. Östrojenle beslenen bir grup kanunsuz." Gwen zincirlenmiş elini yüzüne sürüyor. "Zincirlenmeyi reddeden kadının Tanrı yardımcısı olsun." Kaşlarını çatıdığımda ofluyor. "Annem bunu her zaman söylerdi. En meydan okuyan kadınlar bile kendilerini zincirlenmiş bulurlar, tıpkı kiliselerinin ve kocalarının yasalarına uyan o korkak, itaatkâr ahmaklar gibi."

Başka bir deyişle, annem. Neyse ki babam evde olduğundan daha çok dışarıdaydı. Aksi takdirde, eminim ki, evimizi askeri birliğini yönettiği gibi sıkı bir düzen içinde yönetirdi. O yokken de durum pek farklı değildi, ancak kilise odak noktası haline gelmeden önce annem oldukça bağımsız bir kadındı. Zeki. Dikiş dikme ve şifalı bitkileri kullanma konusunda yetenekliydi. Onun sayesinde bu konulara ilgi duymaya başladım ve büyükanneime gönüllü olarak çalıştığı klinikte birkaç kez eşlik ettim. Sık sık yaraları sardım, ilaçları uyguladım ve benim yaşımdaki bir çocuğun görmeye çalışabileceği en korkunç yaralara aşina oldum.

Annemin bir zamanlar kesinlikle iyi yanları vardı.

Başımın arkasındaki ağrı yeniden canlanırken gözlerimi kapatıp burnumdan nefes alıyorum. Bahse girerim beyin sarsıntısıdır. Dinlenmeye ihtiyacım var, yarayı iyileştirmek için bir fırsat.

"Yakında hava kararacak." Gwen kamyonun kasasından aşağıya doğru kayıyor ve yanımda bir top gibi kıvrılıyor. "Biraz uyumaya çalışmalıyız."

A Yumuşak bir gıdıklanma ayak bileğime geliyor ve gülümseyerek ona tekme atıyorum. "Kes şunu, Grant."

Tik tak sesleri ve hırıltılarla rüyamdan sıyrılıp geri çekiliyorum.

Kamyonun diğerk ucunda, açık kapaktan içeri süzülen ay ışığının yumuşak huzmeleriyle aydınlanmış, korkunç derecede deforme olmuş bir figür çömelmiş.

Siyah, ruhsuz gözleri bana bakıyor. Aç.

Şiddet içeriyor.

Boğazımdaki bir çığlık serbest kalmayı başaramıyor, hava ciğerlerimde kilitleniyor ve sesimi boğuyor. Titreyen bir elimi Gwen'e doğru uzatıyorum, hızlı bir bakış bana farkında olmadan uyumaya devam ettiğini söylüyor. Parmaklarımın omzuna değmesi onu uyandırıyor. Başını kaldırıyor ve bir çığlık kamyonetin duvarlarında yankılanırken yanımda geriye doğru tekmeliyor.

Rager heyecanlanmış gibi yer değiştiriyor.

Bir diğeri kamyonun arkasına atlıyor.

Ve bir başkası. Uzun, dağınık saçlı, yırtık pırtık gömleğinin altında sarkık göğüsleri olan bir kadın.

Üçü bir duvar oluşturarak tek özgürlük şansımızı engelliyor.

Tek bir düşünce beni tüketiyor: *Öleceğim*.

CHAPTER 4

CRager beni bileğimden tutup sürüklerken eski metal karnıma ve göğsüme sürtünüyor, tırnaklarım beni yakalamaya çalışıyor. Gwen'in kamyonun dışındaki çığlıkları, içimi saran korkuya dehşet verici bir soundtrack ekliyor.

benim aracılığım.

Hala çığlık atamıyorum. Ses bile çıkaramıyorum, bedenim kaçmaya odaklanmış durumda.

Kamyonun ağız altından kayboluyor ve yüzüm aşağıdaki toprağa çarpıyor. Ağrı sinüslerime doğru fırlayarak beni bir anlığına sersemletiyor ve kafatasıma tırmanan asidik darbeleri engellemek için zincirlenmiş bileklerimi burnuma doğru kaldırıyorum.

Bir şekilde etrafımda dönmeyi başarıyorum ve toprak sırtıma çarpıyor, sivri kayalar derimi yırtıyor. Kulaklarımın içindeki çınlama Gwen'in çığlıklarını bastırıyor ve ben elmas yıldızların parıldadığı siyah gökyüzüne bakıyorum. Sakin. Huzurlu. Bu gece ölürsem, buna rağmen parlayan bu yıldızlar için önemsiz.

Dünya karanlığa göz kırıyor.

Gözlerimi açtığımda altımda pürüzlü taşlardan oluşan çakıllı bir yatak görüyorum. Pürüzlü yüzey ayak parmaklarımın ucunu sürtüyor.

Çığlıklar beynime yapışan puslu karmaşayı yarıyor. Parmak uçlarımda basınç hissediyorum ve başımı arkaya doğru eğdiğimde bağlarımın zincirinin arkamdaki kaya duvarından dışarı çıkan paslı bir inşaat demirinin üzerine bağlandığını görüyorum. Bakışlarımı tepemdeki ahşap bir yapının üzerinde gezdiriyorum, bu yapı çevredeki taş a bir destek gibi görünüyor. İnsan yapımı. Bir maden kuyusu olabilir mi?

Hatırlamak için ne kadar çaresiz olduğuma göre hafıza çok yavaş akıyor.

Yıldızlar.

Rager'ın siyah gözleri.

Ragers.

Başımı öne eğiyorum, mağaraya bakarken az önceki çığlıklar netleşiyor. Taşlı, mayınlı zeminde, parçalanmış, çıplak bir beden, altındaki diğerinin üzerinde hareket ediyor. Kızıışmış bir hayvan gibi ona sürtünüyor. Tek seçebildiğim, vücudunun geri kalanını yutan kambur formunun altında bükülmüş baldırlarının arkası. Kemikli kolunun altına sıkışmış koyu renk saçları, onun Gwen olabileceğine dair bir işaret veriyor.

Diğerleri. Başkaları da vardı.

Mağarayı diğer Yağmacılar için tararken kaslarımın altında bir titreme hissediyorum.

Hiçbir yere.

Yere uzanmak için gerinirken, zinciri inşaat demirinin çıkıntıları üzerinden geçirmeye çalışırken ayak parmaklarımın ucunda zorlukla dengede durabiliyorum. Ayak parmaklarımın altındaki taşların dokunduğu küçük yüzeyi iterek vücudumu ileri doğru sarsıyorum. Metaldeki her derin oluk, vücudumun tüm ağırlığı altında sallanırken geçilmesi imkansız bir manzara oluşturuyor. Gwen'in acı dolu çığlıkları devam ederken, gözyaşlarım gözlerimde toplanıyor.

Vazgeçmeyeceği

m.

Vazgeçemem.

Yumuşak homurtular çabalarımın ses veriyor ve dakikalar süren kıpırdanma ve sarsıntıdan sonra, inşaat demirinin yarısına bile ulaşamadım. İçimden bir hıçkırık kopuyor, vücudum imkansız bir görevle sarkıyor, ama adrenalin patlamasıyla zinciri her seferinde küçük adımlarla sallayarak tekrar deniyorum.

Sonunda inşaat demirinin kenarından kayıyor ve yere yuvarlanıyorum. Arkama bile bakmadan ayağa kalktım ve az ilerideki ay ışığına doğru koşmaya başladım.

Ayaklarım altımdan fırlıyor ve bir hırıltı etrafımda yankılanırken sırt üstü dönüyorum.

Az önceki Rager dişlerini gıcırdatarak bedenime tırmanıyor.

Göğsüne sert bir darbe indirmeyi başararak tekme atıyorum ama bu onu daha da kızdırıyor, hırıltıları gelecek acının bir uyarısı gibi.

Bir kükreyle beni kendine doğru çekiyor ve elbisemin eteklerini yırtarak yolundan çekiyor.

Hayır. Tanrım, hayır, lütfen.

Boğazımdan bir çığlık kopuyor ve bedenim hayatta kalma arzusuyla kasılıyor ve sarsılıyor.

Rager hareketsiz, yüzü açıkta duran karnımın üzerinde. Şaşkın ve nefes nefese, burnunu karnımın üzerinde gezdirmesini izliyorum.

Beni mi kokluyorsun?

Sanki tatsız bir şeye rastlamış gibi başını geriye atıyor. Gözlerini bana çevirdiğinde, boğazıma doğru hamle yapmadan önce kısa bir merak bakışı şiddete dönüşüyor.

Refleks olarak, darbeyi engellemek için ellerimi uzatıyorum, darbeye karşı gözlerimi kapatıyorum ve ilk şaklamada, zincirin boğazına bastırıldığını görmek için gözlerimi açıyorum. Dişler boynumdan sadece birkaç santim ötedeydi.

Zincire doğru itiyor, kaslarımı tüm gücünü taşımaya zorluyor. Kollarım titriyor, çığlık atıyorum ve onu zapt ediyorum, yorgunluk içimde zonklayan adrenalinden daha hızlı etkisini gösteriyor. Bir ısırık ve her şey bitecek. Savaşmaya gerek kalmayacak, çünkü tamamen tüketilmezsem bana da bulaşacak.

Yaklaşıyor gibi
görünüyor. Kollarım
zayıflıyor.

Bir el silah sesi duyuldu ve Rager bana doğru sarsıldı.

Kafatasındaki bir delikten kan sızıyor ve zinciri iterek onu uzaklaştırıyorum.

Titreyen yumruklarımın arasında hala üzerimde duran küçük zincire bakarken, soğuk felç edici şok omurgamın üzerinde geziniyor. Kesik kesik nefesler ciğerlerimi dolduramıyor.

Hareket, dikkatimi çevremde dolaşan bir çift çizmeye çekiyor ve bakışlarımı bacaklardan yukarı, üzerimde beliren gölgeli bir figüre doğru yönlendiriyorum.

"Buradayım!" diye bağılıyor ve sesinin yüksekliğinden etrafta daha fazla Ayaktakımı arıyorum.

"Diğerleri. Seni duyacaklar," diye fısıldıyorum, onları aramak için başımı kaldırıyorum.

Uyarımı dikkate almayan yabancı, ellerini altıma sokarak ayağa kalkmama yardım ediyor. Ancak ayağa kalktığımda Gwen'i görebiliyorum, hâlâ karnının üzerinde yatıyor ve seğiriyor. Uyluklarının arasındaki kan, Rager'ın vahşetinin izlerini taşıyor.

Ben ona doğru hamle yaparken, yabancı beni durdurmak için kolunu uzatıyor. "Geri çekil. O ısırıldı."

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez, boynunun yukarısında, Rager'in etini kopardığı yerde koyu kırmızı bir leke görüyorum.

"O... henüz... dönüşmedi." Kelimelerim boğazımda şişen kuruluğa ve şoka yapışıyor. "Onun... yardıma ihtiyacı var."

İkinci bir yabancı ona doğru yaklaşıyor ve ben onu durduramadan silahını doğrultup ateş ediyor.

"Ona kimse yardım edemez." Beni tutan adam kollarını indiriyor ve ben geri adım attığımda bunun ağırlığı üzerime çöküyor.

"O... ben olabilirdim," diye mırıldanıyorum, gözlerim Gwen'in vücudunun harap olmuş haline odaklanmış. Omurgasındaki çizikler. Kan. Kir. Barbarlık. Bir baş dönmesi dalgası dengemi bozuyor ve kolumu yakalayan adama doğru tökezliyorum. Baş dönmesi geçince, ayağımı yeniden yere basıyorum. "Başkaları da vardı."

"Muhtemelen mağaranın dışında bizi duydular. Birkaç metre ötede onları öldürdüm." Gözyaşlarımın bulanıklığı arasında dikkatimi kaldırıyorum ve bir çocuğun yüzünü görüyorum, belki on sekiz yaşında, bana bakıyordu. Mağaranın ağzında üç adam daha çömelmiş, katliamı inceliyor. Biri başını sallıyor, şapkasını yere atıyor, sonra da lanet okuyarak mağaradan çıkıyor.

Kim onlar? Yağmacılar mı? Yakındaki bir kovandan gelen avcılar mı? İyi mi? Kötü mü?

Göğsüme bir şey çarpıyor ve aşağı baktığımda mataranın oraya bastırıldığını görüyorum.

Çocuk, "İç," diye emrediyor ve tereddüt etmeden uzatılan kabı kabul ediyorum, kavrulmuş boğazımdan aşağı cızırdayarak akan sıvıları yutmak için geri deviriyorum.

Boş matarayı ona geri veriyorum, matarayı bitirdiğim için pişmanlık bile duymuyorum. "Kimsin sen?"

"Adım Sam." Gwen'i vuran ve şimdi onun yanında çömelmiş olan adama doğru başını sallıyor. "Bu da amcam Albert." Mağaranın ağzına doğru dönerek hâlâ orada duran iki adamı işaret ediyor. "Bunlar Ed ve Otis, babam da az önce çıktı."

"Yağmacılar mı?"

"Hayır. Hadi." Takip etmem için başını salladı. "Aç mısınız?"

Şu anda denesem bile hiçbir şey yiyemem ama yine de başımı sallıyorum, bu mağarada bir dakika daha geçirmek istemiyorum. Her an, gerçeklik şoktan kurtulup beni altına çekecek. O zamana kadar aklımı başımda tutmalıyım.

Kafatasımın arkasındaki donuk zonklama, uyuşukluk hissi kaybolduğunda bir dünya acının içinde olduğumu söylüyor. Beni bu adamlar ortaya çıkmadan önceki o saniyelere geri çekmeye çalışan anıların aralıksız çekişiyile birlikte onu da görmezden geliyorum.

Mağaranın dışında kasası açık kırmızı bir kamyonet duruyor ve ben de titrek bacaklarımın üzerinde, ayın ve yıldızların eskisi gibi kıpırdamadan durduğu gökyüzünün altında ona doğru yürüyorum.

Önemsiz.

CHAPTER 5

T Sırtımı kamyonun kabinine yaslayarak oturduğum bacaklarımın üzerine bir battaniye örtüyor ve bana içi tatlı suyla dolu bir matara uzatıyor. "Battaniyeyi bacaklarının altına sıkıştırmak isteyebilirsin. Rüzgâr burada oldukça sert esiyor."

Lejyon kamyonuna geri döndüğümüzde, biz beklerken amcaları parçaları kurtarmaya ve benzini çekmeye çalışıyor.

"Yani sen... tesadüfen oradan geçiyordun ve çığlıklarımızı mı duydun?" İster doğuştan gelen bir şüphe deyin, ama çocuk hayatımı kurtarmış olsa bile sesimdeki güvensizlik havasını gizleyemiyorum.

"Kamyonun bozulduğunu gördüm. Mağaraya giden bir izi takip ettim."

Bir iz mi? Belki de cesedimin sürüklendiği yerde. Belki de kan. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Seni burada bırakamam. Doğru olmaz. Seni güvenli bir yere götüreceğim."

Bir yudum almak için mataramı kaldırıyorum ama ağzıma götürürken duraksıyorum. "Peki bu nerede olabilir?"

"Özellikle gittiğiniz bir yer var mı?"

Bu noktadan sonra Szolen'e geri dönmemin imkanı yok. "Buranın kuzeyinde bir manastır var." Rahibe Chilson'ın gazabına uğrama riskine rağmen, en azından orada temiz kıyafetlerim, yiyeceğim, barınağım ve güvenliğim olacak. Ve Jack bana yardım edebilirse daha kısa bir ceza alma ihtimalim var.

"Merhamet

Rahibeleri mi?"

"Biliyor musun?"

"Geriye bir tek orası kaldı. Mültecileri kabul etme eğilimindeler, bu yüzden birkaç kadın ve çocuğu güvenlik için onlara götürdük. Sizi oraya götürebiliriz."

İnsanların iyi niyetine inanmak istiyorum ama babamın anlattığı hikâyeler, bazı insanların sefil doğası ve buradaki kadınların azlığı, bu işte doğru olmayan bir şeyler var. "Ne kadar şanslıymışım ki bir grup iyi kalpli Samaritan oradan geçiyormuş."

"Bu doğru. Bir dakika daha geçse o Rager'ın sana ne yapacağını hayal bile edemiyorum." Sözleri kasıtlı ve şüphelerimi yönlendirmek içindi ve şu anda, Lejyon'un eninde sonunda geleceğini umarak, hem susuzluk, hem açlık hem de etrafta dolaşmaya karar verebilecek her şeyi riske atarak kamyonla kalmak istemiyorsam, başka seçeneğim yok.

Otis bir benzin bidonunu bagaj kapağının üzerinden kaldırıp güvenli bir kasanın içine koyarken bana tanıttığı kişi. Metalin tıngırtısı sinirlerimi altüst ediyor ve o zaman hâlâ titrediğimi fark ediyorum. "Nereye gidiyoruz?" İşiyile meşgul olan Otis, soruyu sorarken başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmiyor.

"Kuzey. Manastır," diye cevaplıyor Sam.

Yaşlı adam nihayet bakışlarını benimkilere çeviriyor ve ben yorgunluktan gözlerinin ardındaki yalanları arayamayacak kadar sarhoş oluyorum. "O zaman kuzeye gidiyoruz."

Arkada Sam'in amcası ve diğer adam Ed de bize katılıyor. Etrafımın bu kadar yabancı adamla çevrili olmasının verdiği rahatsız edici duyguyu, bana tecavüz etmek ya da daha kötüsünü yapmak isteselerdi bunu şimdiye kadar kolayca yapabilecekleri düşüncesiyle bastırıyorum. Görünüşe göre bir nakliye kamyonu daha fazla zorluk çıkaracaktı.

Ama yine de, ben ne bilirim ki?

Kamyonun motoru kükrüyor ve ileri doğru hareket ederken bedenim sarsılıyor. "Rahat mısın?" Sam kollarını destekli koltuğuna dolamış dizlerimi kaldırdım. "Babam ve Otis'le birlikte ön taksiye binmene izin verebilirdim ama yol boyunca o ikisinin atışmalarını dinlemektense buraya dönmenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Ben iyiyim. Sorun yok." Dikkatim kamyonun kasasında oturan ve bana bakmayan iki adama kayıyor.

"Biraz uyumalısın. Manastıra daha birkaç saat var." Hiç şansın yok.

"Şimdilik iyiyim. Yorulursam uyurum."

Omuz silkerek yanındaki bir şeye uzanıyor, paranoyamı harekete geçiriyor ve sanki içgüdüsel olarak kaslarım kilitleniyor. "Keyfin bilir." Bir tabanca çıkardı.

beyaz bir bez ve onu açıyor. İçinde kurutulmuş et gibi görünen ve kokan şeritler var. "Aç mısın?"

Geyik eti kurutulmuş etini en son babam Ölü Topraklar'a yaptığı bir geziden döndüğünde yemiştım. Grant ve benim için her zaman küçük ikramlar ve hediyeler getirirdi. Titrek bir nefesle teklif edilen eti kabul ettim, biber baharatının kokusu verandada oturup ikramları gizlice alma anılarımı geri getirdi. Annem buna vahşilerin yemeği derdi ve babam başka bir görev için ayrılır ayrılmaz ondan kurtulmak için elinden geleni yapardı.

Ben de yiyecekleri odamda saklamaya ve o etrafta yokken gizlice yemeye başladım.

Babamın şu anda benim yerimde olsaydı ne düşünebileceğini, onun gibi eğitimli ve itibarlı bir adamın ne yapabileceğini hayal etmeye bile dayanamıyorum. Onun hakkında bildiklerime göre, hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapmamı söylerdi. Her baba gibi.

Ama ne ölçüde?

Peder Parsons'ın bir alter üzerinde bana tecavüz etmesine izin vermek hayatta kalmak için bir araç olarak nitelendirilebilir mi? Önümüzdeki beş yıl boyunca erkeklerle yatmak mı? Eğer yapsaydım, bir Rager ile ölümle burun buruna gelmekten kesinlikle kaçınabilirdim. Ya da niyetlerini belirsiz bulduğum bir grup yabancıyla kuzeye giderken yaşadığım bilinmezlik korkusundan.

Kararlarım için bana aptal der miydi?

Öyle olduğunu sanmıyorum. Ama o zaman, eğer bana şimdi öğüt verebilseydi, öğütleri mezarın ötesindeki bir adamdan geliyor olurdu.

Ölümün soğuk nefesini çoktan ensesinde hissetmiş bir adam.

Belki de bana en kötüsünün henüz gelmediğini söylerdi.

"**T** *Halia, beni duyabiliyor musun?" Babamın sesi, tenime çarpan soğuk rüzgâra karşı sıcak bir battaniye gibi.*

"Evet. Buradayım."

"Uyanmalısın, tatlım. Uyan!"

Sesindeki öfke kaslarını irkiltiyor ve gözlerim kör edici güneş ışığına açılıyor. Kamyonetin kasasının boş olduğunu görmek için etrafıma bakıyorum. Ne Sam, ne de diğer ikisi görünürde yok.

Bir noktada uykuya dalmış ve güneşle birlikte uyanacak kadar uyumuş olmalıyım.

Sesler kulağıma ulaşıyor ve doğrulup etrafıma baktığımda tanımadığım bir yerde durduğumuzu görüyorum. Çatlamış betonun üzerine molozlar yığılmış, otlar büyümüş. Evler birbirine çok yakın, tahtalarla kapatılmış ve üzerlerine çeşitli küfürler yazılmış. Szolen'deki Üçüncü Aşama'dakiler gibi süslü konakların olduğu bir tür yıkık dökük, terk edilmiş mahalle.

Manastır değil.

"İki söz vermiştin. Bu nedenle, anlaştığımızın yarısını alacaksınız."

Bir kadın sesi duyunca alçalıp kamyonetin kabinine bakıyorum ve annemden daha yaşlı, saçları ağarmış ve üzerinde bir sürü mücevher asılı olan tombul bir kadın görüyorum. Onu görünce aklım hala boynumdaki narin altın zincire gidiyor.

"Bana malları göstermedin bile. Tanrım, yol kenarından topladığın küçük, acayip bir kabuk olabilir. İnsanoğlunun bildiği her hastalığa bulaşmış."

"O temiz. Szolen'in bakire kızı. Bağlantım bana güvence verdi."

Sam'in sesi içime bir öfke dalgası gönderiyor. Bana ihanet etmesine şaşırdığımdan değil. Aslında, başka bir sonuç daha şaşırtıcı olurdu. Gözlerimi gruptan ayırmadan kendimi bagaj kapısına doğru geri çekiyorum ama kısa sürede durduruluyorum ve bileklerime baktığımda prangalarımın zincirinden geçen bir ip halkası görüyorum, iki ucu da kamyonun kenarında kayboluyor.

İpin izlediği yolları takip ediyorum, onları kamyonun tekerleğinin altında sıkışmış halde buluyorum ve metali takırdatmamaya ve çok fazla ses çıkarmamaya dikkat ederek, çok kalın olan ipi koparmak için gülünç bir girişimle bağları sarsıyorum.

"Hayatta kalan Bakire mi?" Kadının sesi, kulağımda titreşen öfke dolu kana karşı beyaz bir gürültü.

"Evet. Fahişeyi indirmek zorunda kaldım.

Isırıldı." "Ve onun bakire olduğundan eminsin."

"Rahip sikini kızın içine bile sokmadı."

"Tamam o zaman. Tam takası düşüneceğim. Ama önce onu görmek istiyorum."

Hayır. *Hayır, hayır, hayır.* Zincirle ipi kesmeye çalışıyorum ama faydası yok. Sam arkamdan kamyonun kasasına atlayınca kamyon alçalıyor ve ben de dört ayağımın üzerinde ona doğru tekme atıyorum.

"Seni yalancı pislik!" Geriye doğru attığım hızlı bir tekmeyle burnunun tam ortasına vurmayı başardım ve küfür ederek tökezledi.

"Şu anda dayaktan daha değerli olduğun için şanslısın."

"Siktir git." Aynı manevrayı tekrar deniyorum ama tekmenden kurtuluyor ve sırtına atlayarak beni yere seriyor. "Bırak beni! Bırak lan beni!"

"Beni dinle!" Kolları beni sıkıca sarıyor. "Bunu yapmak istemiyorum ama yapmak zorundayım. Silahlara ihtiyacımız var. Ve erzağa."

"Neye ihtiyacın olduğu umurumda değil, seni bok parçası!"

"Madam Beaumont fena değil. Seni götürmemi istediğin manastırdan daha iyi."

"Madam mı? O lanet olası bir genelev işletiyor!" Kamyonun kasasını kaldıraç olarak kullanarak kıvranıyor ve tekmeliyorum. Sıcak metal dizlerimi sıyrıyor, soğuk bir acı ile çabamla alay ediyor.

"Bakire olarak çok değerlisin. Sana fahişelik yapmayacak." "Benden başka ne istiyor?" Sözlerim

içimde alevlenen mutlak öfkeyi aktarmakta başarısız oldu.

"Muhtemelen seni kişisel hizmetçisi olarak tutacaktır."

"Ya da beni... bakirelerden hoşlanan iğrenç bir domuza sat! Göt herif!"

"Ona bir bak. Bir şeye ihtiyacı var gibi görünüyor mu? İyi besleneceksin. İyi bakılacaksın. Seni bir manastırda kilit altında tutacak rahibelerden daha iyi. Seni yağmacılara satabilirdim, ama burada Hristiyanca bir şey yapmaya çalışıyorum."

"Hristiyan şeyi mi? Hangi kiliseye gittin sen?" Geri tükürdüm, hâlâ kurtulmak için kıvranıyordum.

"Görünüşe göre seninkinden daha merhametli biri." "İşte bu yüzden... adım sormadın." "Ne?"

Mücadelemin nafiye olduğunu fark etsem de yine de onun altındayım. "Mağaraya geri döndük. Kendini tanıtmaya rağmen adım sorma zahmetine girmemeni tuhaf buldum. Bir sebepten ötürü bilmek istemediğini düşündüm. Ama zaten biliyordun, değil mi?"

"Evet."

"Szolen'deki bağlantınız kim?"

"Bunu sana söylemeyeceğim."

"Neden? Kadın satma işine devam edebilmek için mi? Söyle bana!"

"Fark etmez. O öldü."

Öldü mü? "Kim? Kim öldü?" Başımı yana çeviriyorum, bu açıdan yüzünü göremiyorum.

"Gwen."

Onunla birlikte seyahat ettiğim kadın arasındaki bağlantıyı kurmaya çalışırken kafamın içinde birbirinden tamamen farklı iki bulmacanın parçaları uçuşuyor. "Onu da mı satmayı planlıyordun?"

"Önemli değil. Rager neden seni kokladı?"

Bunu gördü mü? "Bir Rager'ın bana tecavüz etmeye karar vermeden önce ne düşündüğünü bildiğimi mi sanıyorsun?"

"Sana tecavüz etmeyecekti."

"Nereden biliyorsun?"

"Bunu sadece sizde bir sorun olduğunda yaparlar."

Benim sorunum. Bir Rager'ın beni değersiz görüp bir kenara atmasını gerektirecek ne sorunum olabilir ki? Şu anda ağlama isteğime rağmen bu soru beni içten içe güldürüyor. "Onu izledin. Olup olmayacağını görmek için bekledin mi?"

"Merak ettim, hepsi bu."

"Sen gerçekten bir bok parçasısın."

"Benden kurtulmak için bir neden daha, sence de öyle değil mi?"

Beni itip kamyonun kenarından atlarken vücudum sarsılıyor ve ipi beni kendisine doğru çekecek kadar sert çekiştiriyor. Yeterince yaklaşıncı beni kamyonun kasasından kaldırıp yere bırakıyor.

"Kurnazca bir şey yapmaya kalkarsan, sırtına bir kurşun sıkarım." "Bundan daha değerli olduğumu sanıyordum."

"Hayatta olduğun sürece." İpi kesiyor ve prangalarımın arasındaki küçük zinciri tutarak beni arkasından sürüklüyor.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım!" Kadın koyu renk güneş gözlüklerini kaldırıp avuçlarını yanaklarına dayıyor ve gözleriyle beni değerlendiriyor. "O bir hayal!" Yüzü sertleşiyor, gözleri etrafımı saran adamlara dikiliyor. "Umarım ona elinizi bile sürmemişsinizdir."

"Bir tane bile yok, hanımefendi. Ona dokunulmadı. Size söz veriyorum."

Kaşları sempatiyle havaya kalkıyor, başını sallıyor ve ben onu durduramadan, boğucu bir kucaklaşma için beni çok büyük göğüslerinin içine çekiyor. "Zavallı çocuk. Bitkin görünüyorsun. Daha medeni bir yemeğe ve vahşi hayvanlardan uzak durmaya ihtiyacın var. Haksız mıyım?"

Elleri hala omuzlarımda, bir adım geri çekilerek beni istenmeyen sarılmasından kurtarıyor. Gözlerini benden ayırmadan başını yana eğdi.

"Henry, bileklerindeki prangaları çıkar."

Gözlerim arkasındaki son derece iri yarı adama kayıyor, ağrıyan bileğimi ovuşturuyorum. "Bunu yapabiliyor mu?"

"O bir hırsız."

"Ben olsam bunu yapmazdım hanımefendi," diyor Sam ve şu anda dönüp suratının ortasına bir yumruk indirmek için neler vermezdim. "Kaçmaya çalışabilir."

"Olabilir. Bu özgür iradenin doğasıdır. Şimdi, azıcık kazancınızı alın ve gidin."

Arkasındaki canavar adam bir eliyle zinciri tutuyor ve diğer eliyle cebini yokladıktan sonra küçük bir bıçak çıkarıp açıyor. O zincirlerimin kilitlerini açmaya çalışırken Sam ve diğerleri de erzakla dolu gibi görünen sandıkları topluyor. Görünüşe göre Ölü Topraklar'da para birimi genç bakire kadınlarla birlikte.

Bakire olmamam çok kötü.

"Sonra görüşürüz. Thalia." Sam'in sesi kulak zarıma sürtünen buzlu cam gibi ve o ve adamları son sandıkları toplarken arkama bakmaya zahmet etmiyorum.

İlk kelepçe bileğimden düşüyor, kolumun geriye doğru uçuşu onların ağırlığını fark etmemi sağlıyor. Arkamda kamyonun motoru ateşleniyor ve bir anda Madam Beaumont'un merhametine kalıyorum. Kaçmayacağımı biliyor. Burada hayatta kalma eğitimi almamış bir kız nereye saklanır? Ve eğer ondan kaçmayı başırırsam ne yaparım?

Hayır. O kadar aptal olmadığımı biliyor. Ve o da değil.

CHAPTER 6

T Bir sonraki pranga kayıyor ve geride kalan kırmızı bağ izlerine masaj yaparak bir nefes veriyorum.

"Daha iyi misin canım?" Madam Beaumont'un yumuşak parmak uçları bileğimi kavırıyor ve hafif bir masaj yaparak son ağrıyı da geçiriyor.

"Benden ne istiyorsun?"

"Bahse girerim zeki bir kızsındır, değil mi? Kurnaz. Ve bir kırbaç kadar inatçısın. Zaten bu yüzden buradasın, değil mi?" Güneş gözlüklerini gözlerinin üzerinden kaydırarak, peşinden gelmem için başını salladı. "Sana etrafı göstereyim. Eğer evimden memnun kalmazsan, seni serbest bırakırım."

"Kasalar dolusu malzemeyi ödedikten sonra."

"Burada bereketli bir hayat yaşayan birkaç kişiden biriyim. Evren beni ölçüsüz bir şekilde kutsadı."

Canavar gibi bir adam dökme demir kapıyı itiyor ve biz eşiği geçerken, hemen silahlarla donatılmış nöbetçiler dikkatimi çekiyor. Sam ve ekibi hileli bir şeye kalkışmış olsalardı, oracıkta vurulup öldürülürlerdi. Burası bir kale.

Elbette, muhtemelen bunu biliyordu. Aslında, bahse girerim onunla düzenli olarak ticaret yapıyor, Ölü Topraklar'da bulduğu asi kızları topluyordu.

Güvenliği sağladıktan sonra gözlerimi yeşillikler ve egzotik çiçeklerle dolu bir orman karşılıyor. Muhteşem, ekili bahçeler, çevredeki terk edilmişliğin yoğunluğu içinde hiçbir anlam ifade etmiyor.

Gözlerimi manzaraya dikip başımı geriye doğru eğiyorum ve yolumuz boyunca bir gölge tüneli oluşturan tropik ağaçlara bakıyorum. "Burası neresi?"

"Dünyanın sonu gelmeden önce bir emlak kralına aitti."

"Neredeyiz?"

"Vegas,
sevgilim!"

Hafif, dökümlü kumaşı onunla birlikte hareket ederken, beni daha özenli bahçelerle çevrili malikanenin etrafını saran taş bir merdivenden diğer tarafa götürüyor. Orada, devasa bir havuz ve akan şelale beni yolumda durduruyor. Szolen bile bu seviyede bir lükse sahip değil. Çıplak göğüslerini sergileyen bir düzine kadar kadın suda yüzüp oynuyor, şelalenin şırıltısı altında kahkahaları sönüyor ve durup bana bakıyorlar.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Szolen zamanının tek dahisi değildi. Kocam parlak bir mühendisti, ruhu huzur içinde yatsın." Hızını hiç kesmeden haç işareti yapıyor. "Burası, çok hırslı olsaydım tüm mahalleyi besleyebilecek beş adet güneş enerjisi şebekesiyle çalışıyor."

Kadınlardan biri, gölgede duran soluk kıvılcık saçlı, gülümsüyor ve bana el sallıyor.

"Peki sen ne kadar hırslısın?" diye sordum.

"Yine kaderini sorguluyorsun, değil mi?" "Eğer beni aydınlatacak kadar nazik olursanız."

Madam Beaumont sonunda durur ve güneş gözlüklerini çıkarıp gömleğinin yakasına asar. "Asıl soru şu canım, ne kadar *hırslısın*?"

"Benden istediğiniz buysa, bedenimi satmıyorum."

"Hayır, tabii ki değil. Bakire olarak çok daha değerlisin. Burada bir erkeğin eline bir bakire geçmesi için bir çocuğu becermesi gerekir. Bugünlerde kadınlar o kadar az ki, bir erkek bir tane bulduğunda, ona sahip olduğu için şanslı sayılır. Bir kız hayatı boyunca birkaç erkek tarafından kullanılabilir. Bu artık tecavüz bile değil. Bu bir beklenti. Hayatta kalmak."

Çok yanlış. Ve öfkeliendirici. Duvarın bu tarafında büyüdüğümü hayal bile edemiyorum. Burada asla hayatta kalamazdım.

"Kadınlar bir para kaynağı haline geldi," diye devam ediyor. "Bir ticaret aracı. Birçoğu için hayatın geldiği nokta son derece iğrenç."

"Yine de kendi kişisel hareminizle buradasınız."

"Bu kızların her biri gitmekte özgür. Onları burada tutmuyorum. Gardiyanlarım da onları burada tutmuyor. Onları burada tutan şey onlara sunduğum hayat. E t r a f ı n ı z a bir bakın. Geldikleri yere kıyasla burası bir cennet."

"Bazıları duşun, yastığın ya da başka bir komşu kovanla paylaşmak zorunda olmadıkları özel havuzun ne olduğunu bilmiyordu. Bazılarının duşun, yastığın ya da başka bir komşu kovanla paylaşmak zorunda olmadıkları özel bir havuzun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu."

Şüphesiz, kadınlar sıkıntılı görünmüyor, ancak bu, bu yerin iğrenç, iğrenç alt akımını silmiyor. "Onları takas ediyorsunuz. Tüm bunlara sahip olmak için seks ticareti yapıyorsunuz."

"Tabii ki. Aylardır kadın görmemiş bir adam için mi? Su ve yiyecek kadar değerlidir. Çatım altındaki kadın sayısıyla, Tarama'dan önce bir milyardere eşdeğer olurdum. Ve bunlar salı gününe kadar her delikten sikilmiş kadınlar. Sen en büyük tek boynuzlu atı temsil ediyorsun. Namusu bozulmamış yetişkin bir kadın mı? Bu duyulmamış bir şey! Erkekler sormadan almaya bu kadar hevesli olmasalar ayaklarınıza kapanırlardı. Şansına mı? İyi bir yerdesin. Güvendesin. Güvendesin."

Keşke bakire olmadığımı bilseydi. O zaman ne olurdu? Tıpkı Szolen'de olduğu gibi erkeklerle seks yapmaya zorlanır mıydım? Bugünlerde genç kızlar için beklenti bu gibi görünüyor, duvarların güvenliği içinde olsun ya da olmasın. "Ne.. Benden ne istiyorsun? Benden?"

"İstemek. İtici güç bu, değil mi? Sahiplik, doğumda anne göğsüyle elde edilir." Gözlerini göğsüme dikerek göğsümün kenarını avuçluyor ve elini uzaklaştırdığımda dudağının kenarı eğlenerek kalkıyor. "Sahiplenme zamanla gelişir, elbette daha karanlık güdülerle. Benimki, bu gezegende kalan her erkeğin en çok arzuladığı şeye sahip olmak: dokunulmamış bir kadın."

Tekrar havuza bakıyorum, iki kadın birbirlerini okşayıp öperken düşüncelerime hayat veriyorlar. "Yani... cinsel olarak mı?"

"Hayır, tabii ki değil. Görüyorsunuz, zenginlik sahip olduğunuz şeyle ölçülür. Kontrol. Ve kontrol etmeyi seçtiğiniz şey, en çok arzuladığınız şeye somutluk kazandırır. Silah toplayan bir adam savaş ganimeti toplar. Mücevher toplayan bir kadın, bir mücevher kadar nadir ve güzel görülmeyi arzular. Sen arzunun, iffetin ve saflığın nesnesisin ve böyle bir hazineye sahip olan kişi olarak ben kıskanılanım."

Belki beyin sarsıntısından, belki son iki günün olaylarından, belki de aşırı yorgunluktan, ama erdemimin ona nasıl bir fayda sağladığını hayal etmeye çalışırken, sözlerinin kırık dökük parçaları bir araya gelmiyor.

"Aç olmalısın. Ve bitkin. Yeni kıyafetlere çok ihtiyacın var. Gel hayatım, sana odanı göstereyim."

Havuza bir kez daha bakınca, şu anda bir evim olmadığını hatırlıyorum. Burada bana göz kulak olan kimse yok. Tek başımayım. Bu manastırdan daha mı kötü? Yabancı bir kadının gözde mücevheri gibi davranmak, Chilson Ana'nın küçümsemesiyle yüzleşmek kadar kötü mü?

Aç karnına ve az uyuyarak bu kadar şeyi sindirmek çok zor, bu yüzden şüphelerime ve tereddütlerime rağmen, peşimden gelen canavar gibi adama dikkat ederek onu takip ediyorum.

"Modası geçmiş dekoru bağışlayın," diyor, o kadar çok penceresi olan açık bir odadan geçerken, içeride güneş ışığından etkilenmemiş bir santim bile yok. Mobilyalar sanki hiç kullanılmamış gibi görünüyor, kumaşlar canlı ve temiz, alışmak için yalvarıyor. Duvarlarda renkli ve karmaşık detaylara sahip sanat eserleri asılı. Roma döneminden kadın manzaraları, eğer tarih derslerimden öğrendiğim bir şey varsa, bol giysiler şehvetli figürlerini zorlukla örtüyor. Mozaik duvar halıları kitaplarda gördüklerimi yansıtıyor ve bugünlerde var olmadığına inanılan bu şeyleri nasıl temin ettiğini merak etmeme neden oluyor. "Bu iklimde iç mimar bulmak kolay değil."

Kadın hayal görüyor olmalı. Dredge'in ilk dalgasını yaşamış olacak kadar yaşlı olduğuna göre, etrafındaki dünyanın ne hale geldiğine alışmış olmalı. Yine de Szolen'de yaşayıp da duvarların ötesini hiç görmemiş olanlar var. Dünyayı canlılığından yoksun bırakan ölüm hakkında hiçbir fikirleri yok. Ben bile daha önce hiç dışarı çıkmamıştım, ama babam kıtlık ve şiddet hikayeleri getirdi. Bana Ölü Topraklar'da yaşayanları etkileyen ıssızlığı ve nihayetinde çaresizliği anlattı.

"Burayı çok sık terk ediyor musun?"

"Tabii ki biliyorum! Aptal kız, erzakları nasıl idare ettiğimi sanıyorsun?"

Delilikte belli bir zeka olduğunu keşfettim ve belki de bu onun hayatta kalma yoluydu. Büyükannemin tersiyer sifilizden muzdarip ve hayatının sonlarına doğru delirmeye başlayan bir hastası vardı. Saatlerin çoğunda, kilisede öğrendiklerimle örtüşmeyen yabancı bir İncil dilinde saçmalayıp dururdu.

Ama o kadar da uzak bir ihtimal gibi görünmüyordu.

Yaratıkların dünyamızı yok eden ölümcül vebayı ortaya çıkardığı bir hastanenin altındaki tünellerden bahsetti. Öfkesi bir gün başka bir ölümcül dalgayla açığa çıkacak olan kadim bir tür, onların fethetmesine izin verecekti.

Diğer bakıcılar ona deli diyorlardı.

Öte yandan, Tanrı'nın anlayamayacağımız bir dilde konuşmak için haberciler gönderip göndermediğini ve yalnızca açık zihinli olanların uzun zamandır beklenen bazı cevapları alıp alamayacağını hep merak etmişimdir.

"Burada kendin için iyi olanı yaptın."

"Teşekkür ederim," diyor. "Beni hayatta tutan şeyin umudun peşinden durmaksızın gitmem olduğunu düşünmek istiyorum."

"Dünyanın bir zamanlar olduğu gibi geri döneceğine inanıyorsunuz."

"Umarım olmaz! İmkânlarımızın ötesinde yaşadık. Bu dünyanın açgözlülüğümüzü karşılama kapasitesinin ötesinde. Hayır... benim gelecek için umudum çok daha basit. Kendimi sanat, neşe, müzik ve cinsel özgürlük içinde boğmak istiyorum!"

Halüsinasyon görmeme neden olacak kadar sert bir darbe almadıysam, tam da bunu yapmış gibi görünüyor.

Bakışlarım bir kez daha gülünç çevrenin üzerinde gezinirken başımı sallıyorum. "Dışarıdaki yıkımı fark etmediysen diye söylüyorum, dünyada artık hedonizme yer yok."

"Haz, arzunun sınırlarını bilmek ve kabul etmekle elde edilir."

"Epicurus."

Dudakları gülümseyerek kıvrılıyor ve bana göz kırptıyor. "Akıllı bir kız olduğunu biliyordum."

"Kadınları köleleştiriyorsunuz. Bunun felsefenizle ne ilgisi var?" "Bu

kadınlar size mutsuz mu görünüyor? Köle gibi mi görünüyorlar? I Erkeklerin almaya çok meyilli oldukları şeyleri sunmaları için güvenli bir araç sağlayarak onları özgürleştirmek. Dışarıda mı? Onlar kurtlar için yiyecek. Ama burada? Onlar tanrıça. Dokunulmazlar."

"Biri doğru fiyatı teklif etmedikçe."

Omuz silkerek beni oturma odası olduğunu tahmin ettiğim bir yere götürüyor. "Tabii ki. Korumamın bir bedeli var. Bu kavram bu dünya için bile yeni bir şey değil."

Bana olan ilgisi hala belirsiz, ama sanki daireler çiziyormuşum gibi hissediyorum.

Tarih kitaplarından aşına olduğumuz uzun bir çıplak adam heykelinin önünde duruyoruz. "Davut Heykeli."

"Heykel değil, o da diğer tüm kalıntılarla birlikte yok edildi elbette." Parmağını erkekliğinin ucunda gezdirmek için uzandı. "İyi bir benzerlik, sence de öyle değil mi?"

Hayatımın tamamını Szolen'in duvarları arasında geçirdiğim için lükslere alışkınım ama Szolen'in kendi heykeli dışında hiçbir yerde böyle mermerden oyulmuş kutsal emanetler yok. Bu kadın kendi baloncuğunun içinde yaşıyor gibi görünüyor, dünyanın geri kalanı ise kenarlardan sıyrılıyor.

"Buraya giren erkeklerin onlarla yatmasına izin mi veriyorsunuz? Dışarıdan gelen ve burayı kolayca ele geçirebilecek yabancılar mı?"

İçinden bir kıkırdama uçup gidiyor ve yerini bir iç çekişe bırakıyor. "Baban bir askerdi, değil mi? Sadece bir askerin kızı böyle şeyler düşünür. Benimki de öyleydi. Vietnam savaşında savaştı. Bu yüzden düşündüğün kadar aptal değilim."

Başını sallayarak evin içinde ilerlemeye devam ediyoruz, bu saçmalığın bir başka hatırlatıcısı olarak kristal bir avizenin asılı olduğu bir merdivenden çıkıyoruz.

Bana gösterdiği oda, kalın, kırma kadife örtüleri ve bembeyaz çarşaflarıyla evdeki iki odamın sığabileceği kadar büyük. Uzun perdeler dışarıdaki şelale manzarasının etrafına çekilmiş ve lavanta kokusu beni uzun zamandır beklediğim bir sükûnete sürüklüyor.

"Gardıropta giysiler var ve aşçıya sana yiyecek bir şeyler getirmesini söyleyeceğim. Belki önce yıkanmak istersin canım. Yasmin gelip seni yıkasın."

Banyodan bahsedilince arkamı döndüğümde, büyük bir porselen küvete kadar uzanan güzel mozaik karolarla, şahsen gördüğümde daha özenli bir bitişik banyo buluyorum.

"Kendimi yıkayabilirim."

"Elbette öylesin. Ama iyice yıkanmanın da bir zevki var. İsteddiğiniz gibi gelip gitme özgürlüğüne sahipsiniz. Evimin ve tüm olanaklarının tadını çıkarın."

Elimden geldiğince kurnazca dikkatimi kapıda bekleyen canavar adama yöneltiyorum. "Peki ya adamların? Onlara güvenilebilir mi?"

"Tahmin edebileceğinizden daha fazla. Adamlarım, kızlarımdan birinin parmağına dokunacak olurlarsa, o parmağın kesileceğini bilirler." Kelimeler ağzından dökülür dökülmez dikkatimi Henry'nin ellerine veriyorum, on parmağı da sağlam ve yerinde. "Erkekler çok basit yaratıklar, gerçekten. Temel ihtiyaçlarını karşılayınca oldukça memnun oluyorlar."

Yine de burada dengesiz bir şeyler var. Bu küçük, kırılgan, yaşlı kadın bu adamları nasıl kontrol altında tutuyor? Eğer isteselerdi, bir araya gelip onu öldürebilir ve krallar gibi yaşayabilirlerdi. Ne kadar korunaklı olsam da, böyle ilkel güdülere yabancı değilim.

"Fazla düşünüyorsun canım. Kafanın içinde dönen çarkları duyar gibiyim. Biraz dinlen. Yemek ye. Yıkan. Her şey anlam kazanacak, söz veriyorum."

C Yasmin bir bezi sırtımda gezdirirken soğuk su tenimden aşağı damlıyor. Kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturup öne doğru eğildim, tüm sinirlerim canlıydı.

rahatsızlıkla.

"Çıplaklık burada alışılmadık bir şey değil. Utangaç olmana gerek yok." Lavanta sabununu köpürtüyor ve sırtımda nazik daireler çiziyor.

"Siz Yani, burada mutlu musun?"

"Yağmacılar tarafından basılan küçük bir kovanda büyüdüm. Haftanın her günü burayı Ölü Topraklar'a tercih ederim."

"Onun için mi çalışıyorsun? Madam Beaumont için mi? Bir ..."
Boğazımı temizleyerek söylemekte tereddüt ettiğim kelimeyi geri alıyorum.

"Fahişe mi? Sadece o sorduğunda." "İstediğinde mi?"

"Tabii ki. Burada kimse seks yapmaya zorlanmıyor." "O zaman neden yapasın ki?"

"Burada kalmanın koşulu bu. Hepimiz kendi yolumuzu ödüyoruz ve karşılığında çoğundan daha iyi yaşıyoruz."

Şimdiye kadar bir Rager tarafından neredeyse tecavüze uğradığım ve bir grup suçlu tarafından yakalandığım deneyimlerimi göz önünde bulundurarak, Deadlands'in ne kadar kötüleşebileceğini bildiğimi varsayamam.

"Bana sorarsanız oldukça adil bir düzen," diye ekliyor kız. "Erkekleri nasıl hizada tutuyor?"

"Çoğunlukla Henry. Ona son derece sadık. Ve tüm erkekler ona saygı duyuyor. Her şey yolunda gibi görünüyor."

Bana aşırı analitik bir zihne sahip bir şüpheci diyebilirsiniz ama burada başka bir şeyin söz konusu olduğunu biliyorum. Kaçırdığım bir şey.

"Çok kız alır mı?" "Layık gördüklerini." "Neye layık görür?"

Kumaşın sürüklenmesi durur ve ben dönerken, yüzündeki sıkıntılı ifadeyi yakalarım, sonra bir gülümsemeye dönüşür.

"Neye layık?" Tekrar soruyorum.

Ovalamaya devam ederek boğazını temizliyor. "Burada kalıyorum. Çok titizdir."

"Neden?"

"Hiçbir erkek çirkin bir kızla yatmak istemez. Hastalıklı bir kızla." "Ama benim kimseyle yatmam beklenmiyor."

"Hayır, sanırım değilsin."

"O zaman beni seçmesine ne sebep oldu? Beni yanına almasına ne sebep oldu?"

Sorumun ardından uzun, rahatsız edici bir duraklama geliyor, aramızdaki sessizliği sadece suyun sessiz damlaması dolduruyor. "İşte. Hepsi yıkandı. Sana birkaç kıyafet topladım."

Kolunu tutarken küvetin kenarından su sıçratarak uzandım. "Anlat bana."

Dudakları gergin, kolunu kavrayışından kurtardı. "Bilmiyorum. Ama neden sadece seçilmişlerden biri olduğun için minnettar olmuyorsun?"

Seçilmişler. Bunu daha önce de duymuştum. Tüm bunlardan önce de öyleydim. Ama en azından o zaman amacım karanlık bir nedenin dibinde yatmıyordu. Benden tam olarak ne beklendiğini biliyordum ve bunu reddetmeyi seçtim.

Madam Beaumont'un benden ne istediğine dair en ufak bir fikrim yok, bu da onu en az Yağmacılar ve çapulcular kadar riskli hale getirebilir, eğer kaçmayı göze alırsam.

Father Parsons basamaklara doğru ilerlerken cüppesinin yere kaymasına izin verir, alt yarısı sunağın kenarının arkasına gizlenir.

"Sakin ol,

Çocuk. Sen farkına bile varmadan bu iş bitmiş olacak."

Kollarım masaya kelepçeliyken kıpırdanmak işe yaramıyor, çünkü vücudumda serbestçe geziniyor. Açıkta kalan alt yarımaya ulaştığında duraklıyor ve başını kalçalarımın arasına indiriyor. "Tatlı, çekici yaratık."

Ondan uzaklaşmak için tekmeliyor ve kıvraniyorum ve kafasını kaldırdığında bir Rager'in ruhsuz gözlerine bakıyorum.

"Hayır!" Sarsılarak doğruluyorum ve sadece perdelerin arasından süzülen ay ışığının parlak huzmeleriyle aydınlanan karanlık, boş odaya bakıyorum. Damarlarımda dolaşan korkunun etkisiyle tüm kaslarım titriyor. Titreyen bir elimi nemli alnıma götürüyorum ve kendimi yavaşça nefes almaya zorluyorum.

Sadece bir kabus.

Titrek bir nefes vererek yastığa uzanıyorum ama bir yerlerden gelen tuhaf sesler karşısında duraklıyorum. Donuk bir gümbürtü. Yumuşak bir inleme.

Ayaklarımı yatağın kenarına atıp kapıya doğru ilerliyorum ve duvara yaslanmış, pantolonu kalçalarına kadar inmiş, kıcının büyük kısmını açıkta bırakan bir adam görece kadar açıyorum. İnce bacakları sırtının iki yanına uzanıyor, ayak parmakları kırmızıya boyanmış ve ben onların uzunluğunu daha önce havuzdaki kızıl saçlıya kadar takip ediyorum. Adam yüzünü hafifçe çevirdiğinde, gölgelerin arasına geri çekilmeden önce Henry'nin profilini bir anlığına görebiliyorum.

Başını duvara yaslayan kızıl saçlı kızın yüzüne bir gülümseme yayılıyor, belli ki bu hareketten büyülenmiş. Görünüşe göre herhangi bir sıkıntı içinde değil.

Kızlara dokunmamak için çok fazla.

Şimdi burada kalması mantıklı. Bu kadar özgürce verilen bir şeyi almak zorunda değil.

CHAPTER 7

TSaatler günlere karışıyor, dengesiz hissettiren bir tür oburluk içinde harcanıyor. Madam Beaumont bazen birkaç kızla, bazen de sadece birkaç adamıyla gelip gidiyor. Onun

Kıtlık, herhangi bir cevap almayı neredeyse imkansız hale getiriyor ve haftanın sonunda denemekten vazgeçtim. Burada geçirdiğim süre zarfında onun hakkında öğrendiğim tek şey, nadir ve sıra dışı olanları toplama konusunda takıntılı görüldüğü, kitap ve sanat seçimine bakıldığında Roma dönemine karşı bir takıntısı olduğu ve adamlarına mantıklı olandan çok daha fazla güvendiği.

Yemek saatinde herkes kendi işini yapar, bu nedenle Szolen'deki çoğu evde olduğu gibi ziyafet için bir araya gelinmez. Yemekler odalarda hizmetçiler tarafından servis ediliyor ve hizmetçiler yemekten sonra tabakların hızlıca toplanmasını sağlıyor. Madam Beaumont ile etkileşim kurma şansım neredeyse hiç yok. Sabahları kahve eşliğinde kitap okuyarak geçiriyorum, gözlerim sürekli bakışlarını yakaladığım adamlara karşı dikkatli, bakmadığımı düşündüklerinde.

Yine de tek bir kişi bile onları bakmaya zorlayan şeye göre hareket etmiyor.

Kızlar çoğunlukla kendi içlerine kapanık, bu da benim için gayet uygun, ancak onlar da tüm bunlar için fazla açıklama yapmıyorlar.

Belki de Yasmin haklıdır. Belki de önüme çıkan birkaç nimet için minnettar olmalıyım.

Ne de olsa burası bir cennet. Ölü Topraklar'da hayatta kalmaya çalışan herkes için bir vaha.

Yine de burada sadece var olduğumu, ufukta göremediğim bir şey için zaman beklediğimi hissediyorum.

Sanki bu yerleşkenin dışındaki dünya artık yokmuş gibi, buradaki herkes garip basitliklerden keyif alıyor gibi görünüyor. Yiyecek ve içeceğin

tembel zevkleri

bolca servis edilen ve çevredeki kıtlığa inat bir şekilde israf edilen.

Szolen'deki yaşam bazı açılardan benzer olsa da, en azından duvarın ötesinde ne olduğunun farkındayız ve bariyerlerimizin daha güçlü bir şey karşısında yıkılabileceği gün için korkmaya devam ediyoruz.

Buranın hedonizmi annemin dizlerini ateşli dualar yüzünden kanatırdı.

Bazen onu özlüyorum. Zorba ve mantıksız olsa bile, kendimi kaybolmuş hissettiğimde kolları beni rahatlatırdı.

Babamın öldüğü zaman hariç. Trajedi bir şekilde kucağını sertleştirdi, onu daha soğuk hale getirdi.

Tenimdeki su damlalarını temizliyor ve tişörtümün doymuş eteklerini sıkıyorum. Yakınlardaki bir gölde büyüdüğüm için yüzmeye alışkınım ve öğleden sonraları bunu yapma özgürlüğünün tadını çıkarıyorum. Ancak diğerleri üstsüz yüzerken, ben sadece vücudumu meraklı gözlerden korumakla kalmayan, aynı zamanda cildimi sonsuz bir acı verici sıcaklık demetiyle aşağıya inen kızgın güneşten koruyan uzun bir tişört tercih ediyorum.

"Gördüğüm kadarıyla evimden hoşlanıyorsunuz."

Madam Beaumont'un sesini duyunca, onunla tekrar konuşma fırsatını yakalamak için sabırsızlanarak arkamı dönüyorum. "Çok rahat."

"Bunu duymak beni memnun etti. Bir sonraki şehir gezimde bana eşlik etmenizi isterim."

Şehir mi? Hangi şehir? "Ne zaman olabilir?"

Kendini yelpazeleyerek havuz kenarındaki şezlonglardan birine, yanıma oturuyor. "Bundan birkaç gün sonra. Her altı ayda bir, büyük stadyumda toplanırız. Uzak kuzeydeki kovanlardan erkekler gelir, kızlarımla vakit geçirme şansı için hazinelerini getirirler. Sen de misafirim olarak geleceksin."

"Ne için toplanıyorlar?"

"Oyunlar için."

"Ne oyunları?"

"Bu, erkeklerin kaslarını sergilediği ve yaraklarının büyüklüğüyle övündüğü bir atletizm etkinliği. Ama bizim için? Bu iş için bir heyelan. Bir kez kışın, bir kez de yaz aylarında oluyor."

Betonun üzerindeki bir damla suyun güneşin buharlaşmasıyla kaybolduğu yere bakıyorum. "Atletik bir etkinlik. Olimpiyatlar gibi mi?"

"Olimpiyatları biliyor musunuz?"

"Çalıştık."

"Sanırım benzer olduğunu söyleyebiliriz." Elini sallayarak geçiştiriyor, sorularıma sabırsızlanıyor gibi görünüyor. "Hafta sonu. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü göreceksin."

Nihayet. Ve belki de çok ihtiyacım olan bazı cevapları alacağım.

Dyan yatmış, sallanan palmiye ağaçlarına bakarken odamın üzerine karanlık çöküyor. Kuşkusuz, eğer b u insan kaçakçılığı ise kesinlikle Tarama'dan önce okuduğum *mahzende zincirlenmiş* korkunç hikayeler gibi değil. Aslında, garip bir şekilde huzurlu.

Önümüzdeki beş yıl boyunca gideceğim kilisenin demir yumruğu gibisi yoktu.

Düşüncelerim beni iki yıl öncesine, cemaatimdeki kızlardan birinin küçük kız kardeşinin anlattığı bir hikayeye götürdü: Chilson Ana, havarilerle ilgili anlattığı hikayelerden birini sorgulayan kıza yemek vermemişti. Yedi gün boyunca kıza su ve bir dilim ekmekten başka bir şey verilmemiş.

Bu alternatif kesinlikle bundan daha iyi değil ve yine babam burada olsaydı ne derdi diye düşünmeden edemiyorum.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması kaslarımı geriyor. Daha önce hiç kimse bu saatte odama gelmemişti ve ışık odayı aydınlatırken penceredeki yansımaya bakıyor, aralık kapıdan içeri süzülen küçük silueti fark ediyorum.

"*Thalia*." Yasmin'in fısıldayan sesi odanın öbür ucuna kadar ulaşıyor ve yatakta döndüğümde onu bana doğru sessizce yaklaşıırken buluyorum, üzerinde parlak deniz mavisi bir gecelik var ve onu gölgede bırakmakta pek başarılı değil. "Beni dinle... Oyunlar hakkında bilmen gereken bir şey var..."

Yorumundan etkilenerek yastıklara yaslanıyorum ve o zaman kaşlarının nasıl yukarı kalktığını, gözlerinin korkuyla ağırlaştığını fark ediyorum.

"Ne oldu?" Yanıma oturması için yatağı okşayarak soruyorum.

Daha büyük ve daha korkutucu bir başka figür, kapı çerçevesinin genişliğini kaplıyor.

Başını ona doğru çeviren Yasmin'in gözleri irileşir ve başını sallar. "Ben sadece... Ben sadece... Özür dilerim!" Kendisini gözetleyen deve doğru hızlı adımlarla ilerliyor.

"Bekle, Yasmin." Orada bekleyen muhafızdan çekinmeden ona doğru ilerliyorum. "Bana ne söyleyecektin?"

"Hiçbir şey söylemeyecektim. Sana hiçbir şey söylemeyecektim." İri yarı adamın yanından sıvışıp odamdan çıkarken bana bir bakış bile atmadı.

Henry kapıyı kapattığında ışık geri çekiliyor, gölgeler tekrar içeri giriyor ve kendimi bir kez daha karanlık odada yalnız buluyorum.

CHAPTER 8

"M "Tanrım, sen bir hayal gibisin!" Madam Beaumont, giymem için ısrar ettiği firfırlı beyaz elbiseyi incelerken ellerimi yana doğru uzatıyor. "Bir saflık tanrıçası ve umut."

"Olmam gereken şey bu mu?" Ses tonumdaki ilgisizlik, gerçekten çaba sarf etseydim daha hevessiz olamazdı.

Kıyafeti çok daha az süslü, dökümlü üst kısmı ve yürürken bacaklarının üzerinde süzülme şekliyle daha çok eteğe benzeyen pantolonuyla. Su gibi. Evet, işte bu. Bana yürüyen bir gelgit havuzunu hatırlatıyor. Hareketli ama sığ.

"Evet," diyor. "Umut eksikliği her türlü şeye yol açar. Suç. Cinayet. Tecavüz. Umut varsa, olasılık da vardır. Hırs." Kollarımı indirerek köprücük kemiğime yaslanmış inci kolyeye uzanıyor. "Roma döneminde inciler zenginlik ve prestij sembolü olarak kabul edilirdi. Julius Caesar onları sadece yönetici sınıfın takmasında ısrar ederdi."

"Onlar büyükannemindi. Dredge'den önce çiftçiydi."

Omuzlarını geriye atarak kolyenin tenime düşmesine izin veriyor ve başımdaki bir bukleyi okşuyor. "Eh. Sezar'ın günlerinden bu yana zaman kesinlikle değişti."

"Var. Bir diktatörün bu dünyada herhangi bir otoritesi olacağından şüpheliyim." "Belki de olmaz. Bu, biraz yapı kullanamayacağımız anlamına gelmiyor."

Elbisemin pililerinden biriyle uğraşan kadın, sırf tekrar düzeltmeye çalışıp çalışmayacağını görmek için kumaşı hışırdatma isteği uyandırıyor bende.

"Gel hayatım. Geç kalmak istemeyiz."

"Bu sabah Yasmin'i gördün mü?" Odadan çıkıp merdivenlerden fuayeye doğru inerken onu takip ederek soruyorum.

"Muhtemelen koşuşturuyordur," diyor omzunun üstünden, üstü etrafında dans ediyor. "Bu gezilerde bize eşlik etmiyor." Konu değiştirerek oyunlardan ve Romalı gladyatörlerden bahsediyor; geçen hafta yaptığım aşırı okumalar sayesinde bu konuda oldukça bilgiliyim.

Evin dışına çıktığımda, gözlerim daire şeklindeki yola park edilmiş kamyonu bağlı bir römorka takılıyor. Bir metal parıltısı düşüncelerimi dağıtıyor ve adımlarımı yavaşlatarak arkasına doğru yöneliyorum. Sessiz, gümbür gümbür bir ses beni yaklaştırıyor ve Madam Beaumont'un konuşması uzaklaşıyor. Karavanın ızgaraları arasından parlak bir şey fark ediyorum. Devasa bir şey. Gümbürdüyor ve ben geri sıçırıyorum.

Kollarıma dolandı ve bir çığlık attım.

"Çocuk, ne yapıyorsun? Otobüs şurada." Madam Beaumont omuzlarımdan tutarak peşinden gitmem için beni çekiştiriyor ama direniyorum.

"Orada ne var?"

"Ekipman."

Karavana bir kez daha bakıyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Hareket eden ekipman mı? İçinde bir şey varmış gibi mi?"

"Otobüse bin, Thalia. Başka soru sormak yok." Gözlerindeki inatçı bakış bana, sorularımı bir kenara bırakmayı reddettiğimde annemin bakışını hatırlatıyor.

"Yasmin bana bir şey söyleyecekti. Oyunlar hakkında. Önemli bir şey."

İç çekerek başını eğiyor ve kaşlarını çatıyor. "Yasmin çok kötü bir durumdan geldi. Kimseye ya da hiçbir şeye güvenmiyor. Kalabalık insan gruplarının yanında endişe duyuyor. Sizi gitmemeniz konusunda uyarması benim için şaşırtıcı değil."

"Kalabalıklarda kaygı." Ses tonum, düşüncelerimde kıpırdanan şüpheliğin yalnızca bir kısmını yansıtıyor.

"O çok sorunlu genç bir kadın. Şimdi, gel. Bugün eğlenceli olacak. Tek görevin erdem ve inanç timsali olarak yanımda kalmak. Bunun üstesinden gelebileceğini düşünüyor musun?"

Karavana bir kez daha baktıktan sonra başımı salladım. Ona güvendiğimden ya da bunların benim için ne anlama geldiğinden değil. Ama bu diğerleriyle sohbet etmek için bir fırsat olabilir. Madam Beaumont hakkında bir şeyler öğrenmek için. Belki de

Buraya daha iyi bir alternatif olup olmadığını anlamak için bile. Kaçmak için bir şans. "Elbette."

Ilk vardığımızda Madam Beaumont'un kolezyum olarak adlandırdığı yere yeryüzünde kalan tüm kovanlar dolmuş gibi görünüyor. Devasa bir kubbenin içinde yer alan stadyum, aşağıda topraktan yapılmış, çevresi dikenli tellerle kaplı devasa, açık bir alana sahip ve bunun arkasında, duvarlara tırmanan çelik parmaklıklar bir kafes görünümü veriyor. Tepedeki alacakaranlık gökyüzü aşağıdaki açık alanı karartıyor ve akşam güneşi kubbenin duvarının altına inerken yarım düzine projektör yanıp sönererek muhafazaya ışık huzmeleri saçıyor. İçeride, her iki uçtaki direkler, tarih öğretmenimin onlarca yıl önce çok popüler olan ve *futbol* olarak bilinen bir oyun için kale direkleri olarak adlandırdığı şeylere benziyor. Szolen'deki çocuklar bu oyunu küçük turnuvalarda sık sık birbirlerine karşı oynarlardı ama hiçbiri bu kadar görkemli değildi. Hastalıklı bir şekilde, direğin her bir köşesinden zincirler sarkıyor ve bağlı prangalar onların hapse atılmak içindi.

Sahaya bakan oturma yerleri, belki de binlerce kişinin bir araya gelebileceği devasa kalabalıkları rahatlıkla ağırlayabilir. Bu koltukların üzerinde camla kaplı odalar bulunuyor ve bunlardan biri sahaya doğru uzanıyor. Yiyecekten giyeceğe kadar her şeyi satan tüccarların dış çemberde sıralandığı stadyumda şu anda çok sayıda insan koşuşturuyor olsa da, burada her koltuğu dolduracak kadar insan kalmadı. İnsan nüfusunun ne kadar azaldığına dair üzücü bir duygu.

Yine de gördüğüm en büyük kalabalıktı. Szolen'deki halka açık infazlardan bile daha büyük, ki onlar da çok fazla seyirci çeker.

Her şeyin ihtişamını kavrarken damarlarımda bir coşku hissi dolaşıyor. Büyük maçların oynandığı günlerde burada olmak nasıl bir his olmalıydı! Sınıfta, insanların önceden otoparklarda toplanıp sevindiklerini ve içki içtiklerini öğrenmiştik.

Bir tüccar tezgâhının önünden geçerken havayı et kokusu dolduruyor, ama yemeğe o kadar doymuşum ki, adamın Madam Beaumont'a ve bana seslendiği küçük masanın ötesindeki stadyuma bakışımı kıramıyor. Bir

Ani bir sessizlik ardından geliyor, gözlerimi onunkilere dikiyorum, o da ağzı bir karış açık bana bakıyor.

Tam o sırada önümdeki kalabalığın Madam Beaumont ve benim için ayrıldığını, bağırıışlarının ve konuşmalarının yankılarının sessizliğe gömüldüğünü fark ediyorum. Bakışları altında tüylerim diken diken oluyor, arkamı döndüğümde bile hissetmeye devam ettiğim bir şey bu. Çoğu paçavralar ve yırtık pırtık kıyafetler giyiyor ve ben bu elbisenin içinde kendimi tamamen gülünç hissediyorum. Yürüyen bir yalan gibi.

"Gördün mü canım?" Madam Beaumont kulağıma fısıldıyor. "Gözlerini senden alamıyorlar."

Refakatçim beni stadyumun diğer tarafında bir yere doğru götürürken, onların dikkati üzerimde ağır bir yük gibi dururken, küçülüp kaçmak için her şeyimi verirdim.

Etrafta dolaşırken kalabalık beni süzmeye devam ediyor. Elbise birden göğüslerime dar gelmeye başlıyor, dantel kumaş tenimi tırmalıyor ve bir kez olsun arkamda Henry olduğu için minnettar oluyorum. Elinin omzuma dokunması, insan denizinde bana rehberlik etmesi, daha önce kıymetini bilemediğim bir rahatlık.

Sonunda yukarıdaki karanlık bir koridorda kaybolan, meraklı gözlerden arınmış bir merdivene ulaşıyoruz ve merdivenin tepesini aştığımızda, ayaklarımın hemen altındaki stadyumun açık alanıyla karşılaşıyorum. Cam loca sahanın üzerinde duruyor. Eşikte bocalarken aşağıdaki toprağa ve kale direğine bakıyorum, bir baş dönmesi dalgası üzerimden geçiyor.

"İlk başta biraz sinir bozucu ama gelin, üzerinde yürümek güvenli." Madam Beaumont cam kutuya doğru adım attı ve takip etmem için parmaklarını şıklattı.

Bir ayağımı yüzeye koyuyorum, dizlerim titreyerek gücünü test ediyorum ama devam ediyorum ve kısa süre sonra havada yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Korkak adımlarla locanın diğer ucuna doğru ilerlerken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ellerimi cama dayayıp sahaya bakıyorum. Ağırlıksız. Bir dev. Bu şimdiye kadar hissettiğim en garip ve en heyecan verici duygu.

"Oldukça havalı, değil mi?" Madam Beaumont yanımda söylüyor. "Bu inanılmaz. Maçları buradan izleyebiliyor muyuz?" "Oh, evet. Tam tepelerinde olacaksınız."

Büyüleyici.

Manzara beni tamamen tüketti, o kadar ki Madam'ın arkamdan konuştuğunu duyana kadar uzaklaştığını hemen fark etmiyorum.

"Thalia, seni Şampiyonlarından biriyle tanıştırmak istiyorum."

"Şampiyonum mu?" Döndüğümde kısa boylu ama kaslı, yıpranmış giysiler içinde bir adam görüyorum.

"Bu Percy. Senin onurun için savaşıacak."

Gülümsemem, bir sahaya bir arkama bakmama neden olan ve giderek artan kafa karışıklığımla birlikte kayboluyor. "Benim onurum mu?"

"Sizinle tanışmak bir zevk hanımefendi. Bugün şansın benden yana olması ve size benim diyebilmem için dua ediyorum."

Ne?

Adam başını eğip kutudan çıkarken yerine bir başkası girer. "Bu David. O da sizin onunuza dövüşecek."

Kaşlarım çatık, adamın ilki gibi eğilmesini ve hemen ardından çıkmasını izliyorum. "Onurum için savaşmak da ne demek?"

Her zamanki gibi sorumu duymazdan gelerek, merdivenlerden kutuya doğru tırmanan adama dönüyor. Sarı bukleleri ve dar mavi gözleriyle ifadesinde tedirgin edici bir parıltı taşıyor. Tüylerimi diken diken eden bir şey. "Ah, Remus... Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

"Bakire kıza göz koyma fırsatını kaçırmazdım." O uğursuz mavi gözler üzerimde geziniyor ve dudağının köşesi sinsî bir gülümsemeyle kalkıyor. "Hayal ettiğim her şey ve daha fazlası."

"Onun şerefine savaşıacak mısınız?"

"Hayır. Benim yerime dövüşecek birini ayarladım. Biz konuşurken o hazırlanıyor." Gözlerini benden ayırmadan kutuya doğru adım atıyor, yakınlığı beni geri çekilmeye zorluyor. "Ne kadar da muhteşem." Elini uzattığı anda, elindeki deformasyonu fark ediyorum. Özellikle başparmağı ile serçe parmağı arasındaki parmakların olmadığı elektrodaktili. Bu konuda bir şeyler okumuştum ama gerçek hayatta böyle bir vaka görmemiştim.

Geriye çekiliyorum, bardağın gümbürtüsü başımın arkasına çarpıyor ve omuzlarımdan altın bir bukleyi kaldırarak saçlarımdan sadece iki uzun, kemikli parmağının arasında kaymasına izin veriyor.

"Başka bir toplantıyı dört gözle bekliyorum" diyor.

"Lütfen ödüle dokunmayın." Madamın düz sesi otoriter ve sabırsız bir hava taşıyor.

Adam sadece başıyla hafifçe selam verir ve kutudan çıkmadan önce uzaklaşır.

Nihayet gözden kaybolduğunda, ellerimi yumruk yaparak öne doğru atıyorum. "Ödül mü? Nedir bu?"

Yüzüne yayılan gülümseme mideme bir batma hissi gönderiyor. "Sana söyledim hayatım, umuttan daha hırslı ya da ilham verici bir şey yoktur."

İçgüdülerim kafamın içinde top gibi patlıyor ve kutuya doğru fırlıyorum, ama o aşağı kayan ve bizi ayıran bir cam kalkanın arkasına geçmeden önce değil. Bedenim bariyere çarpıyor ve çarpmanın etkisiyle yere yığılıyorum. Sadece bir anlık dikkat dağınıklığından sonra ayağa fırlıyorum ve avucumu cama vuruyorum. "Ne yapıyorsunuz siz! Bu da ne böyle!"

Yüzündeki metanetli ifade sinirlerimi bozuyor. "Sana söylemeliyim ki hayatım, daha önce hiç böyle bir kalabalıkla karşılaşmamıştık. Büyük bir olay olacak. Şimdi izin verersen, resmi açılış duyurusunu yapmam gerekiyor."

Elimin topuğunu cama vurduğumda bileğimde zonklayan bir acı hissediyorum. "Bekle! Bekle!"

O ve Henry gölgelerin içinde kayboluyor ve beni cam kafesin içinde yalnız bırakıyorlar.

Etrafımda döndüğümde kalabalığın koltuklara doluştuğunu görüyorum ve belki de kalabalığın büyüklüğü konusunda yanılmışım, çünkü baktığım her yerde seyirci var gibi görünüyor. Altımda bir deniz var.

"Thalia." Tanıdık bir ses duyunca arkamı döndüm ve Sam'i buldum. Beni buraya getiren, umursamadan ve vicdansızca bu sefil kadına satan adam.

"Burada ne arıyorsun?" Eğer ses tonumdaki zehir zehir olsaydı, pislik şu anda yerde kıvranıyor olurdu.

"Onurunuz için savaşmaya geldim."

"Onurum için savaşmanın canı cehenneme. Çıkarın beni buradan!" "Kafes bir kodla kilitlenmiştir. Sadece Madam açabilir."

Bakışlarımı çevremde gezdirerek bir çatlak, bir boşluk, bir zayıf nokta arıyorum. Bir kaçış yolu. "Nedir bu? Neler oluyor? Neden burada kilitli kaldım?"

Kaşlarını çatarak bakışlarını indiriyor. "Ödül sensin." "Bu da ne demek oluyor? Beni satıyor mu?"

"Sizin erdeminiz için savaşmak üzere yarım düzine adam seçildi."

"Ve Sonra ne olacak?" İçimde titreşen öfke ve hayal kırıklığı kelimelerimi etkiliyor. "Bakireyi içeri mi alacaklar?"

"Seni ellerinde tutacaklar."

Yalancı, hırsız kaltak. "Beni satmayacağını söylemiştin, ama bunun için beni tuttuğunu biliyordun!"

Alnını kırıştıran pişmanlık kalbimi sızlatmaya bile başlamıyor, ellerim şu anda ona yumruk atma isteğiyle seğiriyor. "Özür dilerim. Malzemelere ihtiyacım vardı. Çaresizce. Ama bu yanlıştı ve şimdi senin adına savaşağım. Ve sana yemin ederim, seni manastıra geri götüreceğim."

"Çok tatlısın ama Şampiyonlardan biriyle yeni tanıştım ve o senin iki katın kadar."

"Şampiyonlarla dövüşmeyeceğim."

"O zaman ne--" Sorum, stadyumda yankılanan konuşma ve sohbet gürültüsünü bastıran yüksek sesli bir çığlıkla yarıda kesildi.

Kaslarım gergin ve titreyerek Sam'den uzaklaşıyorum ve Madam Beaumont'un yerleşkesinde park etmiş olan kamyonun aşağıdaki bir açıklıktan içeri girdiğini görüyorum. Kamyon durdu ve tanıdığım üç muhafız, biri Henry, kamyonun inip römorkun arkasına dolandılar. Kapıyı geri sallıyorlar ve ızgaralardan birine takılmış bir şey gözüme çarpıyor.

Deniz mavisi. Akıcı. Karavanın ahşap ızgarasının bir şeridinden sarkarken dalgalanıyor. Kumaşın üzerine serpiştirilmiş parlak kırmızı noktalar mideme bir batma hissi gönderiyor.

Oh, Tanrım. Yasmin.

Üç muhafız büyük, çelik bir kutuyu stadyumun içine, ayaklarımın hemen altına kadar taşıyorlar.

"Sevgili müşterilerim, Canavarlar Savaşı'na hoş geldiniz!" Madam Beaumont'un sesi yukarıdan bir yerden gürliyor ve onu bulmak için kalabalığı arıyorum. "Her turnuvada değerli bir ödül bulmaya çalışıyorum ve bu yıl sizin için özel bir ikramım var! Şampiyonlarımızın çok cazip bulacağını düşündüğüm bir ödül!" Durgunluk denizinde, stadyumun bitişiğindeki bir platformda durduğu yerde, kıyafetinin dalgalanan kumaşını görüyorum. Buradan, elini bana doğru salladığında yüzünde tokatlamak istediğim hınzır gülümsemeyi görebiliyorum. "Karşınızda Szolen'in Bakire Kızı!"

Aşağıdaki kalabalığın uğultusu kaslarımı çelikleştiriyor ve arkamdaki cam duvar omurgama baskı yapana kadar onlardan uzaklaşıyorum.

"Kuralları biliyorsunuz. Altı Şampiyon ölümüne dövüşecek," diye gevezelik ediyor Madam ve ben dönüp baktığımda Sam'in hâlâ arkamda durduğunu görüyorum. "Eğer

altısı da başarısız olursa, iyi şans ve sağlık için kurban olarak canavara verilecektir!"

Sağır edici bir alkış daha.

"Sam..." Sesim boğazımda titriyor. "Ne demek istiyor? Canavara mı verildi? Ne canavarı?"

Kalabalık, vücudumdaki tüm sinir uçlarında gezinen yüksek bir bip sesinin altında sessizleşiyor. Ardından robotik bir kadın sesi geliyor.

Tehlike. Lütfen geri çekilin. Lütfen geri çekilin.'

Altımdaki gümüş kutunun kapısı ileri doğru tıklıyor, sonra bir dumanla birlikte kayarak açılıyor. Uzun, yarı saydam pençeler kutunun kenarından kıvrılıyor ve içinden korkunç bir yaratık çıkıyor.

Nefesimi tutarak ileriye doğru bir adım atıyorum ve altımdaki devasa deformasyona huşu içinde bakıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bir insan formuna sahip ama tamamen başka bir şeye dönüşmüş ve boyu neredeyse kale direğine ulaşıyor.

Yaratık topallayarak ilerliyor ve küçük siyah gözlerini bana çeviriyor. Ruhsuz gözlerini. Havaya sıçırıyor ve ben de kıcımın üzerine yuvarlanıp tekmelerle ondan uzaklaşıyorum. Çok yüksekte, yaratık bana buradan ulaşamaz, ama tekrar sıçradığında, irkilmeme engel olamıyorum.

Kalabalık bağırışlar ve tezahüratlarla bir isyana dönüşüyor, bazıları oturma alanını sahadan ayıran çitlere tırmanıyor. Bana daha büyük bir yırtıcının varlığında öfkeli hayvanları hatırlatıyorlar.

Bağırışları aşağıdaki yaratığı heyecanlandırmışa benziyor, o da dört ayak üzerinde sahada koşuşturuyor ve seyirciler için yukarı doğru fırlıyor.

"Gitmem gerek," diyor Sam arkamdan.

Dikkatimi ona ve tekrar yaratığa yönelterek başımı sallıyorum. "Bekle. Çıkarın beni buradan."

"Sana söyledim, Thalia. Yapamam. Şifreyi bilmiyorum." "O zaman dene, lanet olsun!"

"Yapacağım. Senin onurun için canavarla savaşıcağım."

Elimi cama vurarak yarı saydam bariyerin arkasından ona bakıyorum. "Ben bakire değilim. Onların düşündüğü gibi değilim! Bir hiç uğruna savaşıyorlar."

"Onun önünde tek kelime bile etme. Duydun mu beni? Sırf bu yüzden seni feda ederler."

"Bu şeyi yenemezsin, Sam. Çok büyük!"

"Silahlar hariç tüm silahlara iznimiz var."

Bir silah ona küçük bir avantaj sağlayabilir, ama kaslarım hala onu izlemek zorunda kalmanın korkusu ve endişesiyle yanıyor.

"Lütfen. Ne yaparsan yap. Sakın ölme. Tamam mı?"

"Söz veriyorum. Ve Thalia? Özür dilerim. İşlerin bu noktaya gelmesini istememiştim.

Bunu düzelteceğim."

CHAPTER 9

F Asım cama yapışmış, ilk yarışmacı David'in sahaya adım atışını izliyorum. Bana Madam Beaumont'un evindeki gladyatörleri hatırlatan bir kask takıyor ve her şey yerine oturuyor. Bu kadın o zaman dilimine o kadar takmış ki, geçmişten diriltmiş.

Ellerinde sıkıca tuttuğu büyük boy bir balta var. Bu lanet şeyi nasıl kullanacağını gerçekten biliyorsa, biraz hasar verebilecek bir balta. Stadyumun ortasında dört ayak üzerine çömelmiş yaratıkla karşı karşıya beklerken dizleri titriyor gibi görünüyor.

Ayaklarının üzerinde kayan David, mutasyonun ilk saldırısını bekliyormuş gibi oyalanıyor gibi görünüyor.

Ayaklarımın altından bir cisim havaya uçmadan önce tarlada sadece beyaz bir ışık belirliyor ve bunun David'in kesik başı olduğunu fark ediyorum.

Yaratık adamın uzuvlarını bedeninden ayırıp etinden bir ısırık koparmak için durakladığında çenem çözülüyor, midem çalkalanıyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum titrek bir sesle.

Dört adam arenaya girer, taşıdıkları sivri uçlu sopaları yaratığa doğru sallayarak onu stadyumun karşı tarafına doğru iterler. Oraya vardıklarında hızla her yöne dağılırlar, ancak canavar kapılardan geri çekilemeden birini kapmayı başarır. Yakalanan adam tekmeler ve çığlıklar atarken, canavar çırpınan bedenini ağzına götürür ve dişleriyle omurgasını koparır.

Damarlarım adrenalin ve şokla öylesine doldu ki, böyle bir şeye tanık olduğum için tepki bile veremiyorum. Sanki tüm duygularım felç olmuş gibi.

Bir başka yarışmacı araya giriyor ve ortaçağdan fırlamış gibi görünen çivili sopasıyla bir darbe indirmeyi başarıyor, ardından vücudu kafesimin dış yüzeyine çarpıyor ve çarpmanın etkisiyle kanlı bir iz bırakıyor. Aşağıdaki toprağa düşüyor.

İçeri giren üçüncü adam kontrolsüzce titrer ve özgürlüğü için tırmanmaya çalışarak arenanın duvarına tırmanır. Gövdesi çelimsiz bir kâğıt gibi ortadan ikiye ayrılırken, acı dolu çığlıkları hırıltılara dönüşür.

Kaslarımda gerginlik var, kaçma umudum her fedakârlıkta azalıyor. Ve yakında, ben de onlardan biri olacağım.

Sırada Sam var ve her nedense yüzündeki kararlılık ifadesi kalbimi sızlattıyor. Evet, beni buraya o koydu. Evet, beni bir deliye sattığı için yalancı, hırsız bir piç. Evet, kendi ellerimi onun boğazına dolamaktan kesinlikle zevk aldım.

Ama şu ana kadar gördüğüm ölüm şeklini kimse hak etmiyor. O bile hak etmiyor.

Yaratık ona doğru hamle yapar ve çatallı bir sopaya benzeyen silahına rağmen, etrafından dolanarak darbeden kurtulmayı başarır. Mutasyon bir toz bulutu üzerinde arenanın duvarına çarpıyor. Bana baktığında Sam'in yüzünde muzaffer bir gülümseme belirliyor ama ben tetikte ve temkinli olmaya devam ediyorum.

Ayağa sıçrayan yaratık onunla yüzleşmek için dönüyor. Gürültülü bir çığlık atarak saldırır ve Sam tekrar kaçmak için dönerken, yaratık onu boğazından yakalar.

Kalbim sıkışıyor.

Yaratık öne doğru eğilip gırtlaklarını parçalamadan önce Sam'in gözleri bir göz kırpışta benimkilerle buluşuyor. Yere düşmeden önce vücudu yaratığın pençesinde çırpınıyor.

Hayır. Tanrım, hayır.

Sadece iki adam kaldı.

Bu kafesten kaçmak ve bu adamlarla aynı korkunç ölümden kaçınmak için iki şans.

Sıradaki yarışmacı, Percy, arenaya adım atıyor. Kendinden öncekilerden daha iri kaslara sahip olduğu için bir şansı olabilir ama ben umutlanamıyorum. Adam ayağa kalkıyor, elindeki silah ışığını tutuyor. Yaratık saldırıyor. Adam baltasını yaratığın böğrüne sapladığı ve yukarı doğru kan sıçradığı anda kaslarım rahatlayarak sarkıyor. Ayaklarının üzerinde hızlıca durarak mutasyonun pençesinin kovalayan darbesinden kurtuluyor. Baltayı bir kez daha savurunca yaratık bir adım geri atıyor ve mutasyon kükreyerek ona saldırıyor.

Percy dönüp duruyor ve bir anlığına kalbim yeniden umutla çarpıyor.

İri ve kaslı adam daha fazla darbe almayı başardı ve kendisinden önceki yarışmacıları geride bıraktı, ama dişlerinin kırılmasından kurtulup yere kayarken ellerimi yumruk yaparak izliyorum.

Yaratık pençesini Percy'nin göğsüne saplar ve hâlâ atmakta olan kalbini çekip çıkarır. Bir sonraki nefeste, canavar onu kalabalığın önünde tüketir.

Yenilgiyle dizlerimin üzerine çöktüm.

"Son yarışmacımız efendisi Remus Drenzel adına dövüşecek. Onu Ölü Topraklar'daki bazı mekânlardan tanıyabilirsiniz, *Canavarlar Tanrısı* olarak bilinir! Anladığım kadarıyla, bu Şampiyon dövüş konusunda oldukça yetenekli, ancak en iyi savaşçılar bile bu yaratıkla boy ölçüşemeyecek gibi görünüyor, bu nedenle turnuvanın hemen ardından yapılacak bakire kurbanı için buralarda olduğunuzdan emin olun!"

Dinsiz sürtük!

Bu adamların hiçbirinin bu canavarı yenmesi beklenmiyordu. Sanırım hiçbirisi onu yenemedi. Bunun amacı asla savaşın kendisi değil, benim kaçınılmaz fedakarlığımı. Onların sağlığı ve refahı için.

Son yarışmacı arenaya girerken gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırıyor. Siyah deri bir maske burnunu ve ağzını kapatıyor ve saçları at kuyruğu şeklinde yüzünden geriye doğru toplanmış. Uzun boylu ve kaslı, Percy'den çok daha kaslı ve vücudundaki yara izleri birçok savaşın izleri, ama ne kadar güçlü olduklarının önemli olmadığını hayal kırıklığına uğratarak fark ettim. Bu yaratığın genetik bir avantajı var gibi görünüyor.

Diğerlerinin aksine, yeni savaşçı giysi yerine yırtık pırtık paçavralar giyiyor ve bileklerinde bağlanmamış prangalar var.

Bir köle.

Sanki bu dövüş onun tek özgürlük anıymış

gibi. Korkarım bu onun son anı.

Mutasyon, tehditlerine aldırmandan metanetini koruyan adama doğru çılglık atıyor ve tıslıyor. Zerre kadar titremeyen vücudunu inceliyorum. Ve o zaman arenaya bir silah getirme zahmetine girmediğini fark ediyorum.

Sanki o şöyle çıplak elleriyle savaşmayı planlıyormuş gibi.

Ne oluyor be?

Yaratık sanki bir tehditmiş gibi *onun* etrafında hoplayıp zıplıyor ve ben de bu tuhaf karşılaşmaya kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Mutasyon ilerliyor.

Adam yarattığı boğazından yakalayıp tarlaya fırlatıyor ve yaratık toprağın üzerinde kayarak toz kaldırıyor.

Ayağa kalkıyorum. Kalbim boğazıma sıçradı.

Bu sefer farklı bir şey var. Bu adamda onu diğerlerinden ayıran bir şey var. Vücudunu tarıyorum ve ondan önce içeri giren her adam gibi insan gibi görünse de, olamaz. Hiçbir insan az önce yaptığı şeyi yapamaz, devasa canavarı sanki onun için bir oyuncaktan başka bir şey değilmiş gibi fırlatamaz.

Mutasyon tekrar saldırıyor ve pençesini savurarak adamın pazusunun üzerinde açık bir kesik bırakıyor.

Kalabalığın nefesi kesiliyor. Üzerime kara bir umutsuzluk bulutu çöküyor. İşte o zaman dağılmaya başlıyorlar. Yaratık onları en iyi şekilde ele geçirdiğinde.

Mutasyon dört ayak üzerinde duvara doğru koşuyor ama adam onu ayağından yakalayıp geri çekmeden önce değil. Etrafında kıvrılarak, savaşçının etli kalçasını kesen bir pençe daha savuruyor. Bir başka pençe de karnındaki sertleşmiş kaslara saplanıyor. Mutasyonun ayağını serbest bırakarak bacağını vücudunun üzerine atıyor ve yüzünün alt tarafını tutuyor. Hızlı bir hamleyle mutasyonun kafasını vücudundan ayırıyor.

Bitti. Öldü. Bir karahindibayı sapından koparmak gibi.

Bir kahkaha hırıltısı göğsümde çınlıyor, zaferinin şoku ciğerlerimi sıkı bir kısıp alıyor.

Kalabalık sessiz. Tek bir yuhalama ya da bağırma yok. Sanki onun ölümünü ve nihayetinde benim kurban edilmemi bekliyorlarmış gibi.

Adam mutasyonun kafasını yere fırlatana kadar seyirciler nihayet tezahürat yapmaya başlıyor, tezahüratın sesi tüm stadyumda gök gürültüsü gibi duyuluyor.

"Canavarlar Tanrısı! Canavarların Tanrısı!"

Tezahüratları cam kubbenin tavanında yankılanıyor, omurgamı dövüyor, ben ise hızla atan nabzımı yavaşlatmak için yetersiz bir çabayla sığ nefes alıyorum. Kafes bariyerinin üzerine yayılmış erkekler içkilerini kaldırıp aşağıdaki arenaya dökerken, kadınlar göğüslerini açıp çılgınlık atıyor ve dövüşçülerin dikkatini çekmek için ıslık çalıyor.

Rahat bir nefes alarak onun arenadan çıkışını izliyorum, teni terden bir parıltıyla kaplanmış.

Ve sonra hatırladım.

Bu adam başkası adına savaştı.

Yılan gibi gülümseyen ve pençeli elleri olan sarışın adam.

Remus.

CHAPTER 10

"C Tebrik ederim. Görünüşe göre bugün kurtuldunuz." Madam cam bariyerin yanındaki duvarı gagalıyor, muhtemelen bir kod g i r i y o r , ben ise sabırsızlıkla

Dişler. "İlk kez kurban sunmadığımızı bilmelisiniz. Bunun gelecek için ne anlama geleceğinden korkuyorum."

Cam duvar yukarı doğru kayıyor ve ben bir adım öne çıkarken, o da arkasındaki Henry'ye doğru geri adım atıyor.

"Umarım açlıktan ölürsün. Dredge'e o kadar şiddetli bir şekilde bulaşmış olursun ki, kendi muhafızların boğazını kesmek zorunda kalır." Ona tükürdüm, tükürük yanağından aşağı süzülürken gülümsedim.

Öfkeli bir ifadeyle sildi. "İsterseniz sevinin. Ama sana verilen kaderin bugün karşılaştığından daha iyi olduğunu söyleyemem."

Bakışlarım merdivenlerin dibinde beni bekleyen Remus'a kayıyor, o kaygan ve yapışkan gülümseme derimin altına doğru ilerliyor. "En azından bu bir insan," diyerek yanından geçiyorum ama kolumu tutunca duraksıyorum.

"Bana onun zalimliğinin sınır tanımadığı söylendi. Senin için dua edeceğim."

Bu kez merdivenleri tek başıma inmeye devam etmiyorum, arkamdan gelen sert bir itmeyle tökezleyerek ilerliyorum. Madam ve Henry arkamdayken, özgürlüğümü kazandığı anlaşılan adamdan önce merdivenin dibine ulaşıyorum.

Arkasında, yaratıkla savaşan Şampiyon dört adam tarafından kuşatılmış bir şekilde duruyor, başı eğik, yüzü hala bana bir köpek ağzını hatırlatan sert, deri maskeyle kaplı. Bir hayvanınki gibi boğazından bir zincir uzanıyor ve bu mesafeden sayısız yara izini daha iyi görebiliyorum

vücuduna zarar veriyor. Yeni yaralar kanla parlıyor ve her bir yaranın etrafındaki kırmızı, iltihaplı deri bana çoktan enfekte olduklarını söylüyor. Kaslı omuzlarını geriye atmış, dimdik durup efendisini beklerken bana bakma zahmetine bile girmiyor.

"Yine karşılaştık, benim lekesiz güzelim." Bir erkeğe ait olamayacak kadar yumuşak, pençeli, soğuk bir el yanağımdan aşağı süzülüyor ve ona bakmaya kendimi zor tutuyorum. "Yeni evini çok seveceksin."

Beğbeli arazide, hayvan taşımak için kullanılan bir römorka benzeyen bir araçla ilerlerken, uzun bir banka oturdum. daha önce yaratıklarla savaştı. Üç silahlı adam bizi ayırdı ve onun bilekleri ve boğazı aracın duvarına zincirlendi. O bu şekilde bağlıyken bir kaza yaparsak ne olacağını düşünmek bile istemiyorum. Ona ne kadar çok bakarsam, o kadar büyük görünüyor. Uzun ve zayıf, şişkin kasları neredeyse doğal görünmüyor, keskin kemikleri derisini delip geçiyor. Kamyonun duvarına yaslanmış, ayaklarının altındaki yatağa doğru bakarken elleri de en az geri kalanı kadar sert ve yara bere içinde.

Tüyler ürpertici yara izlerine yabancı değilim, büyükanneme yardım etmiştim ve hatta babam da savaş yaralarından nasibini almıştı ama bunlar bambaşka. Gelişigüzel dikişleri ve garip yerleri bana işkence görmüş bir adamın izleri olduklarını söylüyor. İnanılmaz acı ve ıstırap çekmiş birinin.

Şampiyonum.

Ama ben ona ait değilim. Aracın ön koltuğunda oturmayı tercih eden ve yanında iki adamının güvenliğini sağlayan adama aitim. Aynı adamlar daha önce onu stadyumdan aracına kadar güvenle götürmüşlerdi. Çevresindekilere bakılırsa önemli biri olmalı ama bana göre o da buradaki bir başka tehdit.

Çözmeye başlayamadığım bir başka gizemli kader.

Birlikte seyahat ettiğim adamlardan hiçbiri benimle ilgilenmiyor gibi görünüyor; gardiyanlar iskambil oyunuyla meşgul olurken, mahkûm sessizce uzaklara bakıyor.

Sadece kamyonun açık arka kısmından, artık hiçbiri bana tanıdık gelmeyen geçip giden manzaraya bir göz atabiliyorum. O kadar uzaktayım ki

Bu noktada evden uzaklaşırsam, geri dönme şansım yok. İstesem bile geri dönebileceğimden değil. Yönümü ve umursama isteğimi kaybettim.

Dikkatimi tekrar hayatımı kurtaran adama yönelttiğimde, cesareti için ona teşekkür etmek istiyorum ama içimden bir ses böyle bir jestin onun alaylarıyla karşılanacağını söylüyor. Muhtemelen bana hayatımı kurtarmak için gelmediğini ve derisinde seve seve bıçakla oyacağı sinir bozucu bir keneden başka bir şey olmadığını söyleyecektir.

Görünüşe göre benim için savaşmayı *seçmemiş*.

"Yeterince uzun bakarsan seni taşa çevirir." Muhafızlardan biri eğiliyor, otuzlu yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim, yaşlılık çizgileri olan ama siyah saçları olan bir adam. "Onu sinirli yapıyor."

"O benim hayatımı kurtardı." Adamın beni duymasını umarak bunu yüksek sesle söyleme fırsatını kaçıırıyorum, ama bana şöyle bir bakmıyor bile.

Gardiyan homurdanarak elindeki bir deste kâğıdı kamyonun kasasına fırlatıyor. "O bu şekilde görmüyor."

"Nedenmiş o?"

"Onu köleleştiren bir adam adına seni kazandı." "Beni de köleleştirmeyi planlayan biri mi?"

"Sanırım bu değişir." "Neye bağlı?"

"Remus'un sevgilisi bu konuda ne diyecek?"

Eskisinden daha sert bir şekilde kaşlarımı çatarak, bir erkek ve sevgilisi arasında bakire bir ödül olarak yerimi hayal etmeye çalışıyorum. Bir kez daha amacımdan ve geleceğimden emin değilim. Eğer dedikleri gibi Tanrı beni izliyorsa, bu yolculuktan iyi bir kahkaha çıkarıyor olmalı.

En azından biri öyle.

Köleye doğru başımı sallıyorum. "Ona ne diyorsunuz?" "Titus. *Canavarlar Tanrısı*."

Adam adının kendisine ait olduğunu unutmuş gibi, adının söylenmesiyle bile irkilmiyor. Ve diğer adamlar onun lakabı üzerine kahkahalara boğulduğunda, gülümsemekten başka bir şey yapmıyorum.

Bana tek bir bakış bile atmamasına rağmen, ona bakmaktan kendimi alamıyorum, zihnim mutasyonun kafasını kopardığı ana geri dönüyor. İnsanlık dışı, o kadar kolay görünmesini sağladı ki.

Gözlerim dinlenirken bile sert olan kollarındaki kaslara, ön kollarındaki ve ellerindeki damar haritasına takılıyor. Bahse girerim, elleri

yanımdaki adamların kafatasları. Hiç bu kadar aşılmaz ve erkeksi bir adam görmemiştim, sanki yaşayan, nefes alan bir taş heykel gibiydi.

Varış noktamıza ulaşmamıza bir saat var ve tır durduğunda içimi bir endişe dalgası kaplıyor. Gardiyanlar ayağa fırlıyor, önce mahkûmun zincirlerini çözüyorlar ve beni umursamadan canavar gibi bir adamı kamyonun arkasından geçiriyorlar. Treylerin tepesine çarpmamak için başını eğerek geçerken bakışlarım onun devasallığını kavlıyor.

Bu kadar güçlü, bu kadar korkutucu bir adamın nasıl köle olarak tutulabildiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Onu kamyonundan indirdikten sonra peşlerine takılıyorum ve muhafızların benim kaçmamdan endişe etmemelerinin nedenini öğreniyorum.

Önümdeki avlunun karşısında, açık gökyüzünün ve çevredeki suyun genişliği altında toprak kayboluyor.

Engelsiz bir uçurum.

Remus güzel elini bana uzatıyor, ilk başta dokunmakta tereddüt ediyorum ama buranın dikkat dağıtıcılığı bir kez daha dikkatimi çekiyor.

Gözlerimi önümden ayırmadan aracın arkasından iniyorum ve ayaklarım yere değer değmez elimi onun elinden çekiyorum. Tavuklar ve keçiler etrafta dolaşıyor ve arazinin karşı tarafında yeşilliklerle dolu uzun, kutu gibi bir bahçe fark ediyorum.

Etrafımda döndüğümde, arkamdaki açık avluyu boydan boya kaplayan dikenli bir çit görüyorum; bu çit, eğer nöbetçi kuleleri ve parmaklıklı pencereler bir şey ifade ediyorsa, bir zamanlar hapisane olduğunu tahmin ettiğim yerin çevresini çiziyor. Uçurumun kenarından atlamadıkça kaçış yok ve ayaklarım beni yaklaştırdıkça, rüzgar yüzümü kamçılادıkça, böyle bir atlayıştan sağ çıkmak için inançtan daha fazlası gerektiğini fark ediyorum.

"Mütevazı evime hoş geldiniz." Bu adam hakkında hiçbir şey bilmememe rağmen, sesi omurgamda bir bıçak gibi, şimşekten önceki gök gürültüsü gibi uğursuz bir ses gibi ve gözlerimi kapatıyorum, bu cehennem her neyse dayanma gücü için dua ediyorum. "Benimle gel. Sana yeni evini gezdirmek istiyorum."

Derin bir nefes alarak onun adımlarını takip ederek binaya giriyorum; hapisane lobisi biraz değiştirilmiş gibi görünüyor, neredeyse devasa bir oturma odasına benziyor, odanın etrafına kanepeler, lambalar, sehpa ve saksı bitkileri yerleştirilmiş.

İki köpek canlanıyor, kaslı hayvanlar bana benim adıma savaşılan mahkûmun köpek versiyonunu hatırlatıyor. Bacaklarımı koklamadan ve burunlarını istilacı bir şekilde kalçalarımın arasına sokmadan önce, başlarını güven verici bir şekilde okşayan sarışına doğru tırıs gidiyorlar.

Onları engellemek için elimi kaydırduğımda, bir solukla geri sıçırıyorum ve Remus yanımda kıkırdıyor.

"Görgüsüz melezler. Bağışlayın onları. Çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar."

Onların geri çekilmesiyle kaslarım rahatlayarak sarkıyor, ama etrafa bir kez daha bakınca bu rahatlık hızla buharlaşıyor. Havada boğucu bir sefalet bulutu asılı duruyor ve zincire vurulmuş adamı gördüğümde içimden bir ses bu duvarların da acıdan nasibini aldığını söylüyor.

Babam şimdi benimle konuşabilseydi, eminim bana şeytanın eline düştüğümü söylerdi.

CHAPTER 11

"W Ne düşünüyorsun?" Kenarda duran Remus tırnaklarını yerken gözleri görünmeyen bir hayranlıkla parlıyordu.

Odam eski hapishane hücrelerinden biri, ama biraz Bir zamanlar suçluları barındırmak için kullanıldıklarını hayal ettiğimden daha süslü. Köşede duran küçük karyolanın üzerine pelüş, mor bir battaniye örtülmüş. Küçük bir komodinin üzerinde soluk mor gölgeli bir lamba. Mahremiyet perdesinden başka bir şeyi olmayan bir tuvalet. Mor, tabii ki. Ve zeminin ortasında kirli, keçeleşmiş, mor bir halı.

"Agatha mor sevdiğini söyledi. Bütün kızların mor sevdiğini söyledi, ben de senin için her şeyin mor olmasını sağladım." Yanımdan geçip komodine doğru ilerliyor ve çekmeceyi açarak bir el feneri çıkarıyor. Garip bir kıkırdamayla birkaç kez sertçe salladı ve açıp kapattı. Açıp kapatıyor. "Bunu senin için buldum. Sadece salla ve açılısın."

Szolen'de kullandığımız tek şey olduğu için bu el fenerlerine aşinayım. Annem bana, çocukken el fenerlerinde pil kullanıldığını ve bazı pillerin hala var olmasına rağmen, bugünlerde nadiren kullanılabildiğini söyledi.

"Gece işlemek zorunda kalırsan diye. Ya da canavarlardan saklanmak için."

Boğazımı temizleyerek gülümsemeye zorluyorum, adamın kişiliğinin garip incelikleri yavaş yavaş çözülüyor. "Bu, şey... hapishane hücresi İçeride kilitli mi kalacağım?"

"Hayır. Sadece itaatsizlik edersen. Ama sizin gibi iyi yetiştirilmiş bir *hanımefendinin* burada kuralları çiğnemeye pek meyilli olmayacağını sanıyorum. Agatha bana sorun çıkarmayacağınıza dair güvence verdi."

"Agatha kim demiştin?"

"Gelinim. Olmak üzere. Henüz düğüm falan atmadık."

"Anlıyorum. Peki... size ve Agatha'ya nasıl hizmet edeceğim?" "Bir çocuk doğurarak. Tercihen bir kız çocuğu."

Yüzümü düzeltme çabama rağmen, sert bir yutkunuş sakinliğime ihanet ediyor ve öğürme dürtüsü boğazımın arkasını çekiştiriyor. Canı cehenneme. Çocuğunu doğuramayacağımı anladığında bana ne yapacak? Beni o uçurumdan aşağı mı atacak?

"Ama şu anda iş konuşmayalım. Seni yerleştirmek ve rahat ettirmek istiyorum." Gözlerini sinir bozucu bir bakışla kocaman açarak elbisemin ince askısını parçalanmış parmaklarının arasında kaydırıyor. Dokunuşunu kolumda gezdiriyor, başparmağının göğsümün kenarı boyunca bir çizgi çizmesine izin veriyor ve tenim bu hisle ürperiyor. "Tenin çok mükemmel. İz bırakmamış. Büyüleyici." "Teşekkür ederim." Sesimin tınısı gözlerini tekrar

ve yemin ederim gözbebekleri yarık gibi görünüyor.

"Yerleşin. Bu arada ben de biraz yemek hazırlatayım."

Şimdiye kadar her yerin Chilson Ana'ya ya da Ölü Topraklar'da karşılaşacağım tehlikelere karşı daha iyi bir alternatif olduğundan emin olarak açık fikirli davrandım. Burada o kadar emin değilim. İçimden bir ses bu adama karşı temkinli olmam ve bir kaçış planım olması gerektiğini söylüyor.

Babamın verandada yanımda oturup hikâyelerini anlattığı o an zihnimde beliriyor. Sanki bir şekilde bu dünyanın merhametine kalacağımı biliyormuş gibi, her zaman *toprağın yapısını ve zayıf noktalarını* bil derdi. "Evimi keşfetmemin bir sakıncası var mı?" diye sordum.

Remus'un kaşları havaya kalktı. "Elbette! Burası senin evin ve emin ol, özgürce dolaşmak için oldukça güvendesin."

Elimden geldiğince ağırbaşlı bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

"Evet. Evet, keyfine bak." Benim için kenara çekiliyor ve ben geçerken bakışlarımı indiriyorum. "Ve Thalia... Agatha ve ben... burada olduğun için çok mutluyuz."

Ensemi kaşıyarak bir kez daha başımı sallıyorum ve hapishane bloğundan çıkıp lobiye geri dönüyorum. Ön kapıda toplanmış gardiyanları görünce, Remus'la yaptığım kısa tura dahil olmayan arkamdaki kapıya doğru geri geri gidiyorum.

Ötedeki karanlık merdiven boşluğu bana geri dönmemi tavsiye ediyor, ama ayaklarım beni ileriye, aşağıya, aşağıya, hapishanenin en alt katı olması gereken yere götürüyor. Dibe ulaştığımda, başka bir kapının üzerinde loş bir ışık titriyor. Her zaman bir kapı. Yanında bir tabure ve

sigara dolu bir kül tablası, başında duran bir gardiyanın resmini çiziyor.

Kapıyı açınca tek bir ampulün titrediği uzun bir koridora çıkıyorum. Koridorun her iki yanında küçük pencereleri olan beyaz çelik kapılar var ve sadece o küçük pencerelerden gelen fısıltılar yüzünden içeriye bakmaya mecbur hissediyorum.

Parmak uçlarımda yükselerek camdan içeri bakıyorum ve diğer tarafta karanlık bir boşluk buluyorum.

Kapı gümbürdüyor ve aynı anda parçalanmış bir yüz ortaya çıkıyor. Bir solukta geriye doğru tökezledim, görüş alanım çırpınan yüzle genişledi. Rager bana dişlerini gösteriyor. Kalbim göğsümde çarpıyor, tuttuğum nefesi veriyor ve sarsılan sinirlerimi yatıştırmak için gözlerimi kapatıyorum.

Tanrım.

Hırıltılar azaldıkça fısıltılar da artıyor ve onları aramak için yan kapıya doğru ilerliyorum. Daha önce olduğu gibi ayağa kalkarak, başka bir Rager bekleyerek refleksle geri çekiliyorum. Diğer taraftaki durgunlukta, duvara yaslanmış devasa bir figür bulmak için içeri bakıyorum. Sadece tam arkamdaki ışık diğer taraftakinin Titus olduğunu görmeme yetiyor. Yaraları hala önceki savaştan kalma kanla parlıyor ve ona baktığımı fark etme zahmetine girmiyor.

Burası onu bir hayvan gibi kilit altında tuttukları yer. Nefes almamın sebebi olan, kirli bir taş duvara zincirlenmiş, üzgün ve yalnız bir canavar. Onu gördüğümde kalbim sızlıyor.

Fısıltılar devam ediyor, ayaklarımı bir sonraki kapıya doğru çekiyor.

"Hey!" Emredici bir ses omurgamı buza çeviriyor ve bir eli belindeki silahta, kapı aralığında duran bir muhafız bulmak için dönüyorum. "Burada olmamalısın."

"Özür dilerim. Ben sadece Ben sadece ..." Merakımı bir kenara bırakarak ona doğru ilerliyorum ve o da kenara çekilerek geçmeme izin veriyor.

Merdivenlerden yukarıya, en üstteki kapıya doğru aceleyle çıkarken karanlık yerini aydınlığa bırakıyor ve içeri girdiğimde Remus'un orada beklediğini görmek beni neredeyse aşağıya yuvarlıyor. Nefesimi tutmak için göğsümü tutuyorum.

"İşte buradasın! Hadi, Thalia. Akşam yemeği için Agatha ve bana katılmanı istiyorum."

Karşımda oturan sarışının ince yüz ifadelerinde çizilen hoşnutsuzluğu fark etmek için bir kadın olmak gerekir. Agatha, masanın başındaki adamla aynı

parlak mavi gözleri paylaşıyor, ancak onun gözleri onlara göre boş, onunki kurnaz ve anlayışlı.

Çoğunlukla su, birkaç parça et ve patatesten oluştuğu anlaşılan bir kase çorba önüme konuyor, servis yapan kadına bakıyorum, sıcak bir şekilde gülümsüyor ve kaşığı kaseye koyarken elini sırtıma koyuyor. Gümüş saçları ve kırışıklıkları onu altmışlı, belki de yetmişli yaşların sonunda bir yere koyuyor ve badem şeklindeki gözleri bana memleketteki yerli kanı taşıyan çingeneleri hatırlatıyor.

"Thalia, bu Lisbeth. O ve kız kardeşi Aiyana, tüm yemek ve çamaşır işlerini yapıyorlar." Remus'un ses tonundaki samimiyet, bir dairenin yumuşak kıvrımlarının içine sığmaya çalışan sivri uçlu bir kare gibi doğal ve uygunsuz.

Dostça bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

"Merhaba, Lisbeth." Dudakları mühürlü, o da başını sallıyor.

"Konuşamıyor. Dili kesildi," diye ekliyor Remus gerçek bir psikopatın umursamazlığıyla, pençeli parmaklarıyla bir kaşık çorbayı ağzına götürürken.

Sırtımı bir kez daha hafifçe sıvazladıktan sonra Lisbeth topallayarak yan tarafa yerleştirilmiş bir tepsi kaseye doğru ilerliyor ve bir tane alıp Agatha'nın önüne koyuyor.

Gözlerini bana diken Agatha, kaşığındaki çorbayı içecek kadar eğiliyor ve sevgilisinin iğrenç höpürtülerine tezat oluşturacak bir zarafetle kaşığı kâseye bırakıyor. "Remus bana Szolen'de doğduğunuzu söyledi." Sesindeki masum merak, gözlerindeki bilmiş bakışa ihanet ediyor ve bana bu konuda dikkatli olmam ve kelimelerimi akıllıca seçmem gerektiğini söylüyor.

"Öyleydim."

"Sen bir *kızsın*. Seçilmiş saf." Kelimeleri dilinde acı bir tat varmış gibi tükürüyor.

"Aslında o kadar ileri gidemedim. Beni papazlığa atama şansı bulamadan rahibi bayılttım." Bu tamamen gurur duyduğum bir şey değil, ama yüzündeki alaycı ifade bana zaten etkilenmediğini söylüyor.

"Thalia her ne kadar iffetli olsa da tam bir küçük cadaloz." Remus sandalyesinde arkasına yaslanıyor, dudaklarında kalan çorbayı yalarken gözlerini benden ayırmıyor. "En sevdiğim an, oyunlardan sonra Madam Beaumont'un suratına tükürdüğü andı."

Agatha gözlerini devirir. "Ne kadar cesurca." Bakışlarını eğerek başını öne eğiyor. "Ne güzel bir kolye."

Gözlerindeki özlemi görünce birden yakamın açıkta kalmamasını diledim. "Büyükanneme aitti."

"Hep inci istemişimdir. Buralarda bulmak zor."

"Thalia... belki bu akşam Agatha'nın kolyeni ödünç almasına izin verirsin?"

"Bu... bir aile yadigârı. Anlamı--" Benim için anlamlı olan her şeyin onu iki kat daha değerli kıldığını tahmin ederek sözümü bitirmeye zahmet etmedim. "Aslında bunun gerçek bir inci olduğunu sanmıyorum."

"Yine de. Çok güzel. Onu istiyorum."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Kolyemi sana vermeyeceğim."

Dudakları sahte bir gülümsemeyle kıvrılmış olan Remus başını öne eğdi. "Değersiz olduğundan şüphelendiğin bir şeyi korumak önemsiz görünüyor."

"Değeri gerçekliğiyle ölçülmez." "Belki de özgürlüğünüzün bir ölçüsüdür." "Ne demek istiyorsun?"

"Kolyeyi almaya kesinlikle hakkınız var." Elini havada salladı, sanki reddetmemi küstahlıktan başka bir şey olarak görmüyormuş gibi. "Tıpkı bizim seni hücrene kapatmaya hakkımız olduğu gibi. Seçim sizin."

Piç kurusu.

"Tamam. Ödünç alabilir." Kopçayı çözerek kolyeyi boynumdan çıkarıyorum ve masanın öbür ucuna uzanarak onun yanına bırakıyorum.

Agatha parlak, şüphesiz sahte bir gülümsemeyle onu masadan kaldırıp boynuna takıyor. "Sanki benim ten rengim için yapılmış gibi. Sence de öyle değil mi Remus?"

"Kesinlikle. Senin üzerinde daha çok seviyorum."

Alt katta karşılaştığım muhafız odaya giriyor ve sandalyesinde yayılmış bir şekilde duran Remus'un arkasına geçiyor, gözleri hâlâ masanın karşısından beni aşağı yukarı süzüyor. "Efendim, böldüğüm için özür dilerim."

Adamla yüzleşme zahmetine katlanmayan Remus inler. "Şimdi ne oldu?"

"Bu Titus. Yaraları biraz iltihaplanmış gibi görünüyor. Benim... *sizin...* söylediğiniz gibi onları temizlemeyi reddediyor." Muhafız başını sallayarak bana sıkı bir gülümseme gönderdi.

Remus oflayıp puflayarak muhafızın yüzüne baktı, gülümsemesini yakalamış gibi görünüp bana baktı. "Neye bakıyorsun sen?"

"Hiçbir şey, efendim."

"Hiçbir şey mi? Hiçbir şey gibi görünmüyor. Thalia'yı gözlerinle beceriyormuşsun gibi görünüyor." Sözlerindeki cüretkârlık yanaklarımın utançla ısınmasına neden oluyor. İç çekerek, sulu çorbasından bir lokma bifteği ağzına attı ve gardiyana dönüp bakma zahmetine katlanmadan, "Pantolonunu çıkar" dedi.

"Pardon?"

"Al. Pantolonunu. Çıkar."

Muhafızın gözleri bir benimkilere bir bana kayıyor. "Yine mi bakıyorsun?"

"Saygısızlık etmek istemem, efendim--"

"Ya pantolonunu çıkarırsın ya da seni uçurumdan aşağı attırırım."

Adamın akli dengesi yerinde değil. Başından beri şüpheleniyordum ama artık eminim.

Hareketlerinde tereddüt eden gardiyan kemerini ve pantolonunu çözüp kalçalarından aşağı itiyor, geriye sadece bir zamanlar beyaz olduğunu tahmin ettiğim, son derece yıpranmış iç çamaşırı kalıyor. Aşağılanmışlık hissi yanaklarını kıpkırmızı yapıyor ve damarlarımda dolaşan rahatsızlık dalgaları beni başka tarafa bakmaya zorluyor.

"Tidy whites, too."

"Efendim, lütfen."

Remus yanındaki masadan bıçağı kaldırır ve parmak uçlarını bıçağın tırtıklı kenarında gezdirir. "Bir horozun biftek bıçağıyla nasıl kesildiğini hiç merak ettiniz mi? Sadece ben mi, yoksa...?" Agatha'ya ve bana dönüp omuz silkiyor. "Sadece ben olmalıyım."

Gardiyan öfkeyle oflayıp pufluyor ve iç çamaşırını kalçasından aşağı itiyor; sarkık sikinin görüntüsü yemek masasına hiç uygun değil.

Remus bıçağı hâlâ elinde tutarak erkekliğine doğru bakar ve alaycı bir şekilde kıkırdar. "Şimdi yemeğimi bitireceğim. Sen orada olduğun gibi duracaksın. Ve işim bittiğinde, eğer ereksiyon olursan, onu kirli biftek bıçağımla keseceğim. Anlaşıldı mı?"

"Evet. Efendim."

"Güzel." Yemeğine geri dönen Remus, kâsesinin üzerine eğilir ve elindeki aleti yüzeye gereğinden fazla sürtmek için çaba sarf eder.

"Uzandığım için özür dilerim, Remus." Agatha sandalyesinden kalktı ve Remus'un yanındaki tereyağı tabağını almak için masaya uzandı. Tekrar yerine oturduğunda göğsü elbisesinin dışına düşmüştü. "Tüh," der, açıkça muhafızla alay edercesine.

Dişlerimi gıcırdatarak başımı sallıyorum.

Zavallı kızcağız iç çeker, oturduğu yerde meme uçlarıyla oynayarak zavallı adamla alay eder.

"Remus..." Sözünü kesiyorum, belki de uyarılmışlığını gizlemek için ellerini ovuşturmaya devam eden muhafızı biraz olsun rahatlatmayı umuyorum. "Szolen'de tıp eğitimi aldığımı da belirtmeliyim. Temel ama bir yarayı saracak kadar. Titus'un enfeksiyon gibi önlenabilir bir şey yüzünden kaybetmek istemeyeceğiniz bir varlık olduğundan şüpheleniyorum, bu yüzden eğer isterseniz..."

Adam bifteğini çiğnerken gözleri seğiriyor. "Yemeğini bitirmedin."

"Günün olayları ve heyecanı iştahımı kaçırdı."

"Tamam. Haklısın. Titus'un böyle bir şey yüzünden ölmesini istemeyiz. ... önemsiz." Nöbetçiye doğru dönen Remus, hâlâ sarkık olan penisini göstermek için ellerini savurur. "Pantolonunu yukarı çek ve onu Titus'a götür. Yaraları için gereken her türlü malzemeyi almasını sağla."

"Elbette, efendim."

Omuzlarını geriye atan Agatha şarabını yudumlarken göğsünü tekrar elbisesinin içine soktu. "Güzel Bakire Kızımızın aynı zamanda oldukça yetenekli olması ne büyük şans."

T gardiyan aşağıdaki hücrelere inerken tek kelime etmiyor ama yol boyunca benim için kapıları açarken gösterdiği coşku kendi içinde bir takdir.

İstediğim tüm malzemelere sahip görünüyorlar: iğne ve iplik, antiseptik, temiz bezler ve su ile iğneyi sterilize etmek için bir çakmak. Zavallı adamın yaralarını kendi başına temizlemesini ve sarmasını beklemeleri çok saçma ama belki de Szolen'in duvarları dışındaki şeylerin doğası budur.

"Titus tam bir savaşçı," diyorum ilk kapıdan geçerken, yürüyüşümüz yavaş ve kolay, ki benim için hiç sorun değil. Acelem yok.

Remus ve Agatha'ya dönün.

"Ona *Canavarlar Tanrısı* diyorlar."

"Ben de öyle duydum. Bu ismi nereden almış?" Bu adamda bu kadar ilgi çekici bulduğum şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

"Kalabalıklar. Remus onu etrafta dolaştırmayı, önüne ne çıkarsa onunla dövüştürmeyi seviyor. İnsan, mutasyon ya da Rager. Titus köle olmasaydı, sadece yumruklarının sağlayabildiklerine bakarak muhtemelen Ölü Topraklar'daki en zengin adam olurdu."

"Dövüş konusunda bu kadar yetenekli bir adama saygı duyulmalı. Tanrı, efendisine karşı gelmesini yasaklamış."

"Titus mu? Titus mu? Hayır. Bugünlerde sorun çıkarmıyor." "Bugünlerde mi? Eskiden baş belasıydı o zaman?"

"Buraya ilk getirildiğinde üç gardiyan öldürdü." Gardiyan benden izin ister gibi bir paket sigara kaldırıyor, ben de başımı sallıyorum. "Başka bir mahkûmu uçurumdan aşağı attı. Dikenlerin üzerinden kaçmaya çalışırken derisini parçaladı." Sigarayı yakıyor ve içine uzun bir nefes çekiyor. "Şimdilerde sadece bakıyor. Sessiz."

"Onu kırdın."

"Titus gibi bir adamın kırılabileceğini sanmıyorum," diyor dumanı yana üflemeden önce. "İçindeki canavarın derin bir uykuya daldığını düşünüyorum, hepsi bu."

"Umalım da bir iğne ve iplik onu uyandırmasın."

Sigarasını dudaklarının arasına sıkıştıran gardiyan, Titus'un hücresinin kapısını tıklatarak açar ve içeri adım atarak odanın içinde ilerler ve tavandan sarkan çıplak ampulü yakar.

Gözlerimi odaya diktiğimde kaslarım anında geriliyor. İlk fark ettiğim şey, bileklerindeki metal prangalara bağlanan, lekeli ve çukurlu taş duvardan uzanan kalın zincirler. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi. Ağzı çıkarılmış, tıraşsız ve dağınık yüz kılları ortaya çıkmış.

Böylesine değerli bir yatırım için ona çok iyi bakmadıkları kesin. Yağlı, yıkanmamış uzun saç telleri gözlerinin üzerinden sarkıyor ve alnına yapışıyor.

Derin bir nefes alarak temkinli bir şekilde adama doğru ilerliyorum ama yine de bana bakma zahmetine girmiyor.

"Bayan Thalia sizin için yaralarınızı temizleyecek ve dikecek. Ona sorun çıkarmayın, tamam mı?"

Titus dönüp muhafıza bakar ve sözsüz bir şekilde gözlerini kaçırır.

Hala beni tanımaya zahmet etmiyor.

"Herhangi bir sorun beklemiyorum ama her ihtimale karşı dışarıda bekleyeceğim," diyor muhafız geçerken.

"Teşekkürler."

Titus'un elleri duvara kelepçeliyken yapabileceği pek bir şey yok ama sanırım aklına gelirse boynumu sıkması için yeterli boşluk var.

Ölümün ve çürümenin iğrenç kokusu, her nefeste boğazımın arkasına çarpan nemli bir bulut halinde havada asılı duruyor. Bu duvarların dışındaki yaz sıcağına rağmen, soğuk bir örtünün kucağına adım atmış gibi hissediyorum, sanki bir morga girmişim gibi. Üzerinde uyuyacak hiçbir şey yok - ne bir karyola, ne de sert, acımasız betona karşı bir hayvana sunulabilecek saman bile. Adam buradaki en temel konfordan mahrum bırakılmış.

Ve bir parçam onun için yas tutuyor, çünkü sahip olduğu güç ve beceriler olmasaydı, bariz ihmaline rağmen, kurban olarak sunulacaktım.

Bu adama olan borcumu unutmadım.

Elimdeki malzemelerle onun yanında yere diz çöküyorum, gözlerim hemen derisindeki düzensiz şekilli yara izlerine takılıyor. Boğazında metal bir bant etine batıyor, sanki uzun süredir takıyormuş gibi. Bana bir kölenin takacağı bir şeyi hatırlatıyor ama Szolen'deki Ölü Topraklar'dan getirilen köleler bile tasma gibi tartışmasız bir şekilde aşağılayıcı aletler takmıyordu. *Çingeneler*, topluluğumuzdaki diğerlerinin onlara verdiği isimle, tek odalı bir dairede altı kişi olmak üzere çok birimli konutlarda tutulurlardı. Tarla, gübre, kanalizasyon ve boru hatları gibi önemsiz işlerde çalışıyorlar ve her gün enfeksiyon belirtilerine karşı taranıyorlardı. Topluluğun daha varlıklı kesimlerinde yaşayanların lüks yaşam tarzından çok farklıydı ama bundan daha iyiydi. Soğuk ve rutubetli bir hücrede tutulmaktan, kollarının duvara zincirlenmesinden ve boğazına metal bir bant takılarak bir tür canavar gibi yönlendirilmekten daha iyiydi.

Benim en az iki katım olan adama yakınlığımla birlikte derimin altında hafif bir titreme mırıldanıyor. Arenada mutasyondan daha küçük görünüyordu ama burada, duvara yaslanmış haldeyken bile iri ve heybetli. Bana Yunan mitolojisinde öğrendiğim tanrıları hatırlattığı için lakabına uygun olarak, her kası Madam Beaumont'un sergilenmeye değer bulacağı türden bir mükemmellikte yontulmuş ve oyulmuş. Dinlenirken bile,

Kasları sert, biri ona dokunmaya cüret ederse acı çekeceği tehdidiyle şişkin. Hiç bu kadar hassas kesilmiş bir adam görmemiştim. Genetik olarak her yönden üstün.

Kir ve pislik tabakasına, dağınık saçlarına ve yırtık pırtık kıyafetlerine rağmen, engibeli bir şekilde son derece çekici olduğunu görmek zor değil.

Bezi su dolu kaba daldırıp fazlasını sıkıyorum ve karnındaki ilk korkunç yaraya nazikçe uyguluyorum. Temasla birlikte irkilmekten başka bir şey yapmıyor. Sinirlenmesine neden olmamak için nazikçe et kanalındaki kiri temizliyorum ve kanı durulamak için bezi tekrar daldırıyorum.

"Bunu yapan yaratık... pençeleri bıçak gibi keskin olmalı. Kenarlar güzelce dikilebilecek kadar temiz."

Sadece mükemmel yontulmuş çenesinin tiki yorumuma herhangi bir yanıt verdiğini gösteriyor.

"Muhtemelen senin için bir önemi yok ama bugün yaptığın şey için minnettarım." Erzak paketindeki steril su şırıngasını kullanarak yarasını suluyorum ve kenarından küçük siyah bir kir parçası dökülüyor, onu da parmağımla temizliyorum.

Karın kasları temasla birlikte esniyor ve gözlerim bir kez daha yüzünün keskin açılara takılıyor.

"Anladığım kadarıyla size Canavarlar Tanrısı diyorlar."

Dudakları seğiriyor, sanki gülümsemek istiyor ama gülümsemiyor, gözlerini kaçırıyor. Yüzündeki vurdumduymaz ifadenin geri dönmesiyle çabucak sönen bir mizah titreşiminden başka bir şey yok.

"Bunu eğlenceli buluyorsun.

Neden?" "Bir tanrı zincire vurulamaz."

Bir erkeğin sesi göğsümün derinliklerine ulaşmamalı ve kelebek kavanozunun içine sıkışmış bir el gibi onu karıştırmamalı, ama yapıyor. Derin bariton tınısı sadece hayranlığımı körüklüyor, onu konuşurken duymanın şoku merakımı uyandırıyor ve son derece erkeksi ses, itiraf etmeye cesaret edemeyeceğim bir şekilde hoşuma gidiyor.

"Yine de, senden önce beş adamın korkunç, acımasız ölümlere kurban gittiğini gördüm.

Ama işte buradasınız, birkaç küçük yaradan başka bir şeyiniz yok."

"Madem önemsizler, o zaman neden buradasın?" Ses tonundaki ısırk Varlığımdan duyduğu rahatsızlığı belli etmemek için.

İğneyi sterilize etmek için çakmaktan uzun bir süre geçirdikten sonra, hala sıcak olan metali derisinden geçiriyorum, acıyla beni odanın öbür ucuna fırlatabileceğine dair herhangi bir işarete karşı tetikteyim.

Yanıt olarak tek bir kıpırtı bile yok.

"Başının kesilmesini kastetmiştim. Bir kafayı omuzlarına dikecek kadar yetenekli değilim."

Çenesinde bir tik daha.

Dikişi sıkıyorum ve iğneyi bir sonrakine hazırlıyorum, sert derisinin alışılmadık kalınlığından geçiriyorum. "Hala pişman değil misin?"

"Ne için pişmanlık?"

"Hayatımı kurtardığın için mi?"

"Hayatını bağışladığımı düşünüyorsan, burada yeterince uzun kalmamışsın demektir." "Remus'un, senin hayatını parçalayacak olan mutasyon kadar kötü olduğunu mu söylüyorsun?"

Beni lime lime eder misin?"

Sanki soruyu düşünüyormuş gibi bir an sessizce oturuyor. Kelimelerini akıllıca seçen bir adam olduğu hissine kapılıyorum. "Sana tecavüz ederdi. Seni derme çatma bir yuvaya sürükler ve hamile bırakmaya çalışırdı." Gözleri benimkilerle buluştuğunda, yüksek sesle konuşmak zorunda olmadığı söylenmemiş bir sonuç var.

Özünde, tam olarak Remus'un benim için planladığı şey.

Buna dudak büküp bir sonraki yara üzerinde çalışmaya başlıyorum, onun rahatsız edici sözleri dikkatimi dağıtıyor ve başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Daha az korkutucu bir şey. Son yarasının dikişini bitirene kadar ona başka bir şey söyleme zahmetine girmiyorum ve ayağa kalktığımda kanı ellerime ve beyaz elbiseme bulaşıyor.

Bunu fark etmiş gibi görünüyor, gözleri ellerimden aşağıya, uçuşan eteklere doğru kayıyor. O zaman uzun, mürekkep gibi siyah kirpiklerinin altındaki irislerinin soluk, bal rengini fark ediyorum.

Çarpıcı.

Işık doğru vurduğunda parıldayan güzel tonlarının ötesinde, akılsız bir canavar gibi bir kafese hapsolmaya ait olmayan bir keskinlik, odaklanmış bir zeka var. Kısıtlamalarına rağmen beni savunmasız hissettiren bir keskinlik. Ne anlatmaya çalışırsa çalışsın, adam aptal değil.

Hayır. Burada bir şey için zaman kolluyor gibi hissediyorum.

Artık yaralarının dikkatimi dağıtmasıyla meşgul olmadığım için vücudunun kokusunu alıyorum ve burnumu kırıştırmak için başımı çeviriyorum.

Malzemelerimi bırakarak kapıya doğru ilerliyorum ve nöbetçiyi taburesine tünemiş sigara içerken buluyorum. "Affedersiniz?" Sesim dikkatini çekmiş olacak ki sigarasını söndürüyor ve benimle kapıda buluşmak için acele ediyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, ama sizden biraz sabun rica edebilir miyim? Kanın bir kısmını temizlemem gerekiyor."

"Tabii, tabii. Hemen döneceğim."

Arkamı döndüğümde Titus'u duvara zincirleyen prangaları görüyorum ve nöbetçi elinde bir kalıp sabunla döndüğünde başımı onlara doğru çeviriyorum. "Bunları çıkarma şansımız var mı?"

"Hayır. Sen buradayken olmaz." Sırtını Titus'a dönerek kulağıma eğiliyor ve sesini alçaltıyor. "İyi olduğuna eminim ama ben olsam işi şansa bırakmazdım."

Onu zincirli bırakmanın zalimce olduğunu düşünsem de başımı sallıyorum. "Peki."

Titus'un yanına dönüyorum, şimdi tavana bakıyor, sanki oradaki çatlaklar açılıp parlak mavi bir gökyüzü ortaya çıkacakmış gibi. Daha önce olduğu gibi yanına diz çökerek sabun kalıbını ona uzatıyorum. "Yıkanmak istersen diye."

Bir yumruk atarak zinciri geriyor ve metalin çıkardığı tıngırtıdan irkiliyorum. "Duvara zincirlenmişken bir şey yapmak zor."

"Yardım edebilir miyim?"

"Eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa."

"Sadece daha iyi hissettirebileceğini düşündüm, hepsi bu." Daha önce kullandığım bezi şimdi kanla pembeleşmiş suya daldırıyorum, sonra sabunu köpürtüyorum. Kullandıkları şey Szolen'deki pazar meydanından aldığımız güzel kokulu sabunlardan değil. Bu daha çok lor sabunu, tipik olarak kül suyundan yapılıyor. Nan bazen bunu kan temizlemek için kullanırdı, çünkü daha aşındırıcıdır. "Alabilir miyim?"

Omuzlarını geriye atarak benden uzaklaştı. "Keyfine bak."

Bezi koluna koyduğumda, yeni dikişlerinden kaçınmaya dikkat ederek cildinde küçük daireler çizerken kaslarının kumaşın altında sertleştiğini hissediyorum. Elleri doğru ilerliyorum ve kirler yıkanıp sıcak bir bronz ortaya çıkıyor. Avuç içini çevirip bezi nasırlarının üzerinde gezdirdiğimde, pürüzlü büyük ellerinin benimkilerde nasıl da nazikçe durduğunu fark etmeden edemiyorum. Başımı kaldırdığımda bana baktığını görüyorum, gözlerinin ağırlığı temizlik yaparken dikkatimi dağıtıyor ve hızla gözlerimi kaçırıyorum, yanaklarım sıcaklıkla karıncalanıyor. Süngerle banyo yapmak benim için yeni bir şey değil.

yatağa bağı olan hastalar, ama bununla ilgili bir şey garip bir şekilde farklı hissettiriyor. Daha samimi. Boğazımı temizleyip dikkatimi tekrar işime veriyorum. "Büyükannem bana ellerinde nasır olmayan bir adama asla güvenmememi söylerdi. Remus'unkilerin bir bebeğin poposu kadar pürüzsüz olduğunu fark ettim."

Tekrar arkasını döndüğünde yanağı ırkılır, sanki tekrar gülümsemek ister ama yapamaz.

Kendi gülümsememi gizleyerek yıkamaya, durulamaya ve köpürtmeye devam ederken her bir koluna doğru ilerliyorum. Kolunun ön kısmında, damarının uzunluğu boyunca uzanan beyaz bir yara izi var; bu izi görmek, bu adamın ne kadar zorlandığının sözsüz bir ölçüsü.

Bunu sormuyorum. Onun yerine bezi Titus'a veriyorum ve onun göğsünü ve koltuk altlarını temizlemesini bekliyorum.

İşini bitirdiğinde devam ediyorum, ayaklarına kadar iniyorum ve bileğine uzandığımda kaşlarını çatarak bacağına geri çekiyor.

"Lütfen. Bunu senin için yapmak istiyorum." Tekrar uzanıyorum ve kaşları çatık olsa da ayağını yıkamam için kucağıma koymama izin veriyor.

İsa'nın havarilerin ayaklarını yıkadığı hikayesini her zaman takdir etmişimdir ve hatta eski rahibimiz Paskalya'dan önce Maundy'yi uygulayacak kadar ileri gitmiştir. Bana her zaman nazik ve mütevazı bir jest gibi gelmiştir ama Titus'un böyle şeylere alışık olmadığını, bakışlarını benimkilerden kaçırırken kaslarının gerilmesinden anlayabiliyorum. Bu ilgi onu açıkça rahatsız ediyor.

İşim bittiğinde kase köpüklü bir kahverengiye bürünmüştü ve bir kez daha değiştirmesi için bekçiyi çağırdım.

Cildine tatlı su sıkmak geride kalan sabunu temizliyor ve ne kadar temiz olursa yaralarını görmenin o kadar kolay olduğunu fark ediyorum. Çok fazla yara var. "Senin için sırtını toplayabilir miyim?"

Hevesli olmayan bir ifade takınarak oflayıp pufluyor ve zincirlenmiş kollarını birbirinin üzerinden geçirerek yana dönüyor.

Onu görünce midem bulanıyor. Sırtını, bir kırbaçla açılmış olması gereken çapraz desenlerde kaba yara izleri haritası kaplıyor. Parmak uçlarımdan altından derin, tünel gibi oluklar geçiyor, onlara düşüncesizce dokunuyorum ve omzunun seğirmesiyle elimi beze doğru geri çekiyorum.

Önceden kalan koku gitti ve ben işimi bitirdiğimde, odadaki pis kokuya rağmen temiz kokuyordu.

"Dikişlerini kontrol etmek için geri döneceğim. Uygun şekilde iyileştiklerinden emin olacağım."

Dizlerini yukarı çekerek dirseklerini oraya dayıyor. "Teşekkürler."

"Ve tekrar teşekkür ederim. Durumum daha iyi ya da daha kötü olsun, arenada yaptıklarınız için minnettarım."

Bana bakma zahmetine bile girmeden, sadece başını sallayarak cevap veriyor.

Malzemeleri topladıktan sonra bekçinin kapıyı kapatmasını bekliyorum ve kirli su ile bezleri ona teslim ediyorum. "Bu yerde nasıl elektrik var?"

"Remus bir süre önce bir sürü güneş paneli çaldı. Bu bina için fazlasıyla yeterli."

"Tüm bu güçle ne yapmayı planlıyor?"

"Gücü olan herkesin niyet ettiği şey aynı. Onu biriktirmek. Şundan kurtulmama izin ver." Kana bulanmış bezlerle birlikte bir yerlere doğru uzaklaşıyor ve fısıltı sesleri daha önce olduğu gibi kulağıma ulaşıyor.

Kaşlarımı çatarak Titus'a bakıyorum, ağzı hareket etmiyor gibi görünüyor. Parmak uçlarımda yan kapıya doğru ilerliyorum, küçük pencereden içeri bakıyorum, kapının sadece benim tarafımdan gelen loş ışığı ötesini görebilmemi sağlıyor.

Diz çökmüş, dua eden bir adamın profili dikkatimi çekiyor.

Kalbim boğazıma çarpıyor.

Hayır.

CHAPTER 12

"W

Hasta mısın?"

Titus'un aksine, o duvara zincirlenmemiști ve adının söylenmesiyle birlikte kafasını çevirip ayakları. Kaşlarını çatarak bana doğru ilerledi ve pencerenin önünde durdu, morarmış cildi ve şişmiş gözünün mor eriği beni ürpertti. "Thalia! Tanrım, yaşıyorsun!"

İçimi bir korku titremesi kaplıyor, ama aynı zamanda haftalardır gördüğüm ilk tanıdık yüzle tarifsiz bir rahatlama kaplıyor içimi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir hafta önce. Nakliye aracımız yağmacılar tarafından durduruldu. Ortağımı öldürdüler ve ben de buraya gönderildim."

"Bunu sana onlar mı yaptı? Yağmacılar mı?"

"Hayır. Buradaki muhafızlar." Dikkatimi çekip giden kişiye yönelttiğim anda ekliyor, "Tom değil. Bana karşı hep iyi oldu."

"Sana ne taşıyorlardı?" "Emin değilim.

Çelik konteynerlerdi."

Çelik kaplar. Mutasyonu tutan gibi mi? "Nereden?"

"Manastır. Seni görmek için bir şans olacağını düşünerek gönüllü oldum."

Aman Tanrım. Mutasyonlar manastırdan mı geliyordu? Neredeyse gönderileceğim lanet manastırdan mı?

"Jack bana... nakil aracınızın yağmacılar tarafından ele geçirildiğini söyledi." Sesindeki sıkıntılı ton, haftalardır benim öldüğüme inandığını düşündürüyor.

"Ne? Nasıl..." Bunu nereden bilebilir ki? Kamyon kaza yaptı. "Ve siz de durduruldunuz."

"Tamamen şans eseri değil."

"Beni aramaya gittin. Will, bunun ne kadar aptalca olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"İşe yaramaz arama ekiplerinden hiçbir şey çıkmadı."

"Bayan Thalia?" Muhafızın çağırma sesi omurgamı harekete geçiriyor ve şüphe çekmemek için Will'in kapısından geri çekiliyorum. "Remus gelip sizi almamı söyledi. Yatmadan önce yıkanmanız gerektiğini söyledi."

Hızlıca başımı sallayarak Will'e bakıyorum, sonra da bekleyen muhafızlara doğru adım atıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Jack'in yağmacılar tarafından saldırıya uğradığımız sonucuna nasıl varmış olabileceği aklımı kurcalıyor. En bariz olanı toz fırtınası. Ama belki de yakındaki mağarayı aramış olsalardı, Gwen ve Ragers'ın kalıntılarını bulabilirlerdi. Kamyondan çalınan ekipman başka bir ipucu olabilir, ancak çölde dolaşan leş yiyicilerle daha az kesin olsa da. Sanırım Jack'in yağmacılardan şüphelenmesi mantıklı.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda gardiyanın çağrısını duyuyorum. Bir banyo. Kendimi temizlemek için.

Remus'un planladığı şey için hazırlıklar.

Merdiven boşluğundan çıktığımda ikinci bir muhafızın beni beklediğini görüyorum ve başını sallayarak takip etmemi istiyor. Daha fazla gardiyanın beklediği ön kapıya doğru bakıyorum. Will'in buradaki mahkûmlardan biri olduğunu bildiğim için kaçabileceğimden ya da kaçabileceğimden değil. Onunla olan tanışıklığımı Remus'a bildirip bildirmeyeceğimi henüz bilmiyorum. Düşüncelerim akşam yemeğindeki olaylara, bana *bir bakış* attığı için gardiyanını soyunmaya zorladığında gözlerindeki kıskançlığa geri dönüyor.

Hayır, bilmemeleri daha iyi. Şimdilik bunu kendime saklayacağım ve onu kontrol etmek için fırsat arayacağım.

"Nerede yıkanacağım?"

"Buradaki tek banyo Remus'un odasında." Gardiyan beni hücre koridorlarının ötesine, hapishanenin arka tarafına doğru götürüyor ve orada kalın, süslü ahşap kapıların önünde duruyoruz. Bir dizi vuruştan sonra her iki kapıyı da açarak diğer taraftaki odaya geçiyor.

Burnumdan gergin bir nefes vererek çevreyi inceliyorum. Agatha'nın üzerinde şeffaf bir gecelikle uzandığı büyük, süslü bir yatak. Köşede bana uçlu bir haçı anımsatan bir yapı, kelepçeler

her iki ucundan sarkıyor. Uzak duvarda, daha önce hiç görmediğim ve kemiklerimi ürperten nesneler tutan bir alet duvarı.

Bakışlarım kapının tıkırtısıyla bölünüyor, gardiyan geri çekilip beni içeri kapatıyor.

"Tanrım, bir hayvan tarafından parçalanmış gibi görünüyorsun. Titus tarafından mı perişan edildin?" Agatha'nın sesindeki mizah havası bana öyle umduğunu düşündürüyor.

Onu ve boynunda hâlâ sallanan inci kolyeyi görmezden gelerek boğazımı temizliyorum. "Banyo yapmamı mı istedin?"

"Ben istemedim. Remus istedi. Temiz bir amcığı takdir eder. *Temizlik tanrısallığın yanında yer alır.*" Yana doğru tembelce yuvarlanarak ayağa kalktı, elbisesinin uzun şeffaf etekleri arkasından akıyordu. "Hadi ama. Üzerinde başka bir erkeğin kanı olmasından hoşlanmayacaktır."

Ayaklarım beni onun peşinden sürüklerken aklım bir plan yapmak için çabalıyor. Bir uçurumdan atlamayı seçmediğim sürece gidecek hiçbir yer yok. Kaçıp saklanabilirim ama beni bulacakları kesin.

Sanki en başa dönmüşüm gibi hissediyorum. Papazlığa atandığım güne. Düşüncelerim babama ve seçimlerimden dolayı hayal kırıklığına uğrayıp uğramayacağı sorusuna geri dönüyor. Sanırım burada olsaydı, bariz olanı işaret ederdi. En azından Szolen'de bir mahkum olmazdım. Ayrım gözetmeksizin birçok erkekle yatardım ama sonrasında bir kraliçe gibi yaşardım.

Agatha beni büyük, beyaz, porselen bir küvetin bulunduğu banyoya götürüyor ve kenarda duruyor. Başını elbiseme doğru sallayarak onu çıkarmamı işaret ediyor ve bunu yaptığımı başını takdirle eğiyor.

"Çok güzel bir vücudun var, hakkını vermeliyim. Onu bozmaktan ne kadar zevk alacak." Elini sallayarak beni küvete götürdü.

Ben soğuk yüzeye otururken Titus'un kanı porselenin üzerine bulaşıyor, o da musluğu açıyor. Su basıncı düşük, musluktan acı verici bir hızda akıyor, tenimi saran soğukluk için.

Agatha arkamda kayboluyor ve sinirlerim geriliyor. Beni sırtımdan mı bıçaklayacak? Omzuma yeni daldırılmış bir el bezi koyduğunda kaslarım seğiriyor.

"Diğer odada duvardan sarkan eşyalar. Nedir onlar?"

Elindeki bezi kolumun üzerinde gezdirirken arkamdan cevap niteliğinde bir homurtu yankılanıyor. "Bu doğru. Sen bir bakiresin. Acının verdiği zevklerden habersizsin."

"Acıdan zevk alınmaz."

"Bence şaşıracaksın."

Bana zarar vermeyi planlayıp planlamadıkları gibi bariz bir soruyu sormaya cesaret edemiyorum, çünkü cevap beni sadece korkuyla zayıflatacaktır. Buradaki amaç odaklanmış kalmak. Onlardan bir adım önde olmak. "Seni incitiyor mu?"

"Gerektiğinde acı verir." Bir fincan ılık suyu saçıma dökmeden önce köpürtülmüş sabunu saçıma sürerken tırnakları kafa derime sürtünüyor.

"Acı ne zaman gerekli kabul edilir?"

"Çok fazla soru soruyorsun, Dove. Bence şu anda kendine odaklanman en iyisi. Kızlık zarın... sağlam mı değil mi biliyor musun?"

O küçük et parçasına olan takıntısı sinir bozucu ama kızlık zarını bekaretle ilişkilendiren herkes gibi yanlış bir izlenime kapılmadığı için minnettarım. Eğer Remus bana elini sürerse ve düşündüğü kadar saf olmadığımı anlarsa, bu kanama olmamasını açıklamak için bir fırsat olabilir.

"Hayır. Elle muayene sırasında kırıldı. Kızlığımı bozmaya hazırlanırken."

"*Kızlık bozma*. Ne kadar... kutsal." Parmaklarını hâlâ saçlarımda gezdirirken homurdanıyor. "Bu rahip. En azından genç miydi?"

"Hayır."

"Ve bize vahşi diyorlar."

"Neden ben? Neden Remus seni hamile bırakmıyor? Gördüğüm kadarıyla seni önemsiyor gibi görünüyor."

"Eğer böyle bir seçenek olsaydı, inan bana, burada olmazdın. Canavarlardan birine kurban edilmiş olurdun ve biz de bu yüzden dünyanın cömertliğinin tadını çıkarıyor olurduk. Titus sayesinde sen kurtuldun ve Remus da sevgili çocuğuna kavuşabilir."

"Çocuk doğurmak için bakire olmak gerekmez."

"Hayır. Ama Remus senin, insanlığın en saf ırkını yaratmak için kendisine bahşedilen ilahi bir kehanetin parçası olduğunu düşünüyor gibi."

Hitler 2.0 gibi. Tanrı aşkına, dünyadan geriye kalanlar hızla bağnazlar ve psikopatlar için bir oyun alanına dönüşüyor gibi görünüyor.

Beni yıkamayı bitirdiğinde kolumu dürtüyor ve küvetin içinde duruyorum. Soğuk hava tenimi sarıyor, tüylerim diken diken oluyor ve sertleşmiş tepeleri saklamak için kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum. Kollarımı tutup kaldırıyor ve göğüslerime doğru gülümsüyor.

"Remus daha küçüklerini tercih ediyor ama bir istisna yapacağından şüpheleniyorum." Yumuşak parmak uçları meme ucunun etrafında dönüyor ve o beni okşarken başka tarafa bakarak derin bir nefes çekiyorum. Dokunuşu karnımdan aşağı, kalçalarımın arasına kadar iniyor ve orada küçük bir bukle parçasıyla oynuyor. "Güzel bir amın var. Şimdilik. Remus seninle işini bitirdiğinde, hırpalanmış bir karmaşa olacak."

Asidik bir safra yumağı boğazıma tırmanıyor ve sözlerinin uyandırdığı grotesk görüntülerle birlikte onu geri yutuyorum. Ellerinin üzerimdeki hissi yanlış ve iki parmağını içime soktuğunda, kollarım onu itmek için dışarı fırlıyor, ciğerlerim bir nefesle doluyor.

Baş ve işaret parmaklarını birbirine vurarak parmaklarını hızla kaldırır.

Şüphesiz yumurtlayıp yumurtlamadığımı kontrol etmek için. Büyükanнем de hastalarına sık sık aynı şeyi yapardı, sadece gereksiz okşamalar yapmazdı.

"En son ne zaman kanaman oldu?"

"İki gün önce," diye yalan söyledim. Aslında bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce başlamam gerekiyordu ve henüz başlamamış olmamı strese bağlıyorum.

"Giyinmek için zahmet etmeyin." Agatha lavabodan bir fırça alıyor ve her vuruşta kafa derimi çekiştirerek fareli buklelerimde gezdiriyor. İş bitince fırçayı lavaboya geri atıyor, fırça takırdayarak yere düşüyor ve kapıya doğru ilerliyor.

Gözlerim üzerimi örtecek bir şey ararken, yerden atılmış elbisemi kapıp hızla üzerime sarıyorum, tam o sırada kapı açılıyor ve Remus beklenti dolu bir gülümsemeyle karşımda dikiliyor. Bakışları önce benimkine, sonra da sıırıslıklam vücudumdan yarıya kadar sarkan elbiseme yöneliyor. Arkasında, silahlı bir muhafız kaçma şansımı engelliyor.

"İki hafta," diyor Agatha, sesi eğlenceyle karışık.

Omuzları çöküyor, kaşları çatılıyor ve bakışlarını benden onu geçip giden Agatha'ya çeviriyor. "İki hafta mı? Peki o zamana kadar ne yapmam gerekiyor? Ellerimi ondan uzak mı tutayım?"

Agatha dönüp tekrar Remus'un yüzüne baktığında gözlerinden nefret ışıkları saçılıyor. "Onu zevk için mi becermek istiyorsun, Remus? İyi o zaman. Ama istersen tek başına uyuyabilirsin."

Ellerini sıkı yumruklar haline getirerek onun kişisel alanına atlıyor. "Tek başıma uyuyamayacağımı biliyorsun!"

Agatha zaferle gülümsüyor ve büyük ölçüde ben de öyle yapıyorum. İçten içe tabii. "O zaman doğurgan olana kadar bekleyeceksin."

Çıkardığı abartılı huff bana çocukken Szolen'de izlediğim bir kukla gösterisini hatırlatıyor ve kollarını açmış, sanki eller onları dışa doğru destekliyormuş gibi dramatik bir şekilde dönmesini ve yüzünü yatağa vurmasını bekliyorum. Bunun yerine bana yan gözle bakıyor, gözleri kızgınlıkla dolup taşıyor. "Ama o çok... güzel. Ve ben azgıyım."

Agatha dudaklarını buruşturarak gülümsüyor ve parmak ucunu onun yanağında gezdiriyor. "Onunla oynayamayacağını hiç söylemedim."

Her iki bakış da bana yöneldiğinde kalbim sıkışıyor ve elbisemi daha yukarı çekiyorum. Kendimi duvara doğru geri çekiyorum ve köşeye sıkışmış bir hayvan gibi kaçmak için bir fırsat arıyorum.

Gardiyan bana doğru adım attı.

Remus elini uzatıyor, gülümsemesi de sesinin tonu kadar yapmacık ve sahte, "Buraya gel, Dove," diyor.

Kaslarım kaçma isteğiyle inliyor ve ellerim iki yanımda sıkı yumruklar halinde kıvrılmış, başımı sallıyorum. Rahibin kafasına vurmadan önce, babam dışında hiçbir erkeğe vurmamıştım, o da sadece oyun oynarken. Kendimi Szolen'den attırmadan önce hayatımda hiç fiziksel bir kavgaya karışmadım, yine de hararetli sözlü tartışmalardan adil bir pay aldım. Dilim sivri olabilir ama Remus gibi acımasız bir adamla boy ölçüşemem.

Meydan okumamdan memnun olmuş gibi Remus sırtmaya başlıyor ve arkamdaki muhafıza başıyla selam veriyor. Dikkatimi ona çevirdiğimde yumruğunu çoktan yüzüme doğru fırlatmıştı bile ve parmak eklemlerinin çeneme çarpmasıyla şakaklarıma bir acı saplandı. Geriye doğru sendeliyorum ve gözümün önünde daireler uçuşurken duvar omurgama çarpıyor. Bulanık dünya nihayet netleşip tek bir görüntüye dönüştüğünde, Remus önümde çömelmiş duruyor.

"Meydan okuyuşun kulaklarıma müzik gibi geliyor. Ne kadar direnirsen, etini o kadar çabuk acıya boyarım."

Suratının ortasına tekmeyi indirdiğimde burnundaki kıkırdağın çatlamasını duymayı her şeyden çok istiyorum. Ona bakarken gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırıyor, yumruğun donuk acısı dürtülerime göre hareket etmemem için bir hatırlatma görevi görüyor.

Elini uzatıyor ve ben hemen kabul etmeyince bakışlarını üzerimizde duran ve öne doğru hamle yapan muhafıza doğru kaldırıyor.

Bir darbe daha almadan önce elimi uzattım ve Remus kemikli parmaklarını benimkilere geçirirken nöbetçiye el salladı.

Çocukluğumdan beri hayatım için hep bir planım oldu. Bu dünyadan ne istediğimi her zaman biliyordum.

Beni odanın diğer tarafındaki garip, açılı haça doğru götüren Remus'un arkasında topallayarak yürürken, geleceğime dair tüm planlar tek bir hedefte birleşiyor: hayatta kalmak.

CHAPTER 13

NBana ne olursa olsun. Vücuduma ne yaptıklarının. Zevkleri için ne aldıkları. Hayatta kalmak zorundayım. Benim ve Will'in iyiliği için.

Bir hücreye kapatılmış, kaçma şansı yok, bu da tek seçeneğini bana bırakıyor.

Erdemimi çok uzun süre korudum ve yolun sonunda hala ona tutunmaya çalışıyorum. Peki bunu yaparsam ne olacak?

Remus'la dövüşürsem ölebilirim. En iyi arkadaşım ölebilir.

Remus yumuşak, sıska eliyle beni haçın yanındaki duvara asılı bir dizi alete doğru yönlendiriyor. "Bir centilmen olarak seçmenize izin vereceğim," diyor, parmak eklemlerini her bir kırbacın sarkan örgülerinde gezdirerek.

Daha önce hiç şaplak yememiştim, çocukken bile yanlış bir şey yaptığımda. Bu nesnelerin bedenimde nasıl bir his yaratacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Benim kafam tüm bu olanlardan sıyrılmaya çalışırken, Remus başını eğerek beklenti içinde bekliyor.

"Ya da isterseniz ben seçebilirim."

"Bekle." Çok ince deriyi kırabilir. Çok kalınsa şüphesiz daha çok acıtacaktır. En az zarar verecek gibi görünen kırbacı seçiyorum ve onu işaret ederken başımı eğiyorum.

"Mükemmel seçim." Elimi tutan Remus beni haça doğru götürüyor ve elbisemi çekip çıkarıyor.

Bir anda kendimi savunmasız ve soğuk, küçük ve güçsüz hissediyorum. Dizlerimdeki güçsüzlük çökmem için yalvarıyor ve şimdi amacını anladığım nesnenin önünde dururken bir gözyaşı tabakası gözlerimi bulanıklaştırıyor. Hem Remus hem de Agatha

El ve ayak bileklerimi, tahtaya çakılmış metal halkalara tutturulmuş kelepçelere geçirdim.

Ben ona karşı titrerken acımasız nesne hareket etmiyor, alnım uzanmış koluma dayanıyor. Her mahrem yerim onun grotesk zevki için sergileniyor. Bunu takip eden sessizlikte, tenimdeki acıyı hayal etmeye çalışıyorum. Kovalayan yanığı. Her bir örgünün ucundaki küçük deri düğümlerinden kaynaklanan morluklar. Bir keresinde yiyecek almak için bir eve giren bir çingenenin herkesin önünde kırbaçlandığını görmüştüm. Kalabalık alkışlıyordu ama benim tek yapabildiğim o adam ve sırtında bıraktığı korkunç izler için ağlamaktı.

Remus'un yumuşak, pençeli parmakları kalçalarımın üzerinde gezinirken aynı anda ılık, ürpertici bir nefes omzuma düşüyor. "Sen enfes bir tuvalsın," diye fısıldıyor. "Kremsi beyaz ten. Kusursuz." Kıçımın yanaklarını sıkıyor ve inliyor.

Bu ses göğsümde soğuk bir bulantı hissi uyandırıyor ve uzaklaştığında nefesinin ıslak buharıyla yüzümü buruşturuyorum.

Anne Chilson'ın sesi kafamın içinde yankılanıyor.

Yakında bitecek.

Gözlerimi kapatıyorum, parmaklarım metal halkaların içine kıvrılıyor.

Saniyeler geçiyor, sonunda çatlayıp açılacağım an için geri sayıyorum.

Sağır edici sessizlikte derinin vınlaması geliyor.

Hava.

Sert bir tokat, karıncalanma hissi uyandıran bir uyuşukluk sıçramasına neden olur.

Ateş etimi yalıyor. Haykırıyorum, eklemlerim ilmekleri tutmaktan yanıyor. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor, hala sımsıkı tutuyorum.

Remus yine inliyor.

Başka bir vınlama, başka bir çatırtı.

İstemsiz bir çığlık atıyorum, ilk darbenin yakıcılığı ikincinin acısının altında kayboluyor. Her kasım titriyor, gergin ve üçüncüyü bekliyor.

Tekrar geliyor, bu sefer kıcıma geliyor ve serbest bırakılmak için yalvaran çığlığın üzerine dudaklarımı kapatıyorum.

Ona bu zevki tattırmayacağım.

Daha fazla vuruş.

Bırakmayı reddettiğim her haykırıışta göğsüm yumruklanıyor.

Annemi ve kardeşimi, onları ve Szolen'deki basit hayatımızı ne kadar özlediğimi düşünüyorum. Büyüdüğümde işler ne kadar karmaşık bir hal aldı.

Kızlık. Açık alanlarda oynadığımız, güvende ve korunaklı olduğumuz o günlere geri dönmeyi özleyorum.

Sanki kızgınmış gibi vuruşları daha da sertleşiyor ve derime bir ısı tabakası yapıyor, sırtımda ve popomda bir acı duvarı gibi. Bir diğeri uyluklarımın arkasına vuruyor. Bir diğeri daha önce bir kez vurduğu yere çarpıyor, hassas et yeni bir acıyla alevleniyor.

Tanrı'ya fısıltıyla dua ediyorum, "Bana yardım et, Peder. Lütfen."

Haça o kadar sıkı sarılıyorum ki, kanın bakırimsı tadı dilime gelene kadar kendi kolumu nerede ısırdığımı bile fark etmiyorum.

İlk başta grevlerin durduğunu bile fark etmedim.

Ya da saniyeler önce hissettiğim koruyucu uyuşukluk yerini daha şiddetli bir acıya bıraktı.

Sıcak sıvılar sırtıma çarpıp çiğ ve iltihaplı derimden aşağı sızmadan önce, etime çarpma sesleri tek uyarıydı.

Remus'un doruğa ulaşma sesi sonunda beni kırıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

CHAPTER 14

My parmaklarım mor çarşafın içine kıvrılıyor, yüzüstü uzanıyorum ve yüzüme vuran güneş ışığına gözlerimi açmayı reddediyorum. Agatha'nın merhemlerine rağmen Cildime yayılmış olan yaralar hâlâ ağrıyor ve Agatha'nın bana verdiği geceliğimin ince kumaşına karşı hassasiyetini koruyor.

Bir iniltiyle yatağımdan doğruluyorum, gece boyunca dinlenmeme izin verilen yaralarım kaslarımın üzerinde yeni bir acıyla gerilirken gözlerim doluyor. Yanımdaki komodinin üzerinde önceki geceden kalma bir bardak su duruyor ve boğazımdan aşağı inerken neredeyse tıslayan sıvıyı lıkır lıkır içiyorum.

Önceki geceye dair düşünceler kafamdan geçerken, parmaklarımı saçlarımın arasına sokuyorum ve çok sert sıkıldığında kafa derime çarpan acıyla irkiliyorum. Odaklanmak zorundayım.

Will'i düşün.

Kaçışı.

Eve gidiyorum.

Odanın öbür ucunda, yerde bir yığın giysi ve Lisbeth tarafından sağlandığını tahmin ettiğim askeri botlara benzeyen bir çift bot var. Ayağa kalkıp giyinmek için hücreye doğru ilerliyorum, geceliği çıkarıp yerine hafif pamuklu bir gömleği omuzlarıma geçirirken irkiliyorum. Bana bir mahkûmun giyeceği bir şeyi hatırlatan hafif pamuklu malzemesine rağmen pantolonu giymek normalden daha uzun sürüyor.

Bu da benim için uygun sanırım.

Botlar biraz daha büyük, ancak sıkıca bağlandığında kayacak kadar değil.

Kesiklerimdeki rahatsız edici çizici görmezden gelmeye çalışarak uzun bir nefes veriyorum ve hücremden çıktığımda bir tepsi yemek bırakıldığını görüyorum. Küçük bir portakal, bir kâsede lapa gibi yulaf ezmesine benzeyen bir şey ve bir fincan kahve. İki küçük, düzensiz şekilli ekmek parçası en iştah açıcı gibi görünüyor ve sırtımdan geçen acı çizgisiyle gözlerimi kısarak birine uzanıyorum.

Dilimdeki ekmeğin hafif yanık tadıyla birleşen dumanlı bir koku, bunun kül ekmeği olduğunu doğruluyor. Çingenelerin evlerindeki yaşam alanlarında fırınlar olmasına rağmen, bazıları hala açık ateşte ekmek pişirmekte ısrar ediyordu. Birinden küçük bir parça koparıyorum ve diğerini Will için pantolonumun cebine sokuyorum, soğuk kahveyi yutmadan önce. Ne kadar kolaylığa sahip olursak olalım, ben bile yemeği israf etmiyorum, bu yüzden bir kase lapayı olabildiğince çabuk mideye indiriyorum ve bal gibi tatlı bir tadı olduğunu keşfedince şaşırıyorum.

Boş tabak tepsisini olduğu yerde bırakarak Will'i tekrar görmek için yola çıktım.

Artık Tom olarak tanıdığım gardiyan beni tek kişilik hücreler olduğunu belirlediğim yerin kapısında karşılıyor. Küçük hücrelerin yeterli ceza olmadığı zamanlarda mahkumların ceza olarak gönderildiği yer.

"Titus'un yaralarını kontrol etmek için buradayım," diyorum ona, ki bu kısmen doğru. Başını sallayarak, yarı alaycı bir gülümsemeyle beni geçiriyor.

Titus daha önce olduğu gibi duvara yaslanmış, Tom kilidi açıp kapıyı açtığında kılını bile kıpırdatmıyor. Gardiyan uzaklaşınca Will'e şöyle bir göz atıyorum ve onu sırtüstü yatmış, bir kolunu başının altına sokmuş, tavana bakarken buluyorum.

Hala buradayım. Hala hayattayım.

Titus'u ne kadar çabuk kontrol edersem, Tom'un izin verdiğini varsayarsak Will'le o kadar çabuk konuşabilirim.

Öncekiyle aynı temkinli yaklaşımla hücreye girip Titus'un yanına diz çöküyorum, sırtımdaki yanıkla irkiliyorum ve ona bir saldırı için yeterli mesafeyi sağlayacak zincir uzunluğuna bakıyorum. Şu anda kendimi ne kadar hırpalanmış hissetsem de, karşı koyacak gücüm bile yok. Bu gerçek yüzümün her yerinde yazıyor olmalı ki, alnı titreyerek bakışlarını gardiyanın bana vurduğu çürük çeneme doğru kısa bir süre kaydırıldı.

"Sadece yaralarını kontrol etmeye geldim."

Hakkını yemeyelim, önceki gece hakkında konuşmaya niyetim olmadığı için çürük hakkında bir şey sormuyor ama göğsü kolaylıkla inip kalkıyor.

Bu tempoyu işe gitmem için bir davet olarak kabul edip bir gün önce bantladığım gazlı bezi sıyrıyorum.

Yaranın iltihaplı kenarları sakinleşerek iyileşti; bu, deneyimlerimden bildiğim kadarıyla genellikle çok daha uzun süren bir şey.

Kaşlarımı çatarak başparmağımı büzülmüş dikişlerin üzerinde gezdiriyorum, onlara dokunmamam gerektiğinin farkındayım ama kendime engel olamıyorum. "İmkânsız. Bunun en az bir hafta sürmesi gerekirdi. Belki daha fazla."

"Güçlü bir antiseptik olmalı."

Hayır, güçlü bir antibiyotik bile bu seviyede bir iyileşme sağlamaz. "Ya da tam olarak görüldüğün gibi değilsin."

Başını duvara yaslıyor, bal rengi gözlerini benimkilere dikeyyor ve bir an için neredeyse *tükendiğimi* hissediyorum. Belki de burnunun ucundakinden başka bir şeyi nadiren fark ettiği içindir, ama bu ani ilgi midemi bulandırıyor. "Peki ben neye benziyorum?"

Bandajı tekrar yerine bastırmak bakışlarımı kaçırmak için bir bahane oluyor ve bir sonraki yaraya geçerken boğazımı temizliyorum. "Vahşi yaratıkların kafalarını koparan bir adam için oldukça sakin, neredeyse katatonik görünüyorsun."

"Tanıştığım herkesin kafasını koparsaydım, şimdi senin sohbetinle *kutsanmazdım*, değil mi?" Havanın kızgınlıkla mı yoksa eğlenceyle mi dolu olduğunu söylemek zor, çünkü ikisi de onunla karışmış gibi görünüyor. "Ellerdeki kanı temizlemek tam bir baş belası."

Buna gülmek istiyorum ama ciddi olup olmadığını anlayamıyorum. Tamamen sağlam olmamla başımın yerde yuvarlanması arasında duran tek şey, rahatsızlıktan başka bir şey olmayabilir. "Bunun için şükürler olsun," diye mırıldanıyorum, tamamen iyileşmiş bir başka yarayı incelerken.

"Sahip olduğun nimetler için Tanrı'ya şükretmiyor musun? *Kızım*." Son kelimeyi ağzında kötü bir tat varmış gibi tükürüyor.

Ondan uzağa bakarken, ulaşamayacağım bir yerde duran bir kova suyu fark ediyorum. Avuçlarımı dizlerime koyarak ayağa kalkıyorum ve yan tarafına asılı teneke bardağı dolduruyorum. Tekrar onun yanına döndüğümde çömelip su bardağını uzatıyorum, o da utanmadan içiyor. "Anladığımı kadarıyla O'na hiç inancın yok."

"Öyle olsaydı, çoktan ölmüş olurdu." Dudaklarını devasa pazusunun üzerinde gezdirerek fazla suyu siliyor ve gözlerim bir kez daha bu adamın kaslarına takılıyor. Şimdiye kadar gördüklerimin en yontulmuşu, kuşkusuz devreye girdiğinde yoğun acı verebiliyor.

"Ve işte ikimiz de buradayız, belki de birimiz yalan söylüyordur."

"Seni Szolen'den sürgün eden O'nun iradesi miydi?" Benden uzaklaşırken gözlerindeki zekâ gölgeye dönüşüyor. "*Bana* Canavarlar Tanrısı diyorsun. Taptığın kişi için daha uygun görünüyor."

Touché. "Benim bir Kız Çocuğu olduğum gerçeği seni rahatsız ediyor mu?"

"Senden önce binlerce *vahşi* kadın için savaşırdım."

Vahşiler. Ölü Topraklar'da büyümüş olanlar. Szolen'deki insanların, değerli saflık balonu içinde yaşamayan herkesi tanımlamak için kullandıkları aşağılayıcı bir terimdi. Çingenelerden daha kötüydü, çünkü en azından duvarların içine girmelerine izin veriliyordu.

Sözleri kalbimi delip geçmemeli. Gözlerimi yaşartıp beni başka tarafa bakmaya zorlamamalı. Ve kesinlikle neden böyle bir şey söylediğini anlamam gerekmiyor, ama anlıyorum. Szolen'deki çingeneler arasındaki söylentileri duydum ve duvarın ötesindekilerin bizi nasıl gördüğünü biliyorum. Ayrıcalıklı bir sürü şımarık pislik. Haksız da sayılmazlar. Ölü Topraklar'da tek başıma bir gün bile dayanamazdım. Burada geçirdiğim zamandan daha uzun süredir beni utandıran bir gerçek bu. Hayatta kalma konusundaki cehaletim yüzünden, biri beni psikopat yavrusuyla hamile bırakmak isteyen iki psikopat tarafından hapsedildim.

Güvenmem gereken tek şey zekâm ve bunun beni ne kadar ileriye götüreceğinden bile emin değilim.

Az uyumaktan kaynaklandığına emin olduğum gözyaşlarımı boğazımdan temizleyerek bana uzattığı fincanı alıyorum. "Görünüşe göre yaralarınız daha fazla ilgi gerektirmiyor. Yarın dikişlerini alacağım ve bu benim *konusmalarına* katlanmak zorunda kalacağın son şey olacak."

"Bundan şüpheliyim."

"Neden?"

"Bu yerdeki yaralar asla tam olarak iyileşmez."

Buna inanıyorum. Bu yerin altında yatan dehşetin yüzeyini çizmeye başlamadım bile.

Bardağı geri vermek için döndüğümde, kolumu kavrayışı kafamda alarmların çalmasına neden oluyor ve parmaklarının pazumun etrafında kıvrıldığı yere bakıyorum. Beni kendine doğru çekiyor, sırtımdaki yaraları acıtacak kadar sert değil ama fincanın elimden kayıp betona çarpmasına yetecek kadar sert.

Avucumu kalçasına dayayarak kendimi göğsüne doğru nezaketsiz bir düşüşten kurtarıyorum ve ensemden yukarı doğru bir ürperti yayılıyor. Kaslarım kilitli ve gergin, muhafızı çağırmak için ağzımı açıyorum, sesim soluğumla boğuluyor, o zaman

bana doğru eğiliyor. O kadar yakın ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Hâlâ tenine yapışan sabunun kokusunu alabiliyorum. Zincirliyken bile bu adamın sahip olduğu gücü.

"Orada iyi misin?" diye sesleniyor gardiyan koridorun sonundan bana.

Bakışlarımı Titus'a kilitlediğimde altın gözler benimkileri yutuyor. "Ben iyiyim! Ben sadece ... bir fincan düşürdüm!" Bunların son sözlerim olup olmayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Tüm kolum bu adamın avucuna sığıyor ve istese tek bir hareketle kolayca kırabilir.

"Yerinde olsam dikkatli olurum." Sesinin tonu uyarısını yansıtıyor, bariton sesi göğsümde titreşiyor ve bacaklarımın arasında ortaya çıkan zonklama beni uyluklarımı sıkmaya itiyor. "Üzerindeki izleri bir kez gördüklerinde, seni onsuz görmek istemeyeceklerdir."

Şu anda midem çırpınmamalı. Kalbim, ona ayak uydurmak için sık nefes almamı gerektirecek kadar sert çarpmamalı. Ve kalçasının elimin altında sıcak çelik gibi hissettirdiği gerçeğiyle gerçekten bu kadar meşgul olmamalıyım, özellikle de bana daha fazla acı geleceğini söylerken.

Kurtulmak için kolumu büküyorum ve o da beni serbest bırakmakta tereddüt etmiyor. "O zaman öylece durup bana tecavüz etmelerine izin mi vermeliyim?" Kendimi toparlamak için onu iterek soruyorum.

"Hiçbir kadın buna seyirci kalmamalı." Kaşları birbirine kenetlenmiş, bu düşünceden neredeyse rahatsız olmuş gibi görünüyor, tabii böyle bir şey onu rahatsız edebilirse. Titus konuşurken olduğu kadar, gözlerini kaçırıp kendi içine kapandığında da bir muamma.

"O zaman ne yapmamı isterdin?" Düşen fincanı kaldırıyorum, dokunuşunun hâlâ tenimi yakmasından dolayı hayal kırıklığına uğruyorum. Vücudumdaki her sinir eskisinden iki kat daha alıcı görünüyor.

Kalbim *hala* deli gibi çarpıyor.

Cevap vermek yerine uzaklara bakıyor, yine sessiz. O içindeki mücadeleyi kaybetmiş bir adam, bu çok açık. Tom ne derse desin ya da o arenada ne olmuş olursa olsun, onu bir şekilde kırmışlar ve derisindeki yara izlerinin bunu nasıl yaptıklarını anlattığını tahmin ediyorum.

Tom'u çağırma zahmetine katlanmadan bardağı kovaya geri koyuyorum ve kapıyı arkamdan kapatarak hücrelerinden çıkıyorum.

Muhafızın beni onaylamasını beklerken, bana dokunduğu yeri düşüncesizce ovuyorum ve vücudumun buna verdiği garip tepki karşısında kaşlarımı çatıyorum. Ben

son birkaç hafta içinde korkuyu tanımaya başladım ve şu anda hissettiğim şey bu değildi. Bu tamamen başka bir şeydi.

Aptal.

Bir ADRENALİN Acele et, o Hepsi.Bu vücut yok garip şeyler tehdit edildiğinde.

Sadece, beni gerçekten tehdit etmedi.

Bunu zihnimden silip Will'in odasına bakıyorum ve beni görünce gözleri parladığında bir suçluluk duygusu hissediyorum. Sonunda küçük pencereye ulaştığında ve beni bütünüyle görebildiğinde, gözleri çenemdeki çürüğe kayıyor.

Gerçi ağırı o kadar hafifledi ki ben bile pek fark etmiyorum. "Remus mu yaptı bunu? Sana dokundu mu? Ne yaptı Thalia?" A

Kapıya vurduğu sert *darbe* öfkesini açığa vurur ve koridorun sonundaki Rager'ı hırıltıları ve diş tıkrıltılarıyla harekete geçirir.

"Benim hatamdı. Ben kışkırttım. Acımıyor."

"Yaptı. O. Sana dokundu mu?" Will bu konuda bir şey yapamazdı ve Remus bana tecavüz etseydi bunu ona söylemez, onu bu şekilde incitmezdim.

"Hayır. Rahatsız edici oldukları kesin ama bana o şekilde dokunmadı."

Bakışları sağa ve arkaya kayarak kaşlarını çatıyor. "Neden sürekli onun hücrelerine gidiyorsun?"

Bir an için hala derimin altında titreşen titremeyi hissedip hissetmediğini, *onu* sorduğunda yanaklarımın kızardığını görüp görmediğini merak ediyorum ama başımı sallıyorum. "O yaralı. Ben sadece dikişlerine bakıyorum."

"Seni buradan çıkarmalıyım." Sesini fısıltıya indirerek alnını deliğe dayıyor ve parmaklarını içeri sokuyor, ben de parmaklarımı geçiriyorum.

Açıklanamayan bir nedenden ötürü Titus'un hücrelerine bakıp geri dönüyorum. "İkimiz için bir yol bulmalıyım."

"Şşşt. Şu anda bundan bahsetme." Parmaklarını sıkıyorum, dilini kesmesi için ısrar ediyorum, yoksa gardiyan duyacak. "Bana Grant'ten bahset. Duruşmamdan sonra nasıldı?"

"O Grant. İçine kapanıktır. Gerçi ..." "Ne?"

Kaşları gergin, uzaklara bakıyor, düşüncelerini toparlıyor gibi görünüyor. "Jack'le epeydir vakit geçiriyor."

"Ve? Jack bizim için bir baba gibiydi. Grant'e zaman ayırdığı için minnettarım."

"Onu hiç sevmediğimi biliyorsun."

Bunu biliyorum. Jack sık sık Will'in Lejyon'a ilgi duymamasıyla dalga geçmeyi sevdiğinden, bu duygu da karşılıklıydı. Her genç çocuk bir gün Lejyon askeri olmayı hayal ederdi ve Will'in bunu yapmaması onu dışlanmış biri yapardı.

"Grant'i tekrar göreceğine söz veriyorum. Varlığımın her zerresiyle seni buradan çıkarıp evine, ailene geri götüreceğim."

İnancını takdir ediyorum ama sözleri nafîle. "İstesem bile, buradan kaçabilsem bile, Szolen beni asla geri almayacak."

"Sen değilsin belki. Ama ben. Seni içeri sokabilirim." "Nasıl?"

"Onlara seni yağmacılardan kurtardığımı söylemek. Manastıra başka bir nakil ayarlayacaklardı, ancak bu arada evinize hapsedilecektiniz."

Çok küçük bir olasılık, hepsi de onu bu hücreden çıkarıp çıkaramayacağıma bağlı. "Üzerinde çalışacağım. Sana söz veriyorum. Bir çıkış yolu bulmaya çalışacağım. Al, sana bir şey getirdim." Kül ekmeğini küçük pencereden içeri sokuyorum ve sanki günlerdir yemek yememiş gibi küçük yiyecek parçasını atıştırdığını görünce kalbim sızlıyor. Gözlerimi yavaş yavaş iyileşen gözündeki düğüme odaklayarak ofluyorum. "Kendini iyi hissediyor musun--"

"Hanımefendi. Sanırım gitme vaktiniz geldi." Tom'un sesini duyunca dönüp onu girişte kollarını kavuşturmuş halde buluyorum ve başımla selam veriyorum. Onu geçtiğimde bir el omzumu kavıyor ve gardiyan bana bakıyor, gözleri bir uyarıyla dolup taşıyor. "Aşağıda çok fazla zaman geçirirsen

ve insanlar meraklanmaya başlayacak. Meraklı."

Bu dostça bir uyarı, sıkı bir dudak hareketiyle başını sallayıp beni serbest bıraktığında doğrulandı.

"Dikkatli olacağım. Teşekkür ederim."

Hücreme doğru geri dönerken, bağırış ve kahkaha sesleri dikkatimi bahçedeki gardiyanlara çekiyor. Merakla parmak uçlarımla gürültüye doğru ilerleyip ön girişin hemen dışına çıkıyorum ve onları yerde bir şey ararken buluyorum. Taşlar.

Taşları havaya fırlatıyorlar ve ben de her fırlatışın izini takip ederek binadaki bir yarığa ulaşıyorum. İçeride ne olduğunu göremediğim için onlardan uzak durmaya dikkat ederek dışarı çıkıyorum, bu sırada bir sonraki adam bir taş fırlatıyor.

"Nedir bu?" Buraya taşınmamdan tanıdığım muhafızlardan birine doğru eğildim, ama soru dudaklarımdan döküldüğü anda bir nesne

yarıktan düşüp yere iniyor.

"Orospu çocuğu, vurdun!" diye bağıyor adamlardan biri ve kakhahalar birbirini izliyor.

Adamların tezahüratlarını duymazdan gelerek dikkatimi zıplayan yaratığa veriyorum. Kanadı kırık olduğu belli olan küçük bir çalıkuşu.

"Aman Tanrım." Başka bir atışa karşı gözümü dört açarak hayvana doğru koşuyorum ve zavallı kuşu ürkütmemek için etraftan dikkatlice dolaşıyorum. Sırtımdaki yaralara dikkat ederek, onu nasıl kaldıracığımı gözümde canlandırırken, yan tarafına diz çöküp ellerimi uzatıyorum. Küçük bir tereddütle, kanatlarını daha fazla ezmeye dikkat ederek küçük çalıkuşunu avuçlarımın içine alıyorum. Belki de sadece yaralanmanın şoku kuşun beni savuşturmasını engelliyor, ama parmağıma attığı birkaç küçük gaganın dışında, onu yerden kaldırırken avuçlarımın içinde titreyerek oturuyor.

Ona vuran şerefsizlerin yanından geçerken, bakışlarım kıkırdamalar ve homurdanmalarla karşılanıyor. "Vahşiler," diye mırıldanıyorum, kuşu hapishanenin içine taşıyorum ve içeri girerken gardiyanlardan birinin tuhaf bakışını yakalıyorum. Çoğu beni görmezden geliyor ama onun bakışlarında sinir bozucu bir şey var ve ben kuşa odaklanmaya devam ediyorum.

Hücreme geri döndüğümde, Tom'un bir gün önce aldığı ilk yardım çantasıyla birlikte karyolaya yerleşiyorum, bu çantayı elimde tutuyorum çünkü buranın yaralanmaya müsait bir yer olduğunu hissediyorum.

Bu benim bir kanadı ilk onarışım da değil. Szolen'de yerli kadınlardan biriyle birlikte kanadı kırık bir karga bulmuş ve onun kanadını onarmasını izlemiştim. Tabii ki bir daha asla uçamayacaktı ama kanadını etrafta dolaşabilecek kadar kıvrımayı başarmıştı. Nazik bir elle, kanadın uzunluğu boyunca keskin bir çıkıntının yarayı işaret ettiği yere kadar hissediyorum. Evde olsam ham bal ve gazlı bez sürerdim. Burada elimde sadece altı yıl önce son kullanma tarihi geçmiş küçük bir tentürdiyot var. Yarayı temizledikten sonra ince sargı bandıyla sarıyorum, elimi her sallayışında savunma amaçlı gagalamasından kaçınıyorum.

"Bana güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum ama söz veriyorum, kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim." Birkaç dakika içinde yara güvenli bir şekilde sarıldı ve kuşu yatağıma bırakarak etrafta zıplamasına izin verdim.

Odanın etrafına baktığımda, alanın kendisinin büyük bir kafes olması dışında, yuvalanabileceği hiçbir şey göremiyorum. Sonraki bir saat boyunca, güvenini kazanmayı umarak onu izledim ve sevdim.

Çok geçmeden karanlık çöküyor, gölgeler duvarlar boyunca bana doğru uzanıyor ve bir önsezi duygusu omurgamın üzerinde geziniyor.

Başka bir gece yaklaşıyor. Koridorun aşağısından bir çınlama sesi yankılanıyor ve yaklaşan ayak sesleriyle birlikte kuşu saklayacak bir yer arıyorum.

Ona uygun bir yatak bulana kadar komodinin çekmecesini şimdilik işimi görecektir.

Onu içeri tikiyorum ve yatağıma geri oturup kimin yaklaştığını görmek için bekliyorum. Dışarıdan fark ettiğim koruma, ürkütücü olan, kapının girişinde duruyor,

kollarını kavuşturdu. "Seni Remus'a götürmem istendi."

Midem düğümleniyor ve sanki alternatif bir boyutta saklanabileceğim görünmeyen bir portal varmış gibi odanın etrafına bakıyorum.

Hiçbir yer yok ve kaşları beklentiyle yukarı kalktığında isteksizce yatağımdan kalkıyorum.

Aptalca bir şey yapma, diye kendime hatırlatıyorum. Will'i bulduktan sonra, bugün hayatta kalmak ve Szolen'e dönmek için daha fazla nedenim var ama Remus'un hastalıklı ve sapkın eğlencesine ikinci gece de maruz kalma düşüncesi, tekrar yüzleşmeye dayanamayacağım bir korku.

Nöbetçiyi geçmeye çalışırken kolumu sıkıca kavradığını hissediyorum, bu da içime alarm gönderiyor.

"Buradan çıkmak istiyorsun."

Bu bir soru değil ve eminim ki cevabı yüzümün her yerinde yazılı olarak görebiliyor. "Bir yol biliyor musun?"

"Bu size pahalıya patlayacak. Özgürlük aslında *bedava* değildir."

"Yanımda hiçbir şey yok, ama... Szolen'e döndüğümde..."

"Senin değersiz küçük biblolarını kastetmiyorum, kızım."

Kaşlarımı çatarak kolumu onun elinden çekiyorum, dudaklarım tiksintiyle aralanıyor. "Duvarın bu tarafındaki herkes bununla bu kadar mı meşgul?"

"Burada yeterince uzun yaşamadın *prezans*." Bedenimi sertçe iterek omurgamı arkamdaki parmaklıklara çarptırıyor ve beni parmaklıklara hapsediyor. Panik, nispeten zayıf ama gerekirse savunmaya hazır kaslarımda patlıyor. "Haftalardır bir kadın görmedim. *Haftalardır*. Taşaklarım taş gibi şişti. Seni sikmek istemiyorum. Sadece ağzına al, hepsi bu."

Bedenim titrerken dişlerimi gıcırdatıyorum, çenesindeki tiki yakalıyorum. Adam o kadar çaresiz ki, benim rızam olmadan alabilecek mi diye merak ediyorum.

"Beni yala, ben de kovana bir sonraki seferde seni gizlice götürmeye çalışayım."

"*Gördün* mü? Yalan söylüyorsun o zaman. Bana hiç yardım edemezsin."

Dudaklarını yalıyor, gözleri benimkilere perçinlenmiş. "Zamanla belki yapabilirim. İkimizi de dışarı çıkarabilirim. Ve sen benim olabilirsin." Gözlerindeki görünmeyen fantezilerin parıltısı midemi bulandırmaya yetiyor, ama olasılığın cazibesini inkar edemiyorum.

"Ve tek yapmam gereken sana sakso çekmek."

"Evet," diyor titrek bir nefesle. "Lütfen. Burada kadın bulmak çok zor. Bir erkek çatlamadan önce ancak bu kadar dayanabilir."

"Peki sonra? Sen mi alıyorsun?" "Belki de alırım."

Zihninin duvarın bu tarafında nasıl çalıştığı garip. Soruların *nasıl hayatta kalacağım*dan *ne kadar alçalmaya hazır* olduğuma doğru kaymaya başlaması. Ne yazık ki benim için, inatçı bir çizgiyle doğmuşum.

"Ağzımı sana dayamaktansa bir solucanın bağırsaklarını emmeyi tercih ederim."

Dudakları hınzır bir sırıtışla bükülmüş, dişlerini gıcırdatıyor ve acaba diğer gardiyan gibi beni yumruklayacak mı, yoksa Remus'a dilekçe verip beni yine astırıp kırbaçlatacak mı diye merak ediyorum.

Özgürlük karşılığında bana teklifte bulunanın o olması önemli değil, onun sözüne karşı benimki.

"Ne yapıyorsun Jarvis?" Agatha'nın sesi kulak zarıma iğneli bir batma gibi geliyor ve muhafız hızlı bir bakışla beni serbest bırakıp bir adım geri çekiliyor.

"Direndi, Bayan Agatha. Ben sadece onu uyarıyordum." "Bu bir yalan."

Bana attığı bakış, düşmanlarının boğazlarına bir bıçak saplamadan önce göreceklelerinden emin olduğum son şey.

"Onu Remus'a götürün. Hemen. Sana söylendiği gibi." Başka bir şey söylemeden arkasını dönüyor ve hücre bloğundan çıkarken dökümlü elbisesi peşinden sürükleniyor.

Gözden kaybolduğu anda Jarvis hırlıyor ve kolumu gereğinden fazla bir güçle kavırıyor. "Benimle uğraş. Ne olacağını gör." İleriye doğru bir kez daha sertçe itiyor ve ben Remus'un odasına doğru ilerlerken muhafız da peşimden geliyor.

Kapıya yaklaştığımızda nabzım hızla atıyor, kafamda bir düzine senaryo dönüyor. Ya kendini bana zorla kabul ettirmeye çalışırsa? Bu gece onu nasıl alt edeceğim? Remus kontrolünü ne dereceye kadar kullanacak?

İlk başta odada kimse yokmuş gibi görünüyor ama su sıçrama sesini duyunca banyonun açık kapısına dönüyorum ve Remus'u küvetin içine dalmış, kollarını küvetin kenarlarına sarkıtmış halde buluyorum. Küvetin çıkıntıları

Küçük kasları sıkı bir adam olmadığını kanıtlıyor, ama kesinlikle Titus ya da hatta Will kadar kaslı değil. Soluk, beyaz teninin arasından mavi damarlar görünüyor, bu da ona neredeyse hastalıklı bir görünüm veriyor ve bana el salladığında midem bulanıyor.

Muhafız gitmek için döndüğünde Remus öne doğru eğilir ve karo döşeli zemine küçük bir parça su döker.

"Bekle." Onun emriyle gardiyan adımlarını durdurur. "Sen yenisin, değil mi?"

"Evet. Efendim." Adımlarını geri geri atarak tekrar banyonun kapısında durdu. "Sizinle arenada tanışmıştım."

"Artık o kadar çoksunuz ki, bırakın isimleri, yüzlerinizi bile hatırlayamıyorum."

"Jarvis. Adım Jarvis."

"Pekâlâ. Jarvis, anladığım kadarıyla hücrede sevgili Thalia'mla bir sorun yaşamışsın."

Agatha nasıl olduysa biz gelmeden önce odaya dönmeyi, onu olaydan haberdar etmeyi ve tekrar gitmeyi başarmış.

"Sadece bir yanlış anlaşılma." Muhafızın ses tonundaki bıkkınlık saygı eksikliğini yansıtıyor; Remus'un da bunu anladığından şüpheleniyorum, çünkü gözleri seğirerek ona bakıyor. "Önemli bir şey değil. Efendim."

"Efendim" her seferinde sonradan aklına gelmiş gibi görünüyor, sanki bunu Remus'a söylemeye gerçekten cesaret edemiyormuş gibi. Onu suçladığımdan değil, ama son birkaç gündür öğrendiğim kadarıyla, tehlikeli bir ipte yürüyor ve görünüşe göre ayaklarının altındaki uçsuz bucaksız mağarayı göremiyor.

"Benim hatamdı," diye teklif ediyorum, her ne kadar adam desteklenmeyi hak etmese de. "Çağrıldığımda gelmekte tereddüt ettim."

Remus'un bakışları benimkilere kayıyor ve başını ölümcül bir merakla eğerek omurgamdan aşağı korku kıvrımları gönderiyor. "Neden tereddüt ediyorsun, Dove?"

Kapının tıkırtısı dikkatimi bölüyor ve Agatha odaya giriyor, onu kapaklı çelik bir tencere taşıyan çelik bir arabayı iten başka bir muhafız takip ediyor ve arkasında ikinci bir muhafız var.

Midemin derinliklerinde bir şey kıvrılıyor ve bana bir oyun oynandığını söylüyor.

Dinozorlarla ilgili bir kitap okuduğumu hatırlıyorum, velociraptorların birlikte avlanma şeklini ve Remus ile Agatha'yı da aynı şekilde hayal etmekten kendimi alamıyorum. Tıpkı dinozorlar hakkında okurken tüylerimin diken diken olması gibi.

Hayvanlar, kendimi onların arasında kalmış hayal ederken, şimdi o tencereye bakarken eşit derecede dezavantajlı hissediyorum.

Jarvis de bunu fark ediyor ama onun duruşu benimkinden çok daha rahat. Vücudumdaki her sinir canlı ve savunmada.

Arkamdan gelen su sesi üzerine dönüp Remus'un küvetten çıktığını görüyorum, çıplak aletin keskin görüntüsü içimde bir rahatsızlık hissi uyandırmaya yetiyor. Bakışlarımı indiriyorum ve Agatha'nın ona bir havlu uzatırkenki eğlenen ifadesini yakalıyorum.

"Agatha bana Thalia'ya dokunduğunu söyledi. Elin onun boğazındaymış." "Söylediği gibi direndi." Jarvis'in sesindeki rahat reddediş

Remus'un ani ilgisini sorgulamıyor gibi görünmesi rahatsız edici. "Elbette.

Yine de... senden onu cezalandırman istenmedi. Senden sadece onu bana getirmeni istedi."

"Peki o istemediğinde ben ne yapacağım?" "Durum bu mu canım? Açıkça reddettin mi?"

Evet dersem, benim kığım tehlikeye girer. Hayır dersem, gardiyanın. "Sadece kendimi iyi hissetmiyordum, hepsi bu."

"Yaptım. Sen. Reddettin mi? Onu?"

Nabzım hızla atarken, sorusuna nasıl cevap vereceğimi dikkatle düşünüyorum. "Evet. Reddettim."

Remus bana gülümserken soğuk bir başparmak şakağında geziniyor. "Sende kendini koruma duygusu yok. Değil mi canım?" Bakışlarını, tencerenin içinde yuvarlanan muhafıza hızlıca başını sallayacak kadar kaldırıyor.

Midem bulanıyor.

Her iki muhafız da Jarvis'i arkadan yakalayarak kolunu arkasına hapseder. "İsa'nın da kendini koruma duygusu yoktu. O bizim günahlarımız için öldü."

Remus'un sesinin itiş kakış ve homurtuların üzerindeki sakinliği endişemi körüklüyor, sinirlerim derimin altında canlı teller gibi dalgalanıyor. "*Şu anda çektiğimiz acılar, içimizde açığa çıkacak olan ihtiyaçla kıyaslanamaz.*"

Agatha tencerenin kapağını açar ve bir buhar bulutu çıkarır.

Jarvis gardiyanın pençesinde çırpınıyor ama nafile. Adamlardan biri gafil muhafızın kolunu, içindekileri benim açımdan göremediğim tencereye doğru uzatıyor.

"Hayır! Bekle! Lütfen bekle!" Jarvis'in çığlıklarından duyduğum üzücü sesler, tencerede her ne varsa, normalde vurdumduymaz olan yetişkin bir adamın kıvranıp merhamet dilemesine yetecek kadar çok olduğunu

söylüyor. Yapamayacağım bir şey.

Mide. Bunu izleyemem. Bu adamın vurdumduymaz işkencecisinin yanında durup bu korkunç manzarayı izleyemem.

Kalbim kaburgalarım a çarparak Remus'a dönüyorum. " yle bir niyeti yoktu. Zarar vermek istemediğini biliyorum."

" ok naziksiniz. Ama ona katılmak istemiyorsanız,  enenizi kapatmanızı  oneririm."

"O Bana o söyledi! Bana... yapmamı... söyledi!" Jarvis'in kelimeleri sert çenesiyle k rp lm  , ancak anlamları açık.

Dikkatimi Agatha'ya veriyorum, onun sefil sırtı ı bu ikisi hakkında zaten bildiğim şeyi doğruluyor: oyun oynamayı seviyorlar. Kurbanlarına sonuna kadar eziyet etmek için tasarlanmış hasta ve sadist oyunlar.

Muhafız Jarvis'in elini çömleğin içine sokmayı ba arıyor ve göğsünden gelen yürek parçalayıcı sesler dayanılacak gibi değil. Gözlerimi kapatıp, sesleri bastırmak için kulaklarımı kapatıyorum ama çığlıklar dışarı taşıyor ve sonunda bir fokurtuya d n    lerinde gözlerimi açtığımda gardiyanın elini çektiğini görüyorum.

Derisi ve eti eriyip gitmiş parmaklarını beyaz kemikler oluşturuyor. Jarvis onu esir alanların kollarından sarkıyor, kendinden geçmiş.

Büyükannemin asistanı olarak doğumlarda ve yaralanmalarda ne kadar korkunç şeyle kar ıla tıysam, hayatımda hiç bu kadar grotesk bir şey görmedim.

Asitler boğazımdan yukarı fi kırıyor ve bugün yediğim azıcık şeyi dışarı atmak için tam zamanında Remus'tan uzakla ıyorum. Sıvılar yere sıçırıyor ve ağzımdan başka bir sel fi kırırken dizlerimin üzerine d   yorum. G ğs m bir tur daha atmaya çalışıyor ama yutkunup derin nefes alarak nefesimi toplamaya çalışıyorum.

Remus banyo havlusunun bir k  esini burnuna tutar ve titrer. "Kusmuğunu topla. Ak am yemeğinde yiyebilir."

Ağzımı kapatmak için elimi kaldırıyorum ama zaten dışarı attığım sıvıların üzerine üçüncü bir sıvı daha dökülüyor.

Remus ayağa kalkmama yardım ederken bir kolum benimkine dolanıyor. "Kesinlikle berbat görünüyorsun, Dove."

Gardiyanlardan biri Jarvis'i odadan çıkarırken, diğeri diz çöküp kusmuğumu bir havluyla silerek yerden topluyor.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Uzun, kemikli eli yüzümü kavırıyor ve sahte bir endişe ifadesiyle ba ını eğiyor. "Sana saldıranı cezalandırdıktan sonra benimle oynamak istemiyor musun? Bunu senin için yaptım."

Bu arpık Beyaz Atlı Prens rolü sadece tüylerimi diken diken ediyor. Adam deli.

"ıkarın onu buradan." Yatağa uzanan Agatha, bir yudum içmeden önce bardağını dökölmesini engellemek istercesine kaldırıyor. "Kokuya dayanabilmen bir mucize."

"Kafesine geri dön, küçük Güvercin. Bu gece biraz dinlen, yarın devam ederiz." Yüzündeki gülümseme yüzünü buruşturarak uzaklaşıyor ve Agatha'nın yanına oturmak için odanın diğer ucuna doğru adım atıyor. "Üzerime kusmana ihtiyacım yok."

Elimi karnıma bastırarak kapıya doğru yürüyorum. Ve odadan çıkarken Jarvis'in etinin küçük bir parçasını yere düşürüyorum.

CHAPTER 15

NBu yerde gece, duvarlarda gezinen gölgeler ve karanlıkta koşturan yaratıkların sesleriyle ürkütücüdür; bahse girerim küçük, yaralı bedenimi yutmaktan başka bir şey istemeyeceklerdir.

Kuş. Szolen'de, güneşin kaybolduğu anda yanıp sönen sokak lambalarımız vardı, ama burada sadece ay var ve içeri giren bir parça ışık bile burnumun ucunu görmeme yetmiyor. Şimdilik, mor yastık kılıfımı alıp buruşturarak derme çatma bir yuva haline getirdim, ta ki onun için uygun bir yatak bulana kadar. Daha önce, hücremde bırakılan yemek tepsisinden kül ekmeğimden küçük parçalar kopardım, bu geceki olaylardan sonra yemekten vazgeçmeyi tercih ettim ve küçük çalığışunu avucumdan besledim. Lapamdaki kaşığı kullanarak onun için az miktarda su bıraktım ve çekmeceyi biraz kapattım, böylece dışarı zıplamayacaktı. Bu rahatlık hoşuna gitmişe benziyor, o zamandan beri çitini bile çıkarmadı.

Sessizlikte, düşüncelerim Will'e dönüyor ve o pis, nemli hücrede, bir karyola ya da battaniye olmadan kilit altında ne kadar sefil olabileceğini düşünüyorum.

Ve Titus.

Titus.

Adını duyunca midemin neden bulandığını anlayamıyorum ve bugün onun hücresinde vücudumun verdiği tepki sinir bozucu.

Tedirgin. Sinirli. Her zaman onun varlığının aşırı farkında. Göğsümdeki o sinir bozucu gıdıklanma ve onun sesini her duyduğumda istemsizce kalçalarımı sıkmam, karşılaşmalarımızın en sinir bozucu kısmı haline geldi.

Belki de babam dışında benim adıma savaşan bir erkek olmadığı içindir. Will bile. Aslında, kilise beni atamaya karar verdiğinde

Bir kız çocuğu olarak, evlilik ya da annemi etkileyebilecek bir şey teklif etmek yerine, kaçıp Lejyon'a katılmaya karar verdi. O zamanlar bunun benimle dertleşme, acımı paylaşma çabası olduğunu düşünmüştüm, ancak daha sonra bunun sadece onun bir öfke ve bencillik eylemi olduğunu anladım. Bekâretimi aldığı gece itiraf ettiği gibi, bana karşı duyduğu öfke.

Kapalı göz kapaklarının ardında, o gecenin görüntüleri aklıma geliyor. Yıldızların altında uzanırken sırtıma bastıran soğuk toprak. Pürüzsüz tenine dokunduğumda ellerimin titremesi. Acı ve rahatsızlık ve ona durmasını söylemek için duyduğum özlem, ama yine de sessiz kaldım. Çünkü canımı yaksa da, bu eylemden çok az zevk alsam da, Will olduğu için mutluydum.

Tatlı ve nazik Will.

Yelpazenin diğer ucunda ise düşüncelerimin bir şekilde sarkaç gibi salındığı Titus var. Bu büyüklükte bir adamın benim ilkim olması ne kadar da yıkıcı olurdu. Yanlışığına rağmen, onun iri bedenini benimkinin üzerinde hayal etmekten kendimi alamıyorum, o sıcak metalik koku boğazımın arkasına çarpıyor, kaslar esniyor, o bal gözleri tenimin üzerinde yanıyor, aç ve çaresiz. Bir hayvan gibi. Muhtemelen bir kadını akıl almaz şekillerde gererdi. Sonrasında da onu perişan ve mahvolmuş bir halde bırakırdı.

Düşünceler uyluklarımı seğirterek içime garip bir sızı gönderiyor ve bacaklarımı birbirine kenetlerken gözlerimi kısıyorum. Neyim var benim böyle?

Bir adamın elinin derisinin kemiklerinden ayrılıp erimesini izlediğim o geceden sonra nasıl böyle şeyler düşünebilirim? Göğsümde yine bir safra sızısı hissediyorum ve buruk tat boğazıma tırmanırken karyolanın kenarına tutunuyorum ama hemen yatışıyor. Agatha'nın ona benim üzerime gelmesini söylediğini söyledi, bu da artık onların oyununa dahil olduğumdan emin olmamı sağlıyor. Ama ne amaçla?

Burada Remus'un henüz beni zorlamamış olmasının kör bir şans olduğunu düşünüyordum ama henüz göremediğim daha büyük bir resim var. Belki de beni gafil avlamak için güvenimi kazanmaya yönelik çarpık bir ön sevişme. İki kedinin farkında olmayan bir fareyle oynaması gibi.

Ama hayatta kalmak istiyorsam daha zeki olmalıyım.

Sadece kendi iyiliğim için değil, Will'in de iyiliği için.

Will nasıl oldu da bu ağa takıldı?

Gümüş kafeslerin nakliyesinden bahsetmişti. Bu gümüş kafeslerin arenada gördüğümle aynı mutasyonlara sahip olması mümkün. Ona göre, onun

Manastırdan dönerken aracı yağmacılar tarafından basılmış ve o da bu yüzden buraya gelmiş.

Remus kamyonları

yağmaladı. Ve kafesleri.

Bu da o mutasyonların burada olabileceği anlamına geliyor.

Ne kadar dikkat dağıtıcı olurlardı. Bir şekilde kaçmayı sağlayabilecek bir şey.

Yarınki hedefim basit: Gümüş kafeslerin burada olup olmadığını ve nerede olduğunu bulmak.

CHAPTER 16

T Uyandığımda görmek istediğim son şey Remus'un hücremde oturuyor olması.

Ne kadar zamandır beni izlediğini söylemek zor ama eşikte dururken yüzünde beliren gülümseme, üzerimde gezinen binlerce minik kurtçuk gibi bir his yaratıyor. Ancak tam olarak ayağa kalktığımda dirseğinin kıvrımında tuttuğu küçük yavru kuşu fark ediyorum ve bu da kafamın içinde alarmlar çalmasına neden oluyor.

"Günaydın, Sleepy."

"Günaydın." Gözlerimi kuştan ayırmıyor, Remus'un elinin tüyleri üzerindeki her darbesini izliyorum. "O, şey... tam olarak iyileşmedi. Dinlenmeye ihtiyacı olduğundan şüpheleniyorum."

"İnsanları olduğu kadar hayvanları da besliyorsunuz."

"Ara sıra hayvanlara baktığım oldu, evet."

"Titus konusunda bu kadar yetenekli olmana şaşmamalı. Yaralarının oldukça iyi olduğunu duydum. Tabii ki Alfa genlerinin de yardımı oluyordur, eminim."

"Alfa mı? Ben ... son Alfa'nın Legion tarafından yakalandığı izlenimine kapılmıştım." Legion'un son birkaç yıldır Calico'nun eski askerlerinin peşinde olduğu bilinen bir gerçek. Bunu biliyorum çünkü babam onları Ölü Topraklar'da yakalamaktan sorumluydu.

Remus'un söyledikleri doğruysa, Titus hakkında sorguladığım ve şüphelendiğim her şey şimdi mantıklı geliyor. Boğazındaki bant. Sanki eğitilmiş gibi mutasyonla zahmetsizce savaşıması. Legion tarafından Yağmacılara karşı bir savunma aracı olarak tasarlandıklarını duydum. Genetik olarak değiştirilmiş, hem güçlü hem çevik ve tehlikeli tehditleri bertaraf etmek için hızlı.

Tek sorun, Lejyon subaylarını tehdit olarak görmeleri ve derhal onlara karşı cephe almalarıydı.

"Böyle bir bilgiye nasıl sahip olabiliyorsun?" Remus'un yüzündeki sabit, bilmiş gülümseme, sorduğu sorularla dişlerimi her zaman diken diken ediyor.

Cevap vermeden önce bir sonraki sözlerimi çok dikkatli bir şekilde değerlendiriyorum. "Babamın arkadaşı bir Lejyon subayı." Bu bilgi beni dost ya da düşman yapabilirdi. Yağmacılar düşmandır ve bu nedenle böyle bir bağlantı ölüme layık görülebilir, ama o zaman Will'i neden hayatta tutalım? Bir şekilde onda bir değer görüyor olmalı.

"Öyle mi? Hücrelerde yakalanmış bir Lejyon subayı var."

"Oh?"

"Belki onu tanıyorsunuzdur. Kendisine Will deniyor."

"Çok sayıda Lejyon öğrencisi var."

"Onun askeri öğrenci olduğundan hiç bahsetmedim."

"Memurları tanıyorum ama ismini hatırlamıyorum, o yüzden tahmin ettim." Boğazımı temizleyerek kuşu sevmesini izlemeye devam ediyorum. "Ayrıca bir Alfa'yı yakalamayı da başardın. Etkileyici. Kolay kolay yenilmediklerini duymuştum."

"Her canavar gibi, sadece doğru zehri alır. Titus'u buraya getirdiğimde neredeyse ölmek üzereydi. Aslında, başaramayacağını düşünerek onu neredeyse uçurumdan aşağı atıyordum ama Lisbeth, sağ olsun, tedaviyle geldi. Hayatını kurtardı! İtiraf edeyim, aslanlar gibi dövüştükleri dışında onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Kendi egzotik hayvanıma sahip olmak gibi bir şey."

"Ben de onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sadece vahşi olduklarını duyduk. Tahmin edilemez. Ve efendilerine sırtlarını döndüklerini."

"Bunun için üzülmenize gerek yok. Besleyici bir elin güven getirdiğine eminim siz de tanıklık edersiniz."

"Evet, yapabilirim. Belki hücreleri için karyola düşünebilirsiniz. Betonun çok rahatsız edici olduğuna eminim."

"Belki de yaparım, benim merhametli küçük güvercinim."

Buradan canlı çıkmayı başarırsam, o iğrenç lakabı kafamdan söküp atacağım.

"Haydi, kahvaltıdan önce benimle yürüyüşe çıkmayı istiyorum." Ayağa kalkarak bir eliyle kuşu kavırıyor ve sargısına bastırır gibi yaparken kuş ciyaklıyor.

"Tüh," diyor ve kaslarım çenesine vurma isteğiyle yanıyor.

"Onu yatağına geri götürebilirim."

"Hayır. Sevecek bir şeyim olmasını seviyorum. Sakinleştirici oluyor. Ve eminim biraz temiz havaya ihtiyacı vardır. Bu hücreler nemli ve havasız olma eğiliminde."

Bizi hücreden çıkarıp hapishanenin arka tarafına doğru götürüyor, ben henüz oraya gitmedim. Bir kapının ardında, etrafındaki yüksek çitlere ve ağaçların altındaki banklara bakılırsa, bir zamanlar ziyaret alanı olması gereken bir avlu duruyor. Açıklıkta, devasa bir figür güneş ışığında uzanıyor, sanki güneşi içine çekmek istercesine başını geriye eğiyor. Kaslı sırtının genişliği kayıyor ve esniyor ve prangalarının çıkarıldığını fark ediyorum. Onu gördüğümde, o aptal çırpınma hissi tekrar ortaya çıkıyor ve göğsümdeki gıdıklanmayı boğazımdan temizliyorum.

Onun ötesinde, Tom'un da aralarında bulunduğu iki muhafız, sanki boyunlarını bir karahindiba gibi koparabilecek olan Alfa'dan endişe duymuyorlarmış gibi silahlarını gönülsüzce tutuyorlar.

Bana babamın bu şekilde öldürüldüğü söylendi.

Jack, var olan son Alfa olduğuna inanılan suçlu Alfa'yı Szolen'e geri getirdiğinde, annem, erkek kardeşim ve bana babamın katilinin gözlerinin içine bakma ve kaderini belirleme fırsatı verildi. Her zaman iyi bir Hristiyan olan annem, babamın hayatını ömür boyu hapis karşılığında bağışlamaya karar verdi ve böylece onu bir daha asla güneş ışığı görmeyeceği bir yeraltı tankında tuttular. Şahsen ben onun öldürülmesini tercih ederdim ama sanırım şu anda işlediği suçların acısını hızlı bir ölümün verebileceğinden çok daha fazla çekiyor.

Babam onlara her zaman empati ve duygulardan yoksun ruhsuz yaratıklar derdi. Emir üzerine öldürmek üzere tasarlanmış insan makineleri. Ölü Topraklar'da onları avlarken anlattığı hikâyeler beni her zaman bu yaratıklardan korkuturdu ve hâlâ etrafta dolaştıklarını bilseydim Titus'un yanında daha dikkatli olabilirdim. Zincirli olsa bile.

Ama babam çingenelerden de bu şekilde söz ederdi. Ona göre vahşiler Szolen gibi bir toplulukta yaşama fırsatı buldukları için şanslıydılar. Babamı çok severdim, ama o bile çocukluğuma musallat olan cehalete karşı bağışık değildi, bunu birkaç çingeneyle arkadaş olduğumda ve onların zeki, sevecen insanlar olduğunu gördüğümde öğrendim. Evet, her grupta olduğu gibi aralarında çürük elmalar da vardı,

Belki de babamı öldüren Alfa'nın durumu da böyleydi. Belki de o çürük elmaydı.

Jack bana hesaba katılmayan birkaç Alfanın doğuya kaçtığını ve bölgedeki diğerlerinin esir olarak yakalandığını ya da oracıkta öldürüldüğünü söyledi. Arenada şahit olduklarıma dayanarak Remus'un Titus hakkında doğruyu söylediğinden şüphem yok. O bir Alfa.

Babamı ve sayısız Legion'u öldüren aynı tür. Ama hepsi kalpsiz ölüm makineleri mi?

Biz geçerken Titus yana dönüyor, kare çenesi sanki şu anda saldırmayı düşünüyormuş gibi oynuyor. İlk fark ettiğim şeyin güneş ışığının teninin üzerinde nasıl parıldadığı, oyulmuş vücudunun çıkıntılarını ve vadilerini nasıl vurguladığı olmasından nefret ediyorum.

Onu geçince, Will banklardan birinde kambur oturuyor, hatırladığımdan daha küçük, daha çelimsiz görünüyor. Ya da belki de sadece kıyaslandığında öyle görünüyor. Açlık ona çok zarar vermiş, yüzündeki zayıflık ve eskiden kas olan yerlerinden çıkan kemikler bunu gösteriyor.

Remus beni avlunun karşı tarafına, çok daha küçük olan başka bir binanın kapısına doğru götürürken, Will başını eğerek bana bakmıyor.

"Senin yerinde olan son kişiye ne olduğunu sana hiç anlatmış mıydım?"

"Hayır." Yine de öğrenmek üzere olup olmadığımı merak ediyorum.

"Szolen'den de. Yine de bir Kız değil. Senin kadar saf değil ama dışlanmış biri. Oldukça alıngan. Kızıl saçlı, biliyorsun. Sarışınları tercih ederim ama burada seçebileceğim pek bir şey yok."

Kullandığı geçmiş zaman bana onun öldüğü izlenimini veriyor. "Szolen'den miydi? Benim yaşımda o zaman?"

"Yaklaşık, evet. Onu bir kovanda saklanırken bulduk ve burada ticareti güvence altına almaya çalıştık. Görünüşe göre manastıra nakledilmekten kaçmış."

Onun için ne talihsizlik. Sanırım bir kovanda daha iyi olabilirdi. Çoğunlukla gezginleri kabul etmeyen aileler olduklarını duydum, ama belki de dişi olması bir avantaj sağlamıştır.

"Lindsay James ismi bir şey çağrıştırıyor mu?"

Adını duymak bile tüylerimi diken diken ediyor. Rahibe Chilson ondan ilk kez Peder Parsons'a vurduğum için mahkum edileceğim gün bahsetmişti. Lindsay James, ıslah olmuş kızların başına gelenlere bir örnek olarak kilisede dolaşan bir isim. Hikaye şuydu.

Tıpkı Gwen gibi evli Lejyon subaylarından birini baştan çıkarmış ve manastırda geçirdiği ayların ardından Szolen'e dönmek üzere özgürlüğüne kavuşmuştur. Rahibe Chilson'a göre, o bunu reddetmiş ve rahibe olmak için dini yeminlerini sürdürmeye karar vermiş. Kızdan bahsederken Rahibe Chilson'ın gözlerindeki gurur ışıltısını hala görebiliyorum.

"Ona ne oldu?"

Arkasındaki kapıdan uzaklaşıyor ve ben önce tereddüt ediyorum, ona şaşkın bir bakış attıktan sonra ileri doğru adım atıyorum. Küçük parmaklıklılı pencereden baktığımda boş bir odayla karşılaşıyorum.

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Ben bir şey görmüyorum."

Beni kenara iterek öne doğru hamle yapıyor ve pencereden içeri bakıyor. "Ah. Doğru. Bu yüzden yem getirdim."

Sözleri kulağıma ulaştığı anda gözlerim elindeki kuşa kayıyor, ama ben onu durduramadan küçük çalığışunu pencerenin metal parmaklıklarından içeri itiyor.

Kalbim göğsümde çarparak kapıya doğru koşuyorum ve yaralı kuşumu betonun etrafında zıplarken buluyorum. "Kapıyı aç. Lütfen, hemen."

"Bunu yapmamı istediğini sanmıyorum." Bir nefes sonra, aşağıda bir yerden bir figür sürünerek çıkıyor, bize en yakın duvara sıkışmış olmalı. Elleri ve dizleri üzerinde, kemikli bir form kaçmak için zıplayan kuşun peşinden yürüyor.

"Hayır! Onu rahat bırakın!"

Figür bana doğru döndüğünde gözlerinin kan çanağına döndüğünü, göz bebeklerinin bir iblisin bakışlarına benzeyecek şekilde büyüdüğünü fark ediyorum. Mağarada, Rager üzerime gelirken baktığım gözlerin aynısı. Tıslıyor ve tıkırdıyor, sonra dikkatini can havliyle kaçmaya devam eden kuşa çeviriyor. Hızlı bir hamleyle onu yakalıyor, kuş ciyaklayıp çırpınırken dişleriyle kanatlarını parçalıyor. Dişi Rager'ın çaresiz kuşu yiyip bitirmesini izlerken dehşet nefesimi kesiyor ve parmaklıklarımı ne kadar sıkı tuttuğumu fark etmiyorum, ta ki yanık parmak eklemlerime çarpana kadar. Beni geri dönmeye ve vahşeti yüzünden ona saldırmaya teşvik eden acıyan kalbime rağmen, aklım beni bu öfkeyi yutmam için uyarıyor. Boğmamı. Bu adam affeden biri değil ve herhangi bir duygu göstermek onun zalimliğini daha da körükleyebilir.

Figür tekrar poposunun üzerine düştüğünde, dışarı çıkan şişkin göbeği fark ediyorum.

"O ... hamile mi?"

"Oh, benim değil." Remus kollarını kavuşturarak kıkırdar. "Amcamın çocuğu. Sanırım onunla tecritte tanışmıştın."

"Amcan mı?"

"Uzun zaman önce ısırıldı. Buraya ondan el koyduk sayılır. Dünya boka sardığında buranın müdürüydü. Anladığım kadarıyla mahkumları serbest bıraktı ve burayı Yağmacılara karşı kendi kalesi haline getirdi. Biri tarafından ısırıldıktan sonra kız kardeşim ve ben onu öldürmeye cesaret edemedik."

Ne kadar çok konuşursa, o kadar çok soruya yol açıyor. "Kız kardeşin mi?"

"Agatha."

Ne oluyor be?

Çenemi sıkamak, o benim tepkimi izliyor gibi görünürken yüzümü eğitmek için zayıf bir girişim. "Yani, sen Lindsay'i amcana mı verdin?"

"Bunu Agatha yaptı. Kızı onunla birlikte hücreye tıktı ve adam çılgına döndü. *Günlerce* onunla çiftleşti." Kısa bir an için gözlerinde bir hüznün parıltısı beliriyor, sanki kendisi de kadın için bunu istememiş gibi. "Kardeşlerim ve ben... çocukken çok değişken bir hayatımız vardı."

"Kardeşler mi?"

"Benim bir ağabeyim vardı. O artık ölü." Bir dakika sonra sırtıtarak yanımdan geçip geldiğimiz kapıya doğru bakıyor, sanki orada kimsenin olmadığından emin olmak ister gibi. Bu hareket beni de bakmaya itiyor ama bakmıyorum. "Bu da sanırım babamın da öldüğü anlamına geliyor."

"Ben değilim Takip etmiyorum."

Cevap vermek yerine, daha fazlasını anlatmaktan çekiniyormuş gibi ellerini birbirine sürterek bir süre uzaklara bakıyor. "Anneme tecavüz eden erkek kardeşimdi. Böylece kız kardeşim ve ben doğduk."

Bu dünyada tanık olduğum onca berbat şey arasında Remus en kötüsü olmalı.

"Peki ya annen? Ona ne oldu?" Beni bu soruyu sormaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de Remus'un her zaman böyle olmadığına dair küçük bir umut. Belki de içinde bir parça insanlık kalmıştır.

Yine de soruyla birlikte gözleri kararıyor, sanki açmamam gereken bir kutuyu açmışım gibi. "Öldürüldü." İfadesindeki soğuk boşluk onun hakkında daha fazla soru sormamı engelliyor. Saniyeler sonra gözleri tekrar yumuşuyor ve bu adamın bir duygudan diğerine geçişi çok esrarengiz,

Sanki beyni kocaman bir santralmış gibi. "Ama sonra nazik ve şefkatli bir kadın olan yeni bir anne bizi yanına aldı. Bize İncil'den ayetler okumak için zaman ayırdı. Bizi İsa ve havariler hakkında eğitmek için. Her türlü beklentisi olan çok katı bir kadındı."

"Siz ve kız kardeşiniz için çok... ilginç bir çocukluk olmuş olmalı."

"Agatha bana karşı çok korumacıdır. Her zaman öyleydi. Birbirimize göz kulak oluruz. O yüzden sana tavsiyem, onu kızdırma. Ya da beni, bu konuda. Herkes için bir kafes vardır. Bazıları diğerlerinden daha cehennemdir." Yüzünü bana döndüğünde sefaletin parıltısı bir şalter gibi iniyor ve dudakları sinir bozucu bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sırtınızı görebilir miyim?"

Kaşlarımı çatarak isteğini bir süre, belki de kaşları kalktığı için tercih ettiğinden daha uzun süre düşündüm ve arkamı döndüm.

Gömleğimi kaldırırken kumaş yaraların kenarlarına takılıyor ve bunun acısını çıkarmak için dudağımı ısıırıyorum.

Keskin bir nefes veriyor ve parmak uçlarını sırtımın kenarlarından aşağı doğru çekiyor. "Çok güzel. Acının desenleri muhteşem. Söyle bana, acıyorlar mı?"

Ne kadar olduğunu bilmesine izin vermeyeceğim. "Sadece biraz."

"Çabucak iyileşecekler ve sonra yeni çizgiler ve açılar ekleyebiliriz. Belki biraz da doku." Omurgama kondurduğu ıslak öpücük, iğrendiğimi belli etmemek için dudaklarımı birbirine kenetlememe neden oluyor ve kumaşı indirirken gömlek bir kez daha yaraların üzerinde sürükleniyor. "Hadi buradan çıkalım, olur mu?"

Onun peşinden gitmeden önce karanlık ve nemli hücresinin ortasında oturmuş, son kuşu da bitirmeye çalışan Lindsay'e bir kez daha bakıyorum.

Binadan çıktıktan sonra kendimizi Titus ve Will'in karşı karşıya geldiği avluda buluyoruz. Gömleksiz, bileklerinde hâlâ prangalar olan Titus ellerini sıkıca yumruk yapmış. Karşısında Will daha savunmacı bir duruş sergiliyor, omuzları bükülmüş ve elinde bir kürek var.

"Burada neler oluyor?"

"Antrenman."

"Ne için?"

"Erzakımız azalıyor, bu da Titus'un yakında savaşması gerekeceği anlamına geliyor. Egzersiz işine yarayabilir."

Verdiği cevap kaslarımı ele geçiren bir panik şimşegi gönderiyor. "Onu öldürecek.

Titus çıplak elleriyle bir mutasyonu yok etti."

"Evet, bu tür trajediler antrenman seansları sırasında bir risktir. Bunu gerçekten bir başarı olarak görüyoruz."

Avlunun karşı tarafındaki muhafız matarasından bir yudum aldıktan sonra "Başlayın!" diye bağırdı.

Will'in harekete geçmesini izlerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bir canavarın karşısında duran bir çocuk gibi görünüyor ve küreği ilk savuruşunda, çığlığı bastırmak istercesine ellerimi ağzıma götürüyorum. Titus zahmetsiz ve çevik bir zarafetle sıyrılıyor ve Will'i öne doğru yuvarlıyor, ama hemen ayağa kalkıyor. Doğrulduktan sonra tekrar sallanıyor ve Titus'un etrafında, devasa güneşin etrafında dönen önemsiz bir gezegen gibi dans ediyor. Alfa hareket etmiyor, en ufak bir kıpırdanma bile göstermiyor. Avının tükenmesini bekleyen bir yırtıcı gibi izliyor ve bekliyor.

"Bunun ne anlamı var? Titus'un iyi dövüştüğünü biliyorsun."

"Günün her saati bir hücrede oturmak refleksler üzerinde ciddi bir etkiye sahip olabilir. Güneş ışığı ve biraz egzersiz harikalar yaratır. Ayrıca gardiyanlar için de eğlence sağlar."

"Yine de o Legion. O değerli bir rehine."

Remus kollarını kavuşturarak homurdanır. "Siz Szolen insanları beni eğlendiriyorsunuz. Sizin için değer unvana, mevkiye dayanır. Burada mı? Değer, ne sağlayabildiğinize dayanır. Belki de Lejyon'un duvarın bu tarafındaki herkes tarafından nefret edildiğinin farkında değilsiniz. Bir Alfa savunabilir, savaşabilir ve baskın yapabilir."

Titus'la yaşadığım birkaç etkileşimden sonra, onun Will'e zarar veremeyeceğine inanmak istiyorum ama küreğin ucunu tutup kör sopayı Will'in karnına sapladığı anda, karşılık vermeye niyetli olduğunu anlıyorum.

Will sırtüstü yerde kayıyor, yüzü buruşuyor. Yere düşen küreği almak için çabalıyor ama Titus onu kapmadan önce değil. Alfa nesneyi başının üzerine kaldırırken, niyeti açıktır.

"Dur!" Çığlık göğsümü delip geçiyor ve avluya doğru koşuyorum.

Kürek hâlâ öldürmek için havadayken Titus duraklıyor ve ben de onunla Will'in arasına giriyorum.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim." Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, tüm vücudum titriyor, Alfa'nın o küreği bana saplamasını bekliyorum

Göğüs.

"Thalia, ne yapıyorsun?" Will arkamdan sesleniyor ama göğsüne yediği sert bir dirsek onu susturuyor.

Gözlerim Titus'a kilitlenmiş, sessizce bana vurması için ona meydan okuyorum. Hareket etmiyor.

"Titus," diyor Remus, arkadan kayıtsızca yaklaşarak ama mesafesini de koruyarak. "Bugünlük bu kadar egzersiz yeter."

Çenesi gergin olan Alfa bana bakmaya devam ediyor, altın rengi gözleri seğiriyor ve kaslarım kaba kuvvetle çarpan metalin etkisine hazırlanıyor. Küreği indirip kenara fırlatıyor ve midemi rahatlatıyor.

Yanılmışım. Hem de çok yanılmışım.

Şansı olsaydı, Will'i öldüreceğinden eminim.

CHAPTER 17

I Daha önce sakladığım ekmeği hücrenin penceresinden içeri kaydurdım ve Will onu neredeyse elimden kapıp ısırırken inledi. "Bir Alfa'yı karşına almakla aptallık ediyorsun. Hatırlamıyor musun? hikayeler?" Alfa'yı kendim bıçaklamak istememek için yapabildiğim tek şey diğer hücreye doğru hızlı ve karşılıksız bir bakış atmak.

Will bir lokma ekmeğ yerken, "Hatırlıyorum," diyor. "Başka seçeneğim yoktu. Ya bu ya da kırbaç."

"Kırbaçtan kurtulabilirdin, aptal."

Eğilip öksürüyor ve çıkardığı ıslak, kabarcıklı ses hiç iyi değil. Aslında neredeyse bir zatürre nöbetine benziyor ve cildindeki solgunluk endişe verici. "Hayatta kalmak istediğimi kim söyledi?"

"Kapa çenenin. Öyle söyleme." Eğildim ve sesimi alçalttım. "Hâlâ seni buradan çıkarmaya çalışıyorum, tamam mı?"

"Buradan çıkış yok, Thalia. Deneyen herkes avlandı." "Yani vazgeçmeli miyim? Burada kalmalı ve hayatımızın geri kalanını Bu cehennem çukurunda mı? Senin derdin ne Will?"

"Özür dilerim. Lütfen kızma."

"Kızgın değilim. Sana değil."

Sert bir kapı sesi kaslarımı güçlendiriyor ve bakışlarımı Tom'un nöbetçi kulübesine doğru çeviriyorum.

"Gitmem gerekiyor." Ben çıkamadan Tom sıkıntılı bir ifadeyle kapıdan içeri dalıyor ve kalbim kaburgalarımın üç kez çarpıyor.

"Ben Agatha." Titus'un hücresinin kapısının kilidini açar ve kapıyı sallar. "Kendini meşgul etmelisin, yoksa kışımı tekmeleyecek." Sırtıma sert bir darbe indirerek beni hücrenin içine itti ve neredeyse yere yuvarlanıyordum.

zemin. "Beni dinle, diğ er mahk umu ziyaret edemezsin. Akılları başlarına gelir mi? Bu hiç iyi olmaz."

 ıktı ı anda, Agatha'nın sesi kulak zarımı tırmalayan bıçaklar gibi ona sesleniyor.

Kovadan biraz su alıyorum ve Titus'un yanında yere diz çökerek suyu ona uzatıyorum. Bir anlık tereddütten sonra teklif edilen i e e i kabul ediyor ve kararsız ellerimle parmaklarımı bandajlarından birinin üzerinde gezdirerek omzunun sert esnemesini yakalıyorum.

Agatha açık kapının önünden geçerken sırtarak bana bakıyor.

Will'in hücresine doğru.

Kaşlarımı çatarak, yumuşak mırıltısını dinlemek için duruyorum. Kilidin tıktırtısı.

Will'in protesto sesleri.

Ona zarar mı veriyor?

 nlemeler ve kadınsı kıkırdamalar.

"Hayır! Dur! Lütfen!" Will'in sesi bo uk ve yorgunluğun a ırlı ını taşıyor. "Yapma bunu!"

Onu tek başına nasıl zapt edebilir ki? Titus gibi duvara zincirlenmemiş.  zerinde bir silah fark etmedim.

Kapıya doğru hamle yapıyorum ama kolumu sertçe kavrayınca duraklıyorum. A a ı baktığımda Titus'un parmaklarının bile ime dolanmış olduğunu görünce panikle i im içimi yiyor. Ama bu sefer midemde bir kıpırdanma yok. Bu adamın gözlerinde cinayet görmüştüm ve şimdi neler yapabilece inden hiç   phem yok. Bakı larını onunkilere çevirip itiraz etmek için a zımı a tı ımda başını sessizce sallıyor ve gözleri uyarıyla kararıyor.

Vücudumdaki her hücre korkuyla titriyor ve kemiklerimi ikiye ayırıp ayırmayaca ını merak ediyorum. Eğer avını b ld  m için kızgınsa.

Will, Agatha'nın giderek artan iniltileri arasında tekrar haykırıyor. Titus'un  elik gibi kavrayı ından kurtulmak için bile imi bükmek nafile ve yan hücredeki arkada ıma tecavüz edi ini dinlerken gözlerim yaşlarla doluyor. Di lerimi gıcırdatarak çenemi kilitliyorum ve bakışlarını henüz benden uzaklaşmamı  olan Titus'a sabitliyorum. Yanılmıyorsam, gözlerinin derinliklerinde dönen bir hüzün var, belki de benzer bir anlayış. Belki bunu ona da yapmıştır. Ona zarar verme arzusu, saldırmaya hazır zehirli bir yılan gibi içimde kıvrılıyor.

Yine de haklı. Eğer onunla sava ırsam, sonum   phesiz Lindsay gibi olur.

Will'in ve kendimin özgürlüğü için aklımı başımda tutmalıyım.

"Neden onunla dövüşmüyor?" Fısıltıdan biraz daha yüksek sesle söylediğim sözler Titus'un duyması için değildi, bu yüzden cevap verdiğinde sürpriz oldu.

"Daha kötü olacak."

Daha kötülerinin kanıtlarını gördüm, bu yüzden ondan şüphe etmiyorum. Belki o da bir şeyler görmüştür. Bırak Will'i, bir Alfa'nın bile dayanamayacağı korkunç şeyler.

Acı çekmek bu dünyanın para birimi gibi görünüyor. Acı çektirenler ve acıya katlananlar arasındaki dengesiz ikilem. İnsanın aklı başında olması mucize.

Birkaç dakika içinde her şey bitti ve Will'in hıçkırıkları duvarları aştı. Yanına gidip onu teselli etmeyi her şeyden çok istiyorum.

Titus beni serbest bırakıyor ve bir sonraki hücrenin kapısının tıklamasıyla, yaralarıyla ilgileniyormuş gibi yapmaya geri dönüyorum.

Üstünün düğmelerini ilikleyen Agatha kapının girişinde durur ve zorlukla nefes alır. "Yemin ederim bir başkasının yaralarıyla bu kadar ilgilenen birini daha önce hiç görmemiştim. Belki de onun sikini okşamalı ve kendini yeniden erkek gibi hissetmesini sağlamalısın Thalia. Remus için iyi bir alıştırma olur."

Dişlerimi o kadar sert sıkıyorum ki kafatasıma bir acı çarpıyor ve gözümün önünde lekeler uçuşuyor. Yanaklarımdan süzülen yaşları görmemesi için başımı çeviriyorum ve o gidene kadar tırnaklarımı Titus'un koluna geçirdiğimi fark etmiyorum.

Onu hızla bırakıp geri çekiliyorum ve sertçe yutkunuyorum, etinde bıraktığım yarım hilal şeklindeki oyukları fark ediyorum.

Görünüşe göre bundan rahatsız olmamış, bakışlarını başka yöne çeviriyor ve dizini yukarı kaldırıyor.

Ona üzgün olduğumu söylemek istiyorum ama tek bir kelime bile edemiyorum ve hücrelerinden dışarı çıkıyorum. Girişe doğru hızlı bir bakış atıp Agatha'nın gözden kaybolup kaybolmadığını kontrol ettikten sonra Will'in kapısına yönelip içeri bakıyorum ve onu betonun üzerinde sırtı bana dönük, pantolonu kalçalarına kadar inmiş bir şekilde kıvrılmış yataarken buluyorum.

Aklıma onunla ilk kez tanıştığım Szolen'deki ilkokul yıllarım geldi. Diğer çocuklar atletik olmadığı ve teneffüslerde onlarla spor yapmak yerine resim yapmayı tercih ettiği için ona sataşırlardı. Bir öğleden sonra onu ormanın kenarında oturmuş, beyaz gökyüzüne karşı siyah bir ay çizerken buldum. Ona renkleri neden tersine çevirdiğini sorduğumda, bana her şeyin gerçekte olduğu gibi olmak zorunda olmadığını söyledi.

"Will," diye fısıldıyorum, sesim gözyaşlarımdan ağırlaşıyor. "Will, sen... iyi misin?"

"Bugün avluda olmama izin vermeliydin Thalia. Beni orada ölüme terk etmeliydin."

"Üzgünüm, Will. Başına bunlar geldiği için üzgünüm."

Kalbimi parçalayan acı dolu bir feryat koparıyor. "Buna daha fazla dayanamayacağım." Yumruğunu kafasına indirdiğinde, parmaklarımı pencereye doğru kıvırıyorum.

"Dur, lütfen! Lütfen, Will!" Tom'un oturduğu girişe doğru koşuyorum. "Will'i görmem gerek. O Sanırım yaralandı. Ve hasta."

"Korkarım bunu yapamam. Agatha seni o hücreden uzak tutmam için bana kesin emir verdi."

"Ne? Neden?"

"Söylemedim. Bu konuda telaşlanmamanızı da tavsiye ederim."

Sanırım sormak bile ikimizi de riske atıyor. "Sık sık geliyor o zaman?"

"Günde bir kez. Şimdi gitsen iyi olur. Sana söylüyorum, ikinizin arkadaş olduğunu henüz öğrenmedilerse bile, buraya gelmeye devam edersen öğrenecekler. Bu olduğunda Tanrı ona yardım etsin."

"Daha önce oldu mu?"

"Lindsay ile tanıştın mı?"

"Evet. Remus, Agatha'nın onu önemsemediğini ve bu yüzden oraya atıldığını söyledi."

Tom homurdanarak başını sallar. "Muhafızlardan birine attığı bakışlardan hoşlanmadı. Onun bölgesine girdiğini düşündü."

"Hangi muhafız?"

"Onu tanıyamazsın. Titus'un iç organlarını Lindsay'in önünde söktürdü. Sanırım kendi bölgesine sahip çıkma yöntemi."

Böyle bir şeyi izlemek zorunda kalmak korkunç olmalı ve Titus'un emri yerine getirebilmesi, avluya müdahale etmemiş olsaydım, muhtemelen Will'in kafasını o kürekle keseceğine dair düşüncelerimi doğruluyor.

"Bu kadar çoksunuz ve sadece iki kişisiniz, muhafızların isyan etmemiş olması bir mucize."

Sanki biri gölgelerde saklanıp bizi dinliyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyor. "Ben olsam bunu buralarda söylerken dikkatli olurum. Bundan bahsetmek bile Agatha ile başınızı belaya sokabilir."

"Ben bir şey önermedim. Sadece neden henüz yapmadığınızı merak ediyorum."

"Remus'un bu hapishanenin dışında bağlantıları var. Ama içeride? Tek yapması gereken Titus'a emri vermek ve hepimiz ölmüş oluruz."

Bakışlarımı tekrar Titus'un hücreğine çeviriyorum. "Yani bu doğru. Emir üzerine öldürüyor. Vicdanı olmadan."

"Evet. Daha önce hiçbir kadına zarar vermemiş olsa da zincirlenmiş halde bile tehlikeli. Zarar vereceğini bilseydim oraya yalnız gitmene izin vermezdim."

"Bunu takdir ediyorum. Yine de Alfalar hakkında duyduklarına göre, saldırmaya karar verirse yapabileceğiniz pek bir şey yok."

"Bu muhtemelen doğru." Omzunun üzerinden bir kez daha ihtiyatlı bir bakış atarak, öncekinden daha yakına eğilir ve sesini alçaltarak şöyle der: "Onu öldürmenin bir yolu var. Kırmızı Lotus adında bir zehir. Remus ve Agatha'nın özel dartları olan bir silahları var. Onları felç eden ölümcül bir zehir taşıyorlar. Bir keresinde onları sıradan bir muhafızı vururken görmüştüm, adam saniyeler içinde yere yığılmıştı. Gözlerinden, burnundan ve ağzından kan akıyordu. Sanki sadece ... onu boğdu. Alfalar biraz daha fazla dayanır ama Titus da ölümü tattı."

Bu yüzden onların emirlerine uyuyor.

"Yine de hayatta kaldı. Nasıl?"

"Sanırım Lisbeth onun astım krizi geçirdiğini düşündü, kız kardeşinin bazen geçirdiği gibi. Ona biraz verdi--"

"Lobelia. Annemin kardeşim için yapmasına yardım ettim. Onun da astımı var."

Tabii ya. Nikotinik reseptörler için bir antagonisttir, bu da beni bu dartların ucunda nikotin zehiri olup olmadığını merak ettiriyor.

"Muhafız için işe yaramadı. Zehir muhtemelen çok hızlı yayıldı. Kendine dikkat et, Thalia. Özellikle Agatha'nın yanında. Sen iyi bir kızsın. O kadın senin iyiliğini yer ve tükürür. O çocuğun senin için bir şey ifade ettiğini bilmesine asla izin veremezsin."

Sözlerini dostça bir uyarı olarak kabul ediyorum ama avluda olanlardan sonra artık çok geç olduğundan şüpheleniyorum. Eğer Remus'un aklında Will'in benim için bir şey ifade etmediğine dair bir soru varsa, eminim bugünkü küçük macera ona cevabı vermiştir.

CHAPTER 18

I aman öldürmek ve suçluluk duygusu içindeki beynimi Will'den uzaklaştırmak için, mutasyonların saklanabileceği gümüş kutuları aramak üzere arazide dolaşıyorum. Bu zorlama bir rüya ama beni düşmekten alıkoyuyor.

umutsuzluğa kapılmam. Aslında, Remus ve Agatha'nın bu yaratıklardan birinden kaçmaya çalıştıklarını düşünerek kendimi zaman zaman eğlenerek gülerken buluyorum. Şimdiye kadar, daha fazla boş hücre, harap masa ve sandalyelerle yağmalanmış ofisler ve tek bir kelimesini bile anlayamadığım soluk ve yırtık pırtık hasta kayıtlarından başka bir şey bulamadım.

Merdiven boşluğundan alt kata iniyorum, tek kişilik hücreleri geçiyorum ve binanın karanlık derinliklerine inerken Remus'un ilk geldiğinde bana verdiği el fenerini yakıyorum.

Canavarlar için olduğunu söylediği.

Betonu sıyrıp geçen ağır çelik kapıyı çekerek açtığımda omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Etraftaki karanlığı bir ışık yayı kesiyor ve nereye girdiğimi anlamak için halen ötesini göremiyorum. Odanın tavanında paslı borular sıralanıyor. Soyulmuş boya kıvrımları ve su lekeleri yontulmuş tuğla duvarları kaplıyor. Önümde, menteşeleri paslanmış ve kırılmış, kapıları yana doğru sarkmış bir dizi makine işe yaramaz ve boş bir şekilde duruyor. Tahmin etmem gerekirse, etrafa saçılmış uzun masalar ve tekerlekli el arabalarına bakılırsa burası bir zamanlar çamaşırvhaneymiş. Arabalardan birine doğru ilerliyorum ve el feneriyle içeride yığılmış sararmış çamaşırları görüyorum.

Titrek bir hareket omurgamdan aşağı bir korku şoku gönderiyor ve ışığı geri çekiyorum. Derin bir nefes alarak el fenerini arabanın içine geri yönlendiriyorum ve çarşafı itmek için aşağı uzanıyorum. Kahverengi bir parıltı

İki küçük fare arabanın kenarından yukarı doğru koşarken çarşafların arasında. İstemsiz bir çılgılık dudaklarımdan uçup gidiyor ve geriye doğru sıçrayarak uzaklaşmalarını izliyorum.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, elimi göğsüme dayıyorum ve damarlarımda dolaşan korkuyu yatıştırmak için uzun, rahat nefesler alıyorum. *Tanrım*. El fenerini aşağı doğru tutarak tekrar arabanın içine bakıyorum, içini tarıyorum, düşüncelerim duvarlara tırmanan minik farelere geri dönüyor.

Duvarlar.

Yerden ince bir sopa alıyorum ve başka fare var mı diye çarşafları karıştırmak için kullanıyorum. Bir şey çıkmayınca çarşaflardan birini kaldırıp el fenerini kolumun altına sıkıştırıyorum ve kumaşın bir kısmını iki elimin arasında tutup çekiştirerek hala sağlam olduğunu görüyorum. Çarşafı toplayıp, uzunluğunun yaklaşık altı fit olduğunu tahmin ederek uzatıyorum. Çarşafı yere bırakıp arabadan geri kalanları toplarken, fare pisliklerini silkelemeye dikkat ederken ve masanın üzerine altı tane daha koyarken içimi bir telaş kaplıyor. Diğer dört arabayı tarıyorum, daha fazla fare ve bir düzineden biraz fazla çarşaf buluyorum.

Toplam yirmi üç sayfa.

Uçurumun yüksekliğinin iki yüz metre ya da daha fazla olduğunu tahmin ediyorum. Çarşafları birbirine bağlamak, düğümler ve bir şeye sabitlemek için kullanılan uzunluk ile muhtemelen bunun yüzünü azaltacaktır. Yarıya kadar inip aşağıdaki suya düşmek için yeterli. Suyun oradan nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok ve bunun gerçekten bir önemi de yok çünkü herhangi bir yer, işkenceden zevk alan iki psikopatla birlikte içinden çıkılmaz bir hapishanede kapana kısılmaktan daha iyidir.

Düğümleeri atmaya, her bir yaprağı çekildiğinde kaymayacak kadar kuvvetle birbirine sabitlemeye başladım. Ellerim heyecan ve adrenalinden titrerken, kafam bir eylem planı oluşturmaya çalışıyor. Çözmem gereken o kadar çok soru var ki, mesela Will'i hücrelerinden nasıl çıkaracağım? Çarşaf ipini bir yere sabitlemek için gardiyanların dikkatini yeterince uzun süre nasıl dağıtabilirim? İpten çok erken düşüp ölme ihtimalimiz nedir? Ve eğer başarısak ve kıyıya kadar yüzmeyi başarısak, orada olanlardan sağ çıkabilecek donanıma sahip miyiz?

Düğümleer atıldıktan sonra çarşafları uzun bir ip gibi sarıyorum ve omzuma atıyorum. Bu kamptaki sadece dört kadından biri olarak, etrafta gizlice dolaşmak, beni fark etmiş gibi görünen muhafızlar için biraz daha zor

Bu binanın dışına her çıktığımda. Yine de bunu bir yere saklamalıyım. Zamanı geldiğinde kullanmak üzere güvenli ve uygun bir yere. Agatha ve gardiyanların ne kadar sık gelip gittiği ve ne kadar az saklama yeri olduğu düşünüldüğünde hücrem bir seçenek değil. Remus kuşumu nasıl kolayca bulduysa, onlar da yirmiden fazla yapraktan oluşan bir ipi mutlaka bulacaklardır. Hayır, en iyi yer uçuruma en yakın binanın kenarındaki çalı sırası. Oraya saklarsam, kolayca sürükleyip çıkarabilir ve bir yere sabitleyebilirim.

Merdiven boşluğunun tepesine ulaştığımda kapıyı aralıyorum ve binanın girişinde sigara içen iki gardiyanla karşılaşıyorum. Biri uzaklaşıyor ve bir dakika sonra diğeri de onu takip ediyor. Gözden kaybolduklarında, saklandığım yerden gizlice çıkıyorum ve binanın fuayesini parmak uçlarımla geçiyorum. Agatha'nın her zamanki gibi bir içkiyle sızdığını hayal ediyorum. Remus'un ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Muhtemelen bir şeylere eziyet ediyordur. Kapıda, gardiyanların karşı uçtaki çitin yanında toplandığı hapisane arazisine bakıyorum. Anlayabildiğim kadarıyla beş tanesi yere çömelmiş bir şekilde oyun oynuyor. Belki de zar, onları ara sıra oynarken gördüğüm gibi.

Kararmaya başlayan gökyüzü, gecenin eşiğinde, sadece küçük bir örtü sunuyor ve omzumda sarmal çarşaflarla binadan dışarı çıkıyorum. Duvara sınıksız tutunarak, gözlerim muhafızlarda, karşı tarafa doğru ilerliyorum.

Eğer içlerinden biri kafasını kaldırıp bakarsa, şüphesiz ne halt ettiğimi sorgulayacaktır ve umarım önce ateş edip sonra soru sormazlar. Şimdilik oyunlarına nispeten dalmış görünüyorlar, bağılıyor ve gülüyorlar, kendi kendilerine yeterince gürültü yapıyorlar, muhtemelen ayaklarımdaki altındaki çakılların çıtırtısını duymuyorlar. Görüş alanlarından tamamen çıkana kadar binanın köşesine doğru geri geri gidiyorum.

Bir şey bana çarptığında, istemsiz bir nefes alıyorum ve bu nefes ağzımdaki bir el tarafından hızla kapatılıyor. Tüm vücudum geriliyor ve çarşaf ipi kolumdan kayıyor.

"Ne yapıyorsun?" Tom'un sesinin tanıdık gelmesiyle kaslarım rahatlayarak sarkıyor ve elini ağzımdan indiriyor.

Yüzümü ona dönüyorum, omzumun üzerinden bir kez daha bakıyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Beni takip mi ettin?"

"Hayır, işlemek için dışarı çıktım ve seni kendini öldürtmeye çalışan bir kız gibi etrafta dolandırken buldum." Bakışlarını yere düşmüş çarşaflara doğru kaydırıyor ve geri dönüyor. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"Bir çıkış yolu buldum. Kaçmak için bir yol." "Ne? Paraşütle mi?"

"Hayır. Ama... bu da kötü bir fikir olmazdı." Başımı sallayarak dikkatimin dağılmasını engelledim ve gözlerimi kapattım. "Yaklaşık yüz metre kadar ipim var. Aşağı tırmanıp kalan yüz metre kadarını indirebilirim."

"Uçurum aslında ikiye elliye daha yakın. Ama asıl mesele bu değil. Eğer duvardan yeterince itiş gücü alamazsanız, kendinizi su yerine kayalıklarda bulursunuz. Yaklaşık elli metre ötede sert bir iniş var ama sığılı aştık için biraz güce ihtiyacın var ve doğru iniş yapmazsan bacaklarını kırarsın."

"Bunu daha önce denemiş gibi konuşuyorsun."

"Tek başına geçirilen onca zaman insana düşünmek için zaman kazandırıyor. Diğer sorun ise çarpma. Suya çarparsınız, nefesiniz kesilir ve boğulursunuz."

"Tüm bunlar bir hücrede kilitli ve bir Rager bebeğe hamile olmaktan çok daha iyi bir son gibi görünüyor."

"Bunun için seni suçlamıyorum Thalía, inan bana. Ben de burada olmak istemiyorum. Ama buradan kaçmaya çalışırken öleceksin. Burası kaçmak için tasarlanmadı."

"Bu yerde *kalarak* öleceğim."

Tom elini yüzüne sürüyor ve başını sallıyor. Uçurumun kenarına, kayalıklardan birinin dik durduğu yere doğru işaret eder. "Onu o kayaya sabitlemek isteyeceksin. Sıkıca. Duvardan dışarı çıkıyor ve altta yeterince salınım yapabilirsen, daha derin sulara inebilirsin."

"Bizimle gelebilirsin."

"Biz mi? O çocuğu da yanında götürmeyi mi planlıyorsun?"

"Şu anda seninle konuşuyor olmam komik, çünkü planımın bir sonraki kısmı Will'in hücresinin kilidini açmaktır."

"Birinizin kaçması tehlikeli. İki kişi ise düpedüz aptalca."

"Üç kişi muhtemelen imkansız, ama yine de gelmeyi düşüneceğinizi umuyorum."

Oflayarak başını sallıyor ve karanlık bir boşlukta kaybolan uçurumun kenarına doğru bakıyor. "Hiç kimse o uçurumdan atlayıp da hikayesini anlatacak kadar yaşamadı. Bunu biliyorsun, değil mi? Bu hapishane ayakta olduğu sürece."

"O zaman ya ilk olacağız ya da son. Her iki durumda da bu riski almaya hazırım."

CHAPTER 19

T Bu yerde üç gün geçti ve her saat Remus ve Agatha'nın bir sonraki adımında ne yapacağını ve nihayet ne zaman kaçacağını tahmin etmekle geçiyor. Tom'a bir şeyler söyledikten sonra, sanki her zaman etrafta olan muhafızlar tarafından eskisinden daha yakından izleniyor. Umudum bana ihanet etmemiş olması, ama öyle olsaydı şimdiye kadar Remus ve Agatha'ya çağrılmış ve komplo kurduğum için cezalandırılmış olurdum. Muhafızların varlığının kaçışımı zorlaştıran kendi paranoyam olduğundan eminim.

Bu sabah Remus, Titus ve birkaç muhafızla birlikte erkenden ayrıldı ve Will'i ziyaret etme bahanem, Agatha'nın tek kişilik hücrelere gittiğini gördüğümde Alfa'nın yokluğuyla engellendi. Onun Will'e gittiğini gördüğümünden beri midem düğüm düğüm oldu, o kadar ki akşam yemeğini bile bitiremedim ve çoğunu Will için tıka basa doldurdum.

Geçen gece Agatha'nın yumurtlamaya başlayıp başlamadığını kontrol etmek için hücreme yaptığı kısa ziyaret dışında, ne o ne de Remus bana elini bile sürmedi. Yine de geliyor, hiç şüphem yok. Remus, yaralarımın iyileşmesiyle birlikte kırbaçtan daha çok yiyeceğimi garanti etti bile.

Bir de başka bir şey var... Henüz adet görmeye başlamadım. Durumumdan dolayı adetlerim sık sık düzensiz olsa da, bazen beklenenden erken gelse de, genellikle geç değildir. Hele ki hiç bu kadar gecikmemişti, ki ben bunu başlangıçta strese bağlıyordum.

Şimdiye kadar sadece Will ile birlikte oldum ve bozuk rahmimle hamile kalma şansım neredeyse yok. Ama bu değilse, başka ne olabilir?

Bu yerde, bu dünyada hamile olduğumu düşünmeye dayanamıyorum. Kim bile bile bu dünyaya bir çocuk getirir ki? Kim bu kadar masum bir şeyin ölümünü göze alır?

Bu düşünceyi şimdilik kafamın arkasına atıyorum çünkü üzerinde çok fazla durmak beni mahvedebilir ve aklımın başımda olmasına ihtiyacım var. Odaklanmalı ve bir kaçış planı bulmalıyım.

Kalbim beni Will'e gitmeye zorluyor, hücremde volta atıyor, alacakaranlığın turuncumsu ışıltısını yaymaya başlayan güneşe bakıyorum. Onu görmem, iyi olup olmadığını bilmem gerekiyor.

Hapishanenin içinde sadece birkaç gardiyan devriye geziyor, ancak çoğunlukla dışarıdaki çevreyi izliyorlar. Burası bir hapishane olduğu için saklanmak için çok fazla fırsat sunmuyor, eminim Remus ve Agatha'nın başlangıçta burayı tercih etmesinin nedeni de budur.

Yaklaşan ayak sesleri düşüncelerimi böldü ve planlarımın yüzümde yazılı olmasından endişelenerek yatağa uzandım ve başka bir şeye odaklandım. Kaçış planı yapıyormuşum gibi görünmeme daha az neden olacak bir şeye.

Aklıma gelen ilk şey Titus, her ne sebeple olursa olsun. Onu bana yardım etmeye ikna etmek mümkünse, belki bir zamanlar buradan kaçmaya çalışan tarafına hitap edebilir, muhafızların dikkatini dağıtabilir. Will ve bana ipten inme fırsatı verecek kadar uzun süre onları oyalayabilir. Ama ona güvenmiyorum. Avluda olanlardan ve Tom'un bana onun hakkında anlattıklarından sonra.

Muhafızların Remus ve Agatha'ya sadık kalması da mantıklı değil. Onlara bu şekilde davranarak değil. Belki onlara daha kolay hitap edebilirim. En azından hitap edecekleri *bir şey* var.

Alfalar hakkında anlatılan hikayeler onların taştan kalpleri hakkında uyarır. Geçilmez ve merhametten yoksun. Buna şimdi inanıyorum.

Gölgeler, bir adamın uzun, zarif olmayan adımlarını duyuruyor ve Jarvis hücreme girdiğinde nefesim göğsümün içinde kesiliyor. Elini sanki korumak için vücuduna yakın tuttuğu bir gazlı beze sarmış. Soluk, nemli teni gözlerinin altındaki koyu halkaları vurguluyor ve ayaklarının üzerinde sallanma şekli bana zayıf olduğunu, belki de bayılmak üzere olduğunu söylüyor.

"Agatha... seni sordu." Kendini sabitlemek için hücrenin parmaklıklarını kavrarken, nefes nefese kelimeler odanın içinde güçlkle taşıyor.

"Jarvis, iyi misin? Kendini iyi hissetmiyor gibi görünüyorsun." Tahmin etmem gerekirse, kolu muhtemelen enfeksiyon kapmış ama bandajların arasından bunu anlayamıyorum. "Koluna bakabilir miyim?"

Kolunu vücuduna daha sıkı çekerken omzu kayıyor ama reddetmiyor.

Dikkatli bir adımla odanın karşısına geçiyorum ve önünde durduğumda koluna uzanıyorum. Ona bu kadar yakinken, tüm vücudunun titrediğini görebiliyorum, parmak uçlarım dirseklerine temas ettiğinde bunu hissedebiliyorum.

Geri çekiliyor ama ben gözlerinin içine bakıp güvenle başımı sallıyorum.

Omzu tekrar sarkıyor, dirseği avucumda ağırlaşıyor ve sertçe yutkunarak bandajları üzerinde çalışmaya başlıyorum. Soyulan her katmandaki iğrenç koku düşüncelerimi doğruluyor ve gerçek yaralarına yaklaştıkça midem bulanıyor. Eğer enfeksiyon kaptıysa, ona verecek hiçbir şeyim yok; ne antibiyotik ne de Nan'ın bana öğrettiği gibi lapa. Remus'un Jarvis'in parasını ödediğini varsayarsak, bunları bir yerlerde arayarak yatırımını kurtarmak isteyebilir ama zaman bu adamın yanında değil. Elindeki son bandajı da sardığımda, bir tür asit tarafından kemiğe kadar yenmiş parmaklarının ortaya çıkmasıyla içimde bir gürultü kopuyor. Hâlâ kemiklere yapışan kızgın etten sarımsı irin cepleri sızıyor. Ellerini incelerken, kangren olduğunu düşündüren derisinin morumsu tonuna dikkat ettiğimde, koku boğazımın arkasına çarpıyor. Dokunulamayacak kadar soğuk.

Eğer durum buysa, elinin kesilmesi gerekecek, çünkü yarasının debridmanı ve enfeksiyonu tedavi etmek için antibiyotikler arasında, burada malzeme bulmanın imkansız olacağından eminim.

"Enfekte olmuş. Tedaviye ihtiyacı var." "Peki bu ne olabilir?"

Cevap vermek yerine elini tekrar sargı bezine sarmaya koyuldum ve burun deliklerime dolan kötü kokuyu bastırmak için elimden geldiğince hızlı bir şekilde sardım. "Bakalım Remus antibiyotik bulabilecek mi?"

"Bunu neden yapıyorsun? Bunu yaptıklarında neden bana yardım etmeye... çalıştın?"

Nefes darlığı beni onda septik şok olabileceği konusunda biraz endişelendiriyor. Bir keresinde Nan'e doğum yapmış ve A Grubu Strep nedeniyle sepsis gelişen bir kadının tedavisinde yardımcı olmuşum. Sahip olduğumuz küçük teknoloji ve antibiyotik erişimine rağmen kadın öldü.

"İnsanların doğuştan kötü olduğuna inanmıyorum sanırım."

"Benim... yaptığım şeyden sonra mı?"

"Bizi motive eden farklı şeyler var Jarvis. Seni bu kadar aptalca davranmaya iten şeyin ne olduğunu söyleyemesem de kötü biri olduğunu düşünmüyorum."

Gözleri sulanarak kısa bir kahkaha attı. "Hadi ama. Yine... başımı belaya sokmayacağım."

Bandajının ucunu sabitliyorum, bu gecenin neler getirebileceğini düşündükçe kafam allak bullak oluyor. Daha fazla ceza, hiç şüphem yok. Sırtımdaki yaralar bugün daha az hassas ama kaybolmadı. Onu hücreden çıkarken takip ederken, ayaklarımın altından geçen betona bakıyorum. Szolen'de okuduğum bir kitaptaki, başka dünyalara portallar açabilen kız gibi, kendime bir çukur kazıp ortadan kaybolabilmeyi ne kadar isterdim. Will'i alır ve tüm bu cehennemden kaybolurdum.

Remus'un odasına ulaştığımızda midem fokur fokur kaynıyor. Jarvis kapıyı açmak için sağlam kolunu kullanıyor ve odanın ortasında, elleri sandalyesinin arkasına bağlı bir şekilde oturan Will'i gördüğümde kalbim boğazıma düğümleniyor. Ben içeri girerken Agatha parmaklıklılı pencerenin yanından ona doğru ilerliyor ve parmağını Will'in omzunda gezdiriyor. Teni solgun, yüzü zayıf ve gözlerinin altındaki gölgeler az uyuduğunu gösteriyor.

Yatağın ucunda, birkaç gün önceki devrilmiş haçtan daha az rahatsız edici olmayan bir mekanizma var, ancak bu yerde oturuyor. Her biri yanlardan sarkan kemerlere bağlı iki deri yastıklı destekle çelik bir çerçeve. Kaşlarımı çatarak amacını düşünmemeye çalışıyorum ve bunun yerine dikkatimi tekrar Will'e veriyorum.

"Bu ne böyle? Onun nesi var?"

"Söyle bana, Thalia. Bu *yakışıklı* çocuğu nereden tanıyorsun?" Agatha parmaklarını Will'in saçlarına dolayarak başını geriye doğru çeker ve dilini Will'in yanağında gezdirir.

Yüzünü buruşturan Will, ondan uzaklaşır ve o da reddedildiği için kıkırdar.

"Onu şahsen tanımıyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü yemin ederim biliyorsun."

Remus'un yokluğunu hissetmek için odaya bakmama bile gerek yok. O etrafta olmadığında Agatha'nın daha cesaretli olduğunu fark ettim.

"Anladığım kadarıyla Remus beni istemiş?"

"Remus seni istemedi, aptal kız. Ben istedim." Ötemde bir yere doğru bakarak başını sallıyor ve arkamdaki gölgeler değişiyor.

Titus'un bir adım öne çıktığını görmek için dönüyorum ve beni cüceleştirecek kadar yaklaştığında kanım buza dönüşüyor. Tom'un bana anlattığı hikâyeye aklıma geliyor. Agatha'nın Titus'a sırf Lindsay'in canını yakmak için bir adamın bağırsaklarını nasıl söktürdüğü.

"Ne kadar büyük olduğuna bak, Thalia. Ne kadar güçlü. Böyle bir şeyin sana karşı hareket ettiğini hayal edebiliyor musun?" Tembelce canavar adamın yanına yaklaşıyor, parmak uçlarını göğsünde ve kolunda gezdiriyor. "Senin gibi masum bir şeyi, bir kurdun değerli küçük bir kuzuyu yağmalaması gibi mahvederdi."

"Ne istiyorsun Agatha? Beni neden çağırdın?"

Dönüp bana baktığında, bir yerden bir şey aldığını görüyorum, yatağın ucuna oturduğunda elinde tutuyor. Bir silaha benziyor ama Titus'un odada olduğunu düşünürsek, Tom'un bana bahsettiği dartları attığını tahmin ediyorum. Silahı hemen arkamda duran adama doğrulttuğunda şüphelerim doğrulanıyor, sanki bundan sonra olacaklar için otoritesini göstermesi gerekiyormuş gibi.

"Bankta."

Bakışlarım alete ve tekrar ona kayıyor, başımı sallıyorum. "Ne için?"

"Titus'un seni becermesini izlemek istiyorum." Dikkatini bana çevirdiğinde kalbim göğsüme çarpıyor, dudakları gülümsemek için gerildiği anda panik kristalleri omurgama tırmanıyor. "Sert, öfkeli, hayvani seks. Bir orospuyu beceren vahşi bir efendi gibi."

Bana ait olması gereken acı dolu bir çığlık odada yankılanıyor ama Will'e doğru baktığımda sandalyesinde kıpırdanıyor ve kıvranıyor.

Onu bu kadar çaresiz görmek bir şekilde gerçekliğimi keskin bir şekilde ortaya koyuyor. Böyle bir şeye katlanmayı reddetmekle kalmayıp, onu da bunu izlemeye zorlamayacağım. "Sen Remus çocuğunu bir bakirenin doğurmasını istedi."

"Evet, bu doğru. Ve sanırım başka bir yere bakması gerekecek, çünkü sen kesinlikle bakire değilsin."

"Sana söyledim. Kızlığımız bozuldu--"

"Hayır, hayır. Sanırım hikayeyi yanlış anladın, Dove. Will senin kirazını alanın kendisi olduğunu iddia ediyor."

Hayır. Bakışlarımı bana bakmayan Will'e yöneltiyorum. "Yalan söylüyor."

"Yalan söyleyerek ne kazanıyor? Şu zavallı çocuğa bak. Dürüstlüğü için ona hiçbir ayrıcalık tanınmadı." Silahı tekrar mekanizmaya doğru salladı. "Bankın üzerine. Şimdi."

"Kardeşinizin bunu onaylayacağından çok şüpheliyim."

"Remus burada değil. Önümüzdeki birkaç gün Legion'la bazı işleri var. Eminim değerli küçük bakire kızının tamir edilemeyecek şekilde mahvolduğunu görünce üzülecektir. Ama bunu atlatacaktır. Her zaman atlatır. Şimdi, Remus'a sevgili kızını yanlışlıkla dart tabancasıyla vurduğumu söylemeye karar vermeden önce bankın üzerine çık. Bu arada, bu çok daha az hoş olurdu. Titus bunu doğrulayabilir."

"Neden? Seni bu kadar kızdıracak ne yaptım?"

"Sana kızgın olduğumu düşündüren ne? Bunun kıskançlık olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır, hayır. Bunu yapıyorum çünkü bundan gerçekten zevk alıyorum." Silahı Will'e doğru savuruyor, tetiğı çekerken bakma zahmetine girmiyor ve ilk ok duvara saplanıyor, çarpma sesi kaslarını titretiyor. "Bankın üzerine çık," diyor, gelişigüzel bir dart daha doldurarak. "Bu sefer o kadar şanslı olmayabilir."

Sinirlerim gerilmiş bir halde, isteksizce kendimi deri yastıklı desteklerden birine bırakıyorum ve üzerine oturduğumda kafam karışıyor.

"Hayır. Bu göbeğinin altına giriyor. Dört ayak üzerine kalk."

Karnımı yastıklı koltuğa dayadığımda, mekanizmanın uzunluğuna bakılırsa ikinci pervanenin çenemi dayamak için olduğu anlaşıyor. Yerime oturduğum anda Agatha deri kemeri sırtımdan, ikincisini de boynumun arkasından geçiriyor. Düzenegın ayak kısmındaki iki halka da bileklerimi sabitliyor.

"Buna üreme tezgahı deniyor. Dredge'den önce köpek yetiştiricilerinin kullandıklarından esinlenilmiştir. Dişiyi sabit tutmak için. Amcam köpeklerimiz için kullanırdı. Saf ırklara takıntılıydı. Başka bir şey kabul edilemezdi. Bir keresinde bütün bir yavru köpeğı öldürmüştü." Parmağını gezdirdiğı yerde omurgamda bir gıdıklanma izi beliriyor. "Bazen üremelerini izlememe izin verirdi. Dişinin orada öylece durması beni büyölüyordu. Seçimleri sıyrılmıştı. Bana çok güçlü görünürdü."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Remus durmadan senden bahsediyor. Saflığından. İffetinden. Bu beni hasta ediyor."

"Beni dinle. Remus'la hiçbir şey yapmak istemiyorum. Sana söz veriyorum." "Yine kıskançlık. Sence bu kıskançlık mı, sürtük?"

"Nedir o zaman?"

"Saf eğlence." Silahı Titus'a doğru kaldırdı. "Buna başlamadan önce, Will'in vücudundaki her kemiğı kırmanı istiyorum. Boynunu en sona bırak."

"Hayır! Lütfen!" Sanki kaçma şansım varmış gibi bağların içinde kıvranıyorum ve Titus'u aramak için boynumu büküyorum. "Lütfen, yapma!"

"Onu pek umursamayan biri için çok fazla gürültü yapıyorsun."

Alfa henüz hareket etmedi.

"Lütfen! Ona zarar verme, Titus. Lütfen."

"Sana bir emir verdim." Agatha silahı Titus'a doğru kaldırır. "Sana söylediğimi yap."

"Yeter!" Jarvis Agatha'ya doğru hamle yapar ve göz açıp kapayıncaya kadar Titus adamın göğsüne bir darbe indirerek onu yere serer. Adamın kalbi muhtemelen Titus'un yumruğu temas ettiği anda durmuştu.

Agatha gözlerini kocaman açarak kıkırdar ve bakışları Jarvis'ten Titus'a kayar. "Şimdi Will. Kır kemiklerini."

Bir kez daha, Titus hareket etmiyor.

Soğuk çelik, silahı kafama dayadığı şakağıma çarpıyor ve işte o zaman Alfa'nın kasları nihayet sıkı yumruklar halinde esniyor. "Bir insan okla vurulduğunda ne olduğunu sana hatırlatmama gerek yok. Değil mi Titus?" Bir uzun duraklama daha ve Agatha başımın üstünü okşuyor. "Ne kadar dayanacağını merak ediyorum. Bir dakika mı? Doksan saniye mi?"

Titus bir makine gibi harekete geçiyor ve odanın öbür ucundan Will'e doğru adım atıyor. Arkadaşımın önünde durup, kendisinden çok daha küçük olan askerin üzerinde yükselişini izlerken göğsümden çığlıklar yükseliyor. Will'in çığlıkları benimkilerin üzerinde yankılanıyor ve bir anda sessizliğe gömülüyorlar. Alfa uzaklaşıp Will'in sandalyeye yığıldığını gösteriyor.

İçimden kopan çığlık insanlık dışı ve hırıltılı, sefalet ve acıyla dolup taşıyor. Soğuk, uyuşturan şok bir dalga gibi üzerime çöküyor ve beni altına çekiyor. Gözyaşları yüzünü bulanıklaştırıyor ve başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

Agatha silahını indirir ve inler. "Titus, bazen sinir bozucu olmanın ötesine geçiyorsun. Bana karşı geldiğin için seni cezalandırmalıyım." Öfkeli bir hışımla komodinden bardağını alır ve bir yudum içer. "Ama sanırım en önemli görevi yerine getirdin. Onun yerine, bu dişiyi almana izin vererek seni ödüllendireceğim." Ona doğru ilerliyor ama aynı zamanda mesafesini koruyarak silahı önünde tutuyor. "O senin. Onu mahvet. Ondan hoşlandığını biliyorum, işte sana fırsat."

Dikkatimi tekrar Will'e veriyorum. Arkadaşıma.

Buraya peşimden gelen tek kişi. Beni bulmak için hayatını riske atan. Sanki hiç var olmamış gibi soğukkanlı ve dikkatsizce öldürüldü.

Bir canavar tarafından. Muhtemelen beni bir hayvan gibi parçalamak için sabırsızlanan kalpsiz bir piç.

Vücudum beni destekleyen direklere karşı titrerken, ona bakacak gücü kendimde bulamıyorum. Bu aşağılık, iğrenç yaratık, benim adıma savaştığı mutasyondan daha az iğrenç değil.

"Devam et, Titus. O senin. Onu şiddetle al. Bir vahşi gibi becer onu."

Geçen her saniye, burası ve başka bir yer arasındaki yere daha da kayıyorum. Kafamın içinde bana dokunamayacakları bir boşluğa.

"Eğer onu istemiyorsan, amcamın onu alacağından eminim. Ne dersin? Onun üzerinde hak iddia edecek misin, yoksa onu almasına izin mi vereceksin?"

Bir an daha geçiyor ve Titus bana doğru geliyor.

Bağlara karşı kıpırdanarak başımı sallıyorum ve beni bağlayan kemerlerden kurtulmak için sertçe çekiştiriyorum.

Titus arkamda kayboluyor. Kıyafetlerinin hışırtısı niyetini belli ediyor.

"Ah Thalia. Seni zavallı, farkında olmayan küçük şey." Agatha'nın sesindeki eğlence, içimdeki paniği daha da körüklüyor. "Bu canavarlığı içine sokmasını izlemek için sabırsızlanıyorum."

"Hayır! Yapma! Yapma bunu!"

Bana tecavüz etmesini beklerken, ılık bir sıvı kıyafetlerimi doyuruyor. Güçlü amonyak kokusu bana bunun sidik olduğunu söylüyor. Piç herif üzerime işedi.

Agatha'nın kıkırdamalarının sefil sesleri gözlerimi kapatmama neden olurken, Titus üzerimde rahatlamayı bitiriyor ve odadan çıkarken arkasını yakalamak için tam zamanında açıyorum.

"Bu çok kötü oldu. Ne kadar acı verici olursa olsun, Titus'un amcamdan çok daha az korkutucu bir efendi olacağına eminim Hendrick!" Bağırışının sesi omurgamdan aşağı kayıyor ve kendi kanıyla öğürmesini dinlemekten daha çok istediğim bir şey yok. "Hendrick, buraya gel lütfen!"

Gardiyanlardan biri, göğsünde bir silahla odaya girer. "Lütfen Thalia'ya hücreye kadar eşlik edin. İlk hücreye."

"Hanımefendi?"

"Beni duyduunuz. Eminim mutlu küçük Rager'ımız yeniden bir şeyler üretmeye hazırdır."

CHAPTER 20

Mİki gardiyan kollarımdan sıkıca tutup beni tek kişilik hürelere doğru sürüklerken çığlıklar koridorda yankılanıyor. Kuş katili olduğunu anladığım bir başka gardiyan bana yol gösteriyor.

"Burada neler oluyor? Ne yapıyorsunuz?" Tom ayağı kalkar kalkmaz baş gardiyan onu geriye iter ve yaşlı gardiyanın geriye doğru devrilmesine neden olur. "Ne yapıyorsunuz siz? İndirin onu!"

Ellerinde kıvranarak ve çığlık atarak kurtulmaya çalışıyorum ama nafile, önümüzdeki gardiyan Rager'ın tutulduğu hücreyi açıyor. Panik ciğerlerimi sıkıyor, göğsümdeki havayı kovuyor ve sırtıma vurulan sert bir itişle öne doğru tökezleyip dizlerimin üzerine düşüyorum. Beton derimi sıyrıyor ve kapı çarparak kapanırken kapıya doğru koşarak dönüyorum.

"Hayır! Hayır! ıkarın beni buradan! Lütfen! Sana yalvarıyorum!"

Arkamdan gelen klik sesleri ve hırıltılar dişlerimi kenetliyor ve boynum o kadar sert ki arkamda bir yerlerde olduğunu bildiğim Rager'a bakmak için zorlukla dönebiliyorum. Onu ürkütmemek için yavaş hareketlerle arkamı dönüyorum, sırtımı duvara yaslıyorum ve bir figürün gölgesiyle karşılaşıyorum. Mağaradaki gecenin anıları kafamın içinde oynasıyor. Rager'ın üzerime atladığı gece.

"Tom! Tom! Tom! Tom! Lütfen çıkar beni! Lütfen!" Cevap yok.

Bekçi kapıda görünmüyor. Bu sefer kimse beni kurtarmayacak.

Bu şeyin bana tecavüz edeceği ya da beni canlı canlı yiyeceği ana kadar geçen saniyeleri zihnimden sayarken vücudumdaki her hücre titriyor. Bazen eti kemiğe kadar yediklerini duymuştum.

Sonra da kemikleri cilalayın. "Lütfen!"

Rager bana doğru hamle yaptı ve ben bir çığlık attım.

Benden birkaç adım ötede durdu ve havayı kokladı. Hırlıyor ve dişlerini bana doğru şaklatıyor, yıkık dudağı seğiriyor. Bir tıslamayla tekrar sıcıyor ama bana yaklaşımadan duruyor ve hızla geri kaçıyor.

Sanki... *benden...* korkuyormuş gibi mi?

Bir yudum yutkunarak, neden hâlâ bana saldırmadığını anlamaya çalışırken gözlerimi o şeyden ayırmıyorum. Ne de olsa mağaradaki tereddüt etmemişti.

Çenesini tekrar kapatıyor ve hırlıyor, ama bana doğru bir adım attığında tekrar tıslıyor ve geri çekiliyor.

"Benden uzak dur!" Bağırıyorum ve Rager irkilerek gölgelerin içine doğru geri çekiliyor. "Git! Uzaklaş!"

Koridordan gelen küçük bir ışık dışında oda neredeyse boş görünüyor. Birkaç dakika daha geçmesine rağmen hâlâ saldırmaya çalışmadı.

Yorgunluktan halsiz düşmüş bir halde, tüm bunların ağırlığı omuzlarıma baskı yaparken sonunda yıkılıyorum ve duvardan aşağı kayıyorum. Arkam betona çarpar çarpmaz, yanımda yerde bir şey fark ediyorum.

Bir kemik.

İnsan olup olmadığını bilemiyorum ama onu kendimden uzağa fırlatıyorum.

Rager bir hırıltıyla gölgelerden dışarı fırlıyor ve onu tekrar gördüğümde nefesim kesiliyor.

Odanın ortasındaki kemiği toplar ve bir kez daha gölgelere çekilir.

Dizlerimi sıkıca çekerek duvara yaslanıyorum ve canavarın beni tekrar ele geçirecek kadar cesaretlenmesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum. Ölü bir uykunun ortasında uyandığımda onu benimle ziyafet çekerken mi bulacağım? Ya da daha kötüsü?

T Hırıltı sesleri beni karanlıktan uyandırıyor ve gözlerimi açtığımda dünyanın, yattığım yerden yan yatmış olduğunu görüyorum. Beton. Anılar süzülür. *Agatha. Will. Titus. Rager'in hücrelerine sürüklenmek.*

Sarsılarak nefes alıyorum. Uykuya daldığımı bile hatırlamıyorum.

Rager'dan bir iz var mı diye odayı tarıyorum ve karşımdaki gölgelerin arasında yarı girip yarı çıkan parçalanmış bir ceset buluyorum. Parmak uçlarının çıplak ayaklarının üzerinde sallanması canavarın çömelmiş beni izlediğini gösteriyor. Belki de bütün gece beni izledi. Kendime bakıyorum, herhangi bir ısırik ya da ihlal izi arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Köşesinden ayrıldığına dair bir iz yok.

Titrek bir nefes vererek gözlerimdeki uykuyu siliyorum ve omuzlarımı yuvarlayarak dikkatimi odaklamaya çalışıyorum ama düşüncelerim Will'e ve Titus'un boynunu kırmasından sonraki üzücü sessizliğe kayıyor. Gözyaşlarım yeniden gözlerimi buğulandırırken, sessiz bir yemin ediyorum.

Eğer hayatta kalırsam, bu hücreden canlı çıkarsam, Titus'u kendim öldüreceğim. Bedeli ne olursa olsun.

CHAPTER 21

T Fısıltı sesleri dikkatimi Rager'ın çömelmiş halde kalışını izlediğim yerden alıyor. Saatler geçmiş olmalı, hiçbir fikrim yok. Bu odada ışık hiç değişmiyor. Asla bir belirti vermiyor dakika, saat ya da gün.

Kapının küçük penceresinden Tom'un bana bakan gözlerini seçebiliyorum.

"Hala orada mısın, Thalia?"

İçimde acelecilik atıyor, bir rahatlama duygusu üzerime çöküyor. "Evet, hâlâ buradayım!" Gözlerimi canavardan ayırmadan ayağa kalkıyorum ve duvardan kapıya doğru kayıyorum. "Lütfen, beni buradan çıkar Tom."

"Anahtarlarımı aldılar. Lanet kapıyı açamıyorum. Ama ben ... Agatha'yı almaya gidiyorum."

"Hayır!" Saklanan Rager'ı kışkırtmamaya dikkat ederek yaklaşıyorum. "Beni buraya tıkan o!"

"O şey sana dokunmadı mı? Sana hiç zarar vermedi mi?"

"Hayır. Nedense odanın diğer tarafında kalıyor. Hiç mantıklı değil."

"Biraz daha dayan, tamam mı? Seni oradan çıkarmak için ne yapabileceğime bakacağım."

"Lütfen acele edin. Daha ne kadar mesafesini koruyacağını bilmiyorum." "Sıkı dur. Elimden gelen her şeyi yapacağım."

Tom'un beni bu hücreye tıkan gardiyanlarla birlikte dönmesi için bir saatin geçmesi gerekiyor.

N Kaşlarımı çatarak küçük pencereden yüzlerinin bana baktığı yere bakıyorum.

"Gördünüz mü?" Tom onların meraklı bakışlarının ötesinde bir yerden sesleniyor. "O *Seçilmiş*. O yaşıyor! Remus döndüğünde hepinizin canına okuyacak!"

"Agatha onu oraya koymamızı istedi."

"Agatha'yı getir o zaman! Ona bu kızın merhamete layık olduğunu gösterin!"

"Hayır. Eğer gerçekten *Seçilmişse*, Remus dönene kadar bekleyebilir. Eğer onu serbest bırakmaya karar verirse, öyle olsun. Biz sadece emirleri uyguluyoruz."

"Eğer bu kız her ne sebeple olursa olsun ölürse, bunun sorumlusu siz olacaksınız."

Muhafızlar pencereden uzaklaşıyor ve ben de onların geri çekilmesiyle birlikte midem bulanarak öne atılıyorum.

"Tom. Tom, bekle. Beni burada bırakmalarına izin verme! Lütfen!"

Tekrar görünür, gözleri sert ve kararlıdır. "Şimdiye kadar sana dokunmadı ve sanırım dokunmayacak da. Sadece otur ve sessiz ol. Denemeye devam edeceğim, ama bu gürültüye devam edersen o şeyi kızdıracaksın."

"Tamam. Burada kalacağım. Sadece... lütfen pes etme, tamam mı? Lütfen." "Söz veriyorum vazgeçmeyeceğim."

T Zaman sonsuzluk gibi gelen bir zaman aralığında akıp gidiyor ve midem açlıktan gurulduyor. Lisbeth penceremin önünden geçiyor ve ben onun sesini duyabiliyorum.

Tepsiyi Titus'un hücreğine kaydırıyorum. Et ve ekmek kokusu, kusmamak için kendimi zor tutmama neden oluyor. Açlık beni zayıflatacak ve bu şey kalkıp saldırmaya karar verirse, o zaman ne yapacağımdan emin değilim.

Kapının tıklanması ve ayak seslerinin kesilmesiyle gözyaşlarımı yutuyorum.

"Bunu neden yaptın?" Kendi sesim hücrenin içinde yankılanıyor ve sadece Ragers'ın dişlerinin tıkırtısı cevap veriyor. "Titus? Sana soruyorum. Onu neden öldürdün?"

Cevap vermiyor.

Rager daha da tedirginleşiyor, tıslıyor ve dişlerini sıkıyor. "Onu neden

öldürdün!" Sesim duvarda yankılanıyor ve
Öne doğru, boğazımın arkasında kalan cızırtılı bir yanmayla öksürüyorum.

Rager gölgesinden dışarı bakıyor, hırlıyor ve tıklıyor. Ve Titus hala cevap vermiyor.

CHAPTER 22

MZaman geçiyor. Belki bir gün daha, eğer beton üzerinde yatmaktan dolayı vücudumda bir ağrı varsa. Sanki boğazıma bir çorap tıkanmış gibi hissediyorum, kuru pamuk hissi orada bir yumru gibi her yutkunuşumda. Odanın öbür ucundan gelen hırıltı, kafamdaki bitmek bilmeyen parazitin altında alçak, uğultulu bir beyaz gürültü.

Kapı tıkırdayarak açılır ve Remus, elinde bir tür sopa tutan bir muhafızın arkasında siper alarak açıklıkta durur. "Bu doğru." Sesindeki şaşkınlık havası beni hem hastalık hem de mutlak bir rahatlamayla dolduruyor. "Onu buradan çıkarın. Onu hemen temizleyin ve besleyin."

Elinde sopa olan gardiyanın arkasından iki gardiyan gelirken hırıltılar şiddetleniyor. Kollarını benimkinin altına bağlıyorlar ve beni hücreden dışarı sürüklerken beton ayak parmaklarımın ucuna sürtünüyor. Ben oradan kurtulduktan sonra Rager elinde sopa olana doğru hamle yapıyor ve ilk darbede tıslayarak ona doğru savruluyor. Gardiyan kaçamadan Remus kapıyı çarparak kapatıyor ve gardiyanın kaçamaması için kilitliyor.

"Hey! Hey, bekle!"

Hırıltılar daha da yükseliyor ve yırtılan et sesleri, bunun ben de olabileceğimi hatırlatan üzücü bir şekilde omurgama çarparken, Remus başını merakla eğmiş üzerimde duruyor.

"Yani aç olmadığı için değil." Kaşlarını çatarak elini burnunun önünde sallıyor ve avucunun içine kusuyor. "Yüce Tanrım, sidik gibi kokuyorsun. Seni temizleyelim, sonra seninle konuşacak çok şeyimiz var."

Lisbeth'in kız kardeşi Aiyana, son yarım saat içinde soğumuş olan küvete bir kova kaynar su dökerken, takım t e p e m d e dönüyor. Dizlerimi göğsüme doğru çekerek

S oturuyorum, düşüncelerim Will'in ve düğümlü çarşafıara artık tek başıma tırmanmak zorunda kalacağım. Nehirde, her kıyıyı çevreleyen ormanda gizlenmiş olabilecek yaratıklarla birlikte tek başıma ilerlemem gerekecek. Yine de buradan ayrılmak için bu riski göze alıyorum. Orada karşılaşacağım her şey Remus ve Agatha'nın aklındakinden çok daha iyi olacaktır.

"Sana izin verdim mi! Sana yetki verdim mi!" Yan odada Remus, son yirmi dakikadır yaptığı gibi Agatha'ya bağılıyor. "Sana söyledim, değil mi? O Seçilmiş. Benim çocuğumu doğuracak!"

"O bakire değil, Remus! Sana askerle yattığını söyledi mi?"

Bu noktada ona söylemiş olması umurumda bile değil. Hiçbir şey umurumda değil. "Benim bebeğim olduğu sürece tüm müfrezeyi sikebilirdi. taşır."

"Onu bir gece daha o hücrede tutmalıydınız. Eminim amcamız sabaha kadar onu paramparça ederdi. O zaman onun sandığınız kadar özel olmadığını görürdünüz."

"Kıskanıyorsun. Hepsi bu. Kıskançlık. Kör, cahil kıskançlık!"

Alnımı dizlerimin üstünde kavuşturduğum kollarıma yaslıyorum. Annem bu soğuk, hissiz duruma travma sonrası stres derdi. Bana babamın genç bir askerken, bir baskından sonra bu durumdan muzdarip olduğunu söylemişti. Görünüşe göre gördüğü her neyse, onu gecenin bir yarısı uyandıran bitmek bilmeyen kabuslarla baş başa bırakmaya yetmişti. Bir keresinde, on yaşındayken, ona bakmak için gizlice yatak odalarına girmiştım, çünkü gerçekten evde olduğuna inanmadığım zamanlar olmuştu. Daha gözleri açılmadan eli boğazımdaydı ve tamamen uyanması ve nefes alamadığımı fark etmesi birkaç dakika sürdü. Ondan sonra bir daha asla odalarına gizlice girmedim.

"Senin için bir hediye var," diye fısıldıyor Aiyana, yan odadan gelen ve artık rahatsız edici bir arka plan gürültüsüne dönüşen bağırışların arasından. "Yastığının altında. Tom'dan."

Başımı yana çeviriyorum, hem şaşırmış hem de kafam karışmış bir halde. "Ne oldu?"

"İşinize yarayabilecek bir şey." Kolumu kavıyor ve elinin her tarafındaki yara izlerini fark ediyorum, bir parmağının ucu kesilmiş gibi güdük kalmış. Buradaki herkes bu ikisinin tacizlerine maruz kalmış gibi görünüyor.

Yapmacık bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

"Peki sen ne yapacaksın Remus, bu gece onu becerecek misin?" Agatha'nın sesine bir hüznün yapışıyor ve bunun gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu anlayamıyorum. "O doğurgan değil. "Doğurgan değil.

kontrol et, böylece sadece sen onunla yatmış olacaksın!"

Bunu uzun bir sessizlik izliyor ve yanıtını dikkatle dinliyorum, ama kapıdan gelen alçak mırıltılar ona ne söylediğini anlamamı imkânsız kılıyor. Yine de yumuşak inlemeler barıştıklarını gösteriyor. Odama dönüp yastığın altında ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum, banyomu bitirip giyiniyorum.

Odadan çıktığımda Remus kapının diğer tarafında yüzünde beklenti dolu bir gülümsemeyle bekliyor. Agatha görünürlerde yok.

Kaşlarımı çattığımda başını salladı. "Lütfen. Sırtını göreyim."

Kaşlarım çatılıyor ve arkamı dönüp Aiyana'nın verdiği yeni temizlenmiş gömleği kaldırıyorum. Yaralarımın acısı geçti ama tenimde birkaç iz kaldığını biliyorum.

Soğuk, ince parmak uçları sırtımda geziniyor ve temas ettiklerinde irkiliyorum. "Bu kadar saf ve mükemmel bir şeyin üzerindeki kusur çok güzel."

"Remus, ben saf değilim, ne de--"

"Shhhh. Lütfen." Elini kolumdan aşağı kaydırarak deforme olmuş parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve beni beyaz bir önlüğün serili olduğu yatağa doğru yönlendiriyor. Burada böylesine abartılı giysileri bozulmadan nereden buldukları bile bir muamma, her şey ölümüne yeniden kullanılmış. Bu bana annemin evimizin bodrumunda sakladığı gelinliği hatırlatıyor. "Bunu birlikte geçirdiğimiz ilk gece için almıştım."

"Aslında çok yorgunum. O hücrede çok fazla uyumadım, hatta hiç uyumadım."

"Bu gece olmayacak. Agatha'ya sen doğurgan olana kadar bekleyeceğime söz verdim. Ama senden istediğim başka bir şey daha var." Avuçlarının yaralarımın üzerinde hastalıklı ve sahiplenici bir şekilde kaydığını hissedince dudakımı büküyorum. "Sabahın ilk ışıklarıyla Titus'la yola çıkıyorum. Üç günlüğüne gideceğiz. Eğer seni şimdi kırbaçlarsam, döndüğümde bunu tekrar yapma zevkine erişirim."

Bu ricanın içimde bir korku ürpertisi yaratması gerekirdi ama zihnim düşüncelerle dolu. Birincisi, üç gün sonra döndüğünde burada olmaya hiç niyetim yok. İkincisi, Agatha'nın beni Rager'la birlikte hücreye geri atmaya karar vermesi durumunda ipi nereye bağlayıp kaçacağımı bulmam gerekiyor. Üçüncüsü, tüm bunlardan önce Titus'u öldürmenin bir yolunu bulmalıyım.

O zehirli dartları ele geçirmeliyim.

CHAPTER 23

P Remus merhemi yeni yaralarımın üzerine sürerken yatağın kenarına oturmuş, dudağımın içini ısıırıyorum. Elbette silah görünürde yoktu. Onu bırakacak kadar aptal olduklarını düşünmemiştim.

açıkta duruyor. Ancak dartlardan biri hâlâ karşımdaki şifonyerin üzerinde duruyor. Muhtemelen onu öldürmeye yetecek kadar değil ama zayıflatmaya, hatta felç etmeye yetecek kadar.

"Olduğun yerde kal," diyor yataktan kalkarken. "Örtülmesi gerekebilecek bir yaranız var."

Banyoya doğru ilerlerken ses tonundaki gururlu hava sinirlerimi bozuyor. O bana arkasını dönmüşken, parmak uçlarımda odanın diğer tarafına geçip dartı aldım, sırtımdaki yaralar hızlı hareketten neredeyse çığlık atıyordu. Lavaboya ulaştığında, dartı cebime soktum, kendime saplamamaya dikkat ettim ve bana doğru gönderdiği hızlı gülümsemeyi yakalamak için yatağa geri döndüm, açtığı ecza dolabı kapağının arkasında kaybolan bir gülümseme.

İğne.

"Bugün çok daha sessizdin. Neden böyle?"

"Bugün biraz yorgun olduğumu söylemiştim," diye yalan söylüyorum.

"Seni düzgün bir şekilde tedavi ettikten sonra güneş doğana kadar uyuyabilirsin." Yatağa dönerken dişleriyle rulodan bir parça gazlı bez yırtar. "Ayağının üstünde uyumak zorunda kalacaksın--" Adımlarının ortasında duraksıyor, bir an düşünceli görünüyor. Bu davranış o kadar tuhaf ki, tüylerim diken diken oluyor. Hiçbir şey söylemeden ya da açıklama yapmadan devam ediyor ve arkamdaki yatağa uzanıyor. "Merhem gazlı bezi yerinde tutacaktır ama yüzüstü yatman gerekecek. Bunu yapabilir misin?"

Yüzümü buruşturarak, yaramın üzerine küçük bir gazlı bez parçası koymasına izin vermek için öne doğru eğildim. "Evet, tabii ki."

"Güzel. Döndüğümde bunların düzgün bir şekilde iyileşmesini istiyorum."

Tabii ki öyle. Remus, başkalarının acılarını toplamak için tasarlanmış boş bir kap. Asla doldurulamayacak bir boşluk. "Bu seni hiç sıkıyor mu?" Rager'ın hücreesindeki beton zemin yüzünden kaval kemiğimden oluşan bir çizdiği karıştırarak soruyorum.

"Ne?"

"Başkalarına acı çektirmek mi?"

"Hayır. Olacağı günden korkuyorum." Dirseklerimi hafifçe dürttü ve yataktan kalkmama yardım etti. "Hücrene dönmekte özgürsün."

O yöne doğru adım atarken, kolumu sıkıca kavrayan biri beni yerimde tutuyor ve önce oraya, sonra da ona bakıyorum.

"Önce bana ait olanı geri verebilirsin." Avucunu uzatıp parmaklarını oynatıyor.

Panik ensemden aşağıya doğru iniyor, yutkunduğumda boğazım daralıyor ve kalınlaşıyor. "Ben Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Ben aptal değilim, kızım." Parmaklarını tekrar oynatarak kolumu daha sıkı kavıyor. "Cebindeki dartı ver."

Beni görmedi. Onu aldığımı görmediğini biliyorum.

"Onu bilerek dışarıda bıraktın." Dartı almak için cebime uzanıyorum, beni bıçaklamaya karar verirse diye ona vermekten çekiniyorum.

"Cesaretin olduğunu düşünmemiştim. Yanılmışım." Dartı havaya kaldırıp ucunu inceliyor. "Eğer kazara kendini bıçaklasaydın, zehir seni saniyeler içinde öldürürdü. Ama onu aldığında bunu bildiğinden eminim."

Ona cevap vermiyorum, tüm vücudum beni bunun için nasıl cezalandıracağını savunmak için kaskatı kesilmiş durumda.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet. Kasıtlı olarak bıraktım." Kolumu kavrayan eli bırakıyor ve ben daha tepki veremedim, yüzüme inen sert bir çatırtı beni bir adım geriye savurmadan önce, çevremdeki tek uyarı bir parıltı oluyor.

Acı burun deliklerimden yukarı fırlıyor, gözlerimin kenarlarını yakıyor ve dişlerimi gıcırdatarak ona bakıyorum, kendime akıllıca bir şey söyleme cesareti veriyorum.

Gözleri de aynı şeyi istiyor gibi.

Bu gece beni hücreme kilitlemesi riskini göze alamam.

Yüzüne tükürme isteğimi bastırarak, "Özür dilerim," diye homurdandım.

"Bunu kiminle yapmayı planlıyordun, hmmm? Benimle mi? Kız kardeşimle mi?"

Ona Titus olduğunu söylemek onu kızdırabilirdi. "Lindsay. Acısına son vermek için."

Yüzümü avuçlamak için uzandığında, başka bir sert şaplak bekleyerek irkiliyorum. Onun yerine başparmağıyla yanağımdaki morluğun üzerine vuruyor. "Çok merhametlisin. Çok dindarsın. Ne yazık ki, bu en merhametli yol değil. Ama korkma, çocuk doğduğunda artık acı çekmek zorunda kalmayacak."

Hasta piçler.

"Şimdi odana git."

Sırtımda acı dolu alevlerle odadan çıkıyorum ve yatağa doğru koşarak alt kata iniyorum. Yastığı kaldırıncı, kalçama saplamadığım sürece pantolonumun içine sokabileceğim kadar küçük bir bıçak çıkıyor. Tom'un bunu Agatha'nın beni Rager hücreğine geri atmaya karar vermesi ihtimaline karşı kendini savunabilmem için bıraktığından hiç şüphem yok. Remus gittikten sonra misilleme olarak ne yapabileceğini düşünmekten korkuyorum. Ne kadar çarpık olursa olsun, o daha az kötü gibi görünüyor.

Ancak bu kadar küçük bir bıçak, canavar Titus'a karşı pek bir şey yapamaz, bu da beni Will'in intikamını almak için kalmak ya da bir psikopat tarafından hamile bırakılmamak için kaçmak arasında bırakıyor.

Özgürlük fırsatını kaybetme riskini göze alamam. Buranın ötesinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa bile, en azından özgür olacağım. Ve Will beni anlayacaktır. Aslında, beni izlediğine ve buradan kurtulmamı umduğuna inanıyorum. En azından birimiz gitmeli.

Hücreden çıkıyorum ve sessizce ön girişe doğru ilerliyorum. Çevre çitinde sadece iki gardiyan yürüyor.

Tuhaf.

Bıçağı yanıma sıkıştırarak girişten gizlice çıkıyorum, gözlerim önümde ve arkamda olabilecek diğer muhafızları tarıyor. Bütün sinirlerim tetikte, gerekirse kaçmak için işaret bekliyorum. Sırtımdaki yaralar, bunun muhtemelen dayanılmaz bir kaçış olacağını hatırlatıyor ama Remus gün ağarırken yola çıkacağı için, Agatha aniden çılgına döner ve bu sefer işimi bitirmeye karar verirse, Rager kafesinde birkaç gün daha geçirme riskini göze almak istemiyorum.

Muhafızlar bana doğru bir bakış bile atmadan volta atmaya ve sohbet etmeye devam ediyorlar. Tom'un bana o atlayıştan sağ çıkma olasılığı hakkında söylediklerine bakılırsa, buradan kaçan biri için endişelenmeleri için bir neden yok.

Ama umurumda değil.

Lindsay ile aynı kaderi yařamaktansa boęulmayı tercih ederim. Ve maęarada Gwen'e olanları dūřunūnce, hayatta kalması beni řařırttı.

Binanın kōřesine ulaştığımda, çarşaf ipini bıraktığım çalılıkların arkasına eğilmeden ōnce hızlıca bir tarama daha yapıyorum.

Orada olmayan çarşaf ipi.

Dizlerimin ūzerine ōkūp çalı dallarının altında o lanet řeyi arıyorum.

"Bir şey mi arıyorsun, Dove?"

Korku kristalleri omurgama tırmanıyor ve beni olduęum yerde donduruyor. Yavaşça dōndūęimde Remus'un arkamda durduęunu ve aradıęım řeyi elinde tuttuęunu gōrūyorum.

"Zekisin sen. arřafları dūřünmemiřtim bile."

Ayaęa kalktıęımda, Tom'un suçunu itiraf eden piřman bir ifadeyle bana baktıęını gōrūyorum; arkasında da Titus var. Remus'un aklında ne olduęunu hayal etmeye çalıřırken gōęsūm cięerlerimi sıkıyor. Beni uçurumun kenarından ařaęı mı atacaklar? Titus eęlence olsun diye tūm muhafızların ōnūnde bana tecavūz mū edecek?

enesinin kibirli ucuna bakılırsa, Remus bu gergin dūřūncemin her saniyesinden hořlanıyor. "Seninle konuřabileceęimiz bir yere ık."

Her ne kadar ona cehenneme gitmesini sōylemek istesem de, artık meydan okumanın sonuçlarını çok iyi biliyorum, bu yūzden saklandığım yerden çıkıp açık havaya ıkıyorum. Açık sudan gelen esinti saçlarımı karıştırıyor ve ōncekinden yaklaşık on derece daha serin hissettiriyor.

Remus kendini beęenmiř bir sırtıřla Tom'a doęru dōner. "Dūrūstlūęūn için seni takdir etmeliyim. Ne kadar *isteksiz* olursan ol."

Remus'un muhtemelen parmaklarını eritmek gibi korkunç bir řeyle tehdit ettięinden hiç řūphem yok, bu yūzden gardıyanı tamamen suçlayamam.

Titus'a hızlıca bařını sallayan Remus tekrar bana doęru dōndū.

"Hayır!" Öne doğru hamle yapıyorum ve ben onu durduramadan Titus yaşlı adamın kafasını tutuyor, boynunu kuru bir dalı ikiye ayırır gibi zahmetsizce kırıyor.

Remus bana doğru adım attığında, bıçağı yanımdan çekerek bir adım geri çekiliyorum. Gōzlerinde parlayan heyecan mideme korku salıyor. "Ve işte bana bahsettiğin bıçak."

Bakiřlarım Titus'a kayıyor, tūm bu konuřma boyunca yūzūndeki sert ifade bir kez bile deęiřmemiř. Piç herif muhtemelen Remus'a

Bıçağımı ve kaçış planımı, her nasılsa öğrenmiş olabilirdi. Atışı yapabileceğimi düşünseydim, bıçağımı gözbebeklerinden birine doğru fırlatırdım.

"Küçük güvercinimizi etkisiz hale getirme nezaketini gösterir misin, Titus?"

Komut verildiği anda Titus bir robot gibi harekete geçer.

Kendimi ondan uzaklaştırıp uçurumun kenarına doğru geri çekiliyorum, bıçağı uzanmış halde tutuyorum. "Bana yaklaşırsan, Tanrı yardımcım olsun, atlarım!"

Bir an duraksıyor, gözleri yakınlığımı ölçüyor gibi görünüyor, belki de blöfümü görmeyi umuyor. Alfa'nın benim ne kadar ciddi olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Remus'un aklındaki ceza ne olursa olsun, aşağıdaki kayalıklarda ölümü ne kadar çabuk seçeceğimi.

Elim kararsız, bıçağı onun üzerinde tutuyorum, bakışlarının bıçağı ve tekrar bana yönelişini yakalıyorum. Bir nefesten daha hızlı olmayan tek bir hareketle kolumu yakalıyor ve bıçak boğazımdayken sırtım göğsüne gelecek şekilde beni döndürüyor. Sırtımdaki yaralar protesto için alevleniyor, acı üzerime çöken soğuk, uyuşuk korkuya hızla karışıyor.

"Bırakın beni!" Ona karşı kıpırdanmak nafile. Devasa kolları çelik bir kafes gibi etrafımda kilitli.

"Ne yapıyorsun Titus? Bırak onu gitsin." Kaşlarını çatarken Remus'un sesine bir panik sızısı yapışıyor.

Toprak topuklarıma sürtünüyor. Canavar beni uçurumun kenarına doğru sürüklüyor. Bıçak boğazımda tehlikeli bir şekilde duruyor, fazla kararlı ve sağlam bir elle tutuluyor.

"Bırak beni," diyebiliyorum ve yutkundüğümde çeliğin keskin ve affetmez kenarını boğazımda hissedebiliyorum.

Muhafızlar Remus'a arkadan yaklaşır, hepsinin elinde Titus'a doğrultulmuş silahlar vardır.

Hava ciğerlerime girip çıkıyor, her nefes bir öncekinden daha ağır.

Remus dart tabancasını kaldırıyor. Eğer ateş ederse ve Titus geriye, uçuruma doğru tökezlerse, ben de onunla birlikte düşerim.

Sürünen bir felç derimin altında yılan gibi kıvrılıyor ve bir sonraki nefeste ayaklarım altımdan çekiliyor, bedenim Alfa'nın kollarına atılıyor. Remus'un göğsüne güçlü bir darbe indiriyor ve sarışını domino taşları gibi arkasındaki askerlerin üzerine deviriyor.

Uçurumun kenarına doğru koşmaya başlamadan önce tek söylediği "Bana tutun," oluyor.

"Hayır! Hayır, bekle!" Tırnaklarımı etine geçiriyorum ve uçurumdan atladığı anda midem boğazıma kadar yükseliyor. Etrafı saran karanlık tehlikeli düşüşü gizliyor ama rüzgârın vücudumu kırbaçladığını ve Alfa'nın kollarının sırtımı sıkarak oradaki kesiklere keskin bir acı gönderdiğini hissediyorum. Bağırsaklarıma kancalarını geçiren dehşet için sadece küçük bir dikkat dağıtıcı. Göğüslerim Titus'un göğsüne sıkıca bastırılmışken, bir çığlık kaburgalarımın içinde sıkışıp kalıyor, boğazımdaki basınç patlamanın eşiğinde.

Daha hızlı ve daha hızlı iniyoruz.

Sert bir yüzey ayaklarımın tabanına çarpıyor ve soğuk sıvı beni altına çekmeden sadece birkaç saniye önce nefesim kesiliyor.

Aşağı, aşağı, bir mermi gibi ateş ediyorum, suyu yarıyorum, bacaklarım uyuşmuş ve kalın.

Ateş ciğerlerimi yakıyor ve umutsuzca hava almak için etimi tırmalayıp beni çevreleyen sıvı duvara tırmanıyorum.

Hava almam lazım!

Hiçbir şey hareket etmiyor ya da yol vermiyor ve gözlerimi bulanık karanlıkta açıyorum, sadece üzücü bir siyahlık buluyorum, sanki uzay boşluğunda hiçbir bağ olmadan süzülüyormuşum gibi.

Huzur verici bir şey. Sakinleştirici.

Ölüm mü?

Teslim olmak için başımı arkaya yatırıyorum, gözlerim kapalı ve ağzımı açtığımda berrak hava ciğerlerime doluyor. Gözlerimi açtığımda ay ve ilk birkaç yıldız görünüyor. Yaşıyorum! Tanrı'ya şükür, yaşıyorum!

Tepemden gelen bağırış sesleri, suyun üzerinde tarama yapan ışıkları görmek için dönmeme neden oluyor, ama beni göremeyecek kadar uzaktalar. Görünüşe göre uçurumdan uzaklaşmışım.

"Bulun onları!" Remus sesleniyor, sesi çevredeki kayalarda yankılanıyor.

O zaman yalnız olduğumu fark ettim.

Uzaklardan gelen bağırış çağırış sesleri arasında, boğuşma ve öksürük sesleri duyuyorum ve Titus'un yüzeyin altına kaydığını görmek için tam zamanında dönüyorum.

Bırak onu.

Ters yönde yüzmeye başladım, vücudum sert bir şekilde yüzeyin altına çekilmeden önce en fazla iki kulaç atabildim. Kollarımı sallayarak tek bir nefes için suyu yarmayı başarıyorum ve bir başka çekiş beni suyun altına çekiyor. Çaresizce kaçmaya çalışırken Titus'un elini ayak bileğimden çekiyorum.

ve bir nefes daha almak için yüzüyorum. Bir yudum oksijen emiyorum ve aşağıdaki suyun derinliklerine bakıyorum, sadece altımda gittikçe alçalan devasa bir gölge yakalıyorum.

Aklım bana boğulmasına izin vermemi söylüyor.

Bunun yerine, bir nefes daha alıp yüzeyin altına dalıyorum ve körü körüne suları araştırıyorum. Sert bir şeye çarpıyorum ve kolumu onunkinin altından geçiriyorum. Suyun içinde bile kütesini yukarı çekmek kolay değil ama serin hava yüzüme çarptığında çenesini dirseğimin kıvrımına sıkıştırıp birkaç metre ötedeki kıyıya doğru yüzüyorum. Onun büyüklüğü kaslarımı yoruyor ve ayaklarım sığ kuma değdiğinde ciğerlerim nefes almak için hırıldıyor.

Titus'u hala arkamda sürüklüyorum, sudaki ağırlıksızlığından faydalaniyorum, bir dalgayı sertçe çekerek onu kıyıya taşıyorum. Yanına yığılıyorum, öksürüyorum ve küçük su parçaları püskürtüyorum. Titus yanımda hareketsiz yatıyor ve o zaman omzuna saplanmış olan oku fark ediyorum.

Zehir.

İğneyi etinden çıkarıp onu sırt üstü yatırıyorum. Boğazı sanki nefes almaya çalışıyormuş ama alamıyormuş gibi titriyor. Başını geriye yatırıp ağzını açıyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak ciğerlerine hava girmesini sağlıyorum. Kolları ve bacakları hareketsiz kalıyor ama öksürüyor ve gözlerini açıyor.

Lobelia.

Panzehire ihtiyacı vardır ama karanlıkta onu bulmak neredeyse imkânsızdır.

Onu bırakmalıyım. Havasızlıktan ölecek, bundan hiç şüphem yok.

"P ... p ... an ... t." Sözcükleri kırık fısıltılar halinde ve dudaklarına odaklanmak için kaşlarımı çatıyorum. "P ... pa ... n ... t."

"Pantolon. Pantolon mu, nefes nefese mi?"

Yanıt olarak gözlerini kırıştırıyor ve ben de vücudundan aşağıya, düşük askılı pantolonuna bakıyorum, cebinde küçük bir şişkinlik fark ediyorum. Ellerimi cebine sokup karıştırıyorum, parmaklarım bir şeyin etrafına dolanıyor, çıkardığımda bir el çantasına benziyor. Açıyorum ve içinde küçük bir şişe ve sırınga buluyorum.

Damlalığı kaldırdığınızda hafif bir tütün kokusu yayılır. Lobelia.

Evdeyken Grant'in soluması için buharda pişiriyorduk ama Titus'un ciğerlerini büzme yeteneği yok. Şırıngayı şişeye sokup az bir miktar çekiyorum. Çok fazla olursa zehirli olur. Ucundan küçük bir parça sıvı ittikten sonra iğneyi görmesi için yukarı kaldırıyorum. "Bunu senin için yapıyorum... Bana zarar vermeyeceğine yemin eder misin?"

Nefes almak için mücadele etmeye devam ederken gözleri açılıyor.

"Evet için bir kez, hayır için iki kez göz kırp." Aciliyet artıyor ama burada bir Alfa tarafından perişan edilmeye ya da avlanmaya ihtiyacım yok.

Uzun uzun göz kırpmıyor.

"Szolen'e dönmeme yardım edecek misin?"

İkinci göz kırpışında iğneyi kalçasına batırıyorum, kalça bu saldırı karşısında en ufak bir kıpırdanma bile göstermiyor. Saniyeler geçiyor.

Boğazı hava almak için acımasızca sallanmaya devam ediyor. Birkaç saniye daha.

Gözlerini kapatıyor ve kısa bir an için savunmasızlığın ve korkunun ürpertici hissi tenimi sarıyor. Karanlık ormanda etrafıma bakıyorum, sanki bir şey beni izliyormuş gibi hissediyorum. Tüylerim ensemden diken diken oluyor ve tekrar Titus'a bakıyorum.

"Hadi, Titus. Uyan." Onu uyandırmayan sert bir sarsıntı yapıyorum. "Uyan!"

Yanağına sert bir şaplak indi ve gözleri tekrar açıldı. Sırtını kamburlaştırarak soluk soluğa kalıyor, soluklarının sesi bana bir iğne deliğinden emilen havayı hatırlatıyor. Gözlerindeki dehşet daha önce onda gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

"Hadi, nefes al." Sesimdeki çaresizlik beni şaşırtıyor ve bu ormanda tek başıma ilerlemek gibi bir niyetim olmadığını anlıyorum. Ona ihtiyacım var, bu düşünce beni rahatsız etse bile.

Eli benimkini kavırıyor, ciğerlerini doldurmaya çalışırken sıkıyor. Ezici bir acı bileklerime vuruyor ve beni serbest bırakması için parmaklarını pençeliyorum. Tutuşundan kurtulduktan sonra ağrıyı üzerimden atıyorum ve solunum yollarını açmak için başını hafifçe geriye yatırıyorum. Üzerine eğilerek, Nan'in bana bir hastayı sakinleştirmeye çalışırken yapmamı öğrettiği gibi gözlerinin içine bakıyorum. "Rahatla Titus. Sadece nefes al. Al ve ver. Al ve ver." Dudaklarımı dudaklarına bastırarak ciğerlerine küçük bir miktar hava girmesini sağlıyorum.

Karnımda hissettiğim bir titreşim beni ondan uzaklaştırıyor ve az önce her ne olduysa kaşlarımı çatıyorum. Bir tür garip, sarsıcı his ve devam eden vızıltı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Muhtemelen adrenalinin etkisidir. Öyle olmalı.

Vücudu titriyor, nefes alışları yavaşlıyor. Daha kolay. Bitki işini yaparken kasları gevşiyor. Gözlerini kırpıştırarak kapatıyor, uzun ve kolay bir nefes veriyor.

Bir an için, muhafızı ve en iyi arkadaşımı öldüren acımasız Alfa'dan ziyade herhangi bir adam gibi görünüyor. Kırılgan, eğer böyle bir vahşi bu şekilde alçaltılabilirse.

Bir dakika daha geçiyor ve tekrar nispeten normal nefes alıyor.

Suyun kenarına doğru sürünüyorum ve avuçlarımın içinde ona geri götürdüğüm soğuk sıvılardan biraz alıyorum. Başını kaldırabilmesi, kaslarının kontrolünü yeniden kazandığını gösteriyor ve kafası tekrar toprağa düşmeden önce öksürerek ağzına döktüğüm azıcık sıvıyı kabul ediyor.

"Beni ölüme terk edebilirdin," diyor sesi kısık bir şekilde. "Bırakmalıydım."

"Peki, neden yapmadın?"

Ona ihtiyacım olduğunu, bırakın bu dünyayı, bu ormanda bile nasıl hayatta kalacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını söylemeyi reddediyorum. "Soru sormayı bırak Alfa. Remus muhtemelen bir arama ekibi göndermiştir, bu yüzden buradan gitmeliyiz."

"Bana bir saniye izin verir misin? Ölmek kaslar için biraz zor."

CHAPTER 24

W Kolunu boynuma dolamış olan Titus, yanımda topallayarak yürürken ağırlığının çoğunu kendisi taşıyor gibi görünüyor ve birkaç dakikada bir durup derin nefesler alıyor. Ciğerleri eninde sonunda

Zehri çabucak attığını varsayarsak normale dönecek.

"Orada ikimiz de ölebilirdik, biliyorsun." Orman yatağına adımımı atarken budaklı dallar bacaklarıma takılıyor, kırık uzuvlar ayaklarımda altında çatırdıyor.

"Muhtemelen."

"Hayata hiç saygı duymuyorsun. Kendininkine bile."

"Dedi Szolen'in sevgili kızı. Senin türün için kaç kişinin öldürüldüğü hakkında bir fikrin var mı?"

Bir kahkaha atıp öne doğru sendeliyorum ve düşmeden önce kendimi yakalıyorum. "Bu, bir Alfa'dan mı geliyor?"

"En azından ne olduğum konusunda dürüstüm." "Ve ben değil miyim? Söyle bana, bilge kişi--" Bir eliyle ağzımı kapattı.

"Hey!" Durduğunda bağırışım etli avucuyla boğuldu.

Omuzlarındaki kaslar kasılıyor, etrafı tarıyor, sonra bir ışık yeri süpürmeden hemen önce beni devrilmiş bir ağaç gövdesinin arkasına çekiyor.

Uzaktan gelen konuşma sesleri, Remus'un ormanda bizi arayan adamları olabilirdi.

"Gece boyunca yürüyeceğiz," diye fısıldar. "Yakında aramayı bırakırlar, gün ışıyana kadar."

"Gece boyunca yürümek mi? Ya bir sürü varsa? Ya da çakallar?"

"Buralarda çok fazla çakal olduğundan şüpheliyim. Aslanlar muhtemelen onları yiyordur." "Aslanlar mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

Ayağa kalkıp bana doğru uzandı ama elini ittim. Ona işe yaramaz bir genç kız olduğum izlenimini vermenin anlamı yok.

Sonraki bir saat boyunca, karanlık ormanda beni yönlendirirken arkasından takip ediyorum ve yemin ederim, eğer gözlerimden lazer ışınları fırlatabilseydim, o ölmüş olurdu.

Aslında ölmesini dilememeliyim, çünkü ne zaman bir şey ulusa ya da çatırdasa, yanımda olduğu için kendimi daha da minnettar hissediyorum. Titus'un bu ormanda doğal bir yön duygusu var gibi görünüyor, Szolen'deki küçük ormanı defalarca keşfetmiş olmama rağmen bunu fark edememişim gibi görünüyor. Zaman zaman benim duyamadığım bir şeyi dinlemek için duruyor ve ancak güvenli olduğunu hissettiğinde yoluna devam ediyor.

Neden intikam alacak kişinin ben olacağımı düşündüm bilmiyorum. Öldürmek içimde yok. Hiç olmadı. Küçüklüğümde ve bir karınca kolonisini mahallenin çocuklarından kurtardığımdan beri, iyileştirmek ve korumak için doğduğumu biliyordum. Şimdi Will'i koruyamam. Tek yapabileceğim onun yasını tutmak. Titus'u öldürmek onu geri getirmeyecek ama dostum, suyun kenarında biraz daha acı çekmesini izlemek isterdim.

"Sen yeni doğmuş bir buzağı gibi tepinirken bu ormandaki her yırtıcının peşimizde olmaması bir mucize," diyor önden.

"Bataklıktan yeni çıkmış gibi kokmandan daha kötü değil." Omuzlarını geriye atarkenki esnemesini yakalıyorum ve beni boğazlama dürtüsüne gülümsüyorum, ama içimde hâlâ kaynayan uzlaşılmamış öfkenin altında hızla kayboluyor. "Bunu neden yaptın?"

"Ne yapacağım?" Sözlerindeki sıkıcı hava sinirlerimi bozuyor.

"Arkadaşımı öldür."

"Onu tanımadığını iddia etmiştin." "Aptal numarası yapma. Yalan söylemek zorunda olduğumu biliyorsun." "O zaman onu neden öldürmek zorunda olduğumu da biliyorsun."

"Ya Tom? Sanırım sen akşam uçurumdan atlamaya karar vermeden önce o sadece bonus bir avdı."

"Tüm sırlarını ortaya döken bir adama çok fazla güveniyorsun."

"Boğazıma dayadığın bıçağı da bana o verdi."

"I biliyorum." Ne zaman o bakışlar üzerinde onun Omuz, ve Şaşırmamış ifadesi sözlerine uyuyor. "Sence bunu ona kim söyledi?"

Sen?"

"Kaçmayı planladığımı nereden biliyordun? Tom mu söyledi?"

"Hayır. Ve ben yapmadım." Bir ağaca doğru sağa dönüyor, ama ben onu takip etmek için devrilmiş bir dalı kestiğimde, beni durdurmak için elini uzatıyor. "Siktir git."

Öfkeyle birkaç adım geri çekildim. "İdrarını tutamıyorsun, öyle mi?" "İstersen yine hedefim olabilirsin."

"Cehenneme kadar yolun var." Kollarımı kavuşturarak, yerdeki taşlardan birini alıp kafasına çakmamak için yanağımın içini ısıyorum. Ya da en azından deniyorum. "Sen gerçek bir beyefendisin."

Dakikalar sonra ağacın arkasından çıktı ve pantolonunu bağladı. "Yaklaşık yarım düzine Rager bizi takip ediyor."

Bir panik anında ormanın etrafına bakıyorum, ayın çizdiği küçük ışık halesinin ötesinde hiçbir şey göremiyorum. "Nerede?"

"Birkaç yüz metre geride."

"Nasıl... onları nasıl görüyorsunuz?"

"Yapamam. Onların kokusunu alabiliyorum. Ve şimdi onlar da benim kokumu alıyor." "Bu ne anlama geliyor?"

"Uzak durmaları gerektiğini bilecekler."

Farkındalık kafamın içinde tıkırdıyor. "Rager bu yüzden benden uzak durdu, değil mi? Bu yüzden mi üzerime işedin?"

"Bunun yerine tecavüze uğramayı mı tercih ederdin?" "Kesinlikle hayır."

"Evet. Bu yüzden üzerine işedim."

"Nedir o? Bir çeşit *Alfa* gücü mü?"

"Bizim kokumuzu sevmiyorlar. Bizim daha büyük bir yırtıcı olduğumuzu düşünüyorlar." Alfalar daha büyük bir yırtıcıdır, bir deri bir kemik kalmış Rager.

"Yani... beni şu Rager'ın yanına koydular Benim daha büyük bir tehdit olduğumu mu düşündü?"

"Muhtemelen kafasını karıştırmıştır." Bu düşünce beni bir kıkırdamaya itti.

Saatlerce sessizlik içinde, vadiler ve dağlar boyunca yürümeye devam ediyoruz ve ufukta ilk ışık huzmeleri belirdiğinde tökezleyerek ilerliyorum. Sudan yoksun ve yorgunluğun ağırlığıyla attığım her adım bana angarya gibi geliyor. Sanki her bir bacağım yüz kilo ağırlığında ve soluk soluğa aldığım nefesler başımı hafifletiyor.

"Titus... Çok... yorgunum." Dizlerimin bağı çözüldü ve ağır toprak çeneme çarptı. Bir acı sarsıntısı ve ardından gelen bakırımsı tat bana dilimi ısırdığımı söylüyor.

Siyahlık.

Ağırlıksız hissediyorum ve hareket hissiyle midem bulanıyor. Üzerime bastırılan sert düzlemler sıcak ve nemli; gözlerimi açtığımda parmaklarımın bronz tene bastırılmış olduğunu görüyorum. Gözlerimi iki kez kırıpıştırarak Titus'un göğsünü itiyorum.

"Ne kadar uyudum?"

"Günün yarısı."

Kollarında kıvranarak, beni saatlerce taşımasının utancını üzerimden atmaya çalışırken, bir yandan da terk edilmiş molozlardan oluşan çevremize bakarak beni yere bırakması için onu zorluyorum. "Burası neresi?"

"Görünüşe bakılırsa eskiden bir kovan varmış. Su ve yiyecek bir şeyler bulmalıyız."

Etrafa baktığımızda yırtık çadırlar ve harap olmuş, yarısı yanmış binalar görüyoruz. "Burada su bulabileceğimizi sanmıyorum."

"Kovanın olduğu yerde, yakınlarda bir su kaynağı vardır." "Terk edilmiş görünüyor."

"Muhtemelen baskına uğramışlardır."

"Yağmacılar mı?"

Diz çöküyor, ilkel mutfak gereçleri gibi görünen bir kutuyu karıştırıyor - artık yıpranmış tahtadan oyulmuş kaşıklar ve spatulalar - içinden bir matara alıyor. "Yağmacılar tüm erzakları yağmalamış olmalı."

Ayaklarımın altında enkaz ve kumların çitırdadığı binalardan birine doğru onu takip ediyorum. "Bunu kim yaptı o zaman?"

Devrilmiş bir masanın arkasında durup bir şeye bakıyor.

Merak beni ona doğru itiyor ve beni yerde yatan iki iskelet figürü karşılıyor, kemikli kolları hastalıklı bir gösteriyle birbirini tutuyor. Çürüyen kafataslarına dağılmış saçları ve yırtık pırtık elbiseleri bana bunların iki kadın olabileceğini söylüyor. Aralarındaki boyut farkına bakılırsa, bir anne ve kızı. Ya da kız kardeşler. Kafataslarındaki kara delik bir kurşunun izini gösteriyor.

"Öldürüldüler." Cesetlerini incelerken kelimeler ağzımdan kaçıyor.

"Evet."

"Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Başlangıçta Legion sadece erkekleri alıyordu. Bu, dişilerin ne kadar faydalı olacağını fark etmelerinden önceydi."

"Lejyon mu?" Geriye çekilip kaşlarımı çatıyorum, verdiği yanıtın cüretkârlığı bir an için kafamın karışmasına neden oluyor. "Sen neden bahsediyorsun? Lejyon kovanları savundu. Öldüren ve tecavüz eden yağmacılarla savaştılar."

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Aslında biraz biliyorum. Babam Lejyon'du. Bana yağmacıları ve Alfaları avladığına dair hikâyeler anlatırdı."

Enkazdan aldığı pelüş bir hayvanı tutarak bana bakıyor ve sonra onu fırlatıp atıyor. "Öyle mi? O zaman belki de sana çocukları annelerinden nasıl kopardığına dair hikâyeleri anlatmayı unutmuştur. Kadınlara nasıl tecavüz edildiğini. Erkeklerin ve oğlanların Calico'da deneylere zorlandığını."

"Hastane mi?"

Hâlâ yıkıntı yığınlarını karıştırırken bir çift çizme çıkarıyor, yere vurup içindeki kumu boşaltıyor ve çıplak ayaklarına geçiriyor. "Szolen'de buna böyle mi diyorlardı?" Şimdi ölmüş olan kadına ait olduğunu tahmin ettiğim daha zarif bir çift ayakkabıyı bana fırlatıyor.

Zihnim babamın farklı kovanlara yaptığı seyahatlerle ilgili anlattığı tüm hikâyeleri gözden geçirirken ona cevap vermiyorum. "Babam Kovanlardan aileleri topladıklarını söyledi. Onlara yardım etmeye çalışmışlar." Ayakkabıları giydiğimde biraz sıkıyorlar ama esneyeceklerinden şüphelendiğim kadar da yıpranmışlar.

"Bu doğru mu? Geri dönüp babana gerçekte ne olduğunu sormalısın."

Ağzım burkularak, gözlerime yükselen ve gözyaşı tehdidiyle yanan öfke alevini yutuyorum. "Babam öldü. Bir Alfa tarafından öldürüldü."

"O zaman muhtemelen karşılığında birileri kurtulmuştur."

Gözyaşlarımı engellemek için kıpırdamayan bedenini elimden geldiğince sert bir şekilde iterek karnına vuruyorum. "Ne dediğin umurunda değil! Babam iyi bir adamdı!"

"Öldürdüğü babalar da öyleydi. Anneler de. Kızları." "Peki sen kaç tane iyi insan öldürdün, ha Titus?" Kaşlarını çatarak başka tarafa bakar.

"Will de iyiydi." Sesim çatlayınca, onun önünde neredeyse ağlayacak hale geldiğim için içten içe kendimi azarlıyorum ve yürümek için dönüyorum

Uzakta.

"Onu öldürmek istemedim," diyor arkamdan. "Hızlı ve acısız yapmaya çalıştım."

Artık gözyaşlarımı tutamıyorum. Muhtemelen yorgunluktan. Açlık ve susuzluktan kaynaklanan zayıflık da var. Konuyu değiştirmesem, yakında kesinlikle çatlayacağım ve ikimiz de bunu göze alamayız. "Suyu nereden bulacağız?"

Cevap vermek yerine Titus yanımdan geçip binadan çıkıyor ve cesetlerin bulunduğu yere bir kez daha baktıktan sonra ben de peşinden gidiyorum.

CHAPTER 25

I Zeminin yumuşaması ve akan suyun sessiz şırıltısının bizi bir derenin kenarına getirmesi uzun sürmüyor. Derenin yanına çömelen Titus, terk edilmiş kovanda bulduğu matarayı duruluyor ve dolduruyor, kendisi bir yudum bile almadan bana ikram ediyor.

Soğuk sıvıları höpürdeterek geri içiyorum, doldurduğunu bitiriyorum ve tekrar daldırdığında, bir avuç almak için yanına diz çöküyorum, yüzüme sıçratıyorum ve boynumun arkasına sürüyorum.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor." Yüzüme bir su daha çarpıyor ve gözlerimi açtığımda Titus'un yudumun ortasında bana baktığını görüyorum.

Kendini yakalamış gibi, matarayı tekrar doldurup kapağını kapatmadan önce suyu içmeye devam ediyor.

"Bunu şimdi söyleyeceğim. Eğer aklınıza bir şey gelirse, en iğrenç kızarıklıkları bırakan bitkiler konusunda oldukça bilgiliyim."

"Ne hakkında fikirler?"

"Bilmiyormuş gibi davranma. Buradaki tüm erkeklerin takıntılı olduğu şey."

"Kendini övme kızım. Ben sadece arkadaki yılanın ilerlemeye devam ettiğinden emin olmaya çalışıyordum."

"Ne?" Başımı çevirdiğimde, çimlere doğru süzülen ince siyah formu yakalıyorum. "Aman... Tanrım!" Omurgamı saran ürpertiye üzerimden atarak doğruluyorum ve refleks olarak sırtımı kaşıyorum.

"Sadece bir jartiyer yılanı."

"Yılan yılanıdır. Ne kadar zararsız görünürlerse görünsünler."

Homurdanarak başını sallar ve yüzüne bir kez daha su sıçratır. "Burada tek başına asla hayatta kalamazsın."

"Muhtemelen haklısın. Ama sen de o atlayıştan sağ çıkamazdın, o yüzden ben olsam fermuarı çekerdim."

"Bir meleğin yüzü ve bir engerek yılanının ısırığı." Ayağa kalktı, matarayı vücuduna bağladı. "Sana hiç teşekkür etmedim."

Yorumunun ne anlama geldiğini beklerken saniyeler geçti. Kollarımı kavuşturdum, kaşlarımı kaldırdım. "Ve?"

"Ve ne?"

"Hayatını kurtardığım için bana teşekkür mü etmek istiyorsun?"

"Sen yapınca ben de yapacağım." Yanımdan geçerken omzuma çarpıyor ve ben de arkasından ters ters bakıyorum.

"Ne için teşekkür ettiğimde? Beni kolayca aşağıdaki kayalıklara sıçratabilecek iki yüz fitlik bir düşüşe taşıdığın için mi?"

"Seni Remus için geride bırakmamı mı tercih ederdin?"

"Tabii ki hayır. Minnettar olacak kadar olgunum."

Sırtını bana dönerek, bir saniye önce yürüdüğümüz yoldan devam ediyor. "Ben de öyle."

"Kulağa minnettarlık ya da teşekkür gibi gelmedi."

"Elde edebileceğinin en iyisi bu." Dere boyunca uzun kedi kuyruklarına doğru ilerliyor ve birkaç tanesini koparıyor. Yoluna devam ederken yerden kuru ot dalları ve sopalar alıp koluna takıyor.

Onun yolundan giderek ben de aynısını yapıyorum ve ateş yakmak için kullanmayı planladığını tahmin ettiğim çubukları topluyorum. "Ee, burada kamp falan mı kuruyoruz?"

"Evet. Geç oldu ama akşam yemeği için bir şeyler avlayabilmeliyim."

"Burada ne avlıyorsun?" Özellikle kuru görünen bir şeyi almak için diz çöküyorum, üzerinde sürünen bir örümceği görünce duraklıyorum. Titreyerek kendimi toparlıyorum ve ince dal parçalarına doğru ilerliyorum.

"Sincaplar, tavşanlar, kuşlar."

"Silahınız yok."

Üzerimde kullandığı bıçağı cebinden çıkarıp sessizce havaya kaldırıyor. Bir dağın duvarının yanında yere diz çökerek sığ bir çukur kazıyor ve topladığımız çalı çırpıyı içine yığıyor. Kedi kuyruğunu yarararak tüylerini yığının üzerine döküyor, ardından şenlik ateşi çukurunun yanında yere koyduğu iki taş uzanıyor. Onları birbirine vurarak bir kıvılcım yaratıyor ve birkaç denemeden sonra ateşi yakmayı başarıyor.

"Burada kalmanı istiyorum. Daha küçük bir şey avlamak sadece bir saat sürer."

"Um. Burada kalmamı mı istiyorsun? Yalnız mı?"

"Bir saat boyunca iyi olacaksın. Patikanın hemen yukarısındaki ağaçlar ve yakınlardaki su sayesinde fazla uzağa gitmeme gerek kalmayacak."

"Dağ aslanlarından bahsetmiştiniz."

"Onlar sizden, sizin onlardan korktuğunuzdan daha çok korkuyorlar." "İnsanlara yapılan saldırılar aksini gösteriyor."

"Burada bol miktarda yiyecek var. Az beslenmiş bir insana ihtiyaçları yok."

Kaşlarımı ciddi bir şekilde çatarak, kendime bakmamak için kollarımı kavuşturuyorum. "Yetersiz beslenmek mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Olduğun yerde kal," diyor sorumu duymazdan gelerek. "Aslanlar ortaya çıkarsa çığlık at." "Onları korkutup kaçırmak için mi?"

"Akşam yemeğinde bir dağ aslanı olduğu konusunda beni uyarmak için."

"Doğru. Yani buraya koşarak geri dönüp onu çıplak ellerinle mi avlayacaksın?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Geri geleceğim."

Oflayarak dizlerimi yukarı çekiyorum ve dağın kayalıklarına, bir dakika önce işaret ettiği ormana doğru tırmanışını izliyorum. Ter, çıplak sırtında parlıyor ve tırmanışıyla birlikte esneyen devasa kasları vurguluyor. Tulum giyen İsa, yaptığı her şey bu kadar dikkat dağıtıcı olmak zorunda mı?

Kaşlarımı çatarak kafamı bu düşüncelerden uzaklaştırıyorum ve dikkatimi ateşe yöneltiyorum. Aptalca. Arkadaşımı öldürdü. Onun için hiçbir şey değilmiş gibi boynunu kırdı. O kadar hızlıydı ki, Will muhtemelen geldiğini bile görmedi. Kendime bunu kötü niyetli ve acımasız olduğu için yaptığını söylüyorum ama içimde bunun doğru olmadığını bilen küçük bir ses var. Öyle olsaydı, Will'e acı çektirirdi. Tıpkı Agatha'nın ona emrettiği gibi, vücudundaki her kemiği yavaşça kırabilirdi.

Ve kim bilir Remus ve Agatha birlikte Will'e ne yaparlardı?

Yerden bir dal alıp iç içe geçmiş bir dizi daire çizerken, aklım Jarvis'in maruz kaldığı kaynar sıvı da dahil olmak üzere maruz kalabileceği tüm zulümlerle oynuyor. Hayır, hızlı bir ölüm çok daha az acı vericiydi. Agatha'nın onu ikimizden bahsetmeye zorlaması utanç verici,

sahte bekâretimi Will'in özgürlüğü için bir pazarlık kozu olarak kullanmayı planlamıştım.

Will ve ben sevgili değildik. Biz arkadaştık. Birbirimize olan sevgimiz pratikti ve ilkokul yıllarına kadar uzanan köklü bir geçmişe dayanıyordu. Kendimi onunla paylaşmak hem garip hem de kolaydı ve hiç de romantik değildi.

Bir an için alevlere bakıyorum ve dikkatimi son birkaç dakikadır akılsızca çizdiğim yere yönelttiğimde, toprağa *Titus* yazdığımı görünce içimde bir panik şoku yaşıyorum.

Hızlıca kaşıdıktan sonra elimdeki dalı büyüyen ateşe atıp çenemi katlanmış dizlerime dayıyorum ama göz ucuyla gördüğüm bir hareket düşüncelerimi dağıtıyor ve başımı o yöne çeviriyorum.

Kayanın üzerinde bir gölge geziniyor, büyüklüğü muhtemelen bir aslan olabilir, ancak şahsen hiç karşılaşmadım. Bir yudum yutkunarak arkamdaki kaya duvarına yaslanıyorum ve gözden uzak kalmak için elimden geleni yapıyorum. Gölge yine pusuda bekliyor ve yaklaştıkça kesinlikle dört ayaklı bir hayvan olduğunu anlıyorum. Vücudumdaki her kas çığlık atmam için yalvarırken, o hafif bir topallamayla köşeyi dönüyor.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye fısıldıyorum, ellerimi iki yanıma koyarak.

Gölge şekillenirken kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor. Gri kürk. Keskin dişler. Sivri bir ağız ve dik kulaklar. Çok büyük. Bir köpek olamayacak kadar büyük.

Kurt olabilir
mi? Aman
Tanrım.

"T... T... Titus." Sesim bağırmak yerine hırıltılı bir fısıltıya dönüşüyor, gözlerim karşımda oturan, dili pırzolarının üzerinde gezinen hayvana takılıyor. O devasa kesici dişlerin derimi delip geçtiğini, muhtemelen Şükran Günü ziyafeti gibi paylaşılacağım küçük kurt inine geri götüreceği et parçalarını kopardığını hayal etmemeye çalışıyorum.

Sertçe yutkunuyorum ve boynundan sarkan bir şey gözüme çarpıyor. Gözlerimi kısarak, boğazına asılmış küçük bir tahta parçasına oyulmuş kelimeye odaklanıyorum.

"Yuma?"

Kelimeyi söylediğim anda kurt köpeği kalçalarının üzerine oturuyor, dili garip bir gülümsemeyle yana kayıyor. Kuyruğunun sallanması hayvanın *mutlu* olduğunu mu gösteriyor?

"Adın Yuma mı?"

Köpek başını arkaya eğiyor ve boğazından garip bir ses çıkarıyor. Bu ses beni kıkırdatıyor ve kaslarımı gevşetiyor.

"Dost canlısı mısınız, yoksa açlıktan ölmek üzere olduğunuz için mi buradasınız?"

Boğazından alışılmadık bir ses daha çıkıyor ve köpek bir adım ileri atılıp havlayarak kaslarımı titreten bir sarsıntı daha yaratıyor.

Dizlerimin üzerine çökerek temkinli bir şekilde elimi uzatıyorum ve bu şeyin parmaklarımdan birini koparacağını hayal ediyorum. Ağzı hırlamaya başlıyor ve tereddüt ediyorum ama aslında hırlamıyor, sadece gürültülü bir ses çıkarıyor.

Tekrar uzanıyorum. Hırlıyor ama hırlamıyor ve ona yaklaştıkça elim bir yaprak gibi titriyor. Parmağım nihayet kürküne temas ettiğinde hafifçe sarsılıyor ve tekrar hırlıyor ama kıpırdamıyor. Elim kaba kürkünün üzerinde gezdiriyorum, dudağının o korkutucu dişlerinin üzerine inişini izliyorum.

Ben onu okşamaya devam ederken o ateşin yanında karnının üzerine kayıyor.

Kü

rk. "Birinin evcil hayvanı olmak için çok büyüksün."

Köpeğin gözleri sanki kulaklarının arkasındaki doğru noktaya vurmuşum gibi ağırlaşıyor. "Sahibin nerede? Buraya yakın mı?"

Bir kez daha, kurt köpeğinin dili pırzolarının üzerinde geziniyor ve ben Beni yemeyi düşünmesi için ne kadar aç olması gerektiğini merak ediyorum. Düşüncelerim Titus'un sözlerine geri dönüyor, burada bir aslanın beni yemesini engelleyecek kadar yiyecek olduğuna dair. Birkaç dakika içinde köpek yan tarafına yığılıyor ve o zaman onu bana getirmiş olabileceğinden şüphelendiğim şeyi görüyorum. Paslanmış bir çivi, belki de terk edilmiş kovanın enkazından, ayağının altından çıkmış.

Yaradan kan damlıyor ve ucundan tuttuğumda köpek inleyerek patisini içeri çekiyor.

"İzin verirsen onu çıkarabilirim. Ama bu süreçte beni ısırmayacağına söz vermelisin."

Köpek sanki izin istiyormuş gibi kıpırdamadan yatarak tekrar inliyor.

Gergin bir şekilde parmaklarımı birbirine sürterek gözlerimi köpekten ayırmıyorum. Evde, aşına olduğum bir ya da iki sokak köpeğimiz vardı. Sınırlarımı tanıyacak kadar kişiliklerini tanıdım. Bu köpek hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ortalama bir evcil tür olmadığı gerçeği onu daha da tehlikeli kılıyor.

Bir elimi bacağına koyarak çivinin başını tutuyorum ve bir yudum yutuyorum.

Bir, iki...

Sert bir çekiş ve köpek havlıyor, sesi kaya duvarlardan sekiyor. Köpek ayağa fırlıyor ve ben de yerinden çıkan çiviye görmesi için havaya kaldırıyorum.

"Hayır, hayır! Bak! Ben hallederim! Çıktı, tamam mı? Çivi çıktı!"

Köpek yaralı patisini yalıyor, ben de çiviye ateşe atıyorum.

Elime değen ılık ve ıslak bir dil beni ürkütüyor ve geri sıçırıyorum. Gülümseyerek başının üstünü okşuyorum ve kulağının arkasındaki o noktayı tekrar kaşıyorum. "Daha iyi misin?"

Köpek karşılık olarak hırlıyor ve ben bir korku dalgasıyla tekmeleyerek uzaklaşıyorum.

Dikkatini benden uzağa, kayanın üzerinden gelen devasa gölgeye çeviriyor.

Görüş alanına girdiğinde Titus durur ve yanındaki bıçağa uzanarak onu yavaşça pantolonundan çeker.

"Hayır. Bekle." Sesim hırıltıların arasından zorlukla duyuluyor, çünkü Yuma ayağa fırlıyor ve sırtını bana dayıyor, tüyleri diken diken oluyor. "Bu Yuma. Birinin evcil hayvanı."

"Ve iyi bir akşam yemeği yapacak."

Bunun üzerine ayağa fırladım ve köpekle aynı savunma pozisyonunu aldım. "Cehenneme kadar yolu var!"

"O bir kurt. Yeterince acıkırsa, seni seve seve yem olarak alır."

"Yaralıydı. Ona yardım ettim. Eminim kurtların onur kuralları vardır."

"Burada onur diye bir şey yok. Eğer cesetleri kaçırdıysan terk edilmiş kampta." Titus'un kaşları çatılıyor, bıçak hâlâ elinde, saldırmaya hazır. O zaman diğer elinden sarkan iki tavşanı fark ediyorum.

Köpek de bunu fark etmiş gibi görünüyor, çünkü kalçalarının üzerine oturuyor ve dili tekrar dudaklarında geziniyor

Bıçağını kınına sokan Titus, kampı ateşin diğer tarafına geçerek iki uzun odun çubuğu toplar ve matarasından aldığı azıcık suyla ovduktan sonra avladığı hayvanları önüne yere serer. Elindeki bıçakla sopaların uçlarını sivri uçlar halinde oyuyor ve bir kenara koyuyor. Bir tavşan yakaladığında onu önünde tutuyor ve hayvanın göğüs kafesini karnına kadar sıkıyor. Poposundan yere bir şey düşmeden hemen önce çıkan bir patlama sesi kaşlarımı çatmama neden oluyor. Ağzım açık, iç organları gibi görünen kanlı kan yığınını inceliyorum ve gördüğüm manzara karşısında kusmamak için tek yapabildiğim elimi tersini dudaklarıma götürmek oluyor.

Titus yığını fırlatıp atarak biraz olsun rahatlıyor ve Yuma çiğ etin peşinden neredeyse aynı yöne doğru sığıyor. İki hızlı hamleyle kafasını ve kuyruğunu koparıp atıyor. Ardından gelen yırtılma sesleri ensemde aşağı kayıyor, Titus'un deriyi tavşanın vücudundan koparıp geriye parlak kırmızı bir et bırakmasını izlerken dehşet kaplıyor içimi. Yakındaki düşmüş bir dalı kapıyor, gücünü test etmek istercesine büküyor ve ateşin üzerine koymadan önce ucunu hayvana saplıyor.

Bu da ne böyle?

Birkaç saniye içinde, aynı rutini izleyerek ikinci tavşanın derisini yüzüyor ve tüysüz hayvanı ilk şişin yanına koyuyor.

"Yüce Tanrım," diye fısıldıyorum, boğazıma tırmanan safrayı yutkularak geri çekiyorum. "Daha önce hiç tavşan yemedin mi?"

"Yaptım. Ben sadece... nasıl hazırlandığına hiç dikkat etmedim, hepsi bu. Çok ... ıslak görünüyor."

"Dikkatli olursan burada hayatta kalabilirsin."

Pislik. "Bunları avlaman uzun sürmedi." Yanıma dönen Yuma'yı okşuyorum, pirzolalarını yalıyor, gözleri yemekten hiç ayrılmıyor.

"Toprak her zaman sağlar." Eti sopanın üzerinde birkaç kez çevirdikten sonra rengi ıslak pembeden kararmış kömür rengine dönüşüyor, bu da biraz daha az tanımlanabilir ve daha lezzetli oluyor. Titus tavşanı önce bana uzatıyor, ben de büyük bir parça koparıyorum, sonra Yuma için de bir parça koparıyorum. "Hayır. Kesinlikle hayır. Akşam yemeğimi bir meleze vermeyeceğim."

"Gerek yok. Bu benim payımdan." "Dilenen bir iti beslemek için daha azını mı alacaksın?"

"Evet. Yapardım. Kendiniz söylediniz, toprak her zaman sağlar."

Yuma ona attığım eti yalayıp yutuyor, ben de aldığım parçayı kemiriyorum. İtiraf etmeliyim ki yemek mideme iyi geliyor, açlığımı yatıştırıyor. Karşımda Titus şişteki eti dişleriyle koparıyor ve hayatımda hiç kimsenin bu kadar vahşice yemek yediğini görmediğimi fark ediyorum. Bazı yönlerden bana bir hayvanı hatırlatıyor.

İki tavşanı da bitirdikten sonra, etrafımıza karanlık çökerken ateşin yanına, birbirimizin karşısına yerleşiyoruz. Başımı Yuma'nın yumuşak kürküne yaslıyorum ve o da dönüp yüzümü yalıyor, şüphesiz yemek için minnettar.

Ay, yıldızlar ve yanan odunların çıtırtısından başka bir şey yok. Uzun zamandır bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

"İnandırıldığımız kadar korkunç bir dünya değil, değil mi?"

Ateşin karşı tarafında Titus sırt üstü yatıyor, bir kolunu başının altına koymuş. "Bazı kısımlar o kadar da kötü değil. Bazıları o kadar iyi değil."

"Kendimi çok güvende hissediyorum."

"Bu duygu içinde asla çok rahat olmamalısınız."

"Bir Alfa'nın uykusunda öldürülemeyeceğini duymuştum. İşitme duyunuz o kadar keskindir ki, ölümün sessiz ayak sesleriyle uyanırsınız."

Yanan çırının üzerinden homurdandığını duyuyorum. "Bu hikâyeleri sana kim anlattı?"

"Babam. Bize duvarın diğer tarafında çok korkunç şeylerin yaşadığını söylerdi. Birkaç hafta önce bir Rager tarafından saldırıya uğrayana kadar hayatımda bir Rager bile görmemiştim."

"Bir Rager sana saldırdı mı?"

Hayatta kalmama mı yoksa bir Rager'ın benimle bir şeyler yapmak istemesine mi şaşırdığını anlayamıyorum. "Başka bir kadınla seyahat ediyordum. İkimizi bir mağaraya sürükledi. Önce ona tecavüz edişini izledim. Sonra da onu ısırdı." Hikâyeyi yüksek sesle anlatmak nedense içime bir sıkıntı dalgası gönderiyor ve ilk kez bundan bahsettiğimi fark ediyorum. "Daha sonra peşimden geldi ama bana tecavüz etmeye çalışmak yerine boğazıma saldırdı."

"Ve sen onunla savaştın mı?"

"Yağmacılar. İçlerinden biri onu vurdu. Garipti... az önce bana bakış şekli."

"Hamilesin." Ses tonundaki güvence sinir bozucu, sanki bunu kendim düşünemediğim için aptalmışım gibi.

"Ne?"

"Bu kadar genç olsaydın, sana tecavüz ederdi, şüphesiz. Seni hamile bırakmaya çalışırdı. Tabii zaten hamile değilsen. O zaman yemek olurdun. Seni arkadaşına yedirirdi, şüphesiz karnına koymaya çalıştığı bebek için gücünü toplaması için." Tüm bunları o kadar gerçekçi bir şekilde anlatıyor ki, sanki ağzından çıkan en korkunç şey bu değilmiş gibi.

"Hamile olup olmadığımı nereden bilecek? Hamile olup olmadığımı bile bilmiyorum." Hamile değilim. Bu olasılık, kusurlu rahmim sayesinde şu anda yıldızlardan aşağı atlayan tek boynuzlu atlar kadar yüksek.

"Kokusunu alıyorlar."

"Tıpkı senin Alfa olduğunun kokusunu aldıkları gibi mi?" "Evet. Avlanma duyuları artmış durumda."

"Eğer gerçekten hamile olsaydım, ki olmadığımı biliyorum, bu Will'i baba yapardı. Tek olası baba." Bu düşünceyi bir süre sessizce

dakika. Evren beni onun çocuğuna hamile bıraktığı için ne kadar saçma ve acımasız olabilirdi. "Onunla yatmanın bir şaka olması gerekiyordu. Rahip ve Chilson Ana'nın yüzüne gülmek için. Şimdi o öldü. Ve bu benim suçum."

"Onu öldürmüş olmam nasıl senin suçun oluyor?"

"Remus'la birlikte olmasının sebebi benim. Lejyon'a katılmasının sebebi de. Ordudan nefret ederdi. Savaşmaktan nefret ederdi."

Bunu takip eden sessizlikte yıldızlara bakıyorum, bana bakıp bakmadığını merak ediyorum. Sesimdeki pişmanlığı duyabiliyor mu diye. Kafamdaki düşünceler, şu anda bir çocuğu ne kadar az istediğime dair ona kesinlikle ipucu verecektir. Ne kadar zayıf olursa olsun, bu ihtimali hiç düşünmediğimiz için ne kadar aptal olduğumuzu.

Ellerimi karnıma dayayarak gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyorum. "Bebek sahibi olamam. Burada olmaz. Burada asla yapamayacağım. Plan bu değildi. Bunların hiçbirisi plan değildi."

"Dünya senin planlarını umursamıyor. Bebeğe gelince, ya denersin ya da denemezsin. Bunun yarısı yok."

Kaşlarımı çatarak ona karşılık verdiğimde kaslarım yanıyor. "Pek sempatik değilsin, değil mi?"

"Hayır."

"İki numaralı gerçek doğrulandı."

"Ne gerçeği?"

"Alfalar hakkında söyledikleri bir şey daha. Kalpleriniz taş gibidir."

"Benim hakkımda her şeyi biliyor gibisin."

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Biraz uyu. Günün ilk ışıklarıyla birlikte daha çok yürüyeceğiz." "Nereye?" Ben soruyorum.

"O köpek nereden geldiyse."

CHAPTER 26

Sesler siyah boşlukta kulağıma ulaşıyor. Hırıltılar ve tıkırtılar. Kulağımın içindeymiş gibi görünene kadar yoğunlaşıyorlar.

Birden ayağa fırlıyorum, gözlerim közlerin parıltısına açılıyor ve Yuma yanımda yatmış, bir şeye hırlıyor. Kalbim göğsümün içinde çarpmaya devam ederken, Titus karşımda, kampımızın ötesinde bir yerde görünmeyen tehdide bakıyor.

"Ne oldu?" Gözlerimi kısarak terk edilmiş kampa doğru bir hareket yakalamak için fısıldıyorum.

"Ayaklanmacılar." Sesinde e n ufak bir endişe belirtisi olmayan Titus tekrar karşımdaki yere yerleşiyor.

Tekrar uykuya dalmak mı? Nasıl?

"Onlar... Onlar gelip beni sürüklemeye çalışmazlar mı?"

"Eğer konuşmayı kesip uyumaya devam etmezsen gelebilirler."

"Bu şeyler bu kadar yakinken nasıl uyuyabilirsin? Etrafınız köpekbalıklarıyla çevriliyken uyumaya çalışmak gibi bir şey."

"Köpekbalıkları sadece hareket ettiğinizde ya da gürültü yaptığınızda farkına varır."

Onunla seyahat etmek en sinir bozucu şey. Birinin beni bir mağaraya sürüklemesinden rahatsız olup olmayacağını ya da besleyecek bir boğaz daha mı eksildiğini düşüneceğini bile söyleyemiyorum. Eğer bir Alfa'nın kalbinin taş gibi olduğu söyleniyorsa, o zaman onunkinin yanında kayıtsız bir sos ve duygusuz bisküviler var.

Yuma hırlamaya devam ediyor ama yerinden kıpırdamıyor. Köpekler hakkında çok fazla bilgim yok, ancak çoğu hayvanın kendini koruma ve savunma duygusu var gibi görünüyor. Kaçıp gitmemiş olması bana muhtemelen buranın da en güvenli yer olduğuna inandığını söylüyor.

Titrek bir nefes vererek köpeğe yaslanıyorum, gözlerimi Rager'in sesine sabitliyorum, bu da bakışlarımı kaçınılmaz olarak Titus'un sırtında tutuyor. Ateşin ışığında, derisindeki kir tabakasının altındaki yara izlerini inceliyorum. Uzun yara izleri. Kısa olanlar. Dairesel ve garip şekilli olanlar. Birçoğu topografya gibi kümelenmiş.

Vücudunun tek bir parçasına o kadar çok acı kazınmış ki.

Bunlar savaş yaraları da değil. Babam bir Lejyon subayıydı ve çocukluğumun büyük bir bölümünde savaştı ama eve hiç bu kadar korkunç yara izleriyle dönmedi.

Titus'un üzerindeki izler zulüm ve istismarın kalıntıları. Bu adam muhtemelen hayal bile edemeyeceğim şeyler yaşadı. Yaşadığım sürece asla hissedemeyeceğim acıları tattı. Hayatta kaldı.

Rager'in dikkatini dağıtmak için onun sırtına bakmaya devam ederken, göz kapaklarım uykuyla ağırlaşıyor. Alfa'ya güvenerek gözlerimi kapatıyorum.

CHAPTER 27

H Sabahın ilk ışıkları yanaklarımı ısıtıyor ve kendimi tamamen sönmüş kamp ateşinin başında yalnız bulmak için yerden doğruluyorum. Etrafıma baktığımda Titus'tan ya da Yuma, ve korkunun ilk sancıları üzerimden kayıyor.

Beni terk etti.

Gözlerim sürekli araziye tarayarak ayağa kalkıyorum ve diğer taraftaki patikaya ulaşmak için kayaya tırmanıyorum. Duvarın etrafından dolandıktan sonra hem adamı hem de köpeği ilerideki açık vadiye bakarken buluyorum ve rahatlamış bir nefes veriyorum. Yaklaştığımda Titus bir bana bir arkasına bakıyor, sonra çok yakın görünen ama bizden birkaç mil uzakta olduğuna bahse girebileceğim bir ağaç parçasını işaret ediyor.

"Sanırım geldiği yer orası," diyor. "Etrafta dolaşıyor.

Muhtemelen ateşin
kokusunu almıştır."

"Peki, plan nedir?"

"Bak bakalım orada kimse var mı? Erzak var mı? Birkaç gün kalabileceğimiz bir yer bulacağız."

"Burada mı kalalım? Bizi aramaya gelmezler mi?"

"Evet," diyor matarayı başının üzerinden kaydırarak. "Remus senin bir varis üretmeni istiyor ve erzaklarını kazanmam için bana ihtiyacı var. Biz onun arayışından vazgeçemeyeceği kadar değerliyiz."

"Yani, yola devam etmemiz gerekmiyor mu?"

"Szolen'e dönmek istediğinize inandığı sürece o tarafa gidecektir. Biz kuzeydeyiz, ters yönde. Eğer birkaç gün kalırsak, bizden önde kalırlar."

Yuma'nın aramızda durduğu yere uzanıp elimi kürkünün üzerinde gezdiriyorum. "Çok akıllıca davrandın."

"Kör bir sincap bile arada bir fındık bulur."

Ona bakmadan, kafamın içine yerleştirdiği görsele gülümsüyorum. "O zaman yolu göster, kör sincap."

B Ne kadar da yanılmışım. Yürüyüşün sekiz milden fazla olduğu ve iki buçuk saatten biraz fazla sürdüğü ortaya çıktı, ki bu sabah bir şeyler yemiş olsaydım çok da önemli olmayacaktı. Titus ve Yuma'nın neredeyse koştuğu yer

Yol boyunca yaşlı bir kadın gibi topallayarak ilerliyorum.

Bu sabah yeterince erken yola çıktığım için, neyse ki sıcak gün ortasında olduğu kadar yoğun değil, ancak ormanın girişini aştığımızda başım hafifliyor ve midem kendini tüketmeye hazır hissediyor.

Titus'un yanında sanki ikisi artık arkadaşmış gibi koşturan Yuma'ya bakıyorum ve ters ters bakıyorum. Belki de Titus haklıydı. Belki de önceki gece o eti paylaşmamalıydım.

Yuma insan Alfa'nın önüne atlıyor, bizi ormanın derinliklerine götürürken hızımızı artırıyor, bacaklarıma sürtünen dalların ve yaprakların üzerinden geçiyor ve zaten bırakmaktan mutlu olduğum bir yürüyüşe güzel bir zorluk ekliyor.

Omzunun üzerinden hızlı bir bakış atan Titus başını sallar.

"Tek kelime edersen, yemin ederim kafanın arkasına bir taş atarım." Şu anda neredeyse kendimi sürüklüyorum, yaklaşık elli metre gerideyim ve rahat ayakkabılarım topuklarımda kabarcıklar oluşturdu.

"Öğreneceksin."

"Ne yani? Burada karşılaştığım her yaratığın yiyecek olduğunu mu? Üzerinde isim etiketi olsa bile mi?"

"Önce kendinle ilgilenmen." "Bu yaşamak için çok bencilce bir yol."

"Hayatta kalmanın tek yolu bu."

"Eğer tamamen yalnızsanız, sanırım öyle."

"Bazen yalnızlık daha iyidir."

"Çok yalnız bir insan bunu söyleyebilir."

"İşte yine o Engerek'in dili," diyor, hâlâ hızını yavaşlatma zahmetine girmeden.

"Doğru. Eminim iyi bir küçük kadın gibi sessiz ve uysal kalmamı tercih edersiniz, ama gözbebeklerimi oyup akbabalara yedirmeyi tercih ederim."

"Bu da bir seçenek o zaman?"

"Defol git, Titus. Aç bir kadın tehlikeli bir yaratıktır. Ben olsam bana bulaşmazdım."

Başını sallayarak homurdanıyor ve eğer gözlerimden alevler çıkarabilseydim, şu anda yanmış bir et parçası olurdu.

Elini cebine sokup durdu ve sonunda yetiştğinde bana bir şey uzattı. "Al."

"Ne oldu?"

Elini sallayarak almam için beni zorluyor.

Katlanmış bezi açıyorum ve önceki geceden kalma bir parça et buluyorum. "Acıkmışsındır diye düşündüm."

"Sıcak." Sunulan yemeğe kaşlarımı çatarak bakıyorum ve midem beni ele geçirince yağlı eti ağzıma atıyorum. Yutarken bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Tüm zaman boyunca iç çamaşırlarımın içinde sakladım."

Yuma'nın peşinden yoluna devam ederken bir gülümseme sakladığını bildiğim için ona ters ters bakıyorum. "Umarım şaka yapıyorsundur."

"Yoksa ne olur, Engerek? Gözlerimi oyup akbabalara mı yedireceksin?"

Ona gözlerinin vücudundaki diğer toplardan daha iyi bir ziyafet olacağını söyleyebilirdim ama bu bir hanımefendiye yakışmazdı. Ayrıca, bunu yaparsam muhtemelen koşarak kaçır ve ben de topallayarak yalnız kalırım. "Ne zamandan beri bu kadar hırçın oldun?"

"Uyandığından ve bugün başıma bela olmaya karar verdiğinden beri."

"Umarım en sevdiğin hemoroid kremi yanına almışsındır çünkü yakın zamanda ağzımı kapalı tutmaya niyetim yok. Bu arada et için teşekkürler." *Göt herif.*

Omzunun üzerinden hızlı bir bakış daha atıyor. "Şaka yapıyordum. Bir şey değil."

Orman bir açıklığa açılıyor - köpeğin üzerinden atladığı kırık bir çit ve tavuk telleri olan dağınık bir bahçe. Ötesinde, yaşlılıktan biraz yıpranmış ama ayakta duracak kadar sağlam bir kulübe duruyor.

Titus adımlarını yavaşlatıyor, biz yaklaşırken etrafı tarıyor. Szolen'in dışındaki hayat çok farklı.

Burada evler herkese açıktır, oysa evde her birimizin kendi yeri vardır. Kendi bahçelerimiz ve mülklerimiz. Biri izinsiz girdiğinde, bu Arabulucuları, topluluğumuzdaki barışı koruyanları aramak için bir sebeptir. Burada ise aranacak kimse yok. Başkalarının almasını engelleyecek kimse yok.

Ve bir insanın kendini savunmak için bize ateş etmesini engelleyecek kimse de yok. Bıçağını çeken Titus, merdivenlerden ön verandaya tırmanır ve peşinden gider.

Yuma, çoktan evin içinde kayboldu. Beni yana, kütüklerin olduğu duvara doğru itiyor ve elini karnıma dayayarak kapının etrafına bakıyor.

Evin duvarına kazınmış bir işaret dikkatimi Titus'un üzerimdeki elinin dikkatimi dağıtmasından ve parmaklarının belimi sahiplenici bir şekilde kavrayışından uzaklaştırıyor. Üst üste binmiş daireler ve çizgilerden oluşan garip bir sembol, başparmağını üzerinde gezdirdiğinde Titus'un da dikkatini çekmiş gibi görünüyor.

Parmağını dudaklarına götürerek sessiz olunmasını işaret ediyor ve yeterince güvenli olduğunu düşündüğü anda içeri adım atıyor.

Dokunuşu hâlâ midemdeyken peşinden gidiyorum.

İçerisi şaşırtıcı derecede geniş ve kir, örümcek ağları ve dağınık kağıtlara rağmen, sanki henüz kimse tarafından yağmalanmamış gibi bakımlı. Kanepe, küçük bir sandalye, bir masa ve şöminenin önündeki ayı postundan halıya bakılırsa açık alan bir oturma odası olmalıydı. Ben odaya bakarken, Titus içeride hâlâ olası bir tehdit arıyormuş gibi arka tarafa doğru kayboluyor. Ev bir süredir yaşanmış gibi görünmüyor ama tamamen terk edilmiş de değil, bunu dolapları açıp yiyecek kutuları bulduğumda fark ediyorum. İyi stoklanmış.

İki kutu sığır konservesi kaparak, ne kadar aç olsam da bir şeyler yeme ihtimaline gülümsüyorum.

Sert bir *gümbürtü* evin içinde yankılanıyor ve irkiliyorum, tenekelerden birini yere düşürüyorum, ayak parmağımı ısıktırıyorum.

Titus'un kaçtığı odalara doğru ilerliyorum ve onu evin en arkasındaki odada buluyorum. Yatağın üzerinde, çürümekten kararmış bir iskelet uzanmış yatıyordu.

Zorla ya da travma sonucu öldüğüne dair herhangi bir iz ya da belirti yok. Belki de sadece yaşlılıktan.

Ya da yalnızlık.

"Kendini odanın içine kilitledi. Sanırım köpek onu yemesin diye." Titus bana soluk mürekkeple bir notun karalandığı bir kâğıt uzatıyor. "Okuyamıyorum."

Bir an için sayfadaki kelimeleri inceliyorum, sadece birkaçını seçebiliyorum, bağlamla birlikte mesajın özünü veriyor. "Tüm yolculara, kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin diyor. Tanrı sizi korusun. Roger." Notu yatağın üzerine, adamın cesedinin yanına bıraktım. "Orada gördüğümüz kovandaki insanlardan hiçbirinin burayı bulamamasına şaşırdım."

"Uzak durdular."

"Neden?"

"Burası lanetli. Ön taraftaki tahtaya oyulmuş sembol bu."

"Bu hiç mantıklı değil. Yolcuları lanetli olduğuna inandığı bir eve mi davet ediyor?"

Komodinin çekmecesini karıştırıyor, orada sadece bir İncil duruyor. "Bu sembolü o oymadı. Tahmin etmem gerekirse, birileri burayı buldu, sahiplenmek istedi ve diğerlerini uzak tutmak için bunu yaptı."

"O zaman geri gelebilirler."

"Tabii öldürülmedilerse. Her halükarda, burada kalacağız." Bıçağını cebine sokuyor ve yatağın kenarlarını çürüten cesedin üzerine atıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Onu yakacak, sonra da gömeceksin. Yoksa bu gece onunla kucaklaşmayı mı umuyordun?"

"Bir cesede sarılmak isteseydim, dün gece senin yanına sokulurdum."

Titus bir homurtuyla cesedi yataktan kolaylıkla kaldırır. "Sanırım o ağzını doldurmak için biraz yiyecek bulmalısın, Engerek."

"Öyle oluyor ki, çoktan aldım." Düşürmediğim bir kutu haşhaşı kaldırıyorum. "Kahvaltı hazırlayacağım."

Bir fare yerde sürünüyor ve ben geri sıcıyorum, neredeyse ikinci kutuyu düşürüyordum.

"Bu evde yiyecek çok şey var."

"Pis bir fare yemeden önce açlıktan ölürüm."

Omzuna aldığı cesetle yanımda durdu ve konserveye bakıp geri döndü. "Konserve etin neyden yapıldığını sanıyorsun?"

Kutunun etiketindeki kırmızı parçaların soluk resmine kaşlarımı çatıyorum ve cesetle birlikte odadan çıkarken bakışlarımı onun peşine takıyorum. "Bu fare eti değil," diye mırıldanıyorum.

Aç olduğum için guruldayan midemi görmezden gelip bitişikteki biraz daha küçük olan odayı keşfediyorum. Duvarlarında resimler asılı. Birinde, gri bir arka plana karşı beyaz bir at ve altında *Deftones* yazıyor. Diğerinde ise yumruğunu kaldırmış bir adamın taslağı ve *Rage Against The Machine* yazıyor. Ahşap yatağın yanındaki şifonyerin üzerinde çerçeve içinde soluk bir resim duruyor. En fazla on üç yaşında görünen bir çocuk, Titus'la su içmek için durduğumuz derenin yanında, oltayla bir balık tutuyor. Yanında yaşlıca bir adam ona doğru eğilmiş, kolunu omzuna dolamış. Belki Titus'un boyunda, fit, kaslı bir adam gururla gülümsüyor. Ve çok daha küçük olan Yuma'nın dili yana kaymış.

Bakışlarımı karşımdaki pencereye doğru kaldırıyorum; Titus, adamın oğlunun ve muhtemelen karısının gömülü olduğunu tahmin ettiğim iki haçın yanındaki toprağa bir kürek saplıyor. Tümsekler otlarla kaplanmış.

Bu yerde bir zamansızlık var. Sanki Tarama'dan sonra uzun süre dokunulmamış gibi.

Biraz daha dolaştıktan sonra mutfağa geliyorum ve ocağı incelerken haşhaş kutusunu tezgâhın üzerine bırakıyorum.

Elektrik.

Tuhaf.

Evin önüne doğru ilerlerken, çatısını görebilecek kadar geriye çekiliyorum ve orada bir güneş paneli buluyorum. Tepedeki ağaçların açıklığı güneş ışığını yeterince almasını sağlıyor. Toz ve devrilmiş dallarla kaplı, düzgün çalışması için temizlenmesi gerekecek ama içimdeki heyecan beni içeri koşturuyor. Ocağın düğmesini çevirdiğimde brülörlerin turuncu renkte yandığını görüyorum.

"Şaka yapıyorsun!" Bir kakhaha patlamasıyla ellerimi çırpıyorum ve çekmecelerde yiyecek kutusunu açacak bir şey arıyorum. Babam bir keresinde Ölü Topraklar'dan bir ananas konservesi getirmiş ve üstünü açmak için elde taşınan bir alet kullanmıştı. Mutfağı ararken neye benzediğini hayal meyal hatırlıyorum ve bir mutfak eşyası çekmecesinde onu ve bir karıştırma kaşığı buluyorum. Başka bir dolaptan da bir tencere çıkıyor - hepsi Szolen'deki mutfaklardan birinde olduğu gibi uygun bir şekilde saklanmış.

Yemek tencerede ısınırken dolaplardan birinden tabakları alıyorum.

Etin doğal olmayan kokusu mideme bir bulantı dalgası gönderiyor ve bulaşıkları tam zamanında tezgâha koyarak lavaboya doğru koşuyorum ve çoğunlukla sıvıları lavabonun leğenine boşaltıyorum. Bir başka sel daha paslanmaz çeliğe sıcıyor ve sümüksü bir havuzda toplanarak gidere doğru sızıyor. Her ne kadar inkâr etmek istesem de, hamilelik belirtileri çirkin yüzünü gösteriyor.

Boğazımdaki ikinci yumruyu da yutarak aşağıdaki dolaba çömeliyorum ve duvardaki bir delikten çıkan bir hortum buluyorum. Lavabonun üzerindeki pencereden bakarak hortumun izlediği yolu takip ediyorum ve yerde duran devasa bir tanka ulaşıyorum. Yağmur suyunun burada toplandığını tahmin ediyorum.

Bir su sistemi.

Kaynatmadığımız sürece içilemez tabii ki.

Musluğun kolunu yukarı kaldırıyorum ve su isteksizce musluktan akıyor, sarımsı bir sıvı kusmuğumun kalıntılarının üzerine sıcıyor ve onu giderden aşağı yıkıyor. Suyu toplamak için büyük tencerelerden birini kapıyorum, neredeyse ağzına kadar dolduruyorum ve içmek için kaynatmak üzere ocağa taşıyorum.

Sığır konservesi kısık ateşte pişmeye devam ederken tencerede cızırdıyor ve çocuğun odasının karşısındaki odaya girmeden önce hızlıca karıştırıyorum.

Bir banyo.

Basit ve küçük, bir tuvalet, bir küvet ve bir lavabodan başka bir şey yok.

Lavabonun musluğunu açtığımda, sarımsı bir sıvı dışarı akmadan önce borulardan aynı tıkırtı ve tıkırtı geliyor. Daha fazla su kaynatırsam, daha sonra banyo yapabilirim.

Tanrım, bir tane kullanabilirim.

Mutfağa döndüğümde, yemeğin kokusuna karşı burnumu kapatıyorum, ama iştah açıcı olsun ya da olmasın, yine de yiyorum.

Titus, Yuma'yı da yanına alarak eve girdiğinde haşlama hazırda ve ben de ona bir tabak hazırladım.

"Çatıdaki güneş panellerini temizledim. Arkada bir kamyon buldum. Güzelmiş. Ama yakıtı iyi değil. Baskın yapacak bir kovan bulmamız gerekecek."

"Baskın mı? Neden baskın?" Titus'un fare hakkında daha önce yaptığı yorumu düşünmemeye çalışarak tabağıma bir kaşık haşlama koyuyorum.

"Takas edecek bir şeyimiz yok. İyi niyetlerinden dolayı yakıtı isteyerek teslim etmeyeceklerdir."

Yiyecek var, ama kesinlikle bütün bir kovana yetecek kadar değil.

"Biraz zamanımız var. Şimdilik birkaç günlüğüne bir yere sığınmayı planlayalım."

Başımı sallayarak burnumu tutuyorum ve yemeğin ilk ısırığını alıyorum.

Titus kaşlarını çatarak beni izliyor ve kaşığına biraz yemek aldıktan sonra kabaca ağzına atıyor.

"Bunun kokusuna dayanamıyorum ama umursamayacak kadar açım. Ve senin küçük yorumun da yardımcı olmadı."

Yere bir kaşık atıyor ve Yuma onu çabucak silip süpürüyor.

"Bir melezle yemek paylaşmak istemediğini sanıyordum."

"Bu gerçek yemek değil. Bu lapa."

"Şimdiden yemeklerimi aşağılamaya başladın. Damak zevkine uygun değilse özür dilerim," diye şaka yaparak bir ısırık daha alıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, insanların eskiden konserveden et yediğine inanamıyorum. Hiç doğru gelmiyor."

Birkaç dakika içinde Titus tabağını bitirdi ve masadan kalktı. Sanki orada bırakacakmış gibi.

"Vay be. Nereye gidiyorsun?"

"Daha sonra ihtiyacımız olacak ateş için odun toplamaya. Ve gerçek et için avlanmak için."

Gözlerim tabağa kayıyor ve geri dönüyor. "Bununla ilgilenmeyecek misin?"

Kaşlarını indirerek bir adım geri gider ve masanın üzerine bıraktığı tabağı alarak lavaboya taşır.

Duruladıktan sonra gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"İşte bu yüzden ateşte pişiriyorum," diye homurdanarak kapıya doğru ilerliyor.

CHAPTER 28

I Fenerin düğmesini çevirip ışığı açıyorum ve kararan odanın etrafına yumuşak bir parıltı yayıyorum. Tepesindeki halkadan tutarak kitaplığın yanındaki masanın üzerinde duran makineye doğru ilerliyorum.

müzemizden CD Çalar olarak tanıdık. Milenyumun başlarında, yerini el cihazları ve bulut müziğe bırakana kadar popülerdi. Tarih öğretmenim bir keresinde sınıfa bir tane getirmiş, onunla oynamamıza ve kütüphanenin dosyada tuttuğu disklerden birkaçını çalmamıza izin vermişti.

Makinenin üstündeki tozu üfledim ve *50'li ve 60'lı yılların klasikleri* etiketli CD'lerden birini çalara yerleştirdim. Diskin arkasındaki başlıklara göre ilk şarkı, annemin ben küçük bir kızken, kilise tarafından tüketilmeden önce söylediği bir şarkı. Sesi duygulu ve hayat doluyken.

Aretha Franklin adında bir kadından *Share Your Love With Me*. Müzik odayı dolduruyor, çok özlediğim bir ses. Ritimle sallanıyorum ve duvar boyunca uzanan kitaplığı inceliyorum, sırtlarındaki başlıkları görmek için feneri kaldırıyorum. Gülümseyerek parmaklarımı kitapların üzerinde gezdiriyorum ve Szolen'de aldığım edebiyat dersinden hatırladığım bir kitapta duruyorum.

Pride And Prejudice.

Yanında henüz okumadığım bir kitap var ve kapağında bir erkeğin ya da kadının ensesi olabilecek siyah beyaz bir resim bulmak için onu çekiyorum.

Sayfaları çeviriyorum, okurken yüksek sesle fısıldadığım bir alıntının üzerinde duruyorum. Kitabı parmağım ile kapattığımda, özellikle de *amcık* kelimesinin bende yarattığı şok yatışıyor. Sertçe yutkunarak tekrar açıyorum ve kaldığım yerden devam ediyorum. Birkaç paragraf daha ve iç gıcıklayıcı

beni tekrar kapatmaya zorluyor. Kitaplardaki aşk sahnelerinden ben de payıma düşeni okudum ama hiçbirisi bu kadar açık değildi.

Çok erotik.

Sayfaları bir kez daha karıştırıyorum.

"Bu da ne?" diyor arkamdan bir ses ve ben küçük bir çığlık atarak kitabı düşürüyorum.

Titus kapının girişinde duruyor, gergin kasları terden parlıyor ve elinde yeni kesmiş olması gereken bir odun yığını tutuyor. Yuma'nın içeri girmesine izin vermek için duraklıyor, ardından kapıyı tekmeleyerek kapatıyor.

"Bu sadece bir kitap. Bulduğum bir kitap. Gerçekten hiçbir şey." Boğazımı temizleyerek yere düşen kitabı yerden kaldırıp rafa geri koyuyorum. Onun yerine yanımdakini alıyorum, aşağılanmanın yüzümün her yerinde yazılı olduğundan eminim.

"Hayır. Bu ses de ne?"

Odunları yere koyduktan sonra, kana benzeyen kırmızı lekeler fark ettim. Her yerinde.

"Ne oldu? İyi misin?" Daha bir gün önce onu kendim öldürmek isterken, onun kanlar içindeki görüntüsünün neden bu kadar endişe verici olduğunu bilmiyorum.

"Arkada asılı bir katır geyiği var." Sesindeki gurur yadsınamaz ve anlıyorum ki, zincirlerden ve kavgadan, hala tam olarak kavrayamadığım Alfa şeylerinden sıyrılmış, *bu* Titus - avlanmayı ve doğayı seven basit bir adam. "Bir süre yetecek kadar et olacak." Çenesini arkamda bir yere doğru sallıyor ve ben de dönüp kaşlarımı çatarak bakışlarının izlediği yolu takip ediyorum.

"Oh. Müzik mi? Daha önce hiç müzik dinlemedin mi?"

"Nereden geliyor bu?" Yana doğru eğilip omzumun üzerinden gelen görünmez mırıltıyı incelerken kaşları daha da çatılıyor.

"Dredge'den önce kullandıkları bir makine. Buna CD Çalar deniyor. Ve bunlar ..." Dönüp masadan kutuyu alıyorum ve Etta James'in *At Last* şarkısını görmek için yukarı kaldırıyorum. "Bunlar müziği çalan kompakt diskler."

Yüzündeki şüpheli ifade açıklamamla kaybolacak gibi görünmüyor, ancak çok fazla derinliğe inebileceğimi sanmıyorum, çünkü bir plastik parçasına lazerle kazınmış bir grup dairenin nasıl müziğe eşit olduğunu ben de tam olarak anlamıyorum.

"Ben, şey... banyoda temizlenmek istersen bir miktar su kaynattım. Çok uzun sürdü ama ikimize de yetecek kadar var." Geri çekilince ne söylediğimi anladım ve başımı salladım. "Yani... ayrı banyolar. Sen

kendininkini al,

ve sonra bir tane alabilirim ..." Gözlerim vücuduna bulaşmış kana takılıyor. "Küveti boşalt ve temizle."

"Önce seninkini al o zaman."

"Bu seni rahatsız etmeyecek mi? O kadar kanla kaplı olmak?"

Omuz silkerek başını sallıyor ve kütükleri şöminenin içine yerleştiriyor. "Tamam. Uzun sürmez."

Arka yatak odasında kadın kıyafetleri buluyorum - çoğunlukla elbiseler, birkaç tişört, atlet ve şortlar, gecelikler ve kancasından kaydırđığım bir bornoz. Giysileri banyoya taşıyıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Üç büyük tencere su, sekiz tencere daha biriktirmek için kullandığım çelik çamaşır leğeninin yanında duruyor. Sudan sadece az miktarda buhar yükseliyor, bu da bana suyun banyo için kullanılabilecek kadar soğuduğunu söylüyor. İlk birkaç tencereyi küvete boşaltıyorum, ardından birkaç tane daha. Leğeni doldurmaya yetmiyor ama yarısına kadar geliyor. Soyunduktan sonra içeri giriyorum ve kendimi aşağıya bıraktığımda beni saran lüks bir sıcaklıkla karşılaşırım.

Tek başıma bile, kendi çıplaklığım beni savunmasız hissettirme eğiliminde ve su göğüslerimin hemen altına sokulduğunda, onları çapraz kollarımın arkasına saklıyorum. Göğüslerimdeki hafif ağrı, bir türlü kabullenemediğim hamileliğimin bir başka belirtisi.

İmkânı yok.

Ama ya annem haklıysa? Ya Tanrı'nın isteği beni burada bir bebekle uğraşırken izlemekse?

Ne korkunç bir düşünce. Masum bir bebek için korkunç bir kader.

Hassasiyet beni etli yüzeyi ovuşturmaya itiyor ve rahatlatarak iç çekiyorum, yanlışıklıkla küçük bir inilti çıkarıyorum ve bu inilti duvarlarda lanet bir megafon gibi yankılanıyor.

Kapı kapalı olsa da, bir Alfa'nın cinsel iştahı hakkında Titus'a tamamen güvenmem gerektiğini bilecek kadar çok korku hikayesi duydum. Jack, babamı öldüren diğeri Alfa'yı Szolen'e geri getirdiğinde, çok yaklaşmamam konusunda beni uyardı. Sadece bir kadın kokusunun bile onları harekete geçirmeye yettiğini söylemişti.

Şimdiye kadar Titus'ta durum böyle görünmüyordu, ama kolumu kaldırıncaya üzerime sinen korkunç vücut kokusu serbest kalıyor. Belki de pek kadınsı kokmadığım içindir.

Daha önce hazırladığım bir kalıp sabunu ve iki el bezini alıp kirleri temizliyorum, tatlı lavanta kokusunu koklamak için duraklıyorum. Yükselen buharla birlikte odayı dolduruyor ve ben işimi bitirdiğimde

Aroma neredeyse ezici derecede güçlü. O kadar ki, midemi tekrar karıştırıyor, ama bu sefer kusma isteğimi bastırıyorum ve bunun yerine suyu boşaltıyorum. Küvetten ayağa kalktığımda kapının altında bir gölge yakalıyorum ama üzerimi örtmek için bornoza uzandığımda hızla kayboluyorum.

Giyindikten sonra banyodan çıkıyorum ve Titus'u ateşin yanına çömelmiş, sırtı bana dönük halde buluyorum. Kapıdaki Yuma da olabiliirdi sanırım.

Düğümüleri çözmek için parmaklarımı ıslak saçlarımda gezdiriyorum. "Hepsi senin."

Titus ayağa kalkıyor ve bana döndüğünde bakışlarını başka yöne çeviriyor.

Sanki görmemesi gereken bir şey görmüş gibi.

Ya da belki de düşünmemesi gereken bir şey düşündü.

Bana doğru adım atıyor ve yanımdan geçerken onun büyüklüğünü, vücudunun hafif erkeksi bir kokunun üzerine metal ve ateş gibi koktuğunu fark ediyorum. Ondan bir erkeklik, bir güç yayılıyor, tıpkı içimdeki bir şeyi çeken bir mıknatıs gibi.

Neredeyse ilkel.

Banyoya girip kapıyı arkasından kapatıyor ve omzumun üzerinden arkasından baktığımda karnımın sıkıştığını fark ediyorum.

Kendimi ateşin yanındaki sandalyeye bırakıp *Gurur ve Önyargı*'nın ilk sayfasını açıyorum, gözlerim kelimelerin üzerinde geziniyor ama onları tam olarak özümsemiyorum. Bakışlarımı raftaki kitaba kaldırıyorum. İçinde erotik bölümler olan kitaba. Banyoya doğru bir kez daha hızlıca baktıktan sonra, yerime dönmeden önce odanın içinde koşuşturup romanları değiştiriyorum.

İlk seferimden önce, seks eylemini hep merak ederdim. Nasıl hissettireceğini. Kim benim ilkim olacaktı. Kadın sayısının azlığıyla birlikte dünyamız bu eyleme bir şekilde kendini kaptırdı, herkes yavrular üretmeye o kadar odaklandı ki bu eylemin beraberinde getirmesi gereken duyguları ve zevkleri fark edemez hale geldik. Annem genç bir kadinken ve bu gibi kitaplar yaygınken çok daha fazla kutlanan zevkler gibi görünüyordu.

Bu kitapta anlatılanları kendim hiç hissetmemiş olsam da, kaldığım yerden devam ettiğimde canlanan türden bir iç gıcıklaması.

Sayfadaki kelimelerle resmedilen görüntü zihnimde açılırken, dudağımı ısııyorum, aniden bornozun sert pamuğunu meme uçlarımda hissediyorum, uyluklarımda arasındaki ağrıyı.

Daha önce hiç böyle bir şey okumamıştım, betimlemeler o kadar lezzetli ve canlı ki neredeyse tadına bakabiliyorum.

Aklıma Will'le ilk birlikteliğimi, tüm bu deneyimin ne kadar garip ve rahatsız edici olduğunu getiriyor. Ne kadar neşesiz ve acı vericiydi, sadece seçim hakkımı elimden almaya çalışanlara meydan okumak içindi. Arkadaşımı çok seviyordum ama onunla yaptığım seks, kitaplarda okuduğum tutku ve coşkudan hiçbir şey içermiyordu.

Bunun suçluluğuyla kapağı kapattım ve içimi korkunç bir düşünce kapladı: sonsuza dek bu ilk deneyim peşimi bırakmayacaktı. Bundan sonra yaşayacağım her cinsel ilişki ilk deneyimimin, en iyi arkadaşımın zamansız ölümünün gölgesinde kalacak. Ve çocuk. Tanrım, ya içimde gerçekten bir çocuk varsa? Bana her zaman imkânsız olduğu söylenen şey, aniden mümkün olur. Elimi karnıma götürüp, karnımın hayatla şiştiğini hayal etmeye çalışıyorum. Burada, kollarımda ağlayan bir bebekle Yağmacılardan kaçıp saklandığım bir hayatı hayal etmeye çalışıyorum. Duvarın bu tarafında asla hayatta kalamazdım ve bu nedenle yeni doğan bebeğimin de hiç şansı yok.

Szolen'e dönmek zorundayım. Bu bebeğin, eğer varsa, hayatının her anında risk altında olmayacağı güvenli bir yere. Hiç değilse, babası olabileceği hayatla tanışma fırsatı bulamayacak olan arkadaşım için. Bu bebeğin iyiliği için hayatta kalmak zorundayım.

Will'in bana artık yaşamak istemediğini söylediği zamanki sözlerini düşünüyorum. O kasvetli düşünceler beni nasıl da keder ve hayal kırıklığına uğratmıştı. Nasıl olur da vazgeçmeye bu kadar istekli olabilirdi?

Acaba Titus onu tuttuğunda gözlerinde rahatlama gördü mü? Acaba benim görmediğim bir şeyi mi gördü? Belki de Will'i öldürmek aralarında konuşulmamış bir iyilikti.

Kapının tıklamasıyla başımı kaldırıp baktığımda Titus'un banyodan, alt yarısını tamamen saramayacak kadar küçük bir havluyla çıktığını görüyorum. Bir zamanlar dağınık saçlarının kapladığı yüzü şimdi pürüzsüz ve temiz traşlı, çene hattının keskin açılarını ortaya çıkarıyor. Ne kadar genç ve beklenmedik derecede yakışıklı görüldüğü dikkat çekici. Tamamen farklı bir adam gibi. Onu görünce göğsümde garip bir gıdıklanma hissediyorum.

"Bir konuda yardımınızı alabilir miyim?" Yardım istemeye alışık bir adam değil, şu anda yüzüme bile bakamadığına bakılırsa.

"Elbette."

Başını sallayınca kitabımı bir kenara bırakıp onu banyoya kadar takip ediyorum. Lavabonun üzerine, bir yerlerden bulup getirdiği tıraş malzemelerini koymuştu.

dolaplardan bir makas çıkardı ve bana uzattı. "Daha önce sa kestin mi?"

"Bende var. Kardeşimin." Yıllar geçtikçe bu konuda oldukça iyi oldum, hatta gerektiğinde kendiminkini bile düzelttim.

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben deriye kadar inmeyi tercih ederim." Gerçi temiz traşlı yüzüyle uzun sa ona çok yakışıyor.

Önümde yere diz çöküyor ve hl boyun hizamda duruyor. Geniş omuzlarının aralığına benden iki kişi sığabilir ve kollarının her biri yaklaşık kalçalarını büyüklüğünde. Boğazını temizlerken, bakışlarını biraz aşığı indirdiğinde gözlerinin göğüslerime takıldığının farkında gibi görünüyor ve nereye bakacağını bilemiyormuş gibi, köprücük kemiğimin üzerinde bir yere yerleşmeden önce yan tarafa bakıyor.

Parmaklarımı makas deliklerinden geçiriyorum ve lavabodan tarağı alıyorum, göğüslerim uzanırken omzuna değiyor. İrkiliyor ve tekrar boğazını temizliyor. Bu devasa, canavar gibi adamın dokunuşumdan tamamen rahatsız olduğı fikri yüzüme bir glmsemi getiriyor.

Tekrar önünde durarak uzun saçlarından bir tutam topluyorum ve işe koyuluyorum, kesip biiyorum, sa tellerinin etrafından yere dökülmesine izin veriyorum. Bir heykel gibi hareketsiz duruyor, babamın övdüğü bir askerin sarsılmaz duruşuyla, ben etrafında dönüp saçlarını keserken hiç kıpırdamıyor ya da tek kelime etmiyor. İşim bittiğinde saçları kısalmıştı, kısa bir kesimden biraz daha fazlasıydı ve tepesi de daha uzundu. Hiçbir şeye takılmadan parmaklarımı geçirebileceğim kadar.

Szolen'e döndüğünde, eğer bir Lejyon subayı olsaydı, oradaki kadınlar muhtemelen ayaklarına kapanırdı, temizlendiğinde olduğı kadar yakışıklı ve formda. Altın gözlerine ve iri kaslarına kızışmış kediler gibi yaltaklanırlardı.

Ona karşı hala ne kadar kızgınlık beslesem de, bunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Yanaklarımdaki sıcaklıkla başımı çevirip düşen saçlarımı topluyorum.

Derisindeki kırpıntıları temizlemek için ayağı kalktığında, bir kez daha şişkin kasıklarını örten küçük havlu parçasıyla karşılaşıyorum.

Dikkatimi dağıtmak için daha önce mutfak zeminini süpürmek için kullandığım süpürgeyi almak üzere banyodan çıkıyorum ve geri döndüğümde süpürgeye uzanıyor.

"Teşekkür ederim," diyerek süpürgeyi elimden alıyor ve istemeden de olsa elime dokunuyor.

"Tabii ki." Şimdi rahatsızlıkla boğazını temizleyen benim, o son kalan saçlarını süpürürken ben de oturma odasına dönüp kitapları bir kez daha *Gurur ve Önyargı* ile değiştiriyorum.

Titus saç şöminenin içine atar ve köşede kaybolur. Tekrar ortaya çıktığında elinde bir battaniye vardır ve onu şöminenin önüne, ayı kiliminin üzerine atar. "Yatakları alabilirsin."

"Zemini mi tercih edersiniz?" "Evet."

"Sakıncası yoksa bir süre kalıp kitap okuyabilir miyim?" "Beni rahatsız etmez."

Titus, daha önce getirdiği odun yığınının uzun dallardan birini ve son birkaç gündür kullandığı bıçağı alıyor ve hala o lanet havluyu giyerek ateşin önüne oturuyor. Neyse ki, dalın ucunu şüphesiz bir silah ya da görünüşe bakılırsa et şişi olacak bir şeye oyarken, iş ucunu uzağa bakacak şekilde tutuyor ve ben de hala ilk sayfaya yaslanmış kitapla yerime oturuyorum.

Okumak için yerleşiyorum, Bay Bennet ve karısının mahalleye yeni gelen bekâr, zengin bir bekârla ilgili konuşmalarının yer aldığı ilk sayfayı gözden geçiriyorum ve bakışlarımın sayfaların üzerinde gezindiğini, ateşin yanında yerde oturan adama dalıp gittiğini fark ediyorum. Titus rahatlamış haldeyken bile, odun yontarken zorlukla esneyen çelik pazularıyla bir canavar gibi görünüyor.

Dur, diye kendimi azarlıyorum ve okumaya geri dönüyorum. Bennet'ların beş kızıyla ilgili başka bir sayfa, Titus'un zayıf, mükemmel kemerli karın kaslarının görüntüsüne dönüşüyor, üzerine eğilmiş, sessizce çalışmasını inceliyor. Parmaklarım her bir çıkıntıya dokunma isteğiyle neredeyse karıncalanıyor ve kitabı kucağıma bırakıyorum.

"Lanet olsun!" Küfür bir fısıltı gibi geliyor ve Titus döndüğünde, kitabı elime aldığım da utançtan yanaklarım yanıyor. Saklanmaya çalıştığımda yüzündeki merak, artık kırıışmış olan sayfaların arkasında kayboluyor. "Üzgünüm... bu aptal kitap."

"Ne hakkında?"

"İnatçı bir kadın."

Bir kahkaha atarak dirseğini dizine dayıyor. "Ve sen bunu aptalca mı buluyorsun? Tam sana göre bir eşleşme gibi görünüyor."

"Ve sen de düşünceli, sinirli, kaşlarını çatan kişi olacaksın."

Ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine kaşlarını çatarak oymasına geri dönüyor. "Tuhaf kelimeler kullanıyorsun."

"Ara sıra eline bir kitap alsaydın, muhtemelen anlamlarını bilirdin." Şaka yollu söyledim ama bana tekrar baktığında gözlerindeki utanç girdabını görünce birden söylediğime pişman oldum.

"Okuyamıyorum."

"Hiç mi?"

Dudaklarını düz bir çizgiye bastırarak başını sallıyor. "Tutulduğum yerde pek ışık yoktu."

İçimi bir hüznün kaplıyor ve kitabı kucağıma indiriyorum. "Bu senin için çok umutsuz görünmüş olmalı."

"Peki, neden bana şu okuduğun inatçı kadından bahsetmiyorsun?" "Ne yani... sana mı okuyor?"

"Elbette."

"Um... tamam." Ondan gelen bu isteği tuhaf bulsam da kitabı tekrar kaldırıyorum ve en baştan başlıyorum. Zaten çok fazla ilerleyebildiğim de söylenemez. Ben yüksek sesle okurken, Titus oyma işine devam ediyor, sadece ara sıra sandalyede kaymamla gerçekten canlanıyor. Onu birkaç kez bana bakarken yakalıyorum, bakışları bornozdan dışarı fırlamış bacaklarıma takılıyor, sonra hızla başka yöne kayıyor. Ancak kumaşı üzerlerine çekip onları örttüğümde dikizlemeyi bırakıyor. Belki de yakalandığı için sessizce utanmıştı.

Bir sonraki bölüme geçtiğimde eline başka bir sopa alıp sessizce oymaya devam ediyor. Beşinci bölüme geldiğimde sesim kısılıyor ve kitabı yere bırakıyorum, yorgunluk göz kapaklarımda ağırlaşıyor. "Sanırım artık yatacağım. Yarın devam edebiliriz. Eğer hala hikayeyi dinlemek istiyorsan."

"Elbette." Yonttuğu yarım düzine çubuğu toplayıp yerdeki derme çatma yatağının üzerine fırlatıyor, ardından küçük odun parçalarını avucunun içine alıp ateşe atıyor.

Tüm ev sıcak ve rahat ama karanlık koridordan yatak odalarına doğru yürürken ensemde soğuk bir ürperti dolaşıyor. Yatağında çürüyen adamla aynı odada uyumamın imkanı yok. Bunun yerine, oğlunun yatmış olması gereken yatak odasında duruyorum ve elim kapı kolunda duraklıyorum.

Buz gibi soğuk giderek şiddetleniyor ve düğmeyi bırakıp oturma odasında bıraktığım feneri aramaya koyuluyorum.

Köşeyi dönerken kayarak durdum.

Ateşin önünde duran Titus havluyu belinden sıyırp yere bırakıyor. Onun çırılçıplak, kaslı kıcını ve aynı tonda baldırlara doğru sivrilen etli kalçalarını görünce neredeyse kendi tükürüğümle boğulacaktım.

Yüzünü bana dönüyor, kendini avuçluyor, fark ediyorum ki bunu yapmak için birden fazla el gerekiyor ve kaşları çatılıyor. "Yatmaya gittiğini sanıyordum."

"Özür dilerim. Casusluk yapmaya çalışmıyordum. Sadece Fenere ihtiyacım var. Özür dilerim." Başımı eğip feneri almak için koşuştururken yanaklarım utançtan yanıyor. Feneri aldıktan sonra arkamı dönerken gözlerimi yerden ayırmıyorum. "Bu hatayı bir daha yapmayayım diye soruyorum, her zaman çıplak mı uyursun?"

"Bunu tercih ederim."

"Bildiğim iyi oldu."

"Benim geldiğim yerde beden sadece et ve kandan ibarettir. Bir makine. Bu parçaların hiçbirini ben seçmedim."

Garip ama şimdi söylediğine göre neden bahsettiğini anlayabiliyorum. Normalde zayıf olan vücudundaki kas çıkıntıları ustalıkla yontulmuş gibi görünüyor. Çoğunlukla kılsız bir göğüs ve üst yarısıyla iyi orantılı uzun, sağlam bacaklar. İnsanların açlıktan öldüğü bir dünyada tamamen doğal olamayacak kadar mükemmel. Cildini gölgeleyen aşırı sayıdaki yara izi dışında, neredeyse insan olamayacak kadar mükemmel görünüyor. Ateş ve acıyla dövülerek etkileyici bir silah haline getirilmiş sert bir çelik gibi.

"Yara izleri... bunu sana onlar yaptı. Hastanede mi?" "Calico'da bana pek çok şey yaptılar."

Her zaman bir tıp ve bilim kadını oldum, ama ona yardım etmesi, onu iyileştirmesi gereken adamların ellerinde neler çektiğinin kanıtlarını görmek kalbimi kırıyor. "Başıma gelenler için üzgünüm."

"Neden üzgünsün?"

"Çünkü kimse bu şekilde acı çekmemeli. Dedğiniz gibi, bunların hiçbirini siz seçmediniz."

"Oradaydım çünkü Legion kovanıma baskın düzenledi. Baban gibi adamlar beni bir kamyonu yüklediler ve bildiğim tek yuvamdan alıp götürdüler."

Tanıdığım adam, tanıdığım en şefkatli kadının oğlu, böyle bir duygusuzluk yapamazdı. "Babam bunu yapmazdı. Senin hayatını bağışlardı."

"Belki de. Ama belki de olanların hiçbirini o seçmedi."

I Karanlıkta çığlıklar duyuyorum. Yüksek sesli, acı dolu, gırtlaktan gelen çığlıklar.

Gözlerimi gölgeli odada açtığım da çığlıklar devam ediyordu. Yataktan fırlayıp koridorda aceleyle ilerliyorum, her ılığın şiddeti sinirlerimi daha da geriyor, ta ki açık oturma odasında durana kadar.

Titus ateşin önünde yerde top gibi kıvrılmış yatıyor, inliyor ve hırlıyor. Kafatasını tırmalıyor. "*Hayır, kes şunu! Yeter artık! Yeter artık!*" Kkremesinin sesi duvardan yansıyor ve onun titreyip kendini tırmalamasını izlerken göğsüm sıkışıyor. "*Dur!*"

Karşısında pençelerinin üzerinde yatan Yuma, Alfa'nın kollarını her şiddetli sallayışında inliyor ve canlanıyor.

İçimdeki bakıcı ona gitmek, onu sakinleştirmek ve acısını dindirmek için yalvarıyor ama ben daha iyisini biliyorum. Ben büyürken babam sık sık kâbus görürdü ve annem kardeşimle beni ona asla yaklaşmamamız konusunda uyarırdı. Bir keresinde annemin bir Rager olduğuna inanarak ona saldırmış ve yarı uykulu bir halde silahını aramıştı. Neyse ki yatmadan önce onu saklamayı biliyordu.

Kim bilir Titus uyandığında beni burada bulursa hakkımda ne düşünür. Bu adamın neler gördüğünü kim bilebilir? Uykusunda kafasını hangi korkular kurcalıyor. Uykusunda avladığı şeye dönüşmeye hiç niyetim yok.

Onun yerine bir süre onu izliyorum, ta ki ağılamaları iniltiye dönüşene ve iniltileri bir kez daha sessizliğe gml ene kadar.

CHAPTER 29

F Sonraki üç gün boyunca Titus ve ben, zamanın ve dünyanın geri kalanının unutmüş gibi görüldüğü bu tuhaf yerde bir rutine alıştık. Odaları toparladım, hatta ahşapları fırçaladım.

Mutfak lavabosunun altında bulduğum pudralı bir temizleyiciyle arka odadaki yatak çerçevesi. Neredeyse Szolen'e geri dönmüş gibi hissediyorum, ama oradaki tüm kolaylıklar olmadan.

Gündüzleri Titus kulübenin çevresinde devriye gezerek tehditleri ve Remus ile adamlarından herhangi bir iz ararken, ben de çay ve ilaçlar için otlar ve yenilebilir çiçekler aramak üzere ormanda dolaşıyorum. Yolculuğumuz sırasında Remus'la karşılaşırırsak diye biraz Lobelia bulmayı umuyorum. Dolaşmadığım zamanlarda, içmek için su kaynatıyorum ve Szolen'e dönüş yolu için erzak topluyorum. Yine de itiraf etmeliyim ki burası bana biraz çekici gelmeye başladı. Bu çocuğu büyütmek için Ölü Topraklar'da herhangi bir yerde kalmak zorunda olsaydım, orası burası olurdu. Dışarıdaki dünyaya karşı bu huzurlu küçük vaha.

Bugün, kulübeden biraz daha uzaklaştım ve bir tanesini tattığımda neredeyse dilimde patlayan yabani yüksük meyveleri buldum. Bu tatlı ve şekerli tat, Titus'un geyiklerden kestiği tuzlu sırt etlerini kaynatıp meyve sosu haline getirdiğimde güzel bir tamamlayıcı olacak.

Çalıdaki meyveleri koparıp kulübeden getirdiğim saksılardan birine, yarısı dolana kadar atıyorum. Ağzıma birkaç tane daha atıp gözlerimi kapatıyorum ve ihmal ettiğim duyularımdan birini tatmin etmenin verdiği basit keyfi takdir etmek için bir an duruyorum. Haftalardır bu kadar tatlı ve lezzetli bir şey tatmamıştım.

Berry ağzımın tam ortasındaiken arkamdan gelen bir çatırtı sesi beni topuklarımın üzerinde döndürüyor.

Tanıdık *tık tık tık*. Bir hırıltı.

Döndüğümde Yuma'yı savunmaya geçmiş, tüyleri diken diken olmuş halde buluyorum. Dudakları keskin dişlerinin arasından sıyrılmış olan köpek vahşi bir kurt gibi görünüyor ve ses çıkarıyor.

Tehdit altındaki bir kurt.

Ağaçlarda hareket arıyorum ve durgunluk sinirlerimi geriyor. Nefes almakta zorlanıyorum, eve doğru giden yolda ilk adımımı atıyorum ve hırıltı çoğalıyor.

Daha fazla kurt mu?

Korku ensemden aşağı süzülüyor ve tüylerimi diken diken ediyor, çünkü birkaç metre ötemde seğirerek kaçmaya hazırlanan bir düzine kadar Rager duruyor.

Aman Tanrım.

Hayatımda hiç bu kadar çok görmemiştim.

Ters yöne dönüp koşuyorum ve çilek kabını düşürüyorum. Yuma peşimden geliyor, birkaç metrede bir durup havlıyor ve hırlayarak onları uzaklaştırıyor.

Hışırdayan yaprakların ve hırıltıların sesi bana Yağmacıların peşimde olduğunu söylüyor ama dönüp bakmaya cesaret edemiyorum. Dallar ve çürümüş yapraklar, ben onları çiğnerken bana uzanıyormuş gibi görünen bir ağ oluşturuyor.

Korku ciğerlerimi sıkıştırırken, istemsiz bir çığlık atıyorum ve ormanda yankılanıyor.

Göğsümde ateş tutuşuyor, hava azalıyor ve ağır ve yavaş hissettiren bacaklarımla hızlanıyorum.

Rüyadaki gibi.

Beni canlı canlı yerlerken yerde yattığımı hayal ediyorum. Dişlerinin etimi parçaladığını hissediyorum. Siyah, cansız gözleri bana bakıyor.

Ölmek

istemiyorum. Bu

şekilde değil.

Diğerlerinden daha yüksek bir hırıltı dikkatimi dağıtıyor ve geriye dönüp baktığımda Yağmacılardan birinin bana yetiştiğini görüyorum. Parçalanmış bir eliyle uzanıp saçlarımdan bir tutam çekiştiriyor. Göğsümden bir çığlık daha kopuyor ve sert bir *yumruk* kaval kemiğime çarpıyor. Acı kemiklerimin içinde titreşiyor ve yere yuvarlanırken toprak yanağıma çarpıyor.

"Hayır, lütfen! Lütfen!" Önümdeki ağaca tırmanıyorum ve sırt üstü dönüyorum.

Dehşete kapılıyorum, Rager dişlerini gıcırdatarak ellerimin ve dizlerimin üzerinde bana doğru koşuyor. Sert ağaç gövdesi omurgama baskı yapıyor ve vücuduma tırmanırken tıkırtılar ve tıslamalar çıkarıyor, onu durdurmak için ellerimi uzatıyorum. İçimde bir adrenalin patlaması yaşıyorum ama kollarım onun içime girmesini engelleyecek kadar güçlü değil.

Uzaktan gelen havlamalar ve hırlamalar, Yuma'nın geri kalanları kendi başına savuşturduğunu hatırlatıyor.

"Tanrım! Yardım et bana!"

Rager'ın dişleri kırıldı.

Kollarım titriyor.

Daha sert bastırıyor, akan salyalar yanağıma çarpıyor.

Saniyeler sonra vücudumdaki ağırlık kalkıyor ve Titus'un enfekte canavarı üzerimden attığını görmek için tam zamanında başımı kaldırıyorum. Yavaş ve sakın adımlarla, canavarların aşmaya isteksiz görüldüğü görünmez bariyere doğru yürüyor. Bunun yerine çenelerini kırıp tıslıyorlar, kollarını savuruyorlar ama Titus önlerine çıktığı anda sinip geri çekiliyorlar. Yuma, General'in peşinden giden bir asker gibi onun arkasında koşturuyor. Sanki Titus daha vahşi bir hayvanmış gibi.

Kaşlarımı çatıyorum, bu manzara karşısında kafam karışıyor.

Elindeki bıçakla Titus, bir Rager'ın boğazını akıcı bir şekilde keser, ardından yanındakinin kafatasına saplar. Aynı ölümcül zarafetle, her biri zahmetsizce öldürülen üç kişiyi daha ortadan kaldırır.

Vücudumdaki her kemik hâlâ korkuyla titrerken, adrenalin içimde sürekli bir dehşet dalgası yaratıyor. Aşağıya baktığımda uyluklarıma kan bulaştığını görüyorum.

İlk düşüncem Rager'ın beni ısırması olabileceği, ama karnıma bir kramp girdiğinde ve benden daha fazla kan damladığında, farkına varıyorum.

"Oh, hayır." Avuç içlerimi kaplayan kana bakıyorum. "Oh, hayır."

Güçlü kollar bacaklarımdan altından kayarak beni yerden kaldırıyor ama gözlerimi kandan alamıyorum. Kaybettiğim bebeğimden.

Will'in bebeği.

Başımı Titus'un göğsüne yaslıyorum ve tek kelime etmeden beni kulübeye doğru taşıyor, sonunda orada yıkılıyorum.

CHAPTER 30

P Yatağa uzanmış, kendi içime kıvrılmışken içimde bir uğultu dolaşıyor. Şimdiye kadar o kadar çok gözyaşı döktüm ki, içimde hiçbir şey kalmadı. Kendimi boşlukta ve bomboş hissediyorum. Kanama bile durdu, bebek

Misafirperver olmayan rahmim tarafından boşaltıldı ve bu sabah banyom sırasında göğüslerimin artık hassas olmadığını fark ettim. Karnımdaki ağrıyla birlikte mide bulantısı da azaldı.

Sanki bedenim normal haline dönmek için can atarken, zihnim bu kadar kolay bırakamıyor gibi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Son birkaç gündür Titus kenarda durmuş, kaybımın yasını tutmamı ve neredeyse canlı canlı yeniyor olmanın verdiği korkuyu atlatmamı izliyordu. Şimdiye kadar oradan ayrılmalı, bebeğimi güven içinde büyüteceğim hayatıma dönmek için Szolen'e doğru yola çıkmalıydık.

Gözlerimi yakan kurumuş yaşlarla Alfa'ya cevap vermek için başımı sallıyorum, pencereden ağaçların tepelerinin rüzgarda sallandığı yere bakıyorum. Doğa bana dünyanın devam edeceğini söylüyor.

"Ben lanetliyim, biliyorsun." Son birkaç gündür çok az kullandığım için sesim kısıldı.

"Nasıl yani?"

"Gençken, belki on dört yaşındaydım, büyükannemin bir bebeği doğurtmasına yardım ediyordum. O anneyi temizleyip dikiş atarken ben de bebeği kucağıma aldım. Onu annesine geri verene kadar bana öldüğü söylenmedi." Yaşadığım şoku ve inançsızlığı hatırlayarak kaşlarımı çatıyorum. "Ölü bir bebeği belki yirmi dakika boyunca kucağımda tuttum ve bunu bilmiyordum. Eğer bilseydim, büyükannem onu kurtarabilirdi ama kurtaramadı."

"Söylediğiniz gibi gençtiniz."

"Bebeklere hiçbir zaman aşık olmadım. Benim kollarımda, büyükannemin dikiş atarken onu yerde bırakmasından daha güvenli değildi. En azından o zaman bebeğin hareket etmediğini fark edebilirdi."

"Bunun amacı ne?"

Titrek bir nefes veriyorum, hâlâ ağaçlara bakıyorum. "Berbat bir anne olacağımı. Ben bencilim. Domuz kafalı ve inatçıyım."

"Öylesin. Ama cesur ve akıllısın da."

"O Yağmacıların beni kovaladığı zamanlar hariç. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım."

"Korku ve cesaret birbirini dışlamaz."

Sessizliğimde, onun geldiği anı, o Rager'ı nasıl zahmetsizce savurduğunu düşünüyorum. Tek bir kılıçla, saniyeler içinde yarım düzine Rager'ı daha nasıl alt ettiğini. Birinin merhametine kalmamak için neler vermezdim. Her seferinde kurtarılmaya bel bağlamamak için. Kendimi savunabilmek için neler vermezdim.

Titus geri çekilirken yatakta ters döndüm. "Bekle."

Adımlarının ortasında duraklıyor ve arkasını dönüyor.

"Sen bir savaşçısın. Gördüklerimin en iyilerinden biri."

"Çok savaşçı gördün mü?"

"Babam bazen beni de eğitim merkezine götürürdü. Adamlarının dövüşünü izlemem için kalmama izin verirdi. Onlar kadar güçlü olmayı arzulardım. Bir silahla onlar kadar hızlı."

"Peki, neden sana öğretmedi?"

"Babam ... iyi bir adamdı. Hataları da vardı. Bir kadının elinin silah için uygun bir yer olmadığını düşünürdü."

"Görünüşe göre sizi bu dünyaya iyi hazırlamış."

Öyle olsaydı her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. "Doğrusu, beni kurtların önüne atacaklarını hayal ettiğini hiç sanmıyorum. Szolen'de rahatça yaşayabilmemiz için rütbesi için çalıştı. Muhtemelen şu anda mezarında ters dönüyordur." Ya da anlatmaz. Belki de bana tüm bu olayların benim eylemlerimin sonucu olduğunu söylerdi. Babam da dürüstlük konusunda her zaman nazık değildi. "Bana öğretmeni istiyorum."

"Sana neyi öğreteyim?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, pazularındaki kaslar tişörtünü geriyor ve gücünü bir kez daha hatırlatıyor.

"Nasıl dövüşülür?"

"Ne için?"

"*Ne* demek istiyorsun, *ne için*? Kendimi savunmak için." "Yeterince kolay. Daha hızlı koşmayı öğren."

"Hayır. Senin gibi bir bıçak kullanmak için."

Kaşları yukarı kalktı. "Öldürmek istiyorsun o zaman."

"Bazen öldürmek savunma için gereklidir, değil mi? Ayrıca Szolen'e giderken Remus'la tekrar karşılaşsak benim için de iyi olur."

"Bu arada, tahminlerime göre yarın yola çıkmamız gerekiyor."

"Burada birkaç gün daha kalabiliriz, böylece bana bıçağı nasıl kullanacağımı gösterebilirsin." Kaşlarını çatınca devam ediyorum, "Geçen gün, Aylaklar'la... ve Remus'la geçirdiğim zaman Kendimi çok savunmasız hissediyorum. Kendimi savunamamak çok korkutucu. Öğrenmek istiyorum."

Çenesi kayıyor, sanki isteği çiğniyormuş gibi gözlerini kaçırıyor. "Eğer istediğin buysa. Sana öğretebilirim."

"Ben de bunu istiyorum. Ne zaman başlayabiliriz?" "Artık acı çekmediğin zaman."

"O halde, bugün başlıyoruz."

"İyileşmek için zamana ihtiyacın var. Dövüş eğitimi çok fizikseldir."

İyileşmek için harcayacağım zaman beni sadece kendimden nefret etme ve suçlama durumuna sokacak ve bu ben değilim. Zihinsel olarak ben bir savaşçıyım. Fiziksel olarak da bir savaşçı olmanın zamanı geldi. "Son birkaç gündür tek yaptığım burada yatıp her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşünmek."

"Kendinizi bu düşünceye mahkûm etmeyin. Farklı olmayabilirdi."

Hayır. O yanılıyor. Kendimi savunabilecek durumda olsaydım pek çok şeyin farklı olacağından hiç şüphem yok. "Zayıf kaldığım ve savaşmadığım her gün kendimi mahkum edeceğim."

I Evin arkasındaki açıklıkta, Titus bir ağacın tam on metre önündeki bir noktayı işaret eder. "Orada dur."

Emrettiği gibi, beni yönlendirdiği yere doğru adım atıyorum ve arkamda dönmesini izliyorum. "En iyisi uzaktan öldürmeyi öğrenmen." Göğsüyle

Sırtıma bastırıyor, devasa kolları beni arkadan sarıyor, bıçağın kabzasını sağ avucuma bastırmak için elimi kaldırırken bedenimi yutuyor, sonra sol dizimi dürtüyor.

"Kendini sabitlemek için ileride tuttuğun bacağının tersine atacaksın." Uzuvarımı olması gereken yere yerleştirirken kulağıma gelen sesinin gürültüsü dikkatimi dağıtıyor. "Vücudunun üst kısmını kullan."

Bileğimi tuttuğunda nasırlı ellerinin tenimde yarattığı hissi görmezden gelmek için tek yapabildiğim başımı sallamak. Elimini geri çekerken kemiklerimin onun kavrayışında kolayca kırılabileceğini. Diğer avucu karnıma dayandığında, temasla birlikte keskin bir nefes alıyorum ve elini indiriyor.

Başımı sallayarak elini yerine koydum ve sıcak nefesini kulağımda hissedecek kadar başımı çevirdim. "Ben iyiyim."

Fırlattığım elimi bırakıp fırlatmadığım elimi uzatıyor ve avucumu kendi avucunun arkasına vuruyor. "Bu kolunu momentum için kullan." Bıçak taşıyan elimi bir kez daha tutarak, göstermek için sahte bir atışa rehberlik ediyor ve ben de başımı sallıyorum.

Daha önce olduğu gibi, elimi geri çekiyor ve bıçağın avucumdan fırlamasına neden olacak kadar büyük bir güçle ileri doğru savuruyor. Kollarındaki güç beni neredeyse öne doğru savuruyor ama karnımı tutuşu beni ona karşı sabit tutuyor. Bıçak ağacın yan tarafına düşüyor.

"Tekrar." Arkamdan gelen bir dürtme, düşen bıçağı toplamam için bana işaret oluyor ve yerime döndüğümde, kollarımı ve bacaklarımı yeniden ayarlayarak momentum kolumu öncekinden biraz daha yükseğe kaldırıyor. "Daha fazla şaklat. O ağacın sana saldıran Rager olduğunu hayal et."

Bunu düşünmek beni kararlılıkla dolduruyor ama aklıma gelen Rager değil, Remus. Beni bağlayıp kanayana kadar kırbaçladığı anı. Dişlerimi sıkıyorum ve birlikte tekrar fırlatıyoruz.

Bir ıska daha, ama hedefe bir öncekinden daha yakın.

Tekrar atıyorum. Ve tekrar. İki kez daha. Ondandır yarım düzine kez. Her ıskaladım pes etmeyi reddetmemi körüklüyor. Ve düşen bıçağı almak için her seferinde yerime geri döndüğümde, Titus beni yeniden konumlandırmak ve bir sonraki denemeye rehberlik etmek için orada oluyor. Babamın hiç olmadığı kadar sabırlı davranıyor, günün yarısı geçip güneş ensemizde boza pişirene kadar bıçağı alıp tekrar denemem için beni cesaretlendiriyor.

Nefes nefese kalmış ve yorgunluktan halsiz düşmüş bir halde bıçağı tekrar kaldırıp pozisyonumu alıyorum, tıpkı daha önce onlarca kez yaptığım gibi.

"Bu sefer," diyor alçak bir sesle, "ben olduğumu hayal etmeni istiyorum." Sırtımı ona döndüğümde kaşlarımı çatıyorum. "İstemiyorum."

"Will'e yaptığım şey yüzünden yüzünde kızgınlık okunuyor. Bana gerçek bir bıçak çekmeyeceksen, rol yap."

"Bunu neden yaptığını anlıyorum Titus. Kötü niyetten ya da nefretten değildi. Başka seçeneğin yoktu."

"Bir seçeneğim vardı. Senin hayatın ya da onunki. Ben seninkini seçtim." Sonuç göz önüne alındığında, sözleri ensemde aşağı bir ürperti göndermemeli ve başka bir atış için geri çekmek üzere kolumu kaldırdığında derim karıncalanmamalı. "Şimdi. Hedefinin ben olduğumu hayal et."

Gözlerimi önümdeki ağaç gövdesine dikip sertçe yutkunuyorum, sonra bıçağı ileri doğru itiyorum.

Kabuğun tam ortasına düşüyor.

Bir yanımla ilk başarıya sevinmek istiyor ama daha büyük bir yanımla da bu başarıdaki gerçeklerden korkuyor.

"Tekrar seçim yapmak zorunda kalsaydım, hiçbir şey değişmezdi."

"Senden nefret etmiyorum." En iyi arkadaşımı öldürdüğü gerçeğini göz önüne alırsak, etmeliyim. Ama yapamıyorum.

İri elini bıçağın olduğu yerde benimkine doluyor ve kolumu geri çekerek bu kez bıçağı daha yukarı kaldırıyor.

Gömleğimin pamuğunu göğüslerimin üzerine gererek alttaki meme uçlarımı sertleştiriyor.

Kendime rağmen içimde bir ürperti dolaşıyor ve onun tüm dikkatinin merhametinde olmanın nasıl bir his olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. O altın gözleri tarafından yutulmak. Böylesine güçlü ve yıpranmış eller tarafından okşanmak.

"Odaklan," diye emrediyor, sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi. Hayali dokunuşuyla kalçalarım kasılıyor ama onun yerine bacağımı ileri doğru iterek beni tekrar forma sokuyor. Metal ve ter kokusu boğazımın arkasına çarpıp ağzımı sulandırıyor ve uzanmış kolunun uzunluğunu takip ederek derisinin altındaki sinirli kasları fark ediyorum.

Belki de burada yalnız olduğumdan, hayatta kalmak için ona güvenmek zorunda olduğumdan ya da bana bıçak kullanmayı öğretecek kadar beni ciddiye alan ilk erkek olduğu gerçeğinden, ama son günlerde onunla ilgili düşüncelerim değişti.

Ormanda olanlardan sonra, kendimi ikinci kez bir Rager'ın merhametinde bulduğumda, neden bir Rager'dan etkilendiğimi anlamak için psikanaliz yapmaya gerek yok.

Titus, ne kadar karşı koymaya çalışsam da. O tehlikeli bir adam ve bu dünyadaki en tehlikeli yaratıkların arasında bu da bir şey ifade ediyor. Onun gibi birinin yanımda olması hayatta kalmamı sağlar. Onun gibi birinin bana ilgi duyması da mı? Neredeyse hayatta kalmamı garanti ediyor. Hayatımda sahiplenici erkekler tanıdım, hiçbir erkeğe ait olmadığım için uzak durduklarım oldu ama buradaki hayat farklı. Şüphesiz, güçlü bir kadın bu acımasız topraklarda tek başına hayatta kalabilir, ama bir süre sonra yalnız ve yorucu olacağını hayal ediyorum. Titus, içimin derinliklerindeki ilkel bir arzuya hitap ediyor gibi görünen bu hayvan ve vahşi akıntıyı taşıyor. Szolen'in güvenli sınırlarında yaşarken kabul etmeye zahmet etmediğim bir arzu. İçimdeki vahşi tarafı uyandırmış gibi görünüyor.

Onun yönlendirmesiyle bıçağı bir kez daha fırlatıyorum ve geçen seferki gibi tam ortasına düşmese de ağaca çarpıyor. "Bu yeteneğimi senin üzerinde kullanmamdan korkmuyor musun?"

"Sen ilk olmazdın."

"Daha önce bir kadını eğittin mi?"

"Ona birkaç şey gösterdim." Benden uzaklaşıyor ve başını sallıyor, bunu bu sefer benim atmamı istediği şeklinde anlıyorum.

Hiç tanımadığım bir kadın için hissetmemem gereken kıskançlığı zihnimden kovuyorum. Yeni öğrendiğim becerilerimi kullanarak, ağaç kabuğuna saplanan bıçağı fırlatıyorum ve gururla omuzlarımı geriye atıyorum.

Güçlü eller belimi kavıyor, beni geriye doğru çekiyor ve tüm vücudum hareketle birlikte sertleşiyor. Acaba o da benim gibi dokunuşunun altında yanan tenimi hissedebiliyor mu? Sırtımı göğsüne dayamışken beni kolayca kavıyor. "Şimdi bu mesafeden dene."

Etrafımızdaki havanın neredeyse elektrik gerilimiyle titreştiğini hissetmiyor mu?

Benim için bıçağı almaya giderken, geniş omuzlarının dar bir bele doğru nasıl inceldiğini ve kot pantolonunun içindeki kıcının hareketini inceliyorum.

Bıçağı iki kez daha fırlatıp hedefimi vuruyorum. Artık derslere dikkat bile etmiyorum. Odağım Titus'un farkında olmadan içimdeki bir şeyi nasıl körüklediğine kaymış durumda. Daha önce hissettiğimi söyleyemeyeceğim bir şey.

Elbette, aşık olduğum oldu ama hiçbiri bu kadar ihtiyaç yüklü değildi. O tamamen kayıtsız kalırken benim birdenbire bu kadar meşgul olmam neredeyse aşığılayıcı.

"Yani... kadın. Karın mıydı?" Titus'un kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama yüz hatlarındaki olgunluk bana bunun mümkün olduğunu söylüyor.

"Hayır." Yerde duran matarayı eline alıyor ve bir yudum almak için geri çevirdiğinde, gözlerim bir kez daha onun erkeksi yüz hatlarına takılıyor. Adem elması yutkundukça sallanıyor. Teni terden parlıyor. Kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor ve bel bandının içinde kaybolan V şeklindeki derin kaslı oluğu gösteriyor.

Kadın hakkında hiçbir detay vermemesi beni çıldırtıyor.

"Burnumu sokmak istemem."

Bir hışımla matarayı bana uzatıyor, ben de soğuk sıvıları yudumluyorum. "Eğer bilmekte ısrar ediyorsan, o benim kardeşimin kadınıydı."

"Bir kardeşin mi var?"

"Alfa kardeşlerle Calico'da tanıştım. Ama doğal ailemdeki tek erkek bendim."

Gözlerim yine köle bandına takılıyor. "Seni yakaladıklarında kaç yaşındaydın?"

"Dokuz."

"Ailen harap olmuş olmalı."

"Ailem hayatlarını kurtarmak için beni onlara teslim etti."

Suyumu yudumlarken kaşlarımı çatarak böyle bir şeyi özümsemeye çalışıyorum. "Bu korkunç bir şey."

"Onları suçlamıyorum. Benim üç kız kardeşim vardı. Hepsi de benden küçüktü." Omuzlarını geriye atarken dikkatimi, hareketle birlikte esneyen kaya gibi sert şişkinlikler çekiyor. "Pek işe yaramadı. Hepsi katledildi. Gözümün önünde. Bunu görmemi istediler. Çaldıkları diğer çocuklardan daha özel olmadığımı bilmemi istediler."

Bunun için söyleyecek sözüm yok. İyi ve koruyucu olduklarına inanarak büyüdüğüm askerlerin neden böyle bir zalimlik yapabildiklerine dair hiçbir gerekçem yok. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kalbim senin için acıyor."

Yorumum onu rahatsız etmiş gibi görünüyor, dikkatini odaklayacak başka bir yer arıyormuş gibi benden uzağa bakıyor.

"Dersine yarın tekrar devam ederiz," diyor. "Acıkmaya başladım."

"Yemeği ben yaparım. Son birkaç gündür sen yapıyorsun." "Benim için sorun değil."

"Seni rahatsız eden bir şey yok, değil mi?" Hafif bir gülümsemeyle yanından geçip eve doğru ilerliyorum, ama hikayesini hatırlayınca içimden bir ses

Kalbimi hüzün dolduruyor. Calico'ya götürüldüğünde sadece küçük bir çocuktuk. Kendi kardeşimden çok da küçük değildi.

Annemin öylece durup kardeşimi teslim etmesinin mümkün olmadığını söylemek istiyorum ve belki de bu doğrudur.

Beni isteyerek teslim etmesi dışında.

CHAPTER 31

I Kanepeye yerleşip battaniyeyi bacaklarımın üzerine çekerek kitabımda kaldığım sayfayı bulmaya çalışıyorum.

Kulübenin kapısı açılır ve Titus iki testi taşıyarak içeri girer, Adamın böyle bir duyguya sahip olduğunu düşünseydim, gözleri heyecan sanabileceğim bir şeyle parlıyor. Mutfağa doğru ilerliyor, dolapları karıştırmadan önce sürahileri tezgâhın üzerine koyuyor.

Merak beni takip etmeye zorluyor ve onu sürahilerden birinden bir bardağa sıvı doldururken buluyorum. Bir süre kokladıktan sonra bir yudum alıyor, başını sertçe sallıyor ve kalanını geri bırakıyor.

Omzunun üzerinden görebilmek için parmak uçlarında durarak arkadan yaklaşıyorum. "Ne oldu?"

"Ev yapımı mürver şarabı." Bir bardak daha doldurup bana uzatıyor, ben de onun gibi kokluyorum.

Güçlü.

Hatırladığım kadarıyla tadı ilahi olan İsa'nın kutsal kanı olan Efkaristiya şarabı dışında hiç alkol almadım. Annem bana her zaman şarabın sonradan kazanılan bir tat olduğunu söylerdi ve ben de her ne kadar tadını sevsem de vampir olduğum konusunda şaka yapardım.

Bunu komik bulmadı tabii ki.

Küçük bir yudum almak için bardağı eğiyorum ve temas ettiği anda dilim büzülüyor, topraksı ekşi tat tat alma tomurcuklarımın üzerinde dans ediyor. Dudaklarımı yalayarak gözlerimi kapatıyorum ve gülümseyerek açıyorum. "Biraz daha."

Titus kaşlarını çatarak bardağa biraz daha doldurur, sonra kendisi için ayrı bir bardak alır ve onu da neredeyse ağzına kadar doldurur.

"Bunu nereden buldun?"

"Kulübenin arkasında, buradaki ilk gün. Birkaç şişe var." "Tadı mutlak günah gibi. Lezzetli."

"Dikkatli olmazsanız sizi kışınızın üstüne de devirebilir."

"Çok dikkatliyimdir." Bardağıma ağzına kadar doldurup içkimi oturma odasına taşıyorum, bakışları peşimden gelirken gülümsüyorum. Kanepeye uzanıyorum, kadehin kenarına sıçrayan şarap neredeyse dökülüyor. "Kıçımın üstüne düşmeyeceğim."

Titus elinde içkisiyle karşımda yere oturuyor. "Yine mi kitap okuyorsun?"

"Evet. Yüksek sesle okumamı ister misiniz?" "Evet."

"Geçen sefer seni gözyaşlarına boğmamış mıydım?"

İçkisine baktığında gözlerinde bir utangaçlık var. "Sesini sevdim."

Gülümsememi içkime gömüp uzun bir yudum alıyorum ve karnımı ısıtan alkolün yakıcılığını yutuyorum. Kaldığımız yerden devam ediyorum, ona kitap okuyorum ve kitabın üstünden, hızlıca atmadan önce ara sıra bakışlarını yakalıyorum.

Sanki utanmış gibi.

Hayatım boyunca, Alfaların sormadan alan, cinsellik yüklü canavarlar olduğuna inandırıldım. Bir keresinde, babası kapanmadan önce Calico'da çalışan mahalleden bir kızın onlardan, kovanlara baskın yaptıklarında gözlerini kadınlara diken ve yağmalamak için tüm bakireleri koklayan kalpsiz, akılsız makineler olarak bahsettiğine kulak misafiri olmuşum.

Ama bu adam gözlerini kaçırmadan bana bakamıyor bile.

Her bölümle birlikte kaslarım ısınıyor ve yumuşuyor, başım neşeyle aydınlanıyor. Sayfadaki kelimeleri görmek için zorlanmam ve sesimin biraz rahatsız edici bir şekilde hafifçe titrediğini fark etmem uzun sürmüyor. Ne kadar odaklanırsam, o kadar kötüleşiyor gibi görünüyor.

Cümlelerin ortasında boğazımda bir hıçkırık patlıyor ve bir elimi ağzıma götürerek nahoş bir homurtu çıkarıyorum. "Oops."

Titus'un dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor ve bu manzara karşısında büyülenmiş bir halde kitabımı indiriyorum. Alfa'nın böyle gülümsediğini ilk kez görüyordum. Belki de hiç.

"Sen... eğleniyor musun?" Bakışlarını benimkilere kaldırdığında kehribar dalgaları içinde boğuluyorum.

"Çok."

"Çok mu komikti?" Zavallı bir ciddi olma çabasıyla boğazımı temizliyorum, bu sadece onun gülümsemesini genişletmeye yarıyor.

"Sarhoşsun."

"Değil. Sarhoşum. Ben ..." Ne? Bu düşünceyle nereye gittiğimi bile bilmiyorum. Ve ayağa kalktığımı fark etmiyorum, ta ki bir adım öne doğru sallanıp Titus'un kaslarının beni yakalamak istercesine titrediğini fark edene kadar. "Ben sadece... üzerime bir şeyler giyeceğim."

Dizlerini yukarı kaldırıyor, bacakları vücuduna sımsıkı yapışıyor ve CD çalara doğru bana bir yol açıyor. "Sana şarabı fazla kaçırmamanı söylemiştim. Çok sert."

"Ben bir kıyım Çok şarap içtim. İsa'nın kanı falan." Tökezleyerek ilerlerken elimi savuşturuyorum.

Titus bir homurtu çıkarıyor, bana sırtını dönüyor ve alay ya da onaylamama olarak algıladığım başını sallıyor.

Farkına bile varmadan, tepesinde dikiliyorum. "İsa'nın kanının komik olduğunu mu düşünüyorsun? O öldü. Günahlarımız için."

"Hayır, İsa'nın kanının komik olduğunu düşünmüyorum." Sesindeki mizah beklenmedik ve tuhaf, tabii benim ruh halim öyle yorumlamıyorsa. "Yine de eğlendiricisin."

"En'ertaining? Ne olduğumu mu?"

Bir yudum daha almak için bardağını kaldırıyor, ama yanaklarındaki gamzeleri görüyorum ve tekrar gülümsediğini anlıyorum.

Onun eğlencesinden hafifçe rahatsız olarak CD çalara doğru sendeliyorum ve çalma düğmesine basıyorum. Müzik başladığı anda, Ben E. King'in *Stand By Me* şarkısının ritmiyle sallanıyorum. Çocukluğumdan hatırladığım sözleri söyleyerek, bir yudum daha almak için fincanıma doğru dans ediyorum. Döndüğümde Titus hâlâ dizini yukarı kaldırmış, yarısı boş şarap kadehi elinden sarkıyor, başı öne eğik beni izliyor.

Parmaklarımı şıklatarak küçük alanı geçiyorum ve uzanmış tek kalçasına dayadığı kolunu çekiştiriyorum. "Hadi. Dans et benimle."

"Ben dans etmem."

Bardağı elinden alıp yanına, yere koyuyorum ve eğer kendisi biraz çaba göstermezse onu hiç kıpırdatmayacak sert bir çekiştirme yapıyorum.

Dev, büyük bir isteksizlikle ayağa kalkıyor ve başını sallıyor. "Ben dans edemem."

"Yapamam. Yapamam. Bugün bunu daha önce söyleseydim, denemediğim için beni azarlardınız."

Hiçbir konsantrasyon seviyesi kelimelerimin bulanıklığını gideremiyor gibi görünüyor. Parmak uçlarımda yükseliyorum ve her iki elimde de sert bir çelik bilye gibi hissettiğim omuzlarını kavıyorum.

"Burada dur," diyorum, daha önceki bıçak eğitimi seansımızdaki sözlerini kullanarak. "M'mentum için bu kolunu kullan." Elimi kolunun altından geçirip dışarı doğru itiyorum ve elini kendi elime alıyorum. "Bu el sağlamlık için." Diğer elini belime koymasla karnımı gıdıklıyor, özellikle de parmaklarını sahiplenici bir şekilde kıvırdığında. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için duraklayarak boğazımı temizliyorum. "Şimdi sallan. İleri geri."

Sert, esnek olmayan hareketlerle ayaklarının üzerinde ileri geri sallanıyor. "Güzel. Gördün mü? Çok kolay."

Müziği mırıldanarak dans ederken, çok özlediğim sadeliğin tadını çıkarıyorum.

Bedenimi kendine daha sıkı çekiyor ve sırtım daha yakın temasla sertleşiyor, burnumdan verdiğim her nefes daha titrek. Ne kadar çakırkeyif olsam da aramızda yanan elektriği hissedebiliyorum. Teninden yayılan ısı benimkini emiyor. Sert vücudunun yumuşak yerlerime baskı yapma şeklini. Erkeklerle bu tür etkileşimlere alışık değilim, özellikle de Titus gibi güçlü biriyle.

Onun yanında kendimi küçük hissediyorum. Güvende. Korunmuş. Kendi kişisel Alfa'm.

Bu adamların orduları güçlendirmek için tasarlandığını düşünürsek saçma bir düşünce. Onlara düşman karşısında üstünlük sağlamak ve zaferi garantilemek için. Onu kendime saklamak, kendi özel kuvvetler birimimi istiflemek gibi olurdu.

Yanağımı göğsüne yasladığımda kulağım kalbinin sabit bir ritimle attığı yere geliyor ve sinirlerim bu kadar gergin olmasa şu anda kollarında uyuyakalabilirdim. Sallanmamız yavaşlıyor. Yavaşlıyor. Kollarımı ona doladığımı fark etmiyorum, ta ki onun kollarının etrafında olmadığını fark edene kadar.

Başımı arkaya eğiyorum ve bakışlarımı kaldırdığımda onun bana baktığını görüyorum. Sözsüzce ayak parmaklarımda ucuna kadar iterek kollarımı boynuna doluyorum ve onu dudaklarıma çekiyorum. Dudaklarının dudaklarıma değdiği ilk anda geri çekiliyor ve kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor.

"Daha küçük bir adam şu anda senden faydalanırdı."

"Seni durduran ne?"

"İnce bir iplikten başka bir şey değil."

Gülümseyerek parmaklarımı ensesinden saç çizgisine doğru kaydırıyorum, bu da gözlerinin kapanmadan önce geriye doğru yuvarlanmasına neden oluyor. "Peki ya

Eğer o ipliği koparmana yardım edersem."

Gözlerini tekrar bana doğru açtı. "Sanırım buna pişman olacaksın."

"Bence yanıyorsun." Tekrar ensesinden çekiştiriyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Midemde bir top kelebek patlarken, keskin bir nefes çekiyorum. Sarhoşken bile içimde bir şeylerin hareket ettiğini hissedebiliyorum. Tüm vücudum karıncalanıyor ve yanaklarımı ısıtan bir sıcaklıkla birlikte hafifliyor.

Bu yeni

bir şey.

Farklı.

Beklenmedik.

Tırnaklarımı ensesinde gezdiriyorum ve iniltisinin ağzımda gümbürdediğini, parmaklarının kalçalarımın kıvrıldığını hissediyorum. Tadı hayatım boyunca bilmeden arzuladığım şeye benziyor. Likör ve tehlikeli şehvet gibi. Uzun zamandır kendimi mahrum bıraktığım bir tat.

Öpüşmeyi kestiğinde alnını benimkine yaslıyor ve ellerinin kollarımın etrafında sıkılaştığını hissediyorum, sanki içimdeki yaşamı sıkmak istiyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, ikimiz de hava almak için savaşıırken ağır ağır nefes alıyoruz.

"Bunu yapamam," diyor boğuk bir sesle ve beni itiyor.

"Yapamaz mısın yoksa yapmayacak mısın?"

"İkisi de."

Alkolün vızıltısı altında, aşağılanmanın sürünen dalları enseme tırmanıyor, kafama vurmaya hazır. "Sen Yanılmışım o zaman Çok aptalım." Utanç yanaklarımın altında alevleniyor ve sürünecek bir delik bulabilmek için kolumu gevşetmeye çalışıyorum ama onun tutuşu daha da sıkılaşıyor.

"Seni şimdi almak istiyorum," diye homurdanıyor, sanki kısıtlamanın ağırlığı üzerine çökmüş gibi. "Bu kıyafetleri vücudundan yırtıp atmak ve sana her şekilde sahip olmak. Ama sabah benden nefret edeceksin ve bu işkenceden daha kötü olur."

"Ben de seni isterken senden nasıl nefret edebilirim?"

"Bu şekilde değil, Thalia." Dudaklarını alnıma bastırıyor. "Biraz uyu." Kollarımı bırakıp öne eğiliyor ve yerden bardağını alıp bir yudum içtikten sonra uzaklaşıyor.

Kapıdan çık.

CHAPTER 3 2

MKaranlığa uyandığımda başım zonkluyor, boğazım kuru ve kaşınıyor. Çaresizce bir bardak suya ihtiyaç duyarak yataktan kalktım ve uyanmamak için mutfığa doğru hafif adımlarla ilerledim.

Titus, ama sesler koridora taşınınca dinlemek için adımlarımı yavaşlatıyorum.

Mutfığa varmadan önce duvarın arkasına bakıyorum.

Titus ateşin önünde çırılçıplak yatmaktadır. Elinde sikiyle uzanmış, kendini okşarken kolları esniyor ve parlıyor. Uzun tembel vuruşlar, göğsünün kolayca inip kalkmasıyla aynı zamana denk geliyor.

Kendimi duvara yaklaştırp onu izliyorum. Burada olduğumu biliyor olmalı. Duyularının delicesine keskin olması gerekiyor. Sarhoş değilse tabii. Daha önce buraya sürüklediği şarapla imkansız değil.

Merhametli Tanrım, o muhteşem.

Sanatı hareket halinde izlemek gibi, mükemmel yontulmuş vücudu bir makine gibi hareket ediyor ve inlemelerinin sesleri enleme çarparak derimin altına karıncalanmalar gönderiyor. Bir erkeği mastürbasyon yaparken izlemenin hem yasak hem de inkar edilemez derecede erotik bir yanı var. Özellikle de Titus gibi olgun ve kaslı bir erkeğin.

Bacaklarımın arasında yoğun bir sızı zonkluyor ve bir şeye sürtünme dürtüsü kalçalarımı dürterken kendimi tutmam gerekiyor. Sadece elimin dokunuşu bu ihtiyacı daha da şiddetlendiriyor.

Oldukça sıra dışı bir ebenin çırağı olarak, mastürbasyonun tamamen doğal olduğunu bilerek ve buna inanarak büyüdüm. Annem kilisenin doktrinlerini benimseyene kadar bu olumsuz ve cesaret kırıcı bir şey haline gelmemişti. Yine de o geceleri nasıl da özlemişim.

yatağında, çatlak pencereden karanlık gökyüzüne bakarken, evin geri kalanı uyurken kendimi orgazma ulaştırdım.

Titus'u şimdi görmek beni o anlara geri götürüyor. Vuruşlarının hızlanmasını, sırtının kavislenmesini izlerken, vücudumu elinin yerinde hayal ediyorum. Yüzüne kazınmış coşku ifadesinin benim için olduğunu hayal ediyorum ve kendimi avuç içimin topuğunu geceliğimin altındaki yumuşak ete sürterken buluyorum.

Onu ağzıma almak istiyorum, kitaplarda okuduğum ve benim yaşımdaki diğer kızların kıkırdamaları ve dedikoduları arasında bahsettiklerini duyduğum gibi. Tenindeki lezzeti emerken dilimde metalin ve ateşin tadını almak istiyorum.

Dişlerini sıkarak daha hızlı vuruyor. Tokat sesleri yoğunlaşıyor. Vücudu titriyor, kasları o kadar gergin ki kopacakmış gibi görünüyor. Doruğun zirvesine yaklaşıyor gibi görünürken kendine bakıyor, bacaklarını yukarı çekmiş, inlemeler arasında pantolonunu indiriyor. Başını bir kez daha arkaya eğerek "Thalia" diye fısıldıyor.

İsmim dudaklarında yankılandığında midem sıkışıyor, derimin altında bir karıncalanma patlıyor.

Bir sonraki nefeste, sikinden beyaz şeritler fışkırıyor, karın kasları sanki salgısının her damlasını dışarı pompalıyormuş gibi esniyor.

Onun orgazmını izlerken, içimdeki vahşi taraf bir kez daha alevlendi. İki hafta önce, bu dünyanın kadınlara sahip olmaya ve onları hamile bırakmaya bu kadar odaklanmış görünmesinden nefret ediyordum, ancak son zamanlarda Titus hakkındaki düşüncelerim, burada daha biyolojik ve ilkel bir şeyin oyunda olduğunu kanıtladı. Hepsi hayatta kalmaya, ölmekte olan bir tür olmaktan kurtulmaya çalışıyorlar, bunu da bildikleri tek yolla, anılarını ve miraslarını geleceğe taşıyacak yavrular üreterek yapıyorlar. Duvarın bu tarafında ne kadar uzun süre kalırsam bu benim için o kadar netleşiyor. Ne de olsa çocuklar umudun sembolüdür. Halefiyet. Varoluşun.

Hayatta kalmam konusunda endişelenmek zorunda olmadığım için, Szolen'in ilk kadın doktoru olmak gibi başka şeylerin hayalini kurmakta özgürdüm. Zaman daha güçlü, karşıt güçler tarafından sınırlandırılmadığı için arayışlarımda bencil olabiliyordum. Burada durum farklı. Duvarın bu tarafındaki insanlar kelimenin tam anlamıyla hayattaki her anı yakalamak zorundalar - bazıları diğerlerinden daha şiddetli.

Rager ile karşılaşmam beni bu anlayışa getirdi. Her şey ne kadar çabuk gelip geçiyor ve dünya buna rağmen dönmeye devam ediyor. Bencilce şeyler hayal etmek için zaman yok.

Amacım bir gün o hayata geri dönmek olsa bile, o noktaya kadar hayatta kalmamı sağlamam gerekiyor.

Titus'a her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Beni bir yol arkadaşından daha fazlası olarak görmesine ihtiyacım var. Korunacak değerli bir şey olarak.

Bu, varlığımın her zerresine ve Alfalar hakkında bildiğim her şeye aykırı bir plan ama bu dünyanın bana öğrettiği bir şey varsa o da şudur: Canavarlar diyarında hayatta kalmak her şeyden önce gelir. Gururdan bile.

Daha cesur bir kadın olsaydım, saklandığım yerden çıkar ve ona giderdim. Bunun yerine, sessizce odama doğru ilerlerken, nefes almaya bile cesaret edemeyerek gölgelerin arasına geri dönüyorum.

I Sadece günün çılgın sıcağı için değil, aynı zamanda göğüslerimin her kıvrımına yapıştığı için ince pamuklu bir atlet tercih ediyorum. Bunu düşüneneğimden değil

Bir erkekle flört etmek benim için doğal bir şey, ama bir gece önce adımı onun dudaklarında duymak beni bir şekilde cesaretlendirdi. Bana ne söylerse söylesin, tüm şüphe izlerini ortadan kaldırdı. Gömlek yeterince ince, sıcaklıklar doksanlara yükselirken, hiç fark etmeyebilir, ama fark ederse, kelimeleri yüksek sesle söylememe gerek kalmadan bir davet görevi görebilir.

Kulübeden çıkıp Titus'un kaslarını gevşetmek için bir balta salladığı arka tarafa gidiyorum. Eğitimimizin ikinci günü ve ben çok hevesliyim. Kahvaltıda ona bakmamaya çalıştım ama onu çırılçıplak gördükten sonra daha önce fark etmediğim şeyleri fark etmeye başladım. Yanağında, çene çizgisinin hemen üstündeki küçük ben. Elmacık kemiğinin üzerinden geçen yara izi. En ufak bir gülümsemesinde bile kırışan gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklar.

Boğazındaki bandı bugün çıkarmaya kararlıyım.

Szolen'den bir çingenenin bir keresinde bana *beklenmedik nezaketin birinin kalbine giden en emin yol olduğunu* söylediğini hatırlıyorum ve eğer bu Alfa'nın uzun süre arkamı kollamasını istiyorsam, teraziyi biraz dengelemem gerekiyor gibi görünüyor. Beni bir risk yerine değerli bir şey olarak görmesini sağlamalıyım.

Yüzünü bana döndüğünde, geniş ve çıplak göğsü bu sabah yaptığı antrenmanın teriyle parıldamaya başlamıştı bile ve ben zorlukla nefes alabiliyordum.

Şafağın ışığında Titus'ta son derece muhteşem bir şey var. Bunaltıcı bir çöl öğleden sonrasında buz gibi bir içecek gibi. Üzerinde don olan türden

Bardak ve mükemmel kare buz küpleri sadece dil tarafından koparılmak için yalvarıyor.

Tanrım, bakmayı bırakmalıyım.

Avlunun karşısında Yuma, yığılı odun yığınının çalmış olduğu bir kütüğü kemirerek oturuyor.

Kulübedeki çekmecedен çıkardığım aleti elime alıyorum - buz kıracağı olarak kullanılmış olabileceğini düşündüğüm ahşap saplı uzun, ince bir metal kazma ve annemin bir zamanlar kağıtları bir arada tutmak için kullanıldığını söylediği küçük bir çelik klips.

Ben yaklaşırken Titus şaşkınlıkla kaşlarını çatarak bakışlarını alete çeviriyor.

"Bugün o bandı boğazından çıkarıyoruz."

"Buna ne sebep oldu?"

Güneşin yakıcı sıcağından uzakta, bir ağacın sarkan gölgesi altında, altındaki ahşap piknik masasına oturması için elimle işaret ediyorum. "Çünkü sen bir köle değilsin. Özgür bir adamsın. Ve bunun boğazına batmasına dayanamıyorum."

"Daha önce kilit açtın mı?"

"Hayır, ama bir kilidin mekanizmasını anlıyorum. Sadece seninkinin nasıl kurulduğunu görmem gerekiyor. Kendin çıkarmayı denemediğine şaşırdım."

Kazmaya bakıp geri dönüyor. "Çölün ortasında pek fazla sıska alet yok." Masaya oturduğunda yüzü neredeyse açıkta duran göğüslerimin hizasına geliyor ve kehribar rengi gözleri görünmeyen bir hayranlıkla onlara dikiliyor. "Bunun yanı sıra, bazen orada olduğunu unutuyorum. Yoluma çıkmadığı sürece." Bakışları biraz fazla uzun sürünce, başını geriye itmeden hemen önce dudaklarını yalıyor.

Küçük dairesel kilidin dişlerini incelerken, boğazının sallanışını yakalıyorum. "Savunmasız bir pozisyonda tutulmaktan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Hiç şüphesiz, o şeyle beni boynumdan bıçaklayabilirsin. Ama vücudundaki her kemiği kırmak için kan kaybından ölmem sadece birkaç saniye sürer. O zaman ne anlamı var?"

"Vay canına. Bu birinin bana söylediği en romantik şey. Her kemiği kırmak da neyin nesi? Alfalar arasındaki en büyük güç gösterisi bu mu?"

"Bunu yapmak kolay değil. Bazı kemikleri kırmak diğerlerinden daha zordur." "Bunu deneyimlerinden mi biliyorsun?"

"Evet. Bir insan hayatta kalır. Her zaman bilinçlidir. Her şeyi hissederek."

Gözlemlerindeki bir şey rahatsız edici, tüylerimi diken diken ediyor. "Ezilen kişinin bakış açısından konuşmuyorsun."

"Hayır."

Onun bir yerlerde yattığını, böyle bir acı çektiğini düşününce midemde bir panik ateşi yükseliyor ve zihnim birkaç gece öncesine, onun çılgılık sesleriyle uyandığım zamana geri dönüyor.

"Bunun amacı neydi?"

"Alfa genlerinin kemikleri nasıl yenileyebileceğini ölçmek için." Hayır, hayır, hayır. Bu bilim değil. Bu işkence.

Kaşlarımı çatarak atacılı kilide yerleştirecek kadar büküyorum, sonra kazmayı yanına kaydırıyorum ve dişleri sarmak için itiyorum. "Madem onların değerli askerleriydiniz, neden bu bantlar?"

"Kaçmamızı engellemek için. İzimizi sürmek için." "Calico'dan mı kaçtınız?"

"Evet."

"Nasıl? Tüm mutasyonları aşılmaz bir çelik kapının ardına kilitlediklerini duydum."

"Alfa kardeşlerim ve Cali ile birlikte kaçtım. Çocukken bildiğim bir şelaleye. Sonra Legion izimizi buldu."

"Cali?" İlk aklıma gelen Kaliforniya oldu, bir zamanlar dünyanın bölgelere ayrıldığını hatırladım, onlara devlet diyorlardı.

"Kardeşimin kadını."

"O da mı bir mahkumdu?"

"Evet. Alfa projesinin bir parçasıydı."

Sert bir hareketle kazma kayıyor, neredeyse boğazına saplanıyordu ve nefesim kesildi. "Özür dilerim. Tanrım, bu kadar sert çevirmek istememiştim." İşime geri dönerken, göz ucuyla göğüslerime baktığını görüyorum, sonra bakışları tekrar yukarı kayıyor. "Yani, bu Cali ..." Devam ediyorum. "Alfa projesindeki amacı neydi?"

"Çok soru soruyorsun."

"Meraklı bir zihinle doğmuşum. Bazen bu bir lanet oluyor. Cevap vermek zorunda değilsin."

"Bir Alfa tarafından hamile bırakılacaktı. Ayrıca çizgiyi aşmamız durumunda cezalandırma aracı olarak da kullanılacaktı."

"Nasıl yani?"

"Onu bizim önümüzde kırbaçlıyorlardı. Ona derinden bağlı olduğumuz için sanki bizi kırbaçlıyorlardı."

Biz mi? Bir kadının birden fazla Alfa'ya bağlanması gibi. Dün gece şahit olduklarımdan sonra böyle bir şeyi düşününce içim ürperdi. "Sen de mi ona bağlıydın?"

"Evet. Ama Valdys'in onu istediğini biliyordum. Başından beri bunu açıkça belirtti." Yutkunurken bandı kayıyor, benim dışımda bir şeye odaklanmış gibi görünüyor, sanki bu kilidi incelemek için neredeyse ona biniyor olduğum gerçeğiyle alay etmeyi reddediyor. "Muhtemelen en iyisi de bu zaten. Benim olana bir başkasının dokunmasına asla izin vermem."

Kafamda dönüp duran soruyu sormaya cesaret ediyorum. "Sen... onu istedin, değil mi?"

"Bilmiyordum dersem yalan söylemiş olurum. Onun kokusuna çekildim. Onun varlığından tahrik olmak için yaratılmıştım."

"*Olmak için yaratıldım* da ne demek?" Ardından gelen inilti bana fazla kişiselleştigimi söylüyor ve ben de gülümsüyorum.

"Tüm bilimi anlamıyorum. Sadece ona Alfa genlerimizi tamamlayan iğneler yapıldığını biliyorum. Bir şeyi çok uzun süre arzuladığınızı, başka hiçbir şeyle tatmin olmadığınızı düşünün. Sonra nihayet arzuladığınız şey size veriliyor."

Bunu hayal etmeye çalışıyorum ve bir şekilde düşüncelerim önceki geceye geri dönüyor. Ondan önce herhangi bir şeyi arzulayıp arzulamadığımı bile bilmiyorum. Onu görmek, başlangıçta var olduğunu bile fark etmediğim bir tür ihtiyacı tetikledi. "Bu şekilde arzuladığın tek kadın o mu?"

Gözleri gömleğime kaydı ve geri döndü.

"Hayır." "O zaman bir başkasını arzuluyorsun?"

"Aldım. Ama başka bir kadından alamam. Almayacağım."

"Neden?"

Kilit tıkırdayarak açılıyor ve ben bu sürpriz karşısında istemsiz bir sevinç çığlığı atıyorum. Metali boğazından dikkatlice sıyrınca, altında kenarları yırtılmış, kırmızı, iltihaplı bir et bandı ortaya çıkıyor. Başını öne eğiyor, avucunu boynunda gezdirirken derin bir nefes alıyor.

Bandı parmak uçlarımla tutuyorum ve gülümseyerek masanın üzerine fırlatıyorum. "Artık gerçekten özgürsün."

Son birkaç günde öğrendiğime göre bakışlarını indirmek alçakgönüllü bir jest. Onu son derece minnettar bulduğum zamanlar için saklı. Bir şey için.

Güçlü ve kuvvetli bir adam, duygularını ifade etmekte çok zorlanıyor. "Teşekkür ederim," diyor ama gözlerim tekrar onunkilerle buluştuğunda, içlerinde *teşekkürden* daha karanlık, daha aç bir şey yanıyor.

Parmak uçlarımı saç çizgisinde ve şakağında gezdiriyor, gözlerinin uzun uzun kırpışını yakalıyorum. "Benim için bir zevk."

"Thalia." Sesindeki uyarı, iki yanımdaki ellerini nazikçe kavrayışını yalanlıyor. "Hadi dersine geçelim. Sana dövüşmeyi öğretmemi mi istiyorsun?"

Onu bir gece önce görmemiş olsaydım, adımın dudaklarında duymamış olsaydım, görünürdeki ilgisizliği karşısında muhtemelen mahcup olurdum. Alfalar sormadan alır. Hayatım boyunca bana söylenen buydu. Ayrım yapmadan öldüren vahşi, akılsız tecavüzcüler oldukları. Üremek için kadın ararken kovanları yağmalarlar. Szolen'de genç ve meraklı kızlara, onları canavarları avlayan Lejyon askerlerine sevdirmek için böyle söyleniyor.

Dün gece hayal gücümün bir ürünü değilse, beni istiyor ve ben de kendimi neredeyse onun ayaklarına atmış durumdayım. Şu anda onu engelleyen her neyse, ciddi bir şey olmalı, hayal gücümün ötesinde bir şey, bu yüzden zorlamıyorum. Onun yerine başımı sallıyorum ve sınırlarına saygı duyarak bir adım geri çekiliyorum. "Elbette."

Ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor ve şakağıma bir öpücük kondurmak için saçlarımı yüzümden çekiyor. Ben tepki vermeye fırsat bulamadan uzaklaşıyor, tekrar yüzüme dönmeden önce aramıza biraz mesafe koyuyor.

"Peki, bugünkü ders ne?"

"Elden ele." Parmaklarını şıklatıyor ve birkaç adım ötedeki bir noktayı işaret ediyor. Dudaklarının hissi hâlâ şakaklarımı yakarken, önünde yerimi alıyorum.

"El ele. Şiddetli bir vals gibi." "Bazı açılardan öyle."

"Ve dün gece bana daha önce hiç dans etmediğini söylemiştin." "Dün gece olanları hatırlıyor musun?"

"Düşündüğünden daha fazlasını hatırlıyorum Titus."

Kaşları çatılıyor, gözleri şüphesiz görmemeleri gereken bir şey görmüş olabilecekleri ihtimaline karşı benimkileri arıyor. "Yumruk yap," diye emrediyor ve kendi yumruğunu göstererek havaya kaldırıyor. Yaptığım anda başını sallayarak bana doğru ilerliyor. "Hayır. Öyle değil." Bir gün öncesine göre çok daha az sabırlı olan ses tonuna ince bir kızgınlık damgasını vuruyor ve

Yumruğumun alt tarafını. "Başparmağını yana çek. Böyle tutarsan kırarsın." Dediğini yaptığında, kendi yumruğunu tekrar havaya kaldırıyor. "Şimdi sık."

Ben

yaparım.

"Daha sert."

Nezaketsiz bir homurtuyla gülümsüyorum. "Tipik erkek, her zaman *daha sert*."

Omzumu iterek beni geriye doğru savuruyor ve ben de sendeleyerek neredeyse kığımın üstüne yuvarlanıyorum. "Hey."

"Sağlam bir duruşa ihtiyacın var. Kendini düzelt." Tekrar ona doğru adım atarken sesindeki sabırsızlık kaşlarımı çatmama neden oluyor. "Bacaklarını bük ve bir ayağını hafifçe diğerinin önüne koy."

Yine onun komutuna uyarak, tarif ettiği duruşu alıyorum ve bana gösterdiği şekilde yumruklarımı havaya kaldırıyorum.

Bir başka sert itiş beni geriye doğru savuruyor ve bu sefer yer kıçıma çarpıyor.

"Duruşun zayıf. O kadar zorlamıyorum bile."

Ona ters ters bakarak tekrar ayağa kalktım, bir bacağımı diğerinin önüne attım ve yumruklarımı havaya kaldırarak eğildim. "Beni sırtüstü yatırmayı bu kadar çok istiyorsan, dün gece eline altın bir fırsat geçti."

Üçüncü bir sert itiş beni tekrar kığımın üstüne düşürdü ve yanılmıyorsam bu sefer hırladı.

"Ne oluyor be?" Kuyruk sokumumda bir ağrı zonkluyor, muhtemelen şu anda morarmış durumda.

"Sana yumuşak davranacağımı mı sandın? Kadın olduğun için Aylaklar'ın sana yumuşak davranacağını mı sanıyorsun? Ya da Remus?"

Dişlerimi sıkarak tekrar ayağa fırlıyorum, pozisyonumu alıyorum ve kaslarımı gererek direncimi iki katına çıkarıyorum.

İtmesi beni dördüncü kez geriye savurdu.

"Senin neyin var böyle?"

"Sen."

"Ben mi? Ben ne yaptım ki? Dört kez kığımın üstüne düşmek dışında mı?"

"Sen savaşmak için yaratılmamışsın. Yeterince güçlü değilsin." Sözlerinin acı ısırtığı sert bir tokat gibi çarpıyor. "Bu aptalca bir fikirdi."

"Dün acele etmedin. O işareti en az dört düzine kez kaçırdım ve sen sabırlı davrandın. Ya bugün? Bir pislik gibi davranıyorsun!"

"Sen zayıfsın!"

"Ben zayıf değilim!" Tekrar ayağa kalktım ve karnına sert bir yumruk attım ama onu kıpırdatmayı başaramadım. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Çünkü beni delirtiyorsun! Göğüslerin yüzümde ve mide bulandırıcı tatlı kokun burnuma kadar geliyor, beynimi bozdu!"

"Bekle." Ne dediğini anlamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Benden etkilendiğin için mi kızgınsın?"

"Evet! Hayır!"

"Hayır mı, yoksa evet mi?"

"Evet. Etkilendim. Arzuluyorum. Ve ellerimi senden uzak tutmak için deli gibi çabalıyorum ama sen bunu imkânsız hale getiriyorsun."

"Sana ellerini benden uzak tutmanı söyleyen ben değilim. Aslında, sana hoş geldin paspası serdim bile."

"Yalvarsan da kabul etmem."

Kaşlarım çatık, ona bakıyorum. "Öyle mi?" Omuzlarımı geriye atıyorum, bu hareketle göğsümü yüzüne doğru daha da açıyorum, ta ki meme uçlarımın sert tepelerini görebilsin. Çenesi titriyor. Hâlâ bir hamle yapmayınca omzumu öyle bir silkiyorum ki kayış kolumdan aşağı düşüyor, önündeki ince pamuk örtü can havliyle asılı kalıyor. Matarayı elime alıp büyük bir yudum alıyorum ve sıvıların göğsümden aşağı süzülüp kumaşı doyurmasına izin veriyorum.

Boynu gerilmiş, omuzları kasılmış bir halde, neredeyse kopmak üzere olan dizginlerini görebiliyorum.

"Kes şunu. Seni uyarıyorum."

"Beni neye karşı uyarıyorsun? Sıcak bir gün. Ben sadece kendimi serinletmeye çalışıyorum."

"Neden beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü ben de arzuluyorum. Dokunulmayı özlüyorum. Arzulanmayı."

Gözleri kısılmış, alay ediyor. "Ah, doğru ya. Sen o çok sevilen *bakire* kızı birkaç gün içinde. Bu ilgiyi özlüyorsun."

Tek kelime etmeden ona doğru yürüyorum ve yumruklarımı sert göğsüne indiriyorum ama bu onu kıpırdatmıyor. "Siktir git Titus," diye homurdanıyorum ve uzaklaşmak için döndüğümde bileğimi yakalıyor.

Homurdanarak kurtulmak için kolumu sıkıyorum ama o beni daha sıkı çekiyor. "Bir Alfa tarafından becerilmek mi istiyorsun? Çünkü biz nazik aşıklar değiliz,

Thalia. Yetiştirildiğimiz vahşi hayvanlar gibi sevişiyoruz."

"Bu sen değilsin. Sen böyle vahşi değilsin."

"Şiddet yok mu? Arkadaşını öldürdüğümü unuttun mu?"

"Çünkü mecburdun. Başka seçeneğin yoktu."

"Öyle değil mi? Neden onun yerine Agatha'nın boynunu kırmadım?"

İtiraf etmeliyim ki birkaç kez kafamda dönüp duran bir soru. Bastırdığım bir soru çünkü bunun bir cevabı yok gibi görünüyor. Şimdi bile yok. "Sen söyle."

Gözleri seğiriyor, burun delikleri şişiyor, dudakları sert bir çizgiye bastırıyor. Şu anda yüzde yüz kızgın. "Seni kendim için istedim. O zaman da seni arzuluyordum, hâlâ da arzuluyorum. Her gece seninle sevişmeyi hayal ettim. Saatlerce seninle birlikte olmayı."

Sözlerinin kafamın içinde kaynamasına izin verdim. "Ne demek istiyorsun? Will'i kıskançlık yüzünden mi öldürdün?"

"Seni ararken önüme çıkan bir engeli ortadan kaldırdım."

Geçen hafta tanıdığım Titus bu değildi. Benimle ilgilenen kişi. Beni Ragers'dan kurtaran. Bu bir kötü adam. Hakkında uyarıldığım acımasız, akılsız Alfa canavarı.

Ben ona ters ters bakarken gözyaşları onu çarpıtıyor, keşke suratına bir yumruk atabilecek cesarete sahip olsaydım. Sertçe. "Sen lanet olası bir canavarsın!" Yumruğumu geri çekiyorum ama bileğimi savururken yakalıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. "Bırak beni!" Tuzağa yakalanmış bir kedi gibi tekmeliyor ve çığlık atıyorum, kurtulmak için kıvranıyorum. "Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!"

Kollarımı topluyor, bileğimi bir pranga gibi saran tek bir kavrayışla bir arada tutuyor. Çok az bir çabayla beni yere yatırmayı başarıyor, yüzüstü yatar halimin savunmasızlığı öfkemi daha da arttırıyor. Yanaklarımı toprağa bastırıp göğsünü sırtıma dayadığında altında kıvranıyorum, içime çekip öksürdüğüm tozları havaya savuruyorum. Parmakları benimkilere doğru kıvrılıyor. Sıcak nefesi açıkta kalan ensemden geziniyor. "Seni bu kadar çok istemek doğru değil," diye homurdanırken, etkileyici bir ereksiyon kot pantolonunu zorluyor ve kalçalarımın arasına sertçe bastırıyor.

Altında hareketsiz yatarken tüm bedenim öfkeyle titriyor. "Bu senin için uygun, değil mi? Kavga etmek daha doğal geliyor, değil mi?"

"Senin için hissettiklerimin hiçbirisi doğal değil." Avuçlarını kalçalarımın dayayarak beni bir bez bebekmişim gibi kolayca sırtüstü çeviriyor ve tekrar yere yatırıyor. "Savaş ya da savaşıma, yine de senden bir şey almam."

Kasığına vurmak için dizimi kaldırıyorum, ama kalçasının bir hareketiyle hedefimi ıskalıyorum. Daha fazla hayal kırıklığı gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırıyor. "O gün su kenarında ölmene izin vermeliydim." İçimdeki öfke bir ses için pençeleşiyor ve dudaklarımdan dökülen kelimeler anlamsız ve doğru değil, ama onları söylüyorum,

Her neyse. Bunları söylüyorum çünkü ona başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Başka nasıl hissedeceğimi.

"Yapmalıydın." Hâlâ ellerimi tutuyor, dişlerini gıcırdatarak bana bakıyor. "Beni bir sürü baş ağrısından kurtarabilirdin."

"Will'i beni kıskandığın için öldürmedin. Onu kendi kindar nefretin yüzünden öldürdün. Benim ne olduğumdan nefret ediyorsun. Geldiğim yerden. Bu yüzden onu öldürdün. Bana zarar vermek istedin."

"Hayır. Hayır!" Dişlerini hırlayarak sıkıyor ve bileklerime daha sert bastırarak vücudumu sert bir şekilde sarsıyor. "Yanılıyorsun. Agatha'yı öldürmeliydim." Sesinde beni bir an için öfkemden uzaklaştıran bir işkence havası var. "Ama düşündüm de. *Eğer* o tetiği ben sana ulaşmadan önce çekerse..." Benden uzaklaştığında kaşları çatılmış, gözleri ısırapla dolmuştu. "Bunu düşünemiyorum. Biri ya da bir şey benim önümde sana zarar veriyor."

Bileklerimi sıkkan yumruklarının baskısı ve çenesinin sıkılaşması bunu kanıtıyor.

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" Soruyorum.

Cevap gözlerinde alevleniyor, sessizce bana arkalarında hangi cehennem düşüncelerinin çalkalandığını söylüyor. Ve bunun altında, misilleme olarak ne yapacağına dair kasvetli bir resim çizen karanlık bir katman var. Parmaklarımı daldırmaya cesaret edemediğim uğursuz bir hayal gücü.

Tek kelime etmek yerine dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Onunla kavga etmek, söyledikleri için ondan nefret etmek istiyorum ama yapamıyorum. Yapamıyorum.

Çünkü her durumda, o zamanlar ne kadar az anlamış olursam olayım ya da şimdi ondan ne kadar nefret edersem edeyim, Titus'un yaptığı her şeyi benim için yaptı. Gerçekte, o arenaya adım attığı andan itibaren beni korudu ve o zamandan beri de korumaya devam ediyor. Bu öfkenin muhtemelen hisleriyle bir ilgisi yok. Ne olduğunu anlamasam da beni yine bir şeyden koruyor.

Tüm bunlar bir yana, dudaklarının şu anda benimkiler üzerinde tam bir cennet olduğu gerçeğini inkâr edemem.

Sabun ve ateşin sarhoş edici kokusu tüm duyularımı sarıyor. Tam olarak tanımlayamadığım bir susuzluğu gidermek için ağzının içine daldırdığımda istekli dilimi ıslatıyor. Özlemini çektiğim ama daha önce hiç tatmadığım bir arzu, tıpkı daha önce söylediği gibi. Et ve kemik sınırlarının ötesinde, ruhumun en karanlık köşelerine kadar inen bir zevk.

Hava göğsümün içinde tekliyor, midem içimde binlerce kelebek sıkışmış gibi çırpınıyor. Kalbim göğsümün içinde o kadar sert çarpıyor ki, o lanet şeyin kaburgalarımın çarpmaması bir mucize.

Öpücüğünün tadı bir özür gibi. Keder ve azap gibi, ama aynı zamanda şehvet ve özlem gibi. Bu ezici ve her şeyi tüketen bir şey ve aynı zamanda yeterli değil.

Tanrım, bu nasıl olabilir? Tutkuyla nasıl bu kadar obur olabilirim ve çok daha fazlası için nasıl bu kadar açlık duyabilirim?

İnliyor, acısı boğazıma kadar titreşiyor, sanki o da hissediyor. Kollarını iki yanıma dayayarak üzerimde duruyor ve boynumu öpmek için öne doğru eğiliyor. Çenemden yukarı, dudaklarıma doğru. Hareketleri hararetli ve sabırsız; kollarımı sıkıca kavrayışına bakılırsa, sanki ondan kaçmaya çalışacağımı düşünüyor.

Sanki yapabiliyordum gibi.

Varlığımın her ipliği bu adamın etrafında o kadar sıkı sarılmış ki, nefes aldığı için şanslı.

Ciğerlerim bir yudum hava almak için boğazımı sıkıyor ama öpücüğü kesmeye kıyamıyorum. Şu anda tüm dünya alevler içinde kalabilirdi ve ben sadece onun sıcaklığından zevk alırdım.

İlk çekilen Titus oluyor ve alnını benimkine yaslıyor, nefeslerimiz birbirimize karışıyor. "Bu düşüncenin beni rahatsız edip etmediğiyle ilgili soruna cevap vermek gerekirse," diyor titrek bir sesle, "seni incitmeye çalışan her şeyi paramparça ederdim. Ve eğer bu ben olsaydım, kendi kalbimi bıçaklayarak çıkarırdım."

"O zaman Will. Onu öldürmek kıskançlıktan değil miydi?"

"Kıskançlık gibi önemsiz bir şey için seni asla incitmezdim. Agatha'nın sana o zehri içirmesi ve gözümün önünde ölmeni izlemek zorunda kalmanın acısı benim için çok büyük bir riskti. İnan bana, onu öldürmek istemedim."

"Sana inanıyorum. Sen böyle biri değilsin. Bunu daha kaç kez tekrarlamak zorundayız?"

"Artık bir canavar gibi hissetmeyene kadar."

Elimi kaldırıyorum, parmağımı saç çizgisinden şakağına, oradaki sivri yara izinin üzerinde gezdiriyorum. "Sen benim için bir canavar değilsin."

Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor, sonra çeneme, boynuma doğru ilerliyor. Köprücük kemiğime kadar. Göğsüme, orada gömleğimin kenarlarından çekiştiriyor, göğsümü tamamen ortaya çıkarmak için şaşı bir şekilde kaydırıyor. Sanki izin istiyormuş gibi bana baktığında açlık yüz ifadesini karartıyor. Benim

Başını sallıyor, diliyle meme ucunun etrafında dönüyor, bu görüntü o kadar acı verici bir şekilde erotik ki, başımı arkaya eğip haykırıyorum. Diğer meme ucuma da kumaşın üzerinden masaj yapıyor ve parmaklarımı başının üzerinde gezdiriyorum, dişleri hassas etimin üzerinde kayarken rahmimi her çekişinde sıkıyorum. Daha da aşağıya, kalçalarımın tepesine ulaşana kadar karnımdan aşağıya doğru iniyor.

Parmaklarını şortumdan içeri sokarak, giysiyi uyluğumun ortasına kadar çekiştiriyor, gözleri parlıyor ve dile getirilmemiş bir takdirle ışıldıyor.

Öne doğru eğildiği anda niyeti belli oluyor ve ben de şortumu yukarı çekmek için uzanıyorum.

"Sorun ne?" diye sorar.

"Ben Gerginim. Bunu daha önce hiç yapmadım."

Bu onu memnun etmiş gibi dudaklarının köşesi yukarı kalkıyor ve sert bir çekişle beni kendine yaklaştırıyor. "O zaman acele etmeyeceğim ve bundan daha çok zevk alacağım." Elimini iterek şortumu dizlerime kadar çekiyor, ben de tekrar uzanıyorum.

"Titus. Ağzını oraya mı koyuyorsun?"

"Ağzımı. Dilimi. Parmaklarımı. Evet."

Tanrım, bir nokta için çok fazla hareket var gibi görünüyor. "Ama ben--"

"Sen mükemmelsin. Lütfen." Elimini kaldırıp yanıma koyuyor, ben de parmaklarımı altımdaki yumuşak kuma doğru kıvırıyorum. "Seni tatmam gerek. Şu anda senin için açlıktan ölüyorum."

Panik midemde fokurdayarak yere uzanıyorum. Üzerimdeki yaprak örtüsü öğleden sonra esintisiyle sallanıyor ve Tanrı'nın beni görüp görmediğini merak ediyorum. Şu anda bana bakıyor mu diye.

Sıcak dudaklar şişmiş etime bastırıyor ve görünmeyen bir güç beni çekiştirip sırtımı kamburlaştırırken bir nefes veriyorum. Bir inilti çıkarıyorum ve başımı öne eğerek Titus'un kalçalarımın arasına gömülmüş üst kısmını görüyorum, parmakları her iki bacağıma da giriyor ve günün sonunda doyurucu bir yemek yediğinde duyduğum aynı zevkli iniltiyi çıkarıyor. Dilini dikiş yerimden yukarı doğru uzun bir yalayışla kalçalarımı öne doğru itiyorum ve beni yakalıyor, şortumu yırtıp bir kenara atarken beni daha da yakına çekiyor ve dilini klitorisimde gezdiriyor.

"Oh, Tanrım!" Bir şeylere tutunmak için çaresizce iki yanımdaki toprağın üzerinde sürüklediğim tırnaklarımın uçlarında kum sıyrılıyor.

Hayatımda hiç bu kadar inanılmaz derecede zevkli bir his hissetmemiştim.

Titus bana ziyafet çekerken başımı kuma çarpıyorum, gözlerim geri dönüyor, nefesim boğazımda düğümleniyor. Dudakları klitorisimi çekiyor, etimi emiyor, adeta uyarılmışlığımı höpürdetiyor ve beni vahşice yerken boğazından hırıltılı bir ses çıkarıyor.

Dikkatli ağzının altında kıvranıyor ve kıvranıyorum, sessizce hiç bitmemesi için dua ediyorum. İnleme ile hıçkırık arası bir ses çıkıyor ağzımdan, o kadar iyi geliyor ki ağlayabilirim.

Giriş yerimdeki basınç dudağımı ısırma neden oluyor, parmağını içime daldırıyor, içeri ve dışarı pompalıyor, sonra zaten çalıştığı sıvıları topluyor. Bir kez daha *çok istekli* deliğime sokmadan önce onları teninden emmek için duraklıyor. "Tadın çok güzel lan," diye geveliyor ve zaten şişmiş olan dikiş yerimi emiyor. Sözleri, kutsal bir adamın bağlılığıyla yaladığı noktaya fırlayan heyecanı harekete geçiriyor. Sesindeki övgü havası beni onu memnun etmeye hevesli bir köpek yavrusu gibi hissettiriyor ve parmağımı meme ucuma sürdüğümde, gözlerinde yanan hayranlık ve arzu titreşimi mideme bir çarpıntı gönderiyor.

"Titus, oh, benim... Titus'um."

Benim Titus'um. Evet, o benim. Benim Alfa'm. Benim erkeğim.

Burada, dünyanın acımasız olduğu ve birlikte tek başımıza hayatta kalmaya zorlandığımız, herkesin geriye kalanın küçük bir kısmı için çabaladığı yerde, ben onun tamamına sahip çıkacak kadar bencilim.

Bacaklarımı daha da açıyorum ve onun affetmeyen diline doğru küçük itişler yapıyorum. Dudaklarının çektiği gerilimle kaslarım titrerken, karnım sıkıca düğümlenip bükülüyor. Düğümler sıkılaşıırken inliyor ve kutlama için sallanan ağaçlara bakıyorum. Daha sıkı. Daha sıkı. *Çok sıkı!*

Kalçalarım seks hareketleri içinde daha hızlı itilirken, o beni parmaklıyor ve aynı zamanda klitorisimi dilliyor. Ağzıyla kovmaya çalıştığı şeytanlar tarafından ele geçirilmiş.

Güneş ağaçların arasından altın bir ışık çemberi gibi parlıyor ve ben gözlerimi kapatıp göz kapaklarımda ardındaki parıltıya bakıyorum. Sırtına gömduğüm ayak parmaklarıma kadar tenimde karıncalanmalar titreşiyor. Haykırıyorum. Saf coşkunun sesi etrafımda yankılanıyor.

"Titus!" Zevk darbeleri rahmimde zonkluyor, kalçalarım kırılğan dallar gibi titrerken, doruk noktamın sonuncusu içimde patlıyor. Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyorum. Burada uzanmak ve sıcaklığın tadını çıkarmak istiyorum.

ama aynı zamanda onu yere sermek ve iyiliğinin karşılığını vermek istiyorum.

Topuklarının üzerinde arkasına yaslanan Titus bir Tanrı gibi görünüyor, ağzı serbest bırakılmamla parlıyor, saçları parmaklarımdan dağılıyor.

Ben de onun tadına bakmak istiyorum.

Ona doğru sürünerek elimi taş gibi sert karın kaslarına koyuyorum ve onu geriye doğru itiyorum. İpucunu alarak sırtüstü yatıyor ve beni kollarının arasına alarak bir kas kafesiyle sarıyor. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, teninde kendi uyarılmışlığımın tadını alıyorum.

Onu bütün öğleden sonra öpebilir ve bundan hiç bıkmayabilirim, ama şu anda daha fazlasını istiyorum.

Öpüşmeyi kesip kendimi onun bedeninden aşağı bıraktığım an, gözleri şüpheci bir hal alıyor. Beni takip ediyor. Avlanırken avı nasıl hissediyorsa öyle olmalı, çünkü beni izleyişine bakılırsa, her an bana saldırmasını bekliyorum.

Karnından aşağıya doğru öpücükler konduruyorum, saçları tenimi gıdıklıyor, sonunda pantolonunun üst kısmına varıyorum ve topuklarımdan üzerine oturuyorum. Kot pantolonunun düğmesine uzandığımda, beni durdurmak için avucunu benimkini yutarak saldırıyor.

"Yapamam." Sesindeki boğuk ton sözlerine ihanet ediyor. "Ben de senin tadına bakmak istiyorum Titus."

"Thalia... anlamıyorsun. Alfalar tahrik olduğunda, bu bir yük trenini durdurmaya çalışmak gibidir."

"Durmak istediğimi kim söyledi?"

"İstiyorum. Ne kadar çok istersem isteyeyim sana sahip olamayacağım."

"Neden? Bakire olmadığımı biliyorsun, bu yüzden namusumu korumaya çalışıyorsan, buna gerek yok."

"Erdeminiz önemli ama reddetme sebebim bu değil."

Zihnim diğer kadınla kurduğu bağ hakkında yaptığımız konuşmaya geri dönüyor. "Bu... Cali'yle kurduğun bağ benimle kuramadığın anlamına mı geliyor?"

Doğrulup elini saçlarımdan üzerinde gezdirirken elimin altında karnı esniyor. "Seninle her şeyi hissediyorum. Uzun zamandır ilk kez tenime değen rüzgârı ve ciğerlerime dolan nefesi. Senin yanındayken kalbim göğsümün içinde çarpıyor. Birinin seni incittiği ya da sana dokunduğu düşüncesiyle kaslarım öfkeyle geriliyor. Ağladığın her gözyaşında acı çekiyorum. Hata yapma, seninle hiç hissetmediğim kadar çok şey hissediyorum."

"O zaman neden reddediyorsun?"

Kaşlarını çatarak bakışlarını indiriyor. "Eğer şans eseri benim çocuğuma hamile kalırsan, doğururken ölürsün."

"Nasıl olabilirsin--"

"Bundan eminim. Cali, vücudu bir Alfa çocuğuna uyum sağlayabilsin diye iğnelere maruz kaldı. Sen buna uygun değilsin."

"Titus. Will'in çocuğunu kaybetmenin benim için kaçınılmaz olduğundan oldukça eminim. Gençken rahminde bir anormallik olduğu söylenmişti."

Kaşları daha da çatılıyor ve gözlerinin ardında dönen soruyu görebiliyorum. "Bir kız evladın görevlerini nasıl yerine getirmen bekleniyordu?"

"Annem Szolen'deki tek ebenin kızıydı. Onlara bu konuda yalan söylemiş ve kimse onu sorgulamamış. Bana bu olasılığın Tanrı'nın elinde olduğunu söyledi. Bir çocuk doğurmak için iki yılım vardı ve eğer doğurmazsam, kızlıktan bir tür onurlu terhis olacaktım. Kısacası, ne olursa olsun bir Kız evlat olmamı istiyordu."

Boşaltılan kızların bile lüks evlerde yaşaması ve ayrıcalıklı hayatın tadını çıkarması gerekiyordu.

"Öyle bile olsa, seninle bu riski göze alamam, Thalia."

"Sana kadar hiç bir erkekle orgazm olmamıştım. Bu iyiliğinin karşılığını vermek istiyorum."

Ben de seni tatmak istiyorum. Lütfen bunu yapmama izin ver. Senin için."

Çatışma gözlerinde yanıyor ve şu anda kafasının içinde karşıt güçler arasında bir savaş olduğunu hayal ediyorum. Vicdanını rahatlatmak için onu zorluyorum ve buna izin verenin kendi zayıf kararlılığı olduğundan eminim, çünkü bu adamı bu kadar kolay hareket ettirebilmemin hiçbir yolu yok. O kaya ve çelik gibi, kararlılık ve inatçı bir iradeyle birbirine dikilmiş. Gözleri üzerimde, kuma sırtını yaslamış, başını kaldırmış, şüphesiz beni izliyor.

Devasa kalçalarının üzerine oturarak kot pantolonunun düğmelerini açtım ve etkileyici sikini serbest bırakmak için aşağıya doğru çektim. Onu uzaktan okşarken izlemek, çok daha yakın bir perspektiften incelediğimde büyüklüğünü tasvir etmekte başarısız oldu.

Bu şeyi ağızma nasıl sığdıracağım?

Bir yudum yutkunuyorum, dik duran ve bir şeyi saplamak için bekleyen sert ete bakıyorum. Kudretli bir kılıç gibi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor, belki de kafamın içinde dans eden hesaplamaları bir an için yakalamış olabilir.

"Kapa çeneni." Ağızımdaki salyaları akıtarak dizlerimin üzerine

kalkıyorum. Köle bandındaki kilit gibi, bunun mekanizmasını anlıyorum. Ben sadece

daha önce hiç yapmadım. *Açıkçası*, Titus oral seks sanatında daha tecrübeli, ama ben hızlı bir çalışmayım.

"Yaptığın her şey iyi hissettirecek, Thalia."

Kendimi ucundan aşağı bırakıyorum ve her ne hikmetse aklıma ilk gelen şey Szolen'de sıcak yaz günlerinde yaptığımız meyveli su dondurmaları oluyor. Dilimde nasıl da ferahlatıcı ve tatlı bir tat bırakırlardı. Düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor ve Titus'u ağzıma götürdüğümde, kafamın içinde oynayan görselden onun tısladığını duyabiliyorum. Tadı tuzlu-tatlı bir tat ve buzlu şekeri emdiğimi ve ağzımın köşelerinden sızan ıslak meyve suyu damlalarını hayal ederken daha fazlasını istiyorum.

Gözlerim kapalı, kasıklarına doğru sallanıyorum, ağzımdaki o soğuk patlamanın tatminini, dudaklarımı geren genişliğini hatırlıyorum ve gözlerimi açtığımda, Titus dirseklerinin üzerinde, ellerini sıkı yumruklar haline getirmiş, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış. "Siktir, kadın!"

Başını geriye doğru eğiyor, karın kasları esniyor, burnundan nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyor. Aleti sertleşiyor, ağzımda daha da sertleşiyor. Başımın arkasını avuçlamak için uzanıyor ve saçlarımı yumruğuna doladığı sırada kafa derimde keskin bir acı zaplıyor. Dişlerini sıkıyor, çenesini geriyor, gözlerini kapatıyor ve sanki ağzımı sikiyormuş gibi kalçalarını itiyor. Burnumdan zor nefes alıyorum, boğazım tıkanıyor ama devam ediyorum. Doruğa ulaştığında yüzünü görmek için yanıp tutuşuyorum. İzlemek istiyorum.

Sıcak sıvılar boğazımın arkasına çarpıyor ve Titus ağzı açık bir şekilde başını geriye doğru eğerken bir küfür savuruyor. Yüzündeki zevk ve acı karışımı ifade hayal ettiğimden daha da muhteşemdi.

Ben yaptım.

Onu bu zirveye ben getirdim.

Damarlarımda yüzen zafer, doğrudan merkezime bir sıcaklık dalgası gönderiyor ve onu gördüğümde tahrik olduğumu fark ediyorum.

Elimi tabanına doluyorum ve sanki içinde kalan her damla sıvıyı tüketmek istercesine sert bir şekilde emiyorum. Yutmadan önce tuzlu tadı dilimin üzerinde dans ediyor ve şaftına sızan her şeyi yalıyorum.

İşin tuhafı, hâlâ daha fazlasını istiyorum.

Beni biraz korkutan bir şekilde açlık hissediyorum.

Onu tatmış olmam yeterli değil, onu içimde hissetmeliyim, sert vücudu benimkine karşı hareket ediyor.

Kollarımdan tutup beni vücuduna çekiyor ve bir öpücük için beni esir alıyor. "Dudaklarında sihir var, kadın." Sesi neredeyse hırıltıya benzeyen hırıltılı bir doku taşıyor ve ağzıma karşı gülümsediğinde onu yeniden istiyorum.

Sadece hafifçe sarkmış sikini elime almak için aramıza uzanıyorum ve kollarımı sıkıca kavırıyor.

"Thalia, yapamam. Üzgünüm."

Yanaklarımdaki sıcaklık, yüzümde yazılı olmasından korktuğum utancı işaret ediyor. Hayatım boyunca, aç kurtlar sürüsü gibi bekarettime saldıran erkeklerin istenmeyen ilerlemeleriyle mücadele etmek zorunda kaldım ve burada, bu adam, bu cinsel olarak yüklü Alfa, bunu reddediyor. Bir yanım bunun için ona saygı duyuyor, onu daha çok istiyor ama içimdeki güvensizlik çalkantılı dalgalar gibi vicdanımı dövüyor. Kendimi azgın, genç bir kızın kendini saygın bir adama atması gibi hissediyorum.

Aşağılanmışlık içimi kemirirken tek söyleyebildiğim "Özür dilerim," oluyor ve kendimi onun üzerinden itiyorum.

Vücudumu sert bir şekilde sarsarak beni yana çekti ve üstüme yuvarlanarak beni altına hapsetti.

"Şunu açıkça söyleyeyim: Seni istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki içimde bıçak saplanmış gibi hissediyorum. Seni Szolen'e götürdüğümde, seni sadece hayal edebileceğim şekilde hissedebilen erkeklerle olan hayatına geri döneceksin. Bunun beni ne kadar öldürdüğü hakkında bir fikrin var mı, Thalia? Beni bu hale getirdiği için bu boktan dünyayı parçalamayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Senin içinde olmanın nasıl bir his olduğunu asla bilemeyeceğim ve sadece bu düşünce bile benim için işkence."

İç çekerek uzanıp yanağındaki küçük bir kir parçasını parmaklarımla temizliyorum. "Beni her zaman koruyorsun, değil mi? Hiç durmuyorsun. Yalvardığımda bile."

"Yalvarma sesin beni ne kadar heyecanlandırırsa da, hayır. Asla durmayacağım."

Onu öpmek için başımı kaldırıyorum ve eğer midemdeki kelebekler eskisinden iki kat daha fazla uçuşmuyorsa lanetleneyeceğim. "Sen iyi bir adamsın Titus. Belki de bu dünyada kalan birkaç iyi adamdan birisin." Yanağını kavrayarak onu tekrar öpüyorum ve gülümsüyorum. "Şimdi bana kışını nasıl tekmeleyeceğimi öğret, böylece bu hayal kırıklığının bir kısmını yakabilirim."

Bir homurtuyla beni itiyor ve pantolonunu yukarı çekerek görkemli vücudunun yarısını saklıyor. Ayağa kalkmama yardım etmek için uzandığında gözlerini kapattı. O zaman fark ediyorum ki, hâlâ önünde yarı çıplak yayılmış durumdayım. Bakışlarını başka yöne çevirerek başını sallıyor. "Şu anda kendi kıcıımı tekmelemek istiyorum." Ayağa kalktığımda Titus beni bir kez daha öpmek için kendine çekiyor, sonra birkaç adım geri çekiliyor. "Yumruk yap."

Gülümseyerek şortumu yukarı çekip kalçalarımın üzerinden geçiriyorum ve savunma pozisyonumu alıyorum. Önceki günkü gibi sabırla bana nasıl düzgün yumruk atacağımı gösteriyor. Bir yumruktan nasıl kaçacağımı. Yerimde nasıl duracağımı. Bana her dokunduğunda, vücudum dudaklarını tenimde hissetme arzusuyla yanıyor. Bu eziyet verici bir dikkat dağıtıcı. Bakışlarının da eskisinden çok daha uzun sürdüğünü fark ediyorum. Ona doğru fırlattığım her çapkın bakışa, o da ilgiyle, aç kalmış bir şehvetle karşılık veriyor ama güneş dağların ardına yerleşene kadar derse devam ediyor.

Gün boyu ter içinde kalan ikimiz el ele kulübeye doğru ilerliyoruz. Kapıdan içeri girdiğimde onu öpmek için arkamı dönüyorum ve yüzüne bulaşmış toprak parçasına gülümsüyorum. "Sen kirli bir adamsın."

Boynumdaki pislige de parmaklarıyla dokunuyor. "Ve sen kirli bir kadınsın. Seni yıkayıp temizlemek istiyorum."

"Sadece seni yıkayabilirsem." Onu öpmek için parmak uçlarıma kadar yükseldiğimde gözlerindeki temkinli bakış kaybolmuyor. "Sana dokunmamamı bekleyemezsin Titus. Daha ileri gitmediğimiz sürece, birbirimizden zevk almamamız için hiçbir neden göremiyorum."

"Peki ya bu yeterli olmadığında? Daha fazlasını istediğimizde?"

"Ben zaten daha fazlasını istiyorum. Ama bu bir seçenek değil. O yüzden elimizden gelenin tadını çıkaracağız."

CHAPTER 33

S Bu küçük kulübede bir hafta daha geçti. Her öğleden sonra, bir önceki günkü dövüş derslerimize devam ediyoruz ve onun yumruklarından kaçma konusunda oldukça ustalaştım. O kadar ki, artık

savururken kılıcını elinde tutuyor, görünüşe göre benim savunmamdan rahatsız olmuyor. Her gece şöminenin önüne uzanıp saatlerce birbirimizi tatmin etmeden önce biraz kitap okuyorum.

Onu doruğa çıkarmanın birkaç yolunu öğrendim ve kesinlikle daha karanlık arzularımdan birkaçına rastladım, bazılarını kendim bile fark etmedim. Örneğin, o kalçalarımın arasında işini görürken, bir yastıkla gözlerimin bağlı olmasından ne kadar hoşlandığım gibi. Dün gece beni parmaklayarak orgazma ulaştırırken kollarımı başımın üzerinde tuttu, bu düşünce başlangıçta beni dehşete düşürdü ama Titus'a ondan önceki erkeklere güvenmediğim şekilde güvenmeye başladım. Bana nazik doğasını defalarca gösterdi.

Ayrıca son bir haftadır kabuslarının azaldığını fark ettim. Daha önce olduğu gibi bir kez bile gecenin bir yarısı böğürerek uyanmadı.

Yine de aramızdaki cinsel hayal kırıklığı daha da arttı. O kulübeye her girdiğinde kalçalarım seğiriyor ve geceleri onun yanında çınlıplak yataırken içimdeki derin bir zonklama beni uyanık tutuyor. Hissettiğim özlemin bedenden çok, etten daha derin bir bağ kurmaya çalışan ruhtan kaynaklandığını düşünmeye başlıyorum.

Sabahın erken saatleri ufku kenarından süzülüp kulübeye loş bir ışık düşürürken, ben yan yatmış onun uyumasını izliyorum. Beni bedenine sararken kasları etrafımı sarıyor, nefis erkeksi kokusu

duyularımla. Pazularından birini avuçluyorum ve çıplak omzunu öpmek için öne doğru eğiliyorum, dudaklarımın altında seğiriyor ve tenine karşı gülümsüyorum.

"Alfalar hiç gerçekten uyur mu?"

"Yanlarında yatan güzel, çıplak bir kadın varken olmaz." Bana doğru yuvarlanıyor, boğazımı ısırırken hırlıyor.

Sakalının kirli sakalları tenimi gıcıklıyor ve parmaklarını kaburgalarımın batırırken bir çığlık atıyorum, tekmeliyor ve kıvraniyorum. "Titus! Lütfen!"

"Lütfen, ne?" Yüzü boynumun kıvrımına gömülmüş, sesi mırıldanıyor.

"Lütfen... yapma!" Bir kahkaha hırıltısı daha göğsümü sıkıyor ve onun işkencesine karşı sarsılıyorum. "Dur!"

"Durma mı?"

"Hayır!" İçimden bir çığlık kopuyor, kahkahalarım doruğa ulaşıyor. "İşeyeceğim!"

"Ben senin üzerine işedim. Sen de benim üzerime işersen adil olur." "Lütfen!"

Bir merhamet anında durdu ve gözlerimi açtığımda bana bakıyordu. Kafasında dönen düşünceler yüz ifadesini daha ciddi bir hale getirmiş.

"Ne oldu?"

"Dün gece rüyamda karanlık bir ormanın ortasında durduğumu gördüm. Çığlıklarının etrafımda yankılandığını duyabiliyordum ama hangi yönden geldiklerini bilmiyordum. Çok gürültülüydü ve sonsuza kadar seni aradım. Seni bulamadım."

"Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Aslında ..." Bacağımı onunkinin üzerine sararak ona yaklaşıyorum. "Düşünüyordum da... neden geri dönelim ki?"

"Szolen'e mi? Ailen orada."

"Evet. Kardeşimi her şeyden çok özlüyorum ama onun güvende olduğunu biliyorum. Sadece düşündüm de... ya Ya burada kalsaydık?"

"İkimiz mi?"

"Evet. Yani... eğer benden sıkıldıysan, anlarım--" Sözlerim dudaklarının dudaklarımı yakalamasıyla kısa kesildi.

Eliyle çenemi kavrayıp yüzümü kendine doğru tutarken diliyle öpücüğü derinleştiriyor. "Bundan asla bıkmam. Ama bu senin için yeterli mi? Seçtiğin herhangi bir erkeğe sahip olabileceksen. Bir gün sana bir çocuk verebilecek birine."

"Bazı kızlar çocuk hayal eder, evet. Ben asla onlardan biri olmadım. Ama yalan söyleyemem Titus. Seninle ne kadar çok birlikte olursam, o kadar çok istiyorum." Onu sırt üstü yatırdım ve vücudunu altıma aldım. Kalçalarımı oynatırken kalın ellerim uyluklarımın kenarlarından yukarı kayıyor ve çıplak seksimi karnına sürüyor.

Acı dolu bir ses çıkarıyor ve başını geriye doğru eğerek etimi sıkıyor. "Hayatım boyunca tarifsiz işkenceler çektim ama bu en kötüsü olmalı."

"O zaman benimle savaşmayı bırak." Aramıza uzanıyorum, sert şaftını tutuyorum ve ucunu dikiş yerimde yukarı aşağı ovuyorum. "Seni içimde hissetmek istiyorum. Beni doldurmanı istiyorum."

"Siktir," diye inliyor, kalçalarını çevirerek. "Bunu kaç kez hayal ettiğimi bilemezsin. Seni buradaki her duvara yaslamayı." Karnım altımda esneyerek bileklerimi tutuyor, gözleri kapalı, sanki tam da bunu yaptığını hayal ediyormuş gibi. "Dizlerinin bağı çözülene kadar seni becereceğim."

"Hadi bunu gerçek yapalım.

Bir kereliğine." "Bunu yapamam."

"Yapabilirsin," diye fısıldıyorum, kendimi onun ereksiyonuna karşı geri çekiyorum. Ucu girişimi dürtüyor ve uyluk kaslarım basınçla geriliyor.

"Thalia, lütfen."

"Lütfen, ne?" Tıpkı daha önce beni gıdıklarken yaptığı gibi ben de oyuncak oldum. "Lütfen... yapma."

"Ne yapmayayım?"

Başını yerden kaldırıyor, gözleri öfkeli bir şehvetle parlıyor ve çenesindeki tik, içinde yanan çatışmanın bir ölçüsü.

O da bunu istiyor.

"Durma," sesi boğuk ve gergin, sanki bunu söylemek için savaşıyormuş gibi.

Zaferimle gülümseyerek öne doğru eğiliyor ve alt dudağını dişlerimin arasında sürüklüyorum.

Hırlıyor ve başımın arkasını avuçlayarak ağzımı ele geçiriyor.

Bir anda altımda kıpırdamadan duruyor, başını yana eğiyor. Kasları gerginlikle sertleşiyor ve bir şey dikkatini dağıtmış gibi görünüyor.

Sessiz kalmamı işaret eden bir parmağını dudaklarına götürerek beni itiyor ve yerden kalkıyor. Elleri ve dizleri üzerinde pencereye doğru yürürken tek bir döşeme tahtası bile gıcırdamıyor. Camın arkasından gölgeler geçiyor ve ben sandalyenin kenarından kitaplığa doğru dönerken üzerimi örtmek için battaniyeyi kapıyorum.

Kabin kapısı büyük bir gürültüyle açılır ve bir silahın ucu içeri girer.
Remus mu? Yuma neden havlamadı?

Kaslarım titreyerek sandalyenin arkasında durdum ve Titus'un dikkatsiz davetsiz misafire doğru sinsice ilerleyişini izledim.

Silahın namlusu yerini saçları ve derisi kir pas içinde, kaslı bir kadına bırakıyor. Kulübeye adımını atar atmaz gözleri saklandığım yere doğru kaydı.

Silahını bana doğrulttu ve Titus o anda saldırdı.

Saniyeler içinde kadın adamın altında yatıyor, silahını bir kafes gibi göğsüne dayamış, adam da yumruk atmak için yumruğunu geri çekmiş bir halde ona doğru yaklaşıyor.

Başka bir kadın kulübeye giriyor, silahını Titus'a doğrultmuş, ben de saklandığım yerden fırlıyorum. "Bekle!"

Arkasından iki kadın daha geliyor, hepsi silahlı, yıpranmış giysiler giymişler ve dağınık görünüyorlar. Yavaş hareket ediyorlar ve hayvanlar gibi çömeliyorlar, sanki elleri ve ayakları üzerinde yürümek içgüdüleriymiş gibi.

İkinci kadın silahını bana doğrulttu.

"Kafatasını parçalamamı istemiyorsan, silahını indirmeni öneririm," diye homurdanıyor Titus, hâlâ ilk kadını esir tutarken.

"Beyniniz duvara sıçradığında bunu yapmak zor." Kulübeye bir kadın daha giriyor, kirli beyaz bir tişörtün üzerine deri bir yelek giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmış. Ölü Topraklar'da bu kadar çok kadının bir arada bulunması duyulmamış bir şey.

Titus'a iki el silahı doğrultur ve böylece Titus'a yönelik toplam dört silahı olur.

"Ne istiyorsun?" Battaniyeyi daha yukarı kaldırıp vücuduma daha sıkı sarıyorum. Kıyafet giymemek Titus'u hiç rahatsız etmiyor gibi görünse de, onların önünde dururken kendimi tamamen savunmasız hissediyorum.

"Duvardaki oymayı görmediniz mi? Burası bize ait." Bu yüzden Yuma havlamadı. Onları tanıyor.

Titus bir kahkaha atıyor ve altındaki kızı bırakmayı reddediyor. "Küçük bir resmin insanları daha ne kadar uzak tutacağını sanıyordun?"

"Yıllardır var. Buralarda çoğu kişi bunun ne anlama geldiğini bilir."

"Neden yemeği geride bıraktın?" Gözlerimi silahlarından alamıyorum, ne kadar kolay kayabileceğini ve kafasının arkasından vurabileceğini düşünüyorum.

"Toprak ana ihtiyacımız olan besinleri sağlar. Lanet olası bir kutu değil." Silahlarını hâlâ Titus'a doğrultmuş olan deri yelekli kadın başını öne eğiyor. "Sen

Ya kız kardeşimi serbest bırakırsın ya da bütün ipuçlarını sen ve kız arkadaşın için harcarım.

Bunu yoğun bir duraklama izliyor, kulaklarımın içinde çınlayan kanın nabız atışıyla noktalanıyor. Beni şaşırtan bir şekilde Titus onun emrettiği şeyi yapıyor, altındaki kızı itiyor ve ayağa kalkarak bu kadınların üzerinde yükseliyor.

Deri yelekli ona bakıyor ve ıslık çalarak başını sallıyor. "Etkileyici bir canavar değil misin..." Bir bana bakıyor, bir Titus'a, gözleri Titus'un utanmazca açıkta duran kasıklarına kayıyor. "O küçük kilit için çok büyük bir anahtar gibi görünüyor."

Filizlenen bir kıskançlık beni öne doğru itti, bir elim yumruk oldu. "İstedğin buysa gideriz."

"Senden istediğim o güzel çeneni kapatman ve Kaptan Cockmonster'la sana giyecek bir şeyler bulman." Başını sallayarak, yanında duran kölelerinden birine işaret ediyor, o da göğsünde bir silahla odayı geçip bana doğru geliyor.

Titus'a doğru bir bakış fırlatıyorum, o da yüzünde vurdumduymaz bir ifadeyle bana bakıyor. Okuyamadığım bir ifade. Önden giderek arka yatak odasına doğru ilerliyorum, göz ucuyla silahlı kızı izlerken bir yandan da çekmeceleri karıştırıp Titus ve benim için birkaç kıyafet arıyorum. Döndüğümde Deri Yelek daha rahat bir duruş almış, dudağını ısırarak Titus'un erkekliğini inceliyor gibi görünüyordu.

Boğazımı temizleyerek, yakaladığında görüşünü engelleyen kıyafetleri fırlatıyorum.

"Birileri biraz kıskançlık besliyor."

"Bizden ne istiyorsun?" Titus'un tüm bu olanlara karşı pasif tepkisini tam olarak anlayamıyorum. Evet, silahlar bir risk oluşturabilirdi ama bu kadınlardan birkaçını onlar daha ne olduğunu anlamadan haklayabilirdi. Onu saldırırken gördüm. Aniden ortaya çıkan bir şimşek gibi.

Giyindikten sonra kadınlar ikimizi kapıya doğru götürüyor ve dışarı adımımızı attığımız anda nefesim boğazımda düğümleniyor.

En az iki düzine kadın daha ellerinde silahlarla beklemektedir. Aralarında kolları önlerinde bağlı iki adam duruyor. Her birinin boynunda ipe benzeyen bir tasma var, diğer ucu bir kadının elinde sıkıca tutulmuş.

Koluma gelen bir darbeye döndüğümde bir kadının Titus'un boğazına bir ip doladığını görüyorum ve ona doğru adım attığımda başka bir kadın yüzüme silah doğrultuyor.

Titus homurdanıyor ve o da bir adım geri çekiliyor, Deri Yelek namlusuna dokunana kadar silahını indirmeye zahmet etmiyor.

"Bir kız kardeşi tehdit etmeye gerek yok. O bizim düşmanımız değil."

Kaşlarını çatarak Titus'un bağlı ellerine ve tekrar Deri Yelek'e bakıyorum. "Peki senin düşmanın kim?"

"Her kadının düşmanı kimdir? Büyük, yüce fallus." "O senin için bir tehlike değil."

"Bu dünyadaki tüm erkekler kadınlar için tehlikelidir." Kadın askerlerinden biri Titus'un boynundaki ipi ona uzatır ve sert bir çekişle bandı daraltır.

"Kes şunu!" İpe uzandım ama elimi savuşturdu. "O artık bana ait."

"O kimseye ait değil."

Beni tekrar aşağı yukarı süzdükten sonra bana doğru bir adım atıyor, dudakları sırtarak geriliyor. "Burada, Ölü Topraklar'da doğmadın, değil mi?"

Ona cevap vermiyorum ve bunun yerine ellerinin yerleşimini ve her iki yanında kılıflarına geri koyduğu silahları inceliyorum. Birini ne kadar çabuk yakalayabilirdim? Titus'la olan eğitimimin ne kadarını kullanabilirim? Şu anda ona yumruk atsam burnundan nasıl bir çıtırtı sesi çıkar?

"Sakın deneme kızım," diyor, sanki düşüncelerim yüzüme yazılmış gibi. "Tek bir kurşun yeter. En azından senin için. Belki bu adam için o kadar da değil," diyor başparmağını omzunun üzerinden geçirerek. "Hadi ama. İki saatlik bir yürüyüş ve güneş zaten çok sıcak."

"Bizi nereye götürüyorsun?"

"Sana söyleyebilirdim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırdım." Deri yelek Titus'a küçük grubun içinde rehberlik ediyor, önden gidiyor, ben ise kayıp bir köpek yavrusu gibi arkadan takip ediyorum.

"Bana bir söz ver." Yakalanan adamlardan biri yanında ipi tutan kadına doğru eğiliyor, onunla konuşuyor gibi görünüyor ama ben yaklaşırken gülümsemesi bana yöneliyor. Bakışları göğüslerimde çok uzun süre kalıyor. "Her ne sapıklık planladıysan, sarışınla birlikte olacağım." Bana doğru başını sallıyor ve dudaklarını yalıyor. "Yüzümü bu kadar güzel bir göğüslere gömmeyeli uzun zaman oldu."

Rahat temposunu bozan Titus, adama doğru dönerek Deri Yelek'in dengesini bozar ve adamın yüzüne öyle bir yumruk indirir ki adam uçar

Geriye doğru, kışının üzerine yuvarlanıyor. Şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle Alfa'ya bakıyor ve çenesini ovuşturuyor.

Titus sıraya girmeden önce "Ben paylaşmam," diye homurdanıyor ve kadınların kahkahaları arkasından kaşlarını çatmama neden oluyor.

CHAPTER 34

I Ormanda yaptığım birçok keşif sırasında görmediğim, iyi aşınmış bir patika boyunca bir köpek gibi iple yönlendirilmesine izin veren Titus'un yanında yürüyorum.

"Senin derdin ne?" Diğerlerinin beni duymasını engellemek için sesimi alçaltarak ona soruyorum. "Neden hâlâ birini öldürmedin?"

"Onlar kadın." "Ve?"

"Ben kadınlara zarar vermem."

Ahlakına ne kadar hayran olsam da, şimdi bunun zamanı değil. Yuma bile aniden ahlak sahibi olan bir kurt gibi arkamızdan geliyor. "Bunlar normal kadınlar değil. Bunlar vajinaları olan psikopatlar."

Kadınlardan biri omzunun üzerinden bana ters ters bakıyor, ben de ona ters ters bakıyorum. "Sana zarar vermek istemiyorlar, bu yüzden sana zarar vermek için bir nedenim yok. onları."

"Keşif gibi konuşmayı keser misin? Tanrı aşkına, sen bir Alfa'sın."

"Ve silahları var. Birçoğunun."

"Peki ya orada tuttuğun kız? Öldürmekle tehdit ettiğin kız?"

Omuz silkiyor ve zoraki bir nefes veriyor. "Blöfümü gördüler."

"Peki ya yüzüne yumruk attığın adam?"

"Sana söylediklerinden sonra nefes aldığı için şanslı."

"Merak ediyorsun. Bu yüzden bunu kabul ediyorsun." İddiamı reddetmemesi sadece hayal kırıklığımı arttırıyor. "Merakın bizi pekâlâ öldürtebilir."

"Güçlü bir kadın grubu gibi görünüyorlar. Burada iyi bir müttefik olabilirler."

"Önce seni idam etmedikleri sürece." "O köprüye geldiğimde geçeceğim."

Ancak bu köprü, düşünmesine fırsat vermeden onu aşağı atacakları tehlikeli bir uçurum olabilir.

Ara sıra derin kanyonlarla kesilen sarp zirvelerin eğimli, açık sıralarında yürürken, sıcak güneş enseme vururken susuzluk boğazımı sıkıyor.

Sonunda bir dağın eteğinde, en az birkaç düzine kulübenin bir arada kümелendiğı bir kampa ulaşıyoruz. İlk bakışta, her binanın birbirine yakınlığına ve her tarafa yerleştirilmiş piknik banklarına bakılırsa, buranın eskiden bir tür tatil köyü olduğuna bahse girerim.

Mekânın çevresini uzun bir çit çevreliyor ve her birkaç adımda bir kadın muhafızlar görevlendiriliyor.

Kampın içinde daha fazla kadın koşturuyor. Sanki gezegende kalan tüm kadınlar bu tek yerde toplanmış gibi. Aralarına dağılmış küçük çocuklar, keçiler, tavuklar ve domuzlar, hayat dolu kaotik bir kamp.

"Bu da ne böyle?" Birliğimizin liderinin duyabileceğı kadar yüksek sesle soruyorum.

Be

n. "Ev."

Kampın ortasında, üzerinde bir direk bulunan büyük bir metal platform duruyor.

ve yaklaştıkça, altındaki kömürleşmiş ahşabı ve çelik yüzeye basılmış kararmış bir ayak izi gibi görünen şeyi fark ediyorum. Adımlarımı durdurarak Titus'un kolundan tutup onu durduruyorum ve bunu yaparken Deri Yelek de duruyor.

"Bunun amacı nedir?"

"Göreceksin. Önce Freya'yla tanış." Deri Yelek askerlerinden birine başıyla selam verir ve ipi Titus'un boynuna geçirir.

Onu görüş alanımda tutmak için kızla Titus arasındaki ipi tutuyorum. "Kim?"

"Liderimiz. Layık olup olmadığına o karar verecek." Bileğimi kavrayan Deri Yelek ipi tutuşumu kırmaya çalışıyor ama elimi sıkıyorum ve "Onu hemen serbest bırak," derken sıktığı dişlerinin arasından kızgınlık akıyor.

"Hayır. Onunla ne yapmayı planladığınızı öğrenene kadar olmaz."

"Şimdilik kulübelerden birinde tutulacak. Biz Freya'yla buluşana kadar rahat edecek." Sefil kadın parmağını geriye doğru bükerken acı başparmağıma vuruyor ve bir lanetle ipi bırakıyorum.

"Neye layık olup olmadığımı belirlemek için?" Titus'un arka sıralardaki kamaralardan birine doğru yönlendirildiği yere bakıyorum. Evet, kendi başının çaresine bakabilir. Evet, bu kadınlarla başa çıkabilecek kadar güçlü. Bunu bilmek tedirginliğimi ortadan kaldırmıyor.

"Kalmak için."

"Burada kalmak istemiyorum. Burada işim yok."

Deri Yelek omuz silkiyor ve beni başından savıyor. "O zaman gitmekte özgürsün." "Ya benim ... yoldaşım?"

"Yoldaş mı? Ona böyle mi diyorsun?"

"Onsuz gitmiyorum."

"Başka seçeneğiniz yok. O artık bize ait."

"Sana daha önce de söyledim, o kimseye ait değil." Arkamdaki kurban platformuna dönüp bakıyorum. "Onunla tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?"

"Önümüzdeki on dört gün boyunca kampımızdaki her genç ve doğurgan kadın onunla seks yapacak, ben de dahil." Bana attığı göz kırpması, yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışı tokatlamak istememe neden oluyor. "Ondan sonra, doğurganlık için bir kurban olarak sunulacak."

Bize korkmamız öğretilen Yağmacılardan daha az acımasız olmayan bu kadınlar, kullanıp atmak için erkekleri ararlar. "Hamile kalmayı umuyorsun."

"Bacaklarının arasındaki canavara bakılırsa, iki hafta sonunda en az yarımız çocuk sahibi olmuş olacak."

"Onun ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Bu dünyadaki her erkek ne ise o." Ses tonundaki kızgınlık, aşağılanmış bir kadını anlatıyor.

"Yaralandın."

"Yaralanmadın

mı?"

"Evet. Ama Titus tarafından değil."

"Fark etmez. O bir insan. Hepsi vahşi."

Bununla mantık yürütmek mümkün değil. Başına her ne geldiyse onu çok sert ve esnek olmayan biri haline getirmiş. "Fikrimi değiştirdim. Her şeye rağmen *Freya* ile konuşmak istiyorum."

G Bir tür bitki mabedine dönüştürülmüş gibi görünen küçük kulübenin içinde, küçük odaya doldurulmuş yüze yakın farklı cinsle birlikte, hoş bir adamın karşısına oturuyorum.

Gümüş rengi saçları ve bronz, yıpranmış teniyle yaşlı bir kadın. En fazla on yaşında olan genç bir kız ise yan tarafta durmuş, uzun bir sopaya bağlı dokuma bir hasırla onu yelpazeliyor.

İkram ettiği bitki çayına bakarken kendimi başka bir dünyaya, belki de bambaşka bir zamana adım atmış gibi hissediyorum. Arkamda başka bir genç kız saçlarımı örüyor, bu durumdan rahatsız olsam da saygıdan dolayı buna katlanıyorum.

"Lilith'in bize geri getirdiği erkeklerle ilgili aktaracak bazı bilgileriniz olduğunu duydum." Toplantıya aracılık edecekmiş gibi kollarını kavuşturmuş bir şekilde kenarda duran Deri Yelek'e doğru eliyle işaret ediyor.

Lilith. Ne kadar uygun.

"Evet. O benim yoldaşım. Ve onu bir köy ile paylaşmaya niyetim yok."

"Korkarım biz bu felsefeyi takip etmiyoruz. Erkekler tüm kadınlar arasında paylaşılır. Tohumları herkesin meyve vermesi için saçılır."

"İşte bu kadar. Doğurmaya hazırlandığınız meyve sonunda sizi öldürecek." "Bazıları doğum sırasında ölecek, bu doğru."

"Daha çok hepsi ölecek gibi."

Lilith durduğu köşeden homurdanıyor, sesi sabrımı sınıyor. "Yine de, sizi kulübede bulduğumuzda, ikiniz nişanlıydınız."

"Çünkü hamileliği sonuna kadar götürebilecek durumda değilim. Ama öyle olsaydım, onun sikine bir adım bile yaklaşmazdım."

"Görünüşe göre onu kaçırmak için bir adımdan daha uzakta durmanız gerekecek."

Lilith'i boğazlama isteğimden arınarak dikkatimi daha makul, yaşlı kadına yöneltiyorum. "Titus bir Alfa olarak bilinir. Genetik olarak üstün bir türdür."

"Belli ki."

"Fermuarını çekebilir misin? Bir dakikalığına?" Elimi yüzüme sürüyorum, bu kadına ve son beş dakika içinde üç kez saçımı çeken arkamdaki kıza iyice sinirlenmiş durumdayım. "İnanılmaz refleksleri var, Rager'ların arasında yürüyebiliyor. Sıradan bir erkek değil--"

Yaşlı kadın beni susturmak için ellerini kaldırdı. "Bekle. Onun Aylaklar arasında dolaştığını mı söylüyorsun?"

"Evet," diyorum, aklıma bir düşünce geliyor. "Ölü Topraklar'da Canavarlar Tanrısı olarak bilinir."

"Bir tanrı... Peki ona tapan kim?"

Bir sonraki cevabım ya onu kurtaracak kadar ilgi çekici olacak ya da onu korkunç bir ölüme doğru hızla sürükleyecek.

"Ragers, tabii ki." Kaşlarımı çatarak başımı eğiyorum. "Cidden Alfaları hiç duymadın mı?"

"Bunu görmek istiyorum." Lilith'in sesindeki şüpheli ton, Titus'un iki gün önce bana öğrettiği sol kroşeyi test etmek istememe yetiyor.

"Ben de öyle." Freya Lilith'e el sallıyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor, ama dinlemek için ne kadar zorlarsam zorlayayım, tek bir kelime bile çıkaramıyorum.

Gözleri kısılan Lilith, kabinden çıkmadan önce boğazından hırıltılı bir ses çıkarıyor ve ben dikkatimi tekrar Freya'ya veriyorum.

"Neler oluyor?"

"Bunu test edeceğiz." Kendisini yelpazelemeyi bırakan genç kızın yardımıyla Freya ayağa kalkıyor ve beni takip etmem için el sallıyor. "Bakalım arkadaşın gerçekten de dediğin gibi bir tanrı mı?"

Çadırdan çıkıp Titus'un beklediği yere kadar onu takip ediyorum, boğazındaki tasma öfkemi daha da artırıyor, özellikle de tasmanın diğer ucunda Lilith varken. Bu sırtlanların onun için ne hazırladığına dair bir fikri olmalı.

İkimiz Freya ve Lilith'in peşinden gidiyoruz, iki asker kadın da arkadan geliyor.

Grup bizi kampın ötesine götürürken Titus'a doğru eğilip sesimi alçaltıyorum. "Bu kadınların ne yapmak istedikleri hakkında en ufak bir fikriniz olsaydı, kuralları esnetmek için kalbinizde bir şeyler bulurdunuz."

"Bir kadına el kaldırmayı düşünmeden önce işkenceye maruz kalırım."

"Şey, işkence tanımınıza bağlı olarak..."

Freya, etrafı kaya ve taş duvarlarla çevrili, kurumuş bir taş ocağına benzeyen bir yerin önünde durdu. Duvarın dibinde, şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü olan bir Ragers sürüsü, sığırlar gibi toplandıkları küçük alanda volta atıyor. Belki binlercesi. Hatta daha fazla. Hırıltılarının sesi, bana bir arı yuvasını hatırlatan alçak bir uğultuya dönüşüyor.

"Ne... ne oluyor?"

"Avlarımız sırasında enfekte olan kız kardeşler. Son zamanlarda sayılar bizim lehimize değişiyor gibi görünüyor. Enfeksiyona yakalanan ya da yağmacıların eline düşen kovan sayısı artıyor." Freya omzunun üzerinden bana hüzünlü bir gülümseme fırlatıyor.

"Eş bulmanın bazılarımız için ölümcül olduğu kanıtlandı. Onları hayvan leşleriyle ve tabii ki kampa getirdiğimiz adamlarla besliyoruz. Ama sayıları artmaya devam ediyor ve iştahları da azalacak gibi görünmüyor." Elini sallayarak Titus'un boğazındaki ipi çıkaran Lilith'e doğru başını sallıyor. "Yani... Anladığımı kadarıyla sen bir tanrısın." Bunu söyler söylemez, Titus'un bakışlarının şakağında bir delik açtığını hissedebiliyorum. "Bunu kanıtlı. Oraya git ve kızlarımızın arasına karış. Kolların bağlı."

"Hileli bir şey denersen koleksiyonumuza bir tane daha ekleriz." Lilith parmağını belindeki silaha vuruyor ve sözleri Titus'a yönelik gibi görünse de gözleri benim üzerimde.

Titus kaşlarını çatarak taş ocağında volta atan ve henüz bizi fark etmemiş gibi görünen Rager'lara bakıyor ve aniden sinirlenmiş gibi ofluyor.

Sanki gergin olması için bir sebep varmış gibi.

Bu noktada, ona itiraz etmediği ve planımı bozmadığı için mutluyum.

Tek kelime etmeden patikadan taş ocağının çukuruna doğru ilerliyor ve aşağıya indiğinde bakışlarını bana yöneltiyor. Kendisine tıslayan ve hırlayan dişi Ragers kalabalığına doğru ilerliyor ve çitin çevresinde duruyor.

"İçeri! Eğer isterseniz!" Freya'nın sesi kanyona kadar ulaşıyor ve heyecanlı seğirmeleri bana birbirlerinin üzerinde sürünen bir böcek kümesini hatırlatan enfekte olmuşları harekete geçiriyor gibi görünüyor.

Omuzlarını yuvarlayışından, Titus'un onun isteğiyle inlediğini hayal ediyorum, ama buradan duyamıyorum. Çitten atlıyor ve hırıltıların yoğunlaştığı çukurun içine adım atıyor. Ortaya doğru ilerlerken, kuşbakışı görüşümden kalabalığın onun için nasıl ayrıldığını görebiliyorum. Yağmacılar mesafelerini koruyor ve sanki onun varlığından rahatlamışlar gibi, hırlamalarıyla birlikte ona saldırmaları ve pençelemeleri çok uzun sürmüyor.

Çok geçmeden onu hep birlikte görmezden gelirler ve daha önce olduğu gibi volta atmaya devam ederler.

"Tanrılar aşkına, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Freya'nın sesindeki huşu, Lilith'in yüzüne çarpan kuşkulu ifadeyle eşleşiyor. "O zaman doğru."

"Öyle. Ve onun çocuğunu doğurmaya çalışan her dişi insan acı içinde ölecektir."

"Onu kurban edemeyiz. Böyle bir hareket başımıza korkunç şeyler getirir."

"Onu hâlâ istiyorum," diye sızlanıyor Lilith. "Ona sahip olmak istiyorum. Sadece bir kez. Bir tanrıyla birlikte olmak--"

"Olmaz. Dediğim gibi, o benim."

"Çok az deneyimi olan küçük bir kızdan başka bir şey değilsin."

Öfkem su yüzüne çıkıyor ve kendimi durduramadan suratına ters bir yumruk indiriyorum. Şoka girmiş bir halde yanağının artık kıpkırmızı olan etini tutuyor ve dişlerini sıkarak benim savuşturduğum bir yumruk savuruyor. Geri sıçradığımda Titus'un bana öğrettiği duruşu alıyorum.

İnanılmaz bir kıkırdamayla önce Freya'ya, sonra bana bakıyor. "Seni öldürüp onu kendime saklamama ne dersin?"

"Sen fırsat bulamadan kıcını tekmelememe ne dersin?"

Bir yumruk daha, ikinci kez savuşturuyorum, ardından muhteşem bir sol kroşeyle onu bir adım geriye savuruyorum ve parmağıyla burnunu sildiğinde, derisini bir nokta kırmızı kaplıyor. İçimde bir adrenalın patlaması yaşanıyor ve kendimi bir sonraki yumruk için hazırlıyorum.

Sağ taraftan tahmin etmediğim bir yumruk geliyor ve yanağıma çarpınca çenem sarsılıyor. Başka bir darbe beni geriye doğru uçuruyor.

"Thalia!" Titus'un aşağıdan gelen kükremesi, kulağımdaki kanın ve durmak bilmeyen çınlamanın yanında beyaz bir gürültü gibi kalıyor.

"Şimdi kim kanlı, kaltak?" Lilith bana doğru atılıyor ama ben yana yuvarlanarak dizlerini kayaya çarpmasını sağlıyorum. Bir hırıltıyla ayağa fırlıyor ve tekrar saldırmaya çalıştığında karnına bir tekme atıyorum.

Homurdanarak öne doğru yuvarlanıyor ve kendini kollarının üzerinde yakalıyor.

İki hafta önce, kanlar içinde bu kadına merhamet diliyor olurdum. Şimdi, tekrar ayağa kalkıp sağ kroşemi test etmek için sabırsızlanıyorum.

"Yeter!" Freya'nın sesi etrafımızdaki kayalarda yankılanıyor. "Onun için savaşmak faydasız! Dediği gibi, herhangi bir kadın onu tatmin edemez."

Kesinlikle böyle bir şey söylemedim, ama onun görüşünü de tartışmıyorum.

"Ona seçim şansı vereceğiz," diyor Freya, sesinde bir sözle. "Burada, aramızda kalabilir ya da huzur içinde gidebilir. Onlara nerede rastladığını söylemiştin Lilith?"

"Nehir kenarındaki kulübede."

"O halde, dönmek istediği yer orasıysa, buna saygı göstereceğiz."

"Ve... peki ya o? Onunla gitmeyi seçecek!"

Ben oturur pozisyona geçerken yaşlı kadının bakışları üzerime düşüyor. "Bu onun seçimi. Yaşama şeklimizin güzelliği de burada. Bu dünyada pek çok kız kardeşimize aynı nezaket gösterilmiyor."

"Ben sadece... onu istedim. Bir kere."

Kolları hâlâ bağlı olan Titus, bize ulaşana kadar kayalık patikada koşarak ilerliyor. Kasları terden sıılsıklam ve şüphesiz Lilith'in dikkatini çekmiş olacak ki bıçağını açıp bileklerini bağlayan ipi kesiyor.

Başını yanındaki devasa Alfa'ya doğru eğen Freya, daha önce orada olmayan bir hayranlık parıltısıyla ona bakıyor. "Titus, kendini kanıtladın ve kalabilirsin ya da gitmekte özgürsün."

"Peki ya birlikte geldiğim diğer adamlar?"

"Onlar sadece sıradan insanlar, bu nedenle onlara aynı teklif yapılmayacak."

Titus başını sallayarak kolumu kaldırıyor ve ters yöne doğru ilerliyor.

"Bekle." Freya'nın sesindeki aciliyet onu isteksizce durmaya zorluyor. Omuzları çökmüştü. "Kızım Lilith gitmeden önce size zevk verip veremeyeceğini soruyor."

Kızın mı?

Titus'un bana attığı düşünceli bakış karşısında elimi yumruk yapıp yüzüne vurmaya hazır hale getiriyorum. Başını iki yana sallıyor. "Yok, ben böyle iyiyim. Teşekkürler." Beni tekrar peşinden sürüklüyor, ama direnmek için topuklarımı kazıyorum.

"Bu adamlara yaptığınız şey... yağmacılardan farklı değil. Akılsız Yağmacılardan hiçbir farkı yok. Nefret dolu ve aşağılık bir eylemden doğan çocuklar üretiyorsunuz."

Lilith saldıracakmış gibi bana doğru bir adım atıyor ve Freya kadını durdurmak için kolunu uzatıyor. "Haklısın çocuğum. Yağmacılardan hiçbir farkımız yok." Kolunu indiriyor ve gözlerindeki sıcaklığın üzüntüyle kayboluşunu izliyorum. "Sanırım daha önce hiç birinin altında kalmadın. Hiç boğazın yanacak kadar çok *hayır* diye bağırmadın. Seni yere yatırıp vahşi hayvanlar gibi götürdüklerinde, hiç pislik seni boğmamıştı. Kanlar içinde yattığınız yerin yanı başında kendi çocuğunuza tecavüz edilmesini izlerken, tüm dünyanın avuçlarınızdan kayıp gittiğini hiç hissetmediniz."

Bakışlarımı Lilith'e kaydırıyorum, dudakları titriyor, gözleri yaşlarla doluyor, annesinin sözleri onu zamanda geriye götürüyor gibi görünüyor.

"Görüyorsunuz... her insanın içinde bir vahşi yatar. İyilik ya da kötülük için onun emirlerini yerine getirecek bir canavar." Bakışları Titus'a ve tekrar bana kaydı. "Hayatında hiçbir zaman bu çaresizliği hissetmemen için dua ediyorum. Ama eğer hissedersen, evrenin seni izlediğini bil. Ve her eylem için eşit ve zıt bir tepki vardır. Bu adamlardan doğan çocuklar sevgi dolu eller tarafından yetiştirilecek, böylece yetişkin olduklarında asla almaya meyilli olmayacaklar."

Masum olduklarını ve bu kaderi hak etmediklerini savunmak istiyorum ama gerçekte bu adamlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ya da ne yaptıklarını bilmiyorum.

CHAPTER 35

T Ben küvetin kenarına oturup başımı arkaya yaslarken fener titriyor, Titus da dizlerinin üzerinde yanağımda Lilith'in bana yumruk attığı yarayı temizliyor. Dudağımanın köşesi şişmiş ve yarılmış, daha önce yaptığı temizliğin acısıyla yanıyordu.

Titus'un böyle nazik olmasında bir şey var. Bir dağ aslanının et yerine salata yemeyi tercih etmesi gibi.

"Bir kız gibi dövüşüyorsun." Yaralarımı sarmaya devam ederken sadece bir gülümseme seğirmesi eğlendiğini gösteriyor. "Güçlü ve cesur bir kız."

"Seni o kazığa bağlayıp yakmaktan bahsettiklerinde tek düşünebildiğim, bunun olmasını engellemek için kaç kişiyi öldürmem gerektiği idi. Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

"Ne hissettin?"

"Korku. Dehşete kapılmışım. Bu konuda güçlü ya da cesur hiçbir şey yoktu." "Cesaret sadece içinizdeki korkuyu kontrol etmeyi öğrenmektir."

Hayatta maruz kaldığı şiddetten doğan yara izlerine bakıyorum. "Yine de hiçbir şey seni korkutmuyor. Ne Yağmacılar ne de mutasyonlar. Ölüm. Bir grup psikopat kadın."

Bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Benim korkularım çok daha basit." "Neymiş onlar? Söyle bana."

Bezi yüzümden indirerek bana bakıyor ve uzanıp bir tutam saç kulağımanın arkasına itiyor. "Artık bu gözlere bakamayacağım günden korkuyorum." Aşağı doğru hızlı bir bakışla elimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Bu ellerin artık tenime dokunamayacağı günden." Öne doğru eğilerek ağzıma yumuşak ve nazik bir öpücük konduruyor.

Kes. "Artık dudaklarının tadını alamayacağım ya da senin çiçekli kokunu içime çekemeyeceğim gün. Bunlar korktuğum şeyler."

Kalbim, içimde uyandırdığı tüm bu duygularla patlayacakmış gibi kabarıyor. Will için hissettiklerimden çok daha güçlü olan bu duygu kesinlikle aşk olmalı. Gülümseyerek yüzünü kavırıyorum ve onu dudaklarından bir kez daha öpüyorum. "Göğsümün içinde bir kalp attığı sürece, o gün asla gelmeyecek."

"Bunun doğru olması için Tanrınıza bile yalvarırdım."

Şakacı bir ciddiyetle kaşlarımı çatarak ona dönüyorum. "Peki o zaman neden savaşmadan kendini o dinsizlere teslim etmeye bu kadar istekliydin?"

Kıkırdıyor ve parmak eklemlerimdeki küçük bir parça kanı siliyor.

"Kaderimi kendi isteğimle vahşi bir Engerek'in ellerine bıraktım.

Başarısızlık asla aklımdan geçmedi.

aklımda."

"Lilith'i senden bahsetme şekli yüzünden öldürmek istedim. Sana günlerce kemireceği bir et parçası gibi baktığı için."

"Kıskanıyor musun?"

"Benimle seks yapmak isteyen erkeklerle dolu bir kamp olsaydı?"

"Hepsi ölmüş olurdu."

"Peki o zaman. Görünüşe göre görevlerimde başarısız oldum." "Ne görevi?"

Birden, bunu söylerken garip hissettim. *Kız arkadaşın*. Burada kulağa çok anlamsız geliyor. Arkadaş bile kulağa doğru gelmiyor ama Titus'un hayatı buna bağlıyken G kelimesini söylemeyi de kendime yediremedim. "Hiçbir şey. Hayatıma bu kadar sükûnet ve memnuniyet getiren biri nasıl olur da aynı anda bana bu kadar şiddet uygulayabilir?"

"Ben de kendime aynı soruyu soruyorum. Daha önce söylediklerinde ciddi miydin?"

İkimizin burada kalması hakkında." "Evet."

"Peki ya aileni bir daha göremezsen?"

"Bensiz de iyi olacaklar. Onlara göz kulak olacak Jack var." "Jack kim?"

"Babamın en yakın arkadaşı."

"Ailene bakması için güvendiğin biri mi?"

"Evet. Lakabına rağmen aslında iyi bir adamdır." Yüzünü buruşturan şaşkınlık ifadesi karşısında devam ediyorum. "Ona Jack Yılan Gözlü Avcı diyorduk çünkü tek gözü--"

"Bir yılanınkine benziyor." Benden uzaklaşırken gözleri kararıyor. "Bana baban hakkında ne anlatmıştın?"

"Sadece bir Lejyon subayı olduğunu, yüksek rütbeli biri olduğunu ve bir Alfa tarafından öldürüldüğünü..." Bir zamanlar onun türüne karşı duyduğum aşağılama değişti ve artık eskisi gibi o kelimeyi tükürme ihtiyacı hissetmiyorum.

"Bu Alfa. Acaba açık renk saçlı olabilir mi? Ve bir dövmesi var--"

"Göğüs kafesi boyunca kafatası."

Gözlerinde bir aciliyet yanıyor. "Onu gördün mü?" "Evet. Jack onu bize hediye olarak getirdi."

"Hediye mi?"

"Böylece babamın katiliyle yüzleşebilecektik. Annem onun hayatını bağışladı ama o bir yeraltı tüneline yaşamaya zorlandı. Araf."

"Atticus," diye mırıldanıyor.

"O senin için ne ifade ediyor?" Gerçi sorunun cevabını zaten biliyorum. Bu bağlantıyı neden daha önce kurmadığımı bilmiyorum. Aynı yerden geldikleri için birbirlerini tanıyor olabileceklerini neden düşünmedim. "O senin kardeşlerinden biri."

Cevap vermek yerine yüz ifadesi daha da ciddileşiyor ve dişlerimi kenetliyor. "Babanı öldüren bir Alfa değildi, Thalia."

Ona boş boş bakıyorum, yalanlarını arıyorum. "Bunu neden söylüyorsun?" "Ben oradaydım. Ne olduğunu gördüm."

"Bana ne gördüğünü anlat."

"Yılan Göz Remus ile birlikteydi..."

"Remus? Bu hiç mantıklı değil. Remus'u nasıl tanıyabilir ki?"

"Bilmiyorum. Ama ikisi bir kovana yağmıyorlardı. Atticus ve ben o gece oradaydık. Beni zehirle defalarca vurdular. Atticus'a da. İşimi bitireceklerini sandım ama baban ortaya çıktı. Jack'i görevinden almakla tehdit etti. Onu o zaman öldürdüler. Jack babanı öldürdü ve suçu Atticus'un üzerine attı."

Kelimeler kafamın içinde bir girdap gibi dönerken, mantıklı bir şey yakalamak için çaresizce çırpınıyorum. Vefasızlık ve ihanet kokmayan bir şey. "Hayır. Jack benim için ikinci bir baba gibiydi. Babama ihanet etmezdi."

"Gururu ve güvenliği tehdit altında olsaydı bunu yapardı."

"Bana yalan söylemezdi. Annemin yüzüne karşı. Söyleyemezdi."

"Thalia. Ben sadece sana gördüklerimi anlatıyorum."

Dikkatimi tekrar ona verip kaşlarımı çatıyorum ve boğazımın arkasında biriken öfkeyi yutuyorum. "Yalan söyleyenin sen olmadığını nereden bileceğim? Başından beri bana yalan söylemediğini nereden bileceğim? Sırf arkadaşını kurtarmak için seni Szolen'e sokayım diye kaçmama yardım etmediğini nereden bileceğim?"

"Çünkü şu ana kadar Atticus'un öldüğünden emindim. Sana yalan söyleyerek kazanacağım hiçbir şey yok."

İçimdeki öfke, kazanacak her şeyi olduğunu haykırıyor. Szolen'in tamamını. Kendisi için ele geçirmek için. Ama kalbim daha iyisini biliyor. Bunun Titus olmadığını biliyor. Son birkaç haftadır değer verdiğim adam bu değil.

Her ne kadar istemesem de, Jack'in babamı öldürmüş olma ihtimalini zihnime taşıyorum ve beynimdeki tüm o bulanıklıktan yeni düşünceler fişkırıyor. Şu ana kadar bir araya getiremediğim konuşmalar.

"Will bana Jack'in onu manastırdaki gümüş kutulardan birini alması için gönderdiğini söyledi. Remus ve adamları tarafından basılmışlar. Her şeyi Jack ayarlamış olmalı." Düşündükçe, manastıra hiç ulaşamamamın nedeninin o olup olmadığını daha çok merak ediyorum. Beni Madam Beaumont'a satan Sam'in bana açıklamak istemediği gizemli bağlantı. "Ama neden? Neden böyle bir şey yapsın ki? Neden ailemi yok etsin?"

"Sadece iki sebep var: Bir şey istiyor ya da bir şey saklamak istiyor." Bakışlarımı kendisine doğru kaldırırken parmağı çeneme takılıyor. "Thalia, arkadaşım için geri dönmek zorundayım. Eğer yaşıyorsa. Onu serbest bırakmalıyım."

"Oraya geri dönmek tehlikeli Titus. Muhafızlar bizi gördükleri yerde vururlar."

"İçeri girmenin bir yolunu biliyorum."

"Ağaç mı? Onu yıkmışlar. Artık içeri girmenin bir yolu yok. Will benim eve dönüş biletimdi."

İkimizin de yüzünde yenilgi yazılı, muhtemelen aynı şeyi merak ederek bakıyoruz.

Nasıl?

"Birkaç yıldır oraya gitmedim." Öfkeyle arkasındaki duvara yaslanıyor.

"Eminim şimdiye kadar bir kaleye dönüşmüştür."

"Öyle. Ama bekle..." Bir aydınlanma ile sarsıldım, kafamın içinde çözülürken kalçasını kavradım.

Onun bu yorumu, birkaç ay önce babamın kulak misafiri olduğum bir konuşmayı aklıma getirdi. Kapıdaki baş muhafıza Szolen gibi bir kalenin güvenliğinde nasıl böyle aptalca bir açık olabildiğinden yakınıyordu.

"Her on iki saatte bir Arabulucular kapanır," diyorum. "Bir kamyon güneş panellerine malzeme ve bir sonraki vardiya muhafızlarını taşıyor. Gün boyunca iyi korunuyor ve güvende oluyorlar. Ama geceleri savunmasız oluyorlar. Sadece acil servisler için gücü kesmek zorundalar. Eğer panellerin orada beklersek, görünmeden Szolen'e geri dönebiliriz."

"Geri dönen muhafızlar kamyonunda olacak. Bizi görecekler."

"Oraya götördükleri yiyecekler kamyonun arkasındaki büyük soğutucu kutularda taşıyor. Bir keresinde bir okulun gönüllü projesi için onları paketlemeye yardım etmiştim. Boş olarak geri dönüyorlardı."

"Ve bunlardan birine sığabilirim."

"Evet. Bir ordu dolusu adamı besliyorlar. İkimiz de bir tanesine sığabiliriz."

Rahat olacak ama panellerden Szolen'e nispeten kısa bir yolculuk olacak." "Panellere ne zaman geleceklerini kesin olarak biliyor musun?"

"Evet. Çocukken depoda saklanır, kamyonların gelip gidişini izlerdim. Babamı beklerdim. Will ve ben soğutucuların içine gizlenir, onlar döndüğünde saklambaç oynardık."

Elini çenesine sürterek teklifimi değerlendiriyor gibi görünüyor. "Paneller şu anda bulunduğumuz yerin yaklaşık dört yüz mil güneyinde. Araçlar için yakıt bulamazsak, bu on günlük bir yürüyüş demek. Ne güneşten ne de yağmacılardan korunabileceğimiz yerler var."

"Buralarda yakıtı nereden bulacağız?"

"Remus'un yerleşkesinden birkaç mil ötede bir mısır yakıt çiftliği var. Gece boyunca yürürsem, oraya yaklaşık on sekiz saatte varabilirim."

"Ne demek oraya gidebilirim? Ben de seninle geliyorum."

"Bu çok tehlikeli, Thalia. Bu Remus ve adamları için ortak bir durak."

"Her bir gaz kutusu ne kadar alıyor?"

Dudakları birbirine sıkıca yapışmış, bana bunu çoktan hesapladığını ve ne söyleyeceğimi bildiğini söylüyor. "Her biri beş galon."

"Panellere ulaşmak için on galon bile yeterli değil. O kadar yakıtı tek başına mı taşıyacaksın?"

"Hayır. Aracı oraya götürecek kadarını alıp deponun geri kalanını dolduracağım. Oradan da panellere gideceğiz."

"O zaman neden sadece bir kutu doldurmuyorsunuz?"

Kaşları kalkık, bunu da çoktan düşünmüş gibi görünüyor. "İki kişi ağırlığı daha iyi dengeler."

Küvetten inerek kucağına kaydım ve yüzünün iki yanını kavradım. "*Biz*. Deponun geri kalanını doldurup panellere gideceğiz, değil mi?"

"Evet. Söz veriyorum seni geride bırakmayacağım." "Biliyorum. Sana güveniyorum."

CHAPTER 36

I Titus göğsünü sırtıma bastırırken ateşe bakacak şekilde yan yatıyorum. Her gece yatmadan önce yaptığı gibi çevreyi emniyete aldıktan sonra beni bir cehennem gibi yanan bedenine çekiyor. Işık

Omzumu öpmesi kafamın içinde dönüp duran düşünceler için sadece küçük bir dikkat dağıtıcı. Onun Remus ve adamları tarafından yakalandığı ve nihayetinde geri dönmeyene kadar bunun farkında olmadığımı düşünceleri.

Remus'un onu cezalandırmak için neler yapabileceğini düşündü. Tabii onu hayatta tutmaya zahmet ederlerse.

"Aklın başka bir yerde," diyor tenime karşı. "Seninki değil mi?"

"Seninleyken değil."

"Özür dilerim, ben sadece Çok fazla düşünüyorum. Bu bir lanet."

"Bunu düşünmeyi bırakmalısın. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım." "İstiyorum ama yapamam. Eğer Remus--" Ağzımı kapatan bir el

Aynı anda parmakları kalçalarımın arasından kayıyor. Yanaklarımdaki morluk, elinin baskısı altında sadece küçük bir acıya dönüşüyor.

"Sen de çok konuşuyorsun." Parmakları dikiş yerim boyunca ilerleyerek hassas klitorisimin üzerinde daireler çiziyor.

Avuçlarına sıkışan inlemelerimin sesi beklenmedik bir zevk. Her ne kadar inkâr etmeye çalışsam da, Titus'un yanında dezavantajlı olmaktan hoşlanıyor gibiyim. Dişler boğazımın kenarını sıyrıyor ve boynumun kıvrımını ısıyor, aynı zamanda kulağımda sessiz bir hırıltı gürlüyor.

Dilini hassas noktanın üzerinde gezdirirken gözlerimi ona doğru çeviriyorum, hareketlerim onun sarsılmaz tutuşu tarafından sınırlanıyor.

Dizleriyle kalçalarımın arkasını dürtüyor, bacaklarımı genişçe tutuyor ve parmaklarını içime daldırıyor. İçimden bir inilti kaçıyor ve bir şeye sıkıca tutunmak için geriye uzanıyorum, sikini arka tarafıma bastırılmış halde buluyorum. Parmaklarını içime sokup çıkarırken aynı tempoda, kulağıma gelen erkeksi homurtu ve inlemelerinden zevk alarak uzunluğunu okşuyorum.

"Sen en iyi işkencesin, Thalia. Şu anda seni becermek için neler vermezdim."

Lezzetli sözleri içimdeki alevleri daha da körüklerken, sanki kendi elini orada hayal ediyormuş gibi, avucumun her kayışında ağzımı sıkıyor.

Bu adamın merhametine kalmayı seviyorum. İsterse beni kolayca parçalayabilecek bu canavarın. Bana her şekilde tecavüz edebilir ve ben de bunu hoş karşılarım.

Yine de yapmayacak. Ona ne kadar yalvarsam da, hatta bu sabah kısa bir süreliğine bu düşüncüyü aklından geçirse de, reddedeceğini biliyordum. İnatçı ve korumacı bir adam.

Sularımın kayganlaşmış parmaklarıyla yapışkan sıvıyı göbeğime doğru sürüklüyor ve meme uçlarımdan birine sürtüyor. Ona doğru eğiliyorum, inlemelerim teninde köpürüyor. İki parmağını bu sefer daha sert bir şekilde içime sokuyor ve beni daha da genişletiyor. "Beni içine gömülmüş olarak hayal et. O kadar yumuşak, o kadar sıkı hissederdin ki." Sesi son kelimedede çatlıyor, ben onun fantezisini göstermek için şaftını sıkıyorum. "Beni zayıflatıyorsun, kadın."

Daha hızlı, parmakları itiyor ve tam söylediği gibi, onu kalçalarımın arasında hayal ediyorum. İçimde sallanırken iri vücudu benimkini yutuyor, kalçaları benimkilere çarpıyor. Zihnimin içinde uzun bir inilti çınlıyor ve kaslarım gerilirken başımı öne arkaya çevirip ona karşı kıvranıyorum. Meme uçlarım kaya gibi sertleşiyor ve onun siki boyunca vuruşlarımı sürdürürken birini okşuyorum. Burnumdan gelen sert nefesler hala ağzımı kapatan parmaklarına çarpıyor.

"Ellerime gel. Parmaklarımdaki her damlayı yalamak istiyorum." Onun sözleri!

Tekrar kamburlaşıyorum, bedenim içimde oluşan sıcaklıkla kasılıyor, patlamaya hazır. Kendimi tutmak, yaklaşan çarpışmaya direnmek için titriyorum ama yapamıyorum.

Yapamam.

Tenimde karıncalanmalar başladı ve Titus'un avucuna doğru sessiz bir çılgılık attım.

"Siktir, evet," diye kulağımı tırmalıyor ve ellerini kaldırıp kaygan yüzeylerini bana gösteriyor, parmaklarını birbirine sürtüyor. Klitorisimin üzerinde daireler çizerek, o ıslaklığı yayıyor ve kalçalarını kıcıma sürtüyor.

Göz ucuyla Titus'un ellerini yüzüne götürdüğünü ve parmaklarıyla beni emdiğini görüyorum. Gördüğüm manzara, göbeğimdeki nabız atışıyla birlikte karnımın kasılmasına neden oluyor.

Ağzımı bırakarak üstüme tırmanıyor, beni sikini bırakmaya zorluyor ve yüzünü kalçalarımın arasına gömüyor, sanki daha fazlası için açmış gibi şişmiş etimi emiyor. Az konuşan bir adam ama coşkusu her şeyi anlatıyor.

Kalçalarımı kulaklarına çarparak haykırıyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Hadi rol yapalım. Sadece rol yapalım."

"Numara mı?"

Omuzlarını dürterek onu dizlerinin üzerine kaldırıyorum ve sikini tutuyorum. Ucunu hâlâ kaygan olan dikiş yerimde gezdiriyorum ve gözlerinin geri kayışını izliyorum. O seks hareketleri yaparak kalçalarını iterken, ben de sikini etime doğru tutarak tenimin üzerinde kaymasına izin veriyorum. Parmaklarımla kalın gövdesini sıkıca kavırıyor, her itişinde avucumun içine sıkıştırıyorum.

"Beni doldurduğunu hayal et Titus. Ne kadar iyi hissettireceğini düşün. İkimizin de hissedeceği rahatlamayı."

"Beni öldürüyorsun. Lanet olsun, buna daha fazla dayanamayacağım." "O zaman yap. Becer beni."

Sözlerim omurgasından aşağı bir ürperti gönderiyor gibi görünüyor ve öne doğru düşerek kendini kollarının üzerinde yakalıyor. "Yapabilirim. Seni şu anda çok sert sikebilirim." Çenesi geriliyor, boynundaki damarlar dışarı fırlıyor, eli benimkini kaplıyor, vuruşlarını yönlendiriyor, eskisinden daha sert sıkıyor. Dudaklarını yalayarak bir eliyle tepemi avuçluyor, ikimiz de

onu okşarken kalçaları

bana karşı vur. Daha hızlı ve daha hızlı.

Ilık sıvılar parmaklarımı kaplıyor ve salgısını çıplak karnıma yönlendirmek için yukarı itiyor, bu da yanlarımdan aşağı sızıyor. Gözler onun üzerinde, son salgısını da boşaltırken, parmaklarımı kayganlığın üzerinde gezdiriyor ve tenimden emiyorum.

Karın kasları sertçe sıkılır ve ucundan daha fazla döl fişkirir. "Tanrım, sen bir hayal gibisin." Yanıma çöküyor, omzuma bir öpücük kondururken sertçe nefes alıyor. Nazik bir el çenemi kavırıyor ve dudaklarıma bir öpücük kondurmak için başımı ona doğru çeviriyor.

"Ve sen de bir tanrısın." Günün erken saatlerindeki olaylara atıfta bulunarak alay ediyorum.

"Ben bir tanrı olamayacak kadar zayıfım. Yine de, bir tanrının bile size karşı koyacak güce sahip olmayacağından oldukça eminim."

Gülümseyerek kolunu yanağımın altına sıkıştırıyorum, yan yatıp göğsüne yaslanıyorum, ateşin çıtırtısını izlerken tüm bedenim yumuşak ve bitkin. Sessizlikte düşüncelerim Jack'e kayıyor. Bize babamın haberini getirdiğinde gözlerindeki pişmanlık. Annem kollarında yığılıp kaldığında ona sarılma şekli.

Onun babamı infaz ettiğini düşündükçe midemde bir gerginlik oluşuyor.

"Seni rahatsız eden ne?"

"Jack babamın pozisyonunu aldı. Cesareti ve sadakati için onu ödüllendirdiler."

"Babanın emrini gasp etti. O bir sahtekar."

"Ölmek zorunda." Dönüp Titus'un yüzüne bakıyorum, gözlerinin içine bakıyorum. "Onu kendim öldürmek istiyorum." Takip eden saniyeler içinde, beni bundan vazgeçirmesini bekliyorum. Bana saçma sapan küçük bir kız olduğumu, asla gerçekleşmeyecek bir şey için çabaladığımı söylemesini. Bir keresinde, Grant okuldaki çocuklardan biri tarafından zorbalığa uğradığında, o çocuktan intikam almaya yemin etmiştim ve babam kıkırdayarak başımı okşamıştı. Bana intikamla uğraşmamamı, bunu çocuklara bırakmamı ve başka şeylere odaklanmamı söyledi. Bu beni zayıf ve işe yaramaz hissettirdi. Babam beni küçümsemeye çalışmıyordu, çünkü eminim ki tepkisini belirleyen benim için duyduğu kendi korkularıydı.

Titus ise sessizliğini koruyor, bir yandan saçlarımı okşarken bir yandan da bana bakıyor.

Ka

pal "Bunun için benimle alay etmeyecek misin?"

1. "Neden alay edeyim ki?"

"Çünkü ben bir kadını ve bir Lejyon subayını öldürmekten bahsediyorum." "Onu öldürmek konusunda tutkulusun, değil mi?"

"Öyleyim."

"Ve başka bir yol görmüyorsun?"

"Görmüyorum."

Omuz silkiyor, hâlâ saçlarımla oynuyor. "O zaman, şüphe etmek için bir neden göremiyorum

sen."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Bir kadının kararlılığını çok iyi bilirim ve bunun önünde durmamam gerektiğini de çok iyi bilirim."

"Nasıl yani?"

"Kardeşim Valdys Calico'nun içinde kilitli kaldığında, bizi ona götüren şey Cali'nin içeride bir yol bulma kararlılığıydı. Şüphelerim olduğunda bile ondan vazgeçmeyi reddetti."

Eğer Titus olsaydı, ben de bu kadar kolay pes etmezdim. "Onu o kadar çok seviyorduk ki cehennemle yüzleşmeye hazırız."

"O yaptı. Onlar olağanüstü iki insan."

"Şimdi neredeler?"

"Doğuda bir yerlerde, Szolen gibi olduğu söylenen bir toplulukta gelişmeyi umuyorum."

"Calico'da ne oldu? Kapıları mühürledikten sonra içerisi nasıldı?"

Sırt üstü dönüyor, tavana bakarken kolunu başının altına sıkıştırıyor. "En kötü kâbusunuzu hayal edin. Daha önce hiç görmediğim yüzlerce mutasyon."

"Hayatta kalmanız bir mucize."

"Bazılarımız yapmadı." Kaşları titriyor, sanki canını sıkan bir şey varmış gibi çenesini geriyor. "Ben bir kardeşimi kaybettim. Cadmus."

"Saldırısı mı uğradı?"

Parmak uçları omzumu hafifçe okşarken, "Kapının diğer tarafında onlarla birlikte kapana kısıldık," diyor, gözleri odaklanmış, sanki anıyı yeniden yaşıyormuş gibi. "Onu serbest bırakamadık. O zamandan beri onu o tünellerde hayal ettiğim pek çok rüya gördüm. Kabuslar beni sürekli rahatsız ediyor."

"Seni duydum. Uykunda. Bir şeye durmasını söylediğini."

"Onu sürükleyerek götürmelerini izlemek en zor

kısmıydı." "Hâlâ hayatta mıydı?"

"Hayır. Onlar saldırmadan önce Nightshade'i aldı. Ama onun hayaleti hâlâ peşimi bırakmıyor. O kapının diğer tarafında ben olmalıydım, o değil."

"Böyle söyleme Titus. Lütfen. Kardeşinin ölümünü duymak beni ne kadar üzse de, şu anda burada seninle birlikte olmamayı aklım almıyor."

Bu yorum gözlerindeki dalgın bakışı kırmış gibi görünüyor. Bana ve tekrar tavana bakıyor, beni kendine daha sıkı çekiyor. "Ben de yapamazdım. Şu anda ne ya da nerede olacağımı düşünmek bile istemiyorum. Bazı açılardan... beni kurtardın Thalia."

"Sen mi? Senin gibi bir adamın kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu hiç sanmıyorum. O kadınların merhametine kaldığı anda bile sağ çıkacağından eminim." "Fiziksel olarak kurtarılmayı kastetmiyorum. Remus ve

Agatha'nın tutsağıyken, İçim boştu. Boştum. Artık bu dünya ya da bana ne olduğu umurunda değildi."

"Bu yüzden onlarla savaşmadın. Neden daha önce kaçmaya çalışmadın?"

Dudakları sert bir çizgi oluşturarak başını sallıyor. "Artık hiçbir nedenim yoktu. Ama seni o kafeste, arenada gördüğümde sanki kalbime bir şimşek çaktı ve yeniden atmasını sağladı."

"Senden önceki tüm o adamların korkunç bir şekilde ölmelerini izlediğimi hatırlıyorum. Ama dövüşme şeklin, kendinden o kadar emin, kendinden o kadar emindin ki... O zaman bile benim Şampiyonum olduğunu biliyordum."

Yüzümün iki yanını kavrayarak dudaklarını öpmek için dudaklarımın üzerine eğiyor, ama geri çekildiğinde kaşları sıkıntılı bir ifadeyle seğiriyor. "Sana zarar vermeye çalışan her şeyi çıplak ellerimle öldüreceğim. Seni korumak için bu dünyadan geriye ne kaldıysa yakıp yıkacağım."

"Ben de sizin için aynısını yapacağım. Bu yüzden yarın yola çıktığınızda sağ salim dönmenizi öneririm, aksi takdirde başlatmak zorunda kalacağınız çok büyük bir yangın olacak."

"Endişelenmene gerek yok."

"Biliyorum. Ama yine de istiyorum." Elimi onunkine bastırıyorum, parmaklarımı onun çok daha kalın parmaklarının arasında dolaştırıyorum. Düşüncelerim anneme ve babamın savaşa gittiği zamanlara kayıyor. Ne kadar çok dua ettiği. Öldükten sonra bile onu cennette göreceğine ne kadar inanırdı. "Ölümden sonraki hayata inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Bir gün kaybettiğim insanları göreceğimi düşünmek istiyorum."

"Babam ne zaman savaşmaya gitse anneme onu sevdiğini söyler, annem de ona '*sonsuz kadar*' diye karşılık verirdi. İşte bu kadar. Bu tek kelimedden başka bir şey değil."

Annemin bu sözleri söylerken onun gözlerinin içine baktığını görmek içimde bir huzursuzluk hissi uyandırıyor, çünkü bu sözler annemin cenaze töreninde boş tabutuna fısıldadığı sözlerle aynı.

"Bunu söylemesinden nefret ederdim. Bana hep bir kaçış gibi gelirdi. Sanki onu sevdiğini söylemekten kaçınmaya çalışıyormuş gibi. Aslında hiç de öyle değildi. Sadece ölümün ona olan aşkının sonu olmadığını söylüyordu."

onu. Onu öbür dünyada tekrar göreceğini söyledi." Birbirine dolanmış parmaklarımızı inceliyorum ve parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. "Bu sözlerin ne kadar güçlü olduğunu fark ettim. Öyle ya da böyle ona döneceğine olan inancı ne kadar güçlüydü. Cennete inanıp inanmadığıma henüz karar vermedim. Tek bildiğim, eğer geri dönmezsen, cehennemin var olduğunu kesinlikle bileceğim.

CHAPTER 37

I Büyük boy tencereyi ocağa taşıyıp parlayan ocağın üstüne koydum. Sadece üç matara bulabildim ama kulübede birkaç boş likör sürahisine rastladım. Titus yakıt için erkenden yola çıktı.

Bu sabah, yolculuğumuz için erzak toplamaya çıkıyorum. Dört yüz mil sadece bir günlük yol olacak ama babam bana her zaman en kötüsüne hazırlanmamı söylerdi. Ve en kötüsü de aracın bozulması ve yürüyerek seyahat etmek zorunda kalmamız olabilir.

Kuruttuğum geyik eti tepsisini çıkarmak için fırının kapağını açıyorum ve sıcak tavayı tezgâhın üstündeki bir havlunun üzerine koyuyorum. Bu ve daha önce topladığım meyveler birkaç gün yetecek kadar yiyecek ve su sağlayacaktır.

Görevime devam etmek zihnimi Titus'tan uzaklaştırıyor. Onun dönmeyeceğini düşünmek bile istemiyorum. Fiziksel olarak burada hayatta kalmayı öğrenebilirim ama zihinsel ve duygusal olarak ne yapacağımı bilmiyorum. Son birkaç hafta içinde Alfa'ya karşı geliştirdiğim duygular daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Szolen'de birkaç erkekten hoşlanmış ve onlarla çıkmış olsam da, bunlar kendimden çok annemin iyiliği içindi. Ne de olsa kadınlar çocuk doğurmak içindir, benim doktor olma arzum gibi başka uğraşlar peşinde koşmak için değil. Annem beni her zaman, kendi deyimiyle *sonuçsuz* tutkuları erkeklere bırakmam konusunda cesaretlendirirdi.

Büyükannem ve onun keskin bilgeliği ve etkisi olmasaydı, şu anda hayatımın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Muhtemelen karısı bu durumdan memnunmuş gibi davranırken bir adamla düzüşüyor olurdum. Kilise sonunda fiziksel olarak bir çocuğu taşıyamayacağımı öğrenene kadar boş bir kaptan başka bir şey değilim. Bedenim bir bebek için ölüm tuzağından başka bir şey değil.

Gözümün ucuyla pencereden gelen hareket kaslarımı güçlendiriyor.

Titus için çok erken. Ve Yuma hangi cehennemde?

Eğilip bıçakların olduğu çekmeceye doğru ilerliyorum, Titus'un yaptığı gibi ahşap zeminde parmak uçlarımla ön kapıya doğru ilerlemeden önce bir tanesini dikkatlice kaydırarak çıkarıyorum.

Düğme dönüyor.

Midem dönüyor. Kaslar gergin, saldırıya hazır.

Figür içeri adım atıyor ve ben sadece bir kolu sıyrarak dışarı çıkıyorum.

"Hey! Ne oluyor lan!" Yeni kesiğini kucaklayan Lilith'e bakarken tanıdık ses omurgamdan aşağı kayıyor. "Çılgın sürtük!"

"Burada ne halt ediyorsun?" Bıçak hâlâ bana yol gösterirken, kelimeler sıkılı dişlerimin arasından zorlukla geçip ona doğru ilerliyor.

"Sakin ol. Titus için gelmedim. Buraya ateşkes yapmaya geldim. Seninle."

"Bunların tek kelimesine bile inanmıyorum."

"Kızlarımızdan biri daha Rager oldu. Esir tuttuğumuz adamlardan biri kaçtı. Köyümüzdeki çocuklardan biri zatürreden öldü. Hepsi sen gittikten sonra bir gün içinde oldu. Annem aramızdaki husumetten dolayı bunun kötü bir alamet olduğuna inanıyor. Bunu düzeltmem için ısrar etti."

Bıçağımı indirip gözlerimi deviriyorum. "O zaman buraya kendi iyiliğin için değil, annenin iyiliği için geldin."

Gözleriyle odayı taraması ne demek istediğimi

kanıtlıyor. "O burada değil."

"Seni terk mi etti?" Sesindeki entrika öfkemle alay ediyor.

"Erzak almaya gitti."

Omuzları çöküyor, oflayıp pufluyor ve yakındaki bir sandalyeye oturuyor.

"Kendini evindeymiş gibi hisset, ne dersin?" diye mırıldanıyorum ve kaynayan suyu kontrol etmek için mutfığa dönüyorum. "Buraya gerçekten neden geldin?"

"Sana nedenini söyledim. Hayatta kalmak için iyi talihimize güveniyoruz. Neden erkekleri feda ettiğimizi sanıyorsun?"

"Hepiniz psikopat olduğunuz için mi?"

Bir kahkaha atarak başını sallar ve cebinden bir bıçak çıkararak tırnaklarını temizlemek için kullanır. "Burada yeterince uzun yaşamadın. Karşılaştığımız tehlikeleri bilmiyorsun."

"Evet, haklısın. Son birkaç haftayı yara almadan atlattım.
Bir melek gibi."

"Bir tanrıyla birlikte olmuşsun. Çok fazla acı çektiğinizden şüpheliyim."
Sıcak geyik etini dikkatlice tavadan çıkarıp soğuması için peçete kaplı bir tabağa koyuyorum. "Hiçbir tanrı bizi acı çekmekten kurtaramaz. İsa'nın hikayesini duymadın mı?"

"Hayır, umurumda da değil."

"Vaaz vermeyi planlamamıştım." Ellerimi yakındaki bir havluya siliyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Bak, yapmam gereken işler var. Eğlenmek için gerçekten vaktim yok."

"Başında bir ödül olduğunu biliyor muydun?" diye soruyor beni görmezden gelerek. Bu soru beni şoka uğrattıyor ve **y a t ı ş t ı r m a k** için elimden geleni yapıyorum.

"Ne?"

"Legion bir ödül teklif ediyor. Sizi teslim eden herkese burada bulunması zor olan erzaklar verilecek. Yiyecek, erzak ve Szolen'de yaşama şansı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Böyle bir ödül teklif edildiğinde haber çabuk yayılır."

"Demek bu yüzden buradasın. Beni teslim etmek için."

"Hayır. Buraya nereden geldiğini sormaya geldim." Tırnaklarını temizlemeyi bırakıp bıçağı indiriyor. "Burada doğmadın, o kadarını biliyorum."

"Peki nereden biliyorsun?"

"Çünkü alaycı değilsin. Gözlerinde hala o ışıltı var, sanki dünya harika bir yermiş gibi."

"Bu dünyanın ne olduğu konusunda hiçbir yanılgım yok. Sizin yaşadığınız hayatı yaşamadığım doğru ama bu beni cahil yapmaz. Sorunuza cevap vermek gerekirse, ben Szolen'denim."

"Duvar. Peki nasıl oldu da kendini duvarın bu tarafında buldun?" "Dışarı atıldım. Bir manastıra sürüldüm."

"Manastır."

"Merhamet
Rahibeleri."

"Orayı iyi bilirim." Dudağının hırıltıya dönüşmesi, orayı benden çok daha iyi bildiğini gösteriyor. "Orası manastır değil."

"Açıkçası, oraya hiç varamadım. Oraya varmadan önce k a ç ı r ı l d ı m .
Bu konuda ne biliyorsun?"

Ağız mühürlü, sanki sorum basit bir cevap için fazla karmaşıkmiş gibi bir süre uzaklara bakıyor. "Bir süre önce küçük kız kardeşim Anais çok hastalandı. Annem ateşini düşüremedi." Sesinin tonu öncekinden daha kasvetli, bana bu hikayenin muhtemelen mutlu bir sonla bitmeyeceğini söylüyor. "Manastırı Ölü Topraklar'daki kadınlar için bir sığınak olarak biliyorduk. O zamanlar sadece üçümüz hayatta kalmaya çalışıyorduk. Bu yüzden onu tekrar iyileştirebilecekleri umuduyla oraya götürdük." Lilith gözyaşlarına engel olmak istercesine iki kez göz kırptırıyor ve boğazındaki yutkunma sesini yakalıyorum. "Ciddi şekilde susuz kalmıştı ve hepimiz açtık. Rahibeler bizi içeri aldı ama hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Anais'i manastırın bizim girmemize izin verilmeyen bir bölümüne götürdüler. Günlerce onu orada tuttular, bize sadece gelişiminden küçük parçalar verdiler. Gözetim altındaydık ama besleniyor ve giydiriliyorduk. Sonra bir gün biri gelip bize bulaşıcı bir virüs kapıldığını söyledi." Sanki o güne geri dönmüş gibi boş gözlerle bakıyor. "Dredge'den daha kötüydü. Tabii ki onu görmemize izin verilmedi. Tek gösterdikleri hareketli bir kutuda oynattıkları bazı görüntüler oldu."

Tahminimce bir televizyon. Szolen dışındaki çoğu kişinin artık aşına olmayacağı bir teknoloji türü.

"Gözleri kan çanağına dönmüştü, simsiyah görünüyordu. Cansız. Ruhsuz." Başını sallayarak kaşlarını çatıyor. "Gözlerindeki masum ışıltı kaybolmuş, artık tanıyamadığım bir şeye dönüşmüştü. Hırlıyor, hırlıyor ve odasının duvarlarına vuruyordu. Bir hayvan gibi. Bize kendisi için tehlikeli olacağını söylediler. Herkes için. Burayı işleten yaşlı kadın onu uyutmanın en iyisi olduğunu söyledi. Tıpkı kuduz bir köpek gibi. Öyle de yaptılar."

"Gitmene izin mi verdiler?"

"Annem, evet. Beni tutmak istediler. Bana Tanrınızı öğretmek için. Annem onlarla bir anlaşma yaptı. Orada benim yerimi alacak başka bir genç kız bulacaktı."

"Peki o yaptı mı?"

"Evet. Tesadüfen Ölü Topraklar'da yiyecek arayan iki yetim genç buldu. Bir erkek ve bir kız kardeş. Bir yerine iki çocuk doğurduğu ve kız çok güzel olduğu için beni serbest bıraktılar. Ama o yerde gerçekte ne yaptıklarını çok sonraları öğrendim." Düşüncelere dalmış gözleriyle kaşlarını daha da çatıyor. "Orası manastır değildi. Cehennem gibiydi."

"Ne yaptıklarını nasıl öğrendin?"

"Yıllar önce tesisten ayrılmakta olan bir kamyona baskın düzenledik. Yağmacılar tarafından durdurulacağı haberini aldık. Kamyona ilk biz ulaştık. Kamyonun arkasında genç bir kız sıkışmıştı ve dehşet içindeydi. Bize orada yaptıkları şeyleri anlattı. Manastırın Araf dedikleri bir bölümü var. Oradaki mahkumlara korkunç şeyler yapıyorlar."

Araf. Zihnim Jack'in babamı öldürdüğü iddia edilen Alfa'yı sunduğu güne geri dönüyor.

"Seçim senin Grace," dedi anneme. "Senin sözünle onun hayatına son verebilir ya da onu Araf'a gönderebiliriz."

"Hayatına son vermemeyi seçersem ne olur?"

"Çoktan ölmüş olmayı dileyerek yaşayacak. Işığı olmayan bir hapisanede tutulacak. Umutsuz. Ebedi ceza."

"Araf'ı seçiyorum."

O zamanlar, bunun sadece onun kaderine bir gönderme olduğunu ve hapisanenin Szolen'de Szolen vatandaşlarına karşı suç işleyen çingeneleri sık sık koydukları bir yer olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi anlıyorum ki, orası bir yerdi. Gerçek bir yer. Szolen'deki bir yeraltı hapisanesi değil, tamamen başka bir şey.

"Kız şimdi seninle mi?"

"Hayır. Eve dönmek istedi. Szolen'e. Biz de içeriye yerleştirdiğimiz bir casusla birlikte ona bizzat eşlik ettik. Onu içeri aldılar ve kız ailesiyle birlikte kaldı. Anladığımız kadarıyla kız sonunda manastıra geri gönderilmiş. Casusumuz yağmacılar tarafından yakalandı. Gwen'den haftalardır haber alamıyoruz."

Gwen.

"Çünkü o öldü. Kamyonumuz kaza yaptı ve Ragers tarafından sürüklendik. Bir grup adam bizi buldu."

"Bir grup erkek mi? Sam adında biri var mıydı?" diye sorar.

"Evet. O da onlardan biriydi."

"Sam." Ses tonunda alaycı bir hava var ve Sam'in adını duyunca kafam daha da karışıyor. "O bizim aracımızdı. Duvarın o tarafında bazı arkadaşları varmış gibi görüldüğü için Gwen'le aramızdaki bağlantıydı."

Ellerimi havaya kaldırıp başımı sallıyorum. "Bekle. Erkeklerden nefret ediyorsun. Onları kurban ediyorsun. Ve o kadınları satan bir yağmacıydı. Bu hiç mantıklı değil."

"İnanın bana, bu çok zayıf bir ilişkiydi. Onun elde edebildiği bilgiler karşılığında onunla ve adamlarıyla iyilik alışverişinde bulunduk."

"İyilik mi?"

Bacağını sandalyenin koluna doğru uzatarak omuz silkiyor. "Seks. Başka ne olabilir ki? Erkeklerin güvenilir bir oral seks için neler yapabileceklerini bilseniz şaşarsınız. Bugünlerde bu onlara bir sandık dolusu altın teklif etmek gibi bir şey."

"Bütün erkekler böyle değildir."

Homurdanıyor ve gözlerini deviriyor. "Ah, doğru ya. Unutmuşum. Tüm erkeklerin tek boynuzlu atıyla birlikte oldun. İnan bana, eğer kalçalarının arasındaki silahı nasıl kullanacağını bilseydin, bu boktan dünyayı onun emrinde yönetiyor olurdun." Yüzündeki mizah yerini daha ciddi bir ifadeye bırakıyor - buna minnettarım çünkü yorumu parmaklarımda tokat atma isteği uyandırdı. "Onu öldüren Sam miydi? Gwen mi?"

"Hayır. O bir Rager'dı."

İç çekerek başını sallıyor. "Başına gelenler çok üzücü. Çok canlı bir şeydi. Onu hep sevmişimdir." Gözlerini şüpheyle kısarak başını öne eğiyor. "Peki, buraya nasıl geldin?"

"Sam beni bir kadına ödül olarak sattı." "Bir ödül. Bir kadına mı?"

"Beni bir canavara kurban etmeyi planlıyordu. Bir mutasyona. Titus beni kurtardı."

"Bir tanrı tarafından kurtarıldığın için çok şanslısın. Özellikle de bu kadar... yakışıklı biri tarafından."

Belki de günün olaylarından dolayı, ama Titus hakkındaki düşüncelerini eğlendirecek havada değilim. "Yani kız kardeşin..." Konuyu değiştirerek "Orada hastalıktan öldüğüne inanıyor musunuz?" diye sordum.

"Hayır. Bilmiyorum. Aldığımız kız bana manastırda tanıştığı ve sesi kız kardeşime çok benzeyen başka bir genç kızdan bahsetti. Bizim Anais ile aynı doğum lekesine sahipmiş." Bıçağı kalçasındaki kılıfına geri sokuyor. "Anladığım kadarıyla kız kardeşim sonunda ölmüş. Onu öldürdüler. Biz de *Merhamet* Rahibeleri'nden intikamımızı alacağız."

"Gecikme nedir?"

"İçeri girmek kolay bir iş değil. Burası bir kale. Belki de sadece bir tanrının aşabileceği bir kale."

"Sizi temin ederim. Kalelerin bile zayıf noktaları vardır." Kamyonlar Szolen'de olduğu gibi gelip gidiyorsa, orada küçük bir güvenlik açığı olduğunu varsaymak güvenli. "Kamyonların kendileri de bir seçenek olabilir. Teslimat programlarını izlediniz mi?"

"Her dört günde bir. Özel bir teslimat olmadığı sürece. Gwen gittiğinden beri çok fazla bilgimiz yok."

"Fark ettiğiniz başka bir şey var mı? Kamyonların gelip gitmesi dışında herhangi bir sapma var mı?"

"Evet. Birkaç ay önce, arkasında yarım düzine kadın taşıyan bir kamyonu dağıttık. Ölü Topraklar'dan gelen esirler."

"Onları kim taşıyordu?"

"Üniformalı adamlar. Lejyon değil ama. Bu kadınların bir kadın için fahişelik yaptığı söyleniyor. Seni kurban etmeye çalışan kadın olduğunu tahmin ediyorum."

"Madam Beaumont. Sanırım manastıra giriş biletinizi az önce ortaya çıkardınız. Henüz Titus'la konuşmadığım için sana erken bir teklifte bulunacağım Lilith."

"O da ne?"

"Bu şartlar altında yapmak istemediğim bir şeyi yapıyorum ama ikimizin de bundan faydalanabileceğini düşünüyorum. O manastıra girmene yardım etmek istiyorum."

A Kapının sertçe *vurulması* beni uykumdan uyandırıyor ve irkilerek ayağa kalkıp sadece ateşin aydınlattığı sessiz odayı arıyorum. Kapı açıldı,

Titus orada duruyor, vücudu kir ve pislik tabakasının üzerinde terden parlıyor.

Onu gördüğümde kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı ve ayağa fırlayıp kendimi ona doğru attım. "Tanrı'ya şükür geri döndün!"

Vücuduna hafif bir koku sinmiş, muhtemelen bir günde neredeyse yüz mil yürümüş olmanın bir sonucu. Yol boyunca iki benzin bidonunu taşımaktan avuç içlerinde kanayan deriyi daha iyi görebilmek için ellerini kaldırıyorum ve bir çekiştirmeye onu banyoya doğru yönlendiriyorum. "Gel bakalım. Yaklaşık bir saat önce su kaynattım. Banyo için yeterince soğumuş olmalı."

Hiç tereddüt etmeden peşimden topallayarak geliyor. "Sonrasında sadece iki şey istiyorum: bir bardak likör ve yanımda senin çıplak bedeninin."

"Dileğin benim için emir olacak. Üzerindeki pisliği temizledikten sonra." "Szolen için her şey hazır mı?"

Elimi, gecenin büyük bir bölümünde yaratmaya çalıştığım bir küvet dolusu suyun içinde gezdirerek yeterince soğuduğunu onaylıyorum. "Farklı bir teklifim var. Lilith bugün erken saatlerde uğradı."

Gömleğini akordeon kaslı karın kaslarının üzerinden sıyrarak inliyor, ama gözleri sanki daha fazla yaralanma belirtisi arıyormuş gibi beni tarıyor.

"Kavga etmek için gelmedi. Aksine, ateşkes yapmak için geldi. Ama bana bazı şeyler de söyledi. Rotamızı biraz değiştirebilecek şeyler."

Kaşları çatık, bir çizmesini çıkarıp yere fırlatıyor. "Ne tür şeyler?"

"Jack aileme Atticus'un babama karşı işlediği suçlar nedeniyle Araf'a gönderileceğini söyledi. Orasının Szolen'deki hapisane olduğunu düşünmüştük. Meğer benim gönderileceğim Manastır'ın Araf olarak anılan bir bölümü varmış."

Botunu çıkarmak için diğer ayağını kaldırırken duraksıyor. "Atticus bir manastırda mı kalıyor?"

Diz çöküyorum, onun için botu çekiştiriyorum ve diğerinin yanına atıyorum. "Burası bir manastır değil. Anladığım kadarıyla burası cehennem. Lilith onu dürtüklediğimde ne şekilde olduğunu söylemeyi reddetse de orada zalimlik yapılıyor. Ama eğer gelen ve giden konteynerler bunun bir göstergesiye... orada çok kötü şeyler olduğundan şüpheleniyorum."

"Ama neden bir manastır?" Pantolonunun üzerinde çalışmaya başlar, mükemmel vücudunun dikkat dağıtıcı yanlarını ortaya çıkarmak için pantolonunu kalçalarından aşağı doğru iter.

Uyluklarının arasındaki sert ete bakmamaya çalışarak boğazımı temizliyorum. "Buraların bir sığınak olduğu düşünülüyor. Özellikle de kadınlar ve çocuklar için. Onları yakalamak ne kadar kolay olur?"

Bir elini çenesinde ve başının üzerinde gezdiriyor. "Siktir!"

"Szolen'e seyahatimizi arkadaşınızı serbest bırakana kadar ertelemeyi öneriyorum. Kamyonu doldurma riskinden vazgeçebiliriz. Getirdiğin şey manastıra gidip dönmek için yeterli."

"Peki ya Jack? Ailene ne yaptı?" Küvete giriyor ve porselene yaslanıp kaslarını suya vurduğu anda bir inilti çıkıyor.

"Yaptığı şey çoktan yapıldı." Daha önce hazırladığım bir bezi alıp lavanta sabununu köpürtüyorum ve omuzlarında daireler çiziyorum. Tekrar inliyor, aldığı zevkin sesi mideme bir gıdıklanma gönderiyor. "Artık bir aciliyet yok," diye devam ediyorum. "Ama Atticus o odada her an ölebilir."

yer. İntikamımı alacağım ama beklemek zorunda. Önce arkadaşının kurtarılması gerekiyor."

Yüzümü kavrayarak beni dudaklarına götürüyor ve sadece Titus'un nasıl yapılacağını bildiği gibi nefesimi çalıyor. Sert bir çekişle beni de küvetin içine çekiyor, su kenarlara sıçırıyor ve ben istemsiz bir ciyaklama çıkarıyorum. Boğazında erkeksi bir ses titreşiyor, ben vücuduna uzanırken dudakları ve dili havamı kesiyor, parmakları etime batıyor.

"Seni hak etmiyorum, Engerek." Öpücüğündeki ani şefkat, sözlerinin ciddi tonunu yansıtıyor. "Ama bu dünyanın sahiplenilmeyeni alacağını öğrendim. Bu yüzden sana benim diyorum."

CHAPTER 38

U Titus kalın bir halatla kamyonetin arkasına depoladığımız birkaç malzemeyi sabitledikten sonra sürücü kapısına doğru ilerliyor. İçinde birkaç bilenmiş mutfak bıçağı ve yiyecek paketleri olan çantayı yere itip ayaklarımın altına sıkıştırıyorum.

"Planımız kadınlarla otoyolda buluşmak olacak. Sonra hepimizi manastıra götürüyormuş gibi yapacaksın. İçeri girdikten sonra Atticus'u arayacağız. Anladığım kadarıyla alt katta tutuluyor."

"Bizimle gelmeyeceksin, Thalia. Şansımı denemek istemiyorum."

Kaşlarımı çatarak ciddi olup olmadığını anlamak için yüz ifadesini inceliyorum. "Uh. Ne?"

"Sana bir şey olması riskini almak istemiyorum."

"Bunu bensiz yapmana izin vermeyeceğim."

"Başka seçeneğiniz yok. Atticus'u buraya geri getireceğim. Sonra Szolen'e gideceğiz. Ama sen kalıyorsun."

"Almayacağım. Bakın, size güvenmek için hiçbir sebepleri yokken bir kamyon dolusu kadını ne kadar çabuk kabul edeceklerini bilmiyorum. Ama inan bana, eğer ben de onlardan biriysen, Chilson Ana teklifini memnuniyetle kabul edecektir. Blöfünü görmeleri riskini göze alamazsın. Ayrıca, yakalanmam için büyük bir ödül varken beni bir kulübede yalnız bırakmanın gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musunuz?"

Kaşlarını çatarak kamyonetin dışında durur ve bir süre düşünceli bir ifadeyle bakar. "Pekâlâ. Gelebilirsin. Ama her zaman benim yanımda olacaksın."

"Yoksa ne olur? Kıçıma şaplak mı atacaksın? Kadınlara el kaldırmayacağını açıkça belirtmiştin."

"Senin için bir istisna yapardım," diye homurdanarak sürücü koltuğuna tırmanıyor.

Kamyon, motorundan gelen bir kükremeyele çalışıyor. Tarama öncesi araçların çoğunun sesi yorgun ve hantaldır, ancak motorun yumuşak uğultusundan buna sahip olan adamın ona bebek gibi baktığı anlaşıyor.

Otoyola doğru ilerlerken pencerenin önünden ara sıra dağlarla çukurlaşan açık arazi geçiyor. Uzakta, hiç şüphesiz yemek umuduyla açık arazide bize doğru koşan Rager'ları izliyorum ve Titus'un yanında, hareket eden bir aracın güvenliğinde oturduğum için minnettarım. Dışarıda bir yerlerde, onların arasında yaşayan çocuklar ve hamile kadınlar olduğunu hayal etmek benim için çok zor. Savunmasız.

"Ne oldu?"

Titus'un sesi düşüncelerimi bozuyor ve gülümseyerek dönüyorum. "Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

Gözlerim boğazında, eskiden köle bandının olduğu yerde solan kırmızı lekeye takılıyor. "Artık onların tasmaını takmadığın için seni bir Alfa sanmaları pek olası değil."

Dudaklarının köşesi yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hatırlat bana Bu iş bittikten sonra onu kaldırdığınız için teşekkür ederim."

"Hatırladığım kadarıyla bana düzgün bir şekilde teşekkür etmişsiniz. O zamandan beri de birkaç kez teşekkür ettin."

"Minnettarlığım sonsuzdur."

Buna kıkırdıyorum ve elimi onunkinin üzerine koyup kalçasına yaslıyorum, göğsümdeki gergin bant ise çirkin yüzünü gösteren endişem. Eğer onu tanırlarsa, esir tutmak için tüm güçlerini kullanmaya çalışabilirler. Ya da daha kötüsü, onu Araf'a gönderebilirler.

"Lütfen bugün dikkatli olun." Endişelerimi dile getirdiğimde evrenin bunu duyacağından ve teraziyi lehimize çevireceğinden korktuğum için bundan daha fazlasını söyleyemiyorum.

Gözleri yolda, elini benimkinin altından kaydırıyor ve başparmağını şefkatle tenimde gezdiriyor. "Şu anda benim için en önemli şey sensin, Thalia. Hiçbir şey senden önce gelemmez. Kendimden bile."

Tepen zirvesinde, kamyonu artık bir patikadan biraz daha fazlası olan, neredeyse tamamen kumla kaplı bir otoyola çeviriyor. Yolun birkaç mil ilerisinde bir karavan kenara park etmiş. İki araç ve bunların dışında duran, hepsi de silahlı otuz kadar kadın. Titus arabayı yavaşlatır.

Otoyolun ortasında durmuş, dudağı gülümseyerek seğiren Lilith'in önünde durdu.

"Tekrar merhaba Titus." Sesinin çapkın tonu tırnaklarımı pürüzlü beton üzerinde kazımak gibi, ama neyse ki Titus onun cazibesine karşı pencerenin dışında tıslayan bir Rager gibi kayıtsız ve nüfuz edilemez görünüyor.

"Plan nedir?" diye soruyor, sesi ilgisizlikle kalınlaşıyor.

"Manastırı çevreleyen uzun bir ormanlık alan var. Araçları güney tarafına, nöbetçi kulelerinin görüş alanının dışına park edeceğiz, sonra hepimiz kamyonunuzun arkasına doluşup arazinin doğu tarafındaki ana girişe gideceğiz. Tüm çevre sıkı bir şekilde korunuyor ve nöbetçi kulübeleri arasında Rager'ları kullanma eğilimindeler. Nöbetçi neden orada olduğunuzu soracaktır. Sorgulamanın birkaç dakika kadar sürebildiğini gözlemledim."

Yanında oturduğumu hatırlatırcasına öne doğru eğildim. "Hiç kadın taşıyan bir kamyonu geri çevirdiler mi?"

"Bir kez. Niteliğinden emin değilim. Ama tahminimce, eğer ön kabinde otursanız, muhtemelen sizi eğlendireceklerdir. Eminim her Lejyon subayı yüzünüzü tanıyordur."

"Yolu göster o zaman." Titus elini sallayarak onu gönderir.

Hızlıca başını sallayarak ona bir kez daha bakıyor ve midem o çok nefret ettiğim kıskançlık krizine giriyor.

Kadınlar araçlara doluşup önden gidiyorlar, Titus ve ben de pikapla peşlerinden gidiyoruz. Sabah yola çıktığımız andaki güneşin konumuna bakılırsa yol iki saat kadar sürüyor ve ben kurutulmuş et bulmak için yiyecek paketini karıştırıp bir tanesini Titus'a veriyorum.

"İçeri girdiğimizde ne olacak?" Etten bir parça koparıyorum, dilimin üzerinde dans eden tuzlu lezzet ve baharatlardan sessizce zevk alıyorum.

"Eminim Chilson Ana beni hemen kilit altına almak isteyecektir."

"Olabilir. Tabii benden korktuğunu düşünmüyorsa."

"Kadının bana karşı sevgisi yok. Onları küçük düşürdükten sonra olmaz. Eminim beni cezalandırmak isteyecektir."

Sanki yaşlı kadının kafasını dişlerinin arasında hayal ediyormuş gibi sarsıntısını yırtıyor. "İçeri girdikten sonra ne olacağını pek düşünmedim. Sadece iki amacım var: seni güvende tutmak ve alt katlara ulaşmak."

"Bu pek bir strateji değil. Lejyon'un Alfaları savaş için eğittiğini sanıyordum."

"Lejyon savaş stratejisi geliştirdi. Alfalar bu stratejiler işe yaramadığında gönderilirdi."

Gülümseyerek kolumu koltuğun arkasına doğru uzatıyorum ve parmağımı omzunda gezdiriyorum. "Demek kaosun vücud bulmuş hali gibisin."

Parmaklarıma ve arkama bakıyor, dokunuşumu fark etmiş gibi görünüyor. "Onun gibi bir şey."

"Sanırım kaos da bir strateji."

"Bana dokunmaya devam edersen, kısa bir mola için kenara çekmemiz gerekebilir."

Bir kahkaha atarak kamyon konvoyuna doğru bakıyorum. "Eminim Lilith bunu takdir ederdi. Işın ortasına atlayacak kadar cesur."

"Cesur, evet. Ama ben biraz kovalamacayı tercih ederim."

"Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, benimle fazla kovalamaca yapmak zorunda kalmadınız."

Hızlı bir bakış ve yanaklarında bir gülümseme. "Fark ettiğinden daha uzun süredir peşindeyim kadın."

Onun bu yorumu yüzüme bir gülümseme getiriyor ve yanaklarımı renklendirdiğinden emin olduğum kırmızı parlamayı gizlemek için arkamı dönmek zorunda kalıyorum.

Araçlar ormanla sınırı olan bir patıkaya sapıyor ve güneşli gökyüzü kalın ağaç gölgelerinin ardında kaybolup her yeri karanlığa gömüyor. Araçtan inen her kadın silahını sırtına çeviriyor ve ince dokumaya benzeyen battaniyelere sarınıyor. Onlar arkaya tırmanırken kamyon sarsılıyor, onlar yerlerine yerleşirken silahların şıngırtısı duyuluyor.

Lilith yolcu kapısında, yanımda duruyor. "nde gitmemin sakıncası var mı?" Olur. Gerçekten isterim.

Ama tartışmak yerine Titus'a yaklaşarak yanıma tırmanmasına izin veriyorum.

İçeri girdiğinde, tabancalarını önündeki torpido gözüne soktu. Papatya kokusu taksiyi dolduruyor ve bu görev için kendine parfüm sıkmadıysa lanetleneceğim.

"Manastıra girdiğimizde şüphesiz Rahibeler ve birkaç muhafız tarafından karşılanacağız. İçeri girmeyeli uzun zaman oldu ama

Ana girişin ötesindeki kapıların şapellerinden birine açıldığını hatırlayın. Bir çeşit... Lindsay'in deyimiyle *sürekli ibadet* yeri."

"Lindsay... yağmacılardan kurtardığın kız mı? Gwen'le birlikte Szolen'e geri götürdüğün kız mı?"

"Evet. Onu tanıyor muydun?"

"Evet. Yakalandı. Beni yakalayanlarla aynı kişiler tarafından. O hamile. Bir Rager'ın bebeğine."

"Bunu duyduğuma üzıldüm. Her zaman bizimle kalabilirdi." Lilith homurdanarak başını sallar. "Onu asla geri göndermemeliydik ama kadınları hapsetmek bizim tarzımız değil. Her neyse, Araf'a açılan kapıları şapelden geçerek bulabilirsiniz."

"Önce Chilson Ana'yı geçmeliyiz."

"Bunun için kendini üzme." Dudakları tiksintiyle buruşmuş, dişlerini gıcırdatıyor. "Ben Chilson *Ana*'nın icabına bakacağım. Siz ikiniz arkadaşınızı bulmaya odaklanın ve herkesin hayatta kaldığını varsayarsak, ormanda buluşuruz."

Lilith, Titus'u doğu girişine yönlendiriyor ve taksinin arka camına üç kez vuruyor, bu da arkadaki tüm kadınların bizimle buluşmadan önce tartıştıkları plana yerleşmeleri için bir işaret gibi görünüyor. Arkamı döndüğümde hepsinin başları öne eğik, yüzleri asık oturduklarını fark ediyorum. Yenilmişler.

"Burada zor zamanlar geçirmiş gibi görünmeniz iyi olabilir. Bir sığınağa ihtiyacınız olduğuna inanmalarını istersiniz."

Başımı sallayarak başımı eğiyorum ve yüksek demir kapının önünde nöbet tutan muhafızlara yaklaşırken endişenin verdiği gerginliği yutuyorum.

"Burada ne işiniz var?" Siyah Lejyon üniforması giymiş bir muhafız Titus'un penceresinin önünde durmuş beni ve Lilith'i gözetliyordu.

"Sığınak arayan kadınlar," diye cevap veriyor Titus, sesi çok daha sert ve korkutucu.

"Seni daha önce görmedim." Gardiyan Titus'a biraz fazla uzun bakıyor ve boğazındaki kırmızı izleri görüp görmediğini merak ediyorum.

Titus bakışlarını ileride tutuyor, yanındaki adama bakma zahmetine bile girmiyor. "Söz uçar yazı kalır."

Tam o sırada memurun gözleri benimkilerle buluşuyor ve kaşlarının çatılmasından beni tanıdığını anlıyorum.

"Bunun için bir ödül var."

Titus her zamanki etkilenmemiş ses tonuyla "Farkındayım," diye cevap veriyor. "Bizi içeri alacak mısın, almayacak mısın?"

Muhafız telsizini yüzüne doğru kaldırıyor, bakışları benden hiç ayrılmıyor. "Bir kadın yükümüz var. Ölü Topraklar'dan gelmiş gibi görünüyorlar. Normalden daha fazla. Kız da onlarla birlikte. Thalia. Onları kabul edebilir misin?"

"Bırakın geçsinler." Chilson Ana'nın ürpertici sesi hoparlörden yankılanıyor ve omurgamdan aşağı kayıyor.

Gardiyanın elini kaldırmasıyla kapı açılıyor ve midem neredeyse kendi üzerine devriliyor. Kamyon uzun bir araba yolundan ilerideki gotik tarzdaki devasa bir binaya doğru yuvarlanırken boğazımdaki ani kuruluşu yutmakta zorlanıyorum.

"Neden silah olup olmadığını kontrol etmediler?" Dönüp kamyonun arkasında bir araya toplanmış kadınlara bakıyorum.

Lilith başını sallayarak yanımda homurdanıyor. "Erkekler ne zaman kadınlardan korkmak zorunda kaldı? Biz ne zaman onlar için bir tehdit olduk ki?"

O haklı. Benim babam da aynı şeye inanıyordu ve hayatım boyunca bana cinsiyetim bir engelmış gibi davrandı. Gerçekten karşı koyacak cesareti gösterdiğim tek seferde evimden kovuldum ve küstahlığım yüzünden alay konusu oldum.

Yana doğru bir bakışla başımı sallıyorum. "Seni hafife aldıklarına pişman olma zamanları geldi."

"Ve sen." Sanki beni de dahil etmek kabul edilmesi zor bir şeymiş gibi bana sırtını dönüyor. "O sol kroşeyi unutmadım."

Gülümseyerek elimi yumruk haline getiriyorum ve ilk başarılı yumruğumu hatırlıyorum. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Titus üzerinde çalışmıştım. Parmak eklemlerimin her biri bu yüzden morardı."

"Çenemi daha iyi hissettirmiyor."

Kamyon manastırın önünde yavaşlayarak durur; manastırın tuğladan yapılmış dış cephesi çoğunlukla üzerinde gezinen sarmaşıkların ardında gizlidir. Burası ürkütücü bir hava yayıyor, neredeyse perili, çan kulesinin gökyüzünü sert bir erdem sütunu gibi delmesi. Düşünüyorum da, kaderimde hayatımın sonraki beş yılını burada geçirmek varmış.

Bir yanım içeri girmeye isteksiz, olaklardan emin değil. Babam eve gelip yağmacılara yaptıkları sürpriz saldırıların hikâyelerini ne kadar anlatsa da, daha önce hiç adrenalin patlaması yaşamamıştım. Arka planda beliren başarısızlık korkusu. Kanatlarda bekleyen ölümün kokusunu.

Manastırın kalın, ahşap kapıları, yanında iki rahibe ve iki Lejyon subayı bulunan Rahibe Chilson'ın tanıdık yüzüne açılır

silahlarla kuşatılmış. Çantamı başımın üzerinden kaydırıyorum ve içindeki bıçaklar birbirine çarpıyor. Kamyondan indiğimde, gözleri anında üzerime düşüyor ve kafasının içindeki görüntüleri, o günün anlık tekrarını, onu son gördüğümde, yaptığım şey için beni cehenneme mahkum ettiği anı görebiliyorum.

Alay ederek taş merdivenlerden aşağı, bana doğru ilerliyor. "Vay, vay. Bakın kim gelmiş. Kurtlara yem olduğunu sanmıştık."

Umuyordum, sanırım. "O kadar şanslı olamazdın sanırım."

Hala battaniyelerine bürünmüş olan kadınlar kamyonun arkasından atlıyorlar ve silahlarıyla ses çıkarmamaya dikkat ettiklerini fark ediyorum. Muhafızların rahat durması, şimdiye kadar gördükleri güvenin bir kanıtı ve bu düşünce sadece öfkemi körüklüyor. Kaç kadın ve çocuk buraya bırakıldı, sadece bu duvarların içinde olanlara kurban gitmek için mi?

"Peki birlikte olduğun bu adam kim?"

Titus'a dönüp bakıyorum ve Lilith'in daha önce sıkıntılı görünmekle ilgili söylediklerini hatırlıyorum. "O... bizi yakaladı. Hepimizi."

"Çok iyi." Titus'a doğru başını sallıyor, o da yanıma geliyor ve sinirlerimi biraz olsun yatıştırıyor. "Onu bize geri getirdiğiniz için ödüllendirileceksiniz. Memurlarıma söz verdiğim gibi kamyonunuzun arkasını yiyecek ve erzakla doldurmalarını söyleyeceğim."

"Minnettarım."

"Geri kalanınıza gelince, Merhamet Rahibeleri'ne hoş geldiniz. Burada güvendesiniz." Tombul vücudunu hafifçe bükerek arkasında duran kadınlara doğru eliyle işaret ediyor.

Aşağı inip bize doğru ilerlediklerinde ilk silah sesi yankılanıyor ve tek gördüğüm beyaz atkılarının önüne sıçrayan kırmızı renk oluyor.

Chilson Ana'nın gözleri büyür, ağzı çılgılık atmak için açılır.

Lejyon subayları silahlarını doğrultmadan önce, kurşunlar yüzlerinde patlayarak kafatası ve et parçalarını havaya savurur, ardından bedenleri yere düşer.

Silahını indirip Rahibe Chilson'a gülümseyen Lilith'e doğru dönüyorum ve onun işaretiyle grubumuzdaki diğer üç kişi topallayarak kaçmaya çalışan rahibenin peşinden koşuyor. Yere yatırıldı ve manastırın içine sürüklendi.

"Diğer muhafızlar her an burada olabilir. İkinizin acele etmesini öneririm." Soğuk çelik koluma çarpıyor, Lilith iki silahından birini bana doğru itiyor ve onu almamı istiyor. Yanımda Titus, diğer kadınlardan biri tarafından kendisine verilen silahı göğsüne dayıyor.

"Henüz silahları öğrenmedim."

"Bugün bunu anlamak için iyi bir gün."

Titus kolumu sıkıca kavrayarak beni peşinden sürüklüyor ve ikimiz merdivenlerden koşarak manastıra giriyoruz; Chilson Ana çığlıklar atıyor ve kadınlar onu şapele doğru sürüklerken tekmeler savuruyor.

Yaklaşan ayak sesleri muhafızların geldiğine işaret ediyor ve arkamızdan silah sesleri duyulurken eğilip arkadaki kapıya doğru koşuyoruz. Bize söylenene göre aşağıdaki Araf'a açılan kapıya.

Titus kulağını kapıya dayadı ve çenesi sertleşerek beni itti ve silahını kaldırdı. Lejyon subayları kapıdan içeri girdiği anda ateş etti.

Ellerimi kulağıma götürüp sıralardan birinin arkasına saklanıyorum, köşeden bakınca üç subayı indirdiğini görüyorum, sonra da beni takip etmem için el sallıyor.

Peşinden koşuyorum ve sadece birkaç adımda bir meşalelerle aydınlatılan karanlık bir merdivenden iniyoruz. Aşağıdan kulağıma sesler ulaşıyor ve onlara odaklandığımda, bunların işkence ve acı çığlıkları olduğunu fark ediyorum. Bana saatlerce doğum yaparken izlediğim birçok kadını hatırlatan acı dolu inilti. Merdiven boşluğu sonsuza kadar devam edecek gibi görünüyor, ta ki yukarıdaki silah sesleri uzak bir sese dönüşene kadar. Buz gibi soğuk hava nefesimi keserken, çürümüş toprak ve paslanmış taş kokusunu bastıran çürüme ve ölüm kokusu boğazıma yapışıyor.

Alevler yol boyunca, ilerideki bir kapıya doğru titrer, kapıdaki çatlaklardan ışık huzmeleri sızar. Titus kapıyı geri çeviriyor, tepedeki floresan ışığı odanın etrafına yığılmış kutuları ve ekipmanları ortaya çıkarıyor. Tıbbi malzemeleri ve mobilyaları, beherleri ve bekleri, test tüplerini ve boş petri kaplarını tanıyorum.

"Burada elektrik olduğunu sanmıyordum." Açık odayı, toparlanma ya da eşyalarını yerleştirme telaşında gibi görünen bankların ve rafların üzerinden tanıyorum. Bunu ayırt etmek zor. "Tıbbi malzeme depoluyorlar gibi görünüyor."

"Yeni bir araştırma tesisi hazırlıyorlar."

"Calico gibi mi?"

"Görünüşe göre. Hadi gel." Titus açık alandan geçerek başka bir kapıya doğru ilerliyor, bu kapı sert çelikten yapılmış ve açılmayan bir mandalla kapalı tutuluyor. Ön tarafına yapıştırılmış biyolojik tehlike işaretleri, diğer tarafta ne olabileceği konusunda midemi huzursuz ediyor.

Bitişikteki kapıyı tarıyorum, orada da biyolojik tehlike işareti var ama mandalında kilit yok.

"Şunu deneyelim," diyorum, ona doğru ilerliyorum ve elimi sıkıca kavrayıp beni geri çektiğini hissediyorum.

Titus kapıya doğru yürürken başını eğiyor ve elini mandalın üzerine koyduğu anda kapı açılıyor. Laboratuvar önlüğü giymiş bir adam silahını doğrultarak dışarı fırlıyor ve benim açımdan Titus'u kolundan vurmuş gibi görünen bir el ateş ediyor.

"Hayır!" Silahımı kaldırıyorum ama daha parmağımı tetiğe koyamadan bir el daha ateş ediliyor ve önlüklü adam yere düşüyor.

Çoğunlukla kel olan ikinci bir adam kollarını havaya kaldırarak kapının arkasından çıkar. "Ateş etmeyin! Lütfen!"

Titus silahını indirmek yerine adamın kafatasına doğrultuyor. "Birini arıyorum. Purgatory'de tutulduğu söyleniyor. Bir Alfa."

"Orada... um. Bildiğim kadarıyla ... Alfalar yok."

Silahtan çıkan bir kurşun, adamın hemen arkasındaki duvara isabet eder ve adam arkasında kalan deliğe bakarken titreyerek bir çığlık atar.

"Tamam. Bir tane var... Alfa."

"Göster bana." Titus'un sesindeki boyun eğmez ton, eğer hileli bir şey yapmaya kalkışırsa adamın kafasını uçuracağına dair söylenmemiş bir söz taşıyor.

Adam takip etmemiz için parmaklarıyla işaret ediyor ve bizi camla kaplı odalardan oluşan uzun bir koridora götürüyor. Laboratuvar önlüklü diğer iki adam kollarını havaya kaldırmış banklarda duruyor, biri biz geçerken başını eğiyor. Odanın dışına çıktığımız anda, adamın girdiğimiz kapıya doğru çabaladığını görüyorum ve silahını sallayan Titus, adamın sırtına isabet eden bir el ateş ederek yere yuvarlanmasına neden oluyor. Bir dakika geçmeden ceketinin arkasında kırmızı bir leke belirdi.

"Onları vurmak zorunda değilsiniz. Silahsızlar." Lab Coat'un sesi her saniye daha da titriyor.

"Git." Titus silahı adamın sırtına vurarak onu ileri itiyor ve biz de başka bir kapıya doğru ilerlemeye devam ediyoruz.

Adam onları, içinde basınçlı hava sesinin yankılandığı loş bir odaya açar. Etrafta devasa kapsüller var.

yerden tavana kadar uzanıyor. Kapsüllerin içinde, bir çeşit sıvının içinde asılı duran ve yüzlerine yukarı doğru uzanan tüpleri olan bir aparat takılı insan bedenleri bulunmaktadır.

Erkekler. Kadınlar. Çocuklar. Belki yüz kadar kapsül floresan ışıyla parlıyor.

Odanın içinde uyuyor gibi görünen tüm yüzlere bakıyorum. "Bu da ne böyle?"

"Hazırda bekleme modundalar. Biz buna gecikme diyoruz." "Ne için gecikme? Onlara ne yaptınız?"

"Onlar gelecek. Türümüzün umudu. Önümüzdeki on yılda hayatta kalmamız beklenmiyor." Laboratuvar Önlüğü önündeki kapsüle doğru başını sallıyor; kapsülün içinde altı yaşlarında bir çocuk seğiriyor ve etrafındaki suya kabarcıklar gönderiyor. "O yaşayacak. Ve gelişecek. Ve adını geleceğe taşıyacak."

"Ne zaman? Bunu yapmak için ne zaman serbest bırakılacak?"

"Vücudu iğnelerle savaşmayı bıraktığında. Yıllar süren araştırmalar bizi zirveye, insanlığın güvencesine ulaştırdı."

Çocuğu camdan inceliyorum, derisinin pul pul dökülmesini, ona mavimsi bir renk veren hafif renk değişimini, sanki gerçekten canlı değilmiş gibi. "Çocukları ailelerinden çalıyorsunuz. Kadınları ve erkekleri rızaları olmadan. Bu kapsüllerin içine yerleştirilmeyi onlar istemedi."

"Ölü Topraklar'da her üç çocuktan biri açlıktan, hastalıktan ya da acımasızca sakat bırakılmaktan ölüyor. Size kadınlarla ilgili istatistikleri vermeme gerek yok."

"İğneleriniz kadınları tecavüz ve cinayetten nasıl kurtarıyor?"

"Onları tecavüzden kurtaramayız. Hükmetme arzusu çağlar boyu süren bir hastalıktır. Ama bedenlerinin bir Rager çocuğunu doğurmasına izin verebiliriz."

Verdiği yanıt gülünç ama aynı zamanda inandırıcı. Szolen kilisesi her zaman kürtaja karşı olmuştur, hamilelik koşulları ne kadar iğrenç, ne kadar yanlış olursa olsun. "Ve neden bir kadın Rager'ın çocuğunu doğurmak istesin ki?"

"Virüs çocukta yaşamın ilk birkaç yılı boyunca gizli kalır. Ancak üç yaşında ortaya çıkmaya başlar." Sıvılar içinde asılı duran çocuğa tekrar bakıyor. "O bir insan anne ve Rager'ın ürünü."

"Peki ya annesi?"

"O öldü. Bilimimiz henüz çok yeni ama biraz daha araştırma yaparak enfekte olmuşlarla birlikte yaşamaya başlayabiliriz. Enfekte olanların bu çocuğa benzediği bir dünya hayal edin."

"Annesi Ölü Topraklar'da bir Rager tarafından tecavüze mi uğramış?"

"Hayır. Tesisimizin güvenli ortamında bir tanesiyle çiftleşti. Yine de onu ısırmamasını sağladık."

Dişlerini öfkeyle sıkarak adama kaşlarını çatıyorum. "Onu bir Rager tarafından tecavüze uğramaya zorladın. Kaçınılmaz olarak öleceği bir çocuk doğurmaya."

"Bu kaçınılmaz değildi. Doğumdan sonra hayatta kalan çok sayıda kadınıımız oldu."

"Siz vahşi piçlersiniz."

Titus ona doğru adım atıyor, kasları gerginlikten kaskatı kesilmiş, sanki adamı boğazlamamak için tek yapabildiği konuyu değiştirmekmiş gibi. "Bize Alfa'yı nerede bulacağımızı göster."

Titus'a ve üzerinde tutmaya devam ettiği silaha doğru bir bakış atarak başını salladı ve yanıımızdan geçerek bizi odanın arka tarafına doğru yönlendirdi ve burada tanıdık Alfa'yı taşıyan bir kapsülün önünde durdu.

Adamın vücudu hırpalanmış gibi görünüyor, sağ elinin işaret parmağı öyle bir bükülmüş ki kırılmış ve yanlıı iyileşmiş olmalı. Omzu eğik, sanki o da kırılmış ve bakımsız bırakılmış gibi. Vücudunda çok sayıda yara izi var, o kadar ürkütücü ki uzun süre bakmaya dayanamıyorum.

Titus'un yüzündeki acı dolu ifade, Alfaların kalpsiz ve soğuk olduğu inancıyla bir tezat oluşturuyor.

"Bunları ona biz yapmadık, bunu bilmenizi isterim. Legion onu bize teslim ettiğinde çok kötü durumdaydı. Elimizden geleni yaptık ve onu kış uykusuna yatırdık."

"Çıkarın onu dışarı," diye homurdanıyor Titus. "Şimdi!"

Sözleri karşısında irkilen adam kapsülün etrafında dolanarak arka tarafa geçer ve bir kolu fırlatır. Kapsülün dibine doğru batan Atticus'un etrafında alçalmaya başlayan suyun hareketinden önce yüksek bir tıkırtı ve emme sesi duyulur.

Atışlar kapsülün metal çerçevesine çarpıyor.

"Yere yatın!" Titus arkasını dönüyor ve ben Lejyon subaylarının bize doğru hücum ettiğini görmek için döndüğümde, iki subayı öldüren bir kurşun mermisi boşaltıyor.

Ben yakındaki kapsüllerden birinin arkasına saklanıyorum, o da benim karşımdaki kapsülün arkasına saklanıyor.

"Hayır! Buraya ateş etmeyin! Lütfen!" Laboratuvar Önlüğü arkadan Lejyon subaylarına doğru gelirken elini sallar. Hiç tereddüt etmeden, vücudu yere yığılana kadar ona defalarca ateş ederler.

Titus bir kez daha yaylım ateşi açar ve kurşunlardan biri cam kapsüle isabet ederek sıvının dışarı akmasına neden olur. Kurşun geçirmez olmadıklarını anlayınca ateşini aşağıya, Atticus'un kapsülüne doğru yönlendirir. Cam kırılır ve baygın haldeki Alfa yere yığılır. Yüzündeki aparata bağlı tüpler üstten gevşiyor ve ıslak vücudu beyaz fayanslara çarpıyor. Camın aşağı inerken onu kesmiş olabileceği kesiklerden kan damlıyor.

Titus'un aralıklı olarak ateş etmesiyle Lejyon subaylarının geri çekilmiş gibi görüldüğü yere bakıyorum, sonra da düşmüş Alfa'ya doğru sürünüyorum. Cihaz yanağına saplanan klipslere takılmış gibi görünüyor ve ben de ağzının iki yanındaki klipsleri açıyorum.

Bir mermi vızıldayarak yanımdan geçiyor, nesneyi Alfa'nın yüzünden çıkarmak için acele ederken vızıltısı kaslarımı titretiyor.

Aparatı çekiştirdiğimde, ciğerlerine kadar uzanmış olması gereken uzun bir tüp geliyor ve tam sonuncusunu çıkardığımda gözleri açılıyor.

Elleri iki yanımdan havalanıp omuzlarımı sıkıca kavıyor ve hırlayarak beni altına alıyor. O beni tutarken çakıllı cam parçaları sırtıma bastırıyor ve ben istemsiz bir çığlık atıyorum.

Bir Alfa'yı çok önemsemeye başlamıştım ama bu bana yabancı ve ona bakarken vücudumdaki her kas korkudan titriyor.

"Atticus! O benimle!" Titus son mermisini de ateşledi ve bize doğru dalıp Alfa'yı üzerimden iterken silahı yere fırlattı.

Bedenim yerden kaldırılıyor ve Titus beni bir patates çuvalı gibi omzuna atıp başka bir kapsüle doğru taşıyor. Atticus arkamızda topallayarak ilerliyor, bizimkinin karşısındaki kapsülün arkasına saklanırken gözlerini benden ayırmıyor.

Bizi girişten alıkoyan tek şey iki Lejyon subayının ikili ateşi.

Titus beni ayağa kaldırıyor ve yere düşmüş bir askerin silahına atlıyor.

Silah sesi onu geriye, bacaklarıma doğru uçurdu.

Tekrar uzanır, kayışı kendisine doğru kaydırır ve omzuna bir kurşun daha isabet eder. Bir iniltiyle geri aldığı silahını kaldırır ve saldırgana ateş eder. Üç el ateş eder ve asker yere yığılır. Saklandığı yerden çıkan Titus silahını son Lejyon subayına doğrultur, o da duvarlara çarpan iki el ateş etmeyi başarır.

Tek bir atışla memurun kafasında bir delik açılır, kan sızar ve adam yere düşer.

Silah sesleri kesildiğinde, öksürük sesi dikkatimi tekrar boğazını ovuşturan Atticus'a çekiyor. Titus'un taktığı bant parmaklarının arasında parlıyor, çömelmiş nefes almak için göğsünü kabartıyor.

"Yürüyebilir misin?" Titus adımlarını Alfa'ya doğru atarak ona elini uzatıyor ve Atticus'un gözleri yine benim üzerimde.

"O. Beni buraya gönderen... oydu." Sesi öksürük ve hırıltıyla kesilmiş olsa da, ses tonundaki kötülük çok açık.

"Aynı zamanda seni kurtarmaya yardım eden kişi de o." Kasları esneyen Titus arkadaşını yerden kaldırmaya yardım ediyor ve destek için Alfa'nın kolunu boynuna doluyor. Silahı vücuduna geçiriyor ve parmaklarını bana doğru hareket ettiriyor. Yanına vardığımda kollarını belime dolayarak beni kendisine yakın tutuyor ve üçümüz topallayarak girişe doğru ilerliyoruz.

Boğulma sesleri beni çocuğun asılı olduğu kapsülün önünde durduruyor. Kurşun deliğinden su damlıyor ve çocuk hala yüzüne bağlı olan aparatın etrafında soluk soluğa kalıyor.

"Bekle." Kapsüle doğru bir adım atıyorum, gözleri geriye yuvarlanmış, vücudu suyla birlikte batarken seğiren çocuğu inceliyorum. "Onu oradan çıkarmalıyız."

Titus, "Bir çocuğu yanımıza alamayız,"

diyor. "Burada ölmesine de izin veremeyiz."

Titus inleyerek silahı kapsülün alt kısmına doğrultuyor ve tıpkı Atticus'a yaptığı gibi cama ateş ederken geri çekiliyorum. Kapsül paramparça oldu ve aşağı yağdı.

Çocuk yere düşmeden hemen önce Titus uzanarak onun düşüşünü yakalar ve arkasındaki kapsüle tökezleyerek giren Atticus'u tutmayı bırakır.

Çocuğu dikkatlice yere yatırıyor ve ben de yanlarına diz çöküp boğazındaki hortumu çıkarıyorum.

Öksüren ve yerde debelenen çocuk bir solukta gözlerini açıyor ve bizden uzaklaşıyor.

"Her şey yolunda. Sana yardım etmek için buradayız. Seni özgür bırakmak için." Kollarımı ona doğru uzatıp parmaklarımı şıklatıyorum. Daha fazla Lejyon subayının gelmesi an meselesi olduğundan, aciliyet omurgama çarpıyor. "Bizimle gel."

Kaşlarını çatan çocuğun gözleri önce Titus'a, sonra Atticus'a ve tekrar bana kayıyor. Nefes almak için öksürmeye devam ediyor ve ona uzandığımda dişlerini gösterip hırlıyor.

"Bırak onu o zaman. Gitmek zorundayız."

Parmaklarımı oynatarak bir kez daha çaba gösteriyorum. "Lütfen. Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum. Eğer kalırsan doktorlar senin için gelecek."

Gözlerini kocaman açarak bana doğru koşuyor, yüzünü göğsüme gömüyor ve ben de kollarımı onun soğuk, ıslak bedenine doluyorum.

"Hadi buradan çıkalım." Çıkışa doğru giderken, bir kancada asılı duran laboratuvar önlüklerinden birini kaptım ve çocuğa sardım.

Atticus erkekliğini ancak örten başka bir laboratuvar önlüğü giyiyor ve dördümüz cam odalarla çevrili koridorda, bizi buraya getiren merdiven boşluğuna doğru topallayarak ilerliyoruz. Sonunda kapıları zorladığımızda, daha fazla Lejyon askeri tarafından karşılandık, siyah üniformalı bir dalga manastıra kara bir fırtına gibi girdi.

"Geri dönmek zorundayız." Titus'un ses tonundaki sertlik hayal kırıklığını ortaya koyuyor ve ben ve çocuk olmasaydık o askerleri tereddüt etmeden ezip geçeceğinden eminim. Kaçmaktan vazgeçip merdiven boşluğuna geri dönüyoruz.

Altındaki kapı açılır ve saçları ağarmış, beyaz önlüklü yaşlı bir adam kapıdan içeri girer. Titus ona doğru hamle yaparken, adam teslim olmak için ellerini kaldırır.

"Bekle. Sana yardım edebilirim. Bir çıkış yolu biliyorum."

Atticus sıkılmış dişlerinin arasından, "Buradaki piçlere güvenme," diyor ve eliyle karnını tutarak homurdanıyor.

"Thalia..." Doktor gözlerini bana dikeyyor ve kafamın içinde bir karmaşa alevini tutuşturuyor. Onu hayatımda daha önce hiç görmemiştim. "Babanızın uzun süredir arkadaşayım."

"Babamın arkadaşlarına güvenilmeyeceğini öğrenmeye geldim."

"Eğer Jack'i kastediyorsan, haklısın. Ona güven olmaz." Yukarıdan gelen metal şangırtısı askerlerin yaklaştığını işaret ediyor ve adamın gözleri açılıyor. "Lütfen. Seni buradan çıkarabilirim. Güvenle."

Sanki başka seçeneğimiz varmış gibi. Ona cehenneme gitmesini söylemek istesem bile, Lejyon subaylarının Titus ve Atticus'u gözümün önünde vurmasını izlemek istemiyorsam, şu anda tek seçeneğimiz o gibi görünüyor.

"Yolu göster o zaman."

Yabancı arkasındaki kapıya doğru dönüyor ve bizi laboratuvarlardan geçirerek kapsüllerin bulunduğu odanın ötesindeki, kanın kaygan bir yürüyüş sağladığı bir odaya yönlendiriyor.

"Laboratuvarım aşağıda. Çoğu kişi burada olduğunu bilmiyor."

"Peki ne yapıyorsunuz da aşağıda gizli bir laboratuvara ihtiyacınız var, Dr..." "Levins. Benim adım Doktor Levins," dedi ve bir kapıyı açarak bir erzak dolabına benziyor. Bir çamaşır arabasını iterek odanın zeminindeki bir kapıyı ortaya çıkarıyor. "Dredge'den önce cerrahıtm..." Siyah bir merdiven boşluğunun kapısını açıyor ve raflardan birinden iki el feneri alıp birini Titus'a veriyor. "Szolen beni işe aldığımda, bu hastalıkla tıp ve bilim yoluyla mücadele etmek üzere seçilmiş seçkin bir grup olduğumuz izlenimine kapılmışıtm." Bizi deliğe sokarken omuzları çöküyor. "Bunun yerine direkt dansı öğretmeye karar verseydim daha fazla yanılmış olamazdım."

Takip eden sessizlik üzerine Dr. Levins boğazını temizler. "Ya da standup komedisi. Her neyse, aşağı inin."

Dördümüz de ona boş boş bakıyoruz. Kimse kıpırdamıyor.

Başını sallar ve aşağı inmeye başlar. "Pekala. Arkadan kim gelirse gelsin kapağı kapatması gerekiyor. Ne de olsa ihanetten benim kırım tehlikesi."

Titus, Atticus'un kolunu boynundan çözüyor ve muhtemelen Doktor Levins'le benim arama biraz kas koymak için Alfa'yı aşağı inmeye yönlendiriyor. Sonra bana da peşlerinden gitmem için başıyla işaret etti ve ben de önce çocuğun inmesine yardım ederek aşağıdaki karanlık tünele indim. Titus arkadan geliyor, bizi içeri kapatmadan önce keten arabasını kapı ile kapak arasına çekerek bizi gizliyor.

Aşağıda bekleyen Doktor Levins, tüneller boyunca uzanan bir dizi ışığı yakan bir düğmeye basıyor. "Dediğim gibi, benim buradaki işim biraz daha belirsiz."

"Nasıl yani?" Titus merdivenin son basamağından atlayarak sorar.

"Ben insanları kurtarma işindeyim. Bunu yapmak hastalıkla birlikte gelişmek anlamına geliyor. Belki fark etmişsinizdir, Yağmacılar giderek akıllanıyor. Genetikleri bizimkilerle karıştıkça, avlanmada daha iyi olacaklar. Ama kendi türlerini avlamıyorlar."

"Evet. Ne yaptığını gördük." Kolumu yanımdaki çocuğa dolayarak onu kendime yaklaştırıyorum.

"Korkarım bu bilimin iki felsefesi var. Bozuk olmayanı alıp daha kötü hale getirmek ve daha kötü olanı alıp düzeltmeye çalışmak."

"Takip etmiyorum."

"Meslektaşlarımla yeni bir nesil üretmek için genç kadınları hamile bırakma görevi için işe aldıkları yer. Ben ise virüs bulaşmış olanları geri döndürmeye çalışmakla görevlendirildim."

Başını sallayarak koridorda ilerliyor ve ben de odalardan birine göz atıyorum; genç bir kız çiçekli hastane önlüğüyle bir masada oturmuş boya yapıyor. Bana dönüp baktığında gözleri kan çanağına dönmüştü, teni bir Rager'ın kendine özgü benekli görünümüne sahipti. Ancak enfekte olanların ruhsuz bir boşluğa sahip olma eğiliminde olduğu yerde, onunkiler masum ve merakla dolup taşıyor.

"Dredge için bir tedavi mi buldunuz?"

"Hayır. Doku hasarının bir kısmını tersine çevirmenin bir yolunu buldum. Dredge bir virüsle kaynaşmış bir prion. Yok etme şekli yanlış katlanmış proteinler. Beyindeki süngerimsi boşlukları doldurarak hasarlı dokuyu yenilemek için bir süreç tasarladım. Yıkıcı rakibinden çok daha yavaş bir hızda olsa da bazı başarılar elde etti."

"Peki, seni neden burada tutuyorlar?" Bir kez daha peşlerinden giderek soruyorum.

"Çünkü kimse tedaviyle ilgilenmiyor," diye cevaplıyor Titus onun yerine.

Doktor Levin dudaklarını büzerek omzunun üzerinden bakar. "Bu doğru. Bu noktada, bana herhangi bir ekipman verdikleri için minnettarım. Ve eğer işime devam edebileceğim anlamına geliyorsa, zindan laboratuvarını seve seve kabul ederim." Dikkatini bana çevirerek kaşlarını çatmama neden olan bir bakış attı. "Bu Alfalarla birlikte olmayı sen mi seçtin?"

"Evet," diyorum tereddüt etmeden. "Tamamen."

Başını sallayarak dikkatini tekrar önündeki yola çeviriyor. "Alfa hamileliğinin tehlikelerinin farkında mısınız?"

Dostça bir uyarı olduğuna inandığım için minnettar olsam da, babamın biz gençken Will ve benim hakkımda bilgi almaya çalıştığı zamanki gibi hissediyorum. "Evet. Farkındayım."

"Burnumu sokmak istemem. Calico'da Alfa dişi projesi için cerrah olarak çalışıyordum."

"Kapanırken orada mıydın?"

"Hayır," diyor omzunun üzerinden. "O zamandan çok önce ayrıldım. Bilim adına bir kadının bedenini yok etmek için uygun değildim. İyileştirmek için eğitilmiştim. Araştırmayı yöneten Doktor Ericsson, kalleşlerin kalleşiydi ve o kızların günler, haftalar, yıllar süren acı verici tedavilerden geçtiğini görmek çok fazlaydı. Bu tesiste bir dizi ilerleme kaydedildi, ancak sonuç aynı."

"Babamı nereden tanıyorsun?" Sol tarafta, bir ameliyathanede aşına olduğum nesneleri gösteren camdan bir duvarla çevrili küçük, karanlık bir odadan geçiyoruz. Nan'in bazen komplikasyonlar nedeniyle doğum yapmak zorunda kaldığı Szolen'deki ameliyathanelerden çok daha küçük.

Doktorun kıkırdaması duvarlarda yankılanıyor. "Biz birlikte büyüdük. İkimiz de aynı zamanlarda orduya katıldık. Farklı nedenlerle tabii ki. Baban ömür boyu sürececek bir askeri kariyer hayal ediyordu. Ben ise yaşamak için cesetleri kesip açmayı hayal ediyordum."

"Bu ürkütücü." Belki de tüneli çevreleyen soğuktan, ama nihayet karşı uçtaki bir kapıya ulaştığımızda, tepedeki çıkış tabelası için minnettarım.

Elini kapıya koydu, bana doğru döndü ve elini omzuma koydu. "Baban bu boktan gösteri başladığında kıcımlı defalarca kurtardı. O olmasaydı, insan beyni bulmak için çölde dolaşıyor olurdu. İyiliğinin karşılığını en azından sana yardım ederek ödeyebilirim. Bu kapı arazinin kuzey ucuna açılıyor, kapının altına. Benim isteğim üzerine bir kaçış yolu olarak tasarlandı. Bunu sadece laboratuvarı inşa eden mimarlar biliyor."

"Bunun için teşekkür ederim, Doktor Levins."

"Yolunuz açık olsun."

Bir merdivenin kapısını açıyor ve el fenerini bana uzatıyor.

Titus bu kez önden gidiyor ve ilk ışık huzmelerinde, kapağı açtığında, doktora bir kez daha sertçe başımı sallıyorum ve Titus'un peşinden gidiyorum, Atticus da arkadan geliyor.

Doktor Levins'in dediği gibi, kapak bizi Legion'un henüz sızmadığı ormana fırlatıyor. Dördümüz ormandan batı girişine doğru aceleyle ilerliyoruz.

Araçların yarısında Lilith ve daha küçük bir grup kadın toplanmıştır.

Çılgınlıklar, duman ve ateş kokusu dikkatimi Chilson Ana'nın ayaklarının altındaki alevlere çekiyor.

Ağaç dalları tepemizde.

"Onu bu şekilde bırakmaya niyetli misin?" Diri diri yakılmanın korkunç acısını hayal ederek soruyorum.

"Eğer buna layıkça, eminim ki Tanrısı onu kurtaracaktır. Eğer değilse, o zaman ..." Lilith omuz silkiyor, dudaklarının köşesi bir gülümsemeyle kalkıyor. "Acele etmeliyiz. Daha fazla Lejyon subayı gönderdiler. Duman onları diğer girişten uzaklaştıracaktır."

Gözleri Atticus'un üzerine düştüğünde, Titus'a gösterdiği aynı hayranlıkla parlıyorlar. Lilith grubun önünde koşarak önden gidiyor, ben de çocuğu yanımdan ayırmıyor, arazinin batı ucunda park etmiş diğer araçlara doğru ilerlerken onu devrilmiş dalların ve çalıkların üzerinden geçiriyorum. Bir tepenin zirvesinde Lilith dizlerinin üzerine çökerek hepimize durmamızı işaret ediyor. Dikkatli adımlarla onun yanında diz çöküyoruz ve tepenin diğer tarafında, aşağıdaki ormanda dolaşan bir grup silahlı adam buluyoruz. Onların hemen ötesinde, kamyonlar buradan kaçışımızı bekliyor.

"Manastırın arkasında park etmiş birkaç araç gördüm. O tarafa geri dönebiliriz."

"Hayır." Titus kendini tepeden aşağı bırakır ve ayağa kalkar. "Lejyon çoktan geldi. Bu adamları kuzey ucuna doğru yönlendireceğim ve ana yola geri döneceğim. Yine de beni beklemeyin."

"Hayır. Hayır!" Sesimi alçak tutuyorum ama Titus'un ses tonumdaki hayal kırıklığını anlayabileceği kadar sert.

"Zamanımız yok." Silahlarını hızlıca kontrol ediyor, Remus'un kampından ayrıldığımızdan beri taşıdığı bıçağı kulübede bulmuş olması gereken kılıfından çekip çıkarıyor. "Burası Lejyon kaynıyor olacak. Çocuğu ve Atticus'u al."

Atticus, "Ben de seninle geliyorum," diye itiraz eder.

"Beni yavaşlatacak ve çok fazla gürültü yapacaksınız. Tek başıma hafif adımlar atabilir ve onları yoldan çıkarabilirim." Titus Atticus'un kolunu boynundan çözüp Lilith'in koluna doladı, sonra bana doğru döndü. "Kamyona git. Ne olursa olsun, buradan gittiğinden emin ol." Yüzümü kavırıyor ve bu durumdan, seçeneksizlikten duyduğum rahatsızlık gözlerimi yaşartıyor.

"Ya bunun yerine onlarla savaşırsak?"

"Bizden geriye kalanlardan üç kat daha fazla sayıdalar." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve göğsümde dehşet verici bir his belirliyor. Belirsizlik. Çünkü

Titus'la birlikte olduğumdan beri ilk kez sonucun ne olacağını bilmiyorum. Tutunduğum umut korkuya yenik düştü.

"Korkuyorum."

"Korku ve cesaret hakkında söylediklerimi unutma." Cevabının beni daha iyi hissettirmedeği yüzümden okunuyor olmalı, çünkü parmağını yanağımda gezdiriyor, ateşli gözlerini sertleştiren bir güvence ifadesi var. "Onlarla çatışmayacağım, sana söz veriyorum. Sadece onları uzaklaştırıyorum."

"Ama sizin bir Alfa olduğunuzu öğrenirlerse, önce ateş edip sonra soru sorarlar."

"Bu ormanda bolca saklanacak yerim var. Ne olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok. Bildikleri kadarıyla Remus'un kampında öldüm. Diğer tarafta görüşürüz. Şimdi git." Bir saniye bile geçmeden ters yönde, binanın kuzey ucuna doğru havalandı ve tepeden aşağıya, altımızdaki adamların eteklerine doğru ilerledi.

Çatırtı sesi dikkatlerini çekiyor gibi görünüyor, çünkü bazıları silahlarını ona doğru kaldırıyor. Adamların çoğu o tarafa yöneliyor, geride kamyonları koruyan sadece üç kişi kalıyor, belki de bizim dönüşümüzü bekliyorlar. Lilith bir dürtmeyle bizi ters yöne götürüp diğer tarafa dolaştırıyor.

Adamlardan ikisi sanki ayak seslerimizi duymuş gibi silahlarını kaldırıyor ve patıkada ilerleyen grubun yarısına doğru yaklaşıyor. Lilith, Atticus, çocuk ve ben muhafızlara arkadan yaklaşıyoruz, dikkatlerini çekmemek için dikkatli adımlar atıyoruz. Bıçaklardan birini çantamdan çıkardım. Yeterince yaklaşıncaya, Titus'un bana öğrettiği gibi fırlatıyorum ve adamlardan birini tam omuzlarının arasından vuruyorum. Adam homurdanıp dönerek başının arkasına uzanırken, diğeri dönüp bir el ateş ediyor ve vızıldayarak geçiyor. Bir bıçak daha fırlatıyorum, bu seferki adamın karnına isabet ediyor. İlk asker silahını kaldırdığında başka bir bıçağa uzanıyorum ama grubumuzdan karşı patikadan gelen biri benden önce davranıp adamın boğazına arkadan bir bıçak saplıyor. İkinci muhafızın yaralanması Atticus'un ona doğru topallayarak ilerlemesini ve muhafızın boynunu kırarak işini bitirmesini sağlıyor.

"Üçüncüsü nerede?" Lilith etrafı tarayarak sorar.

Muhafızın boğazını kesen kadın elbiselerindeki kanı siliyor ve bıçağı kalçasındaki kılıfa sokuyor. "Yola doğru kaçtı."

"Yükleyin. Fazla zamanımız yok."

Dikkatli adımlarla ona doğru ilerlerken yerdeki adama bakıyorum. Onda tam olarak anlayamadığım bir aşinalık var. Biliyorum.

Yine de, onun yüzünü yerleştirmeye çalışırken zihnimden hızlıca görüntüler geçiyor.

Anılarım, bir taş fırlatmadan saniyeler önce kolunu geriye çekmiş bir adamda duraklıyor.

Kuş.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, bir yandan da farkına varmanın buz gibi dalları ensemden yukarı doğru süzülüyor. "Remus'un adamlarından biri. Neden burada? Burada ne işi var?"

"Remus kim? Bu da ne demek oluyor?"

Kalbim kaburgalarımın çarparak çocuğu Lilith'e doğru itiyorum ama o bumerang gibi göğsüme geri dönerek kollarını bana doluyor. "Al onu! Götürün onu! Titus'u uyarmalıyım!"

"Onu neye karşı uyaracaksın?"

"Remus!"

"Remus kim?"

"Onu neredeyse öldüren adam!" Onu tek bir zehirli okla öldürebilecek olan adam. Niyetimden daha sert bir şekilde itiyorum, çocuğun bana dönüp baktığında gözlerimde dile getirilmemiş özrü görebilmesini umuyorum, kendi gözleri de şokla irileşmiş.

Silah sesi omurgamdan aşağıya doğru kayıyor ve başımı Titus'un gittiği kuzey ormanına doğru çeviriyorum.

"Hayır. Onun peşinden gitmeyeceksin. Gitmeni söyledim. Ne olursa olsun." "Siktir git. Peşinden gideceğim."

"Ben giderim." Atticus bana doğru tökezliyor, elini kaburgalarının üzerine koyarken görünmeyen bir acıyla homurdanıyor.

Başımı sallayarak elimi çantamın üzerinde gezdiriyor, içinde kalan bıçakları şingırdatıyorum. "Şu anda yaralı ve zayıfsın."

Bir silah sesi daha duyuldu. Ve bir tane daha.

Çantamın ön cebinde, oraya tıktırdığım lobelia şişesini arıyorum ve o yöne doğru ilerlerken bir el bileğimi kavırıyor. Hırlayarak Lilith'in yüzüne dönüyorum, o da beni hemen bırakıyor.

"Dikkatli olun. Seni bekleyeceğiz." "Zahmet etmeyin."

Titus'un gittiğini gördüğüm yöne doğru hafif adımlarla tepeye doğru ilerliyorum ve uzaktan gelen bağırış ve sesler üzerine ellerim ve dizlerimin üzerine çöküp çalıkların üzerinden sürünerek bir ağacın arkasına sığıyorum. Aşağıdaki açıklıkta, Titus yan yatmış bir şekilde kıvrılmış yatıyor.

dizlerinin üzerine çöküyor ve etrafında duran adamlardan uzaklaşmak için sürünüyor. Aralarında, Titus'un yanına çömelirken başını eğen Remus'un sarı buklelerini tanıyorum. Nefes nefese kalışları bana Titus'un o zehirli oklarla vurulduğunu söylüyor. Başka hiçbir şey onu bu kadar güçsüz bırakamaz.

"Bana onun nerede olduğunu söyle yoksa yavaş ve acı dolu bir ölümle ölmeni izlerim." Remus'un sesi ensemeye soğuk bir ölüm fırçası gibi çarpıyor.

"Siktir... seni."

Adamlarına doğru dönerek başını sallıyor ve ikisi öne çıkararak Titus'un kollarından tutar.

Zehirden zayıf düşmüş olan Titus, onu tutmak için boğuşurlarken ıskalayan bir yumruk savurur. İki adam daha araya girip Titus'un kollarını uzatarak tutarken, Alfa kasları yavaş yavaş güçten düşerken altında bükülen dizlerinin üzerinde ayakta durmaya çalışıyor.

"Bana nerede olduğunu söyle."

Titus cevap vermek yerine kıkırdar ve Remus'un yüzüne tükürür.

Remus bir bıçak tutarak başını eğdi ve bıçağı nefes nefese kalmış Alfa'nın önünde çevirdi. "Onu kendine yakın tutacağından emindim. Kendini ondan ayıracağına inanmakta güçlük çekiyorum."

Remus bir yılan gibi saldırıyor, Titus'u çömeldiğim yerden göremediğim bir yere saplıyor, ama ardından gelen acı dolu hırıltılı çığlık içime bir acı dalgası gönderiyor. Yorgunluktan Remus'un omuzları kasılıyor, kolları kıpırdanıyor, dirsekleri görevle birlikte sarsılıyor. Titus'un kolları titriyor. Dizlerinin bağı çözülüyor. Remus uzaklaştığında, uğraşmaktan nefesi kesilmiş gibi görünüyor ve Titus'u gördüğümde bir çığlık atmamak için elimi ağzıma kapatıyorum. Eskiden gözünün olduğu açık yuvadan kan sızıyor ve Remus kesik eti ormana fırlatıyor.

Remus sanki bir şey arıyormuş gibi etrafı tarıyor ve o zaman izlediğimi bildiğini fark ediyorum.

Midem bulanıyor ve kendimi durduramadan son yemeğimi de orman yatağına kusuyorum. Kaslarım korkudan titriyor, Remus'un ya da adamlarının beni duyup duymadığını görmek için arkama bakıyorum ama bana doğru bakmamaları duymadıklarını gösteriyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor, vücudumdaki her hücre Titus'a gitmem için yalvarıyor. Ciğerleri iflas etmeye başladığında Alfa'nın göğsü sarsılıyor ve seğiriyor. *Ona gidin!*

"Hata yapma, seni burada ölüme terk edeceğim." Remus gözlerini çevredeki ağaçlardan ayırmadan Titus'un etrafında döner.

Titus başını sallıyor ama bunun Remus için değil benim için bir direktif olduğunu hissediyorum. Kendimi göstermemi istemiyor. İki elimle yüzümü kapatarak avuçlarımın içine hıçkırıyorum. Remus ellerini vücudunun arkasında kavuşturmuş dururken, saniyeler sabrımı taşıyarak ilerliyor.

Bekliyorum.

"Pekâlâ." Elini kaldırdı ve adamlarından biri Titus'u yere seren bir el ateş etti. Muhafızlar Alfa'yı terk ederek nefes nefese kalmasına ve boğulmasına izin veriyor ve artık görünürde olmadıkları anda saklandığım yerden ona doğru ilerliyorum. Görülme ve yakalanma riskine rağmen ölmesine izin vermeyeceğim.

Yapmayacağım.

Dizlerimin üzerine çökerek başını kucağıma alıyorum ve çantamı karıştırıp lobelya arıyorum.

"Dayan Titus," diyorum hıçkırarak ve görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımı siliyorum. Vücudumdaki her hücre korkuyla titriyor, midemde mide bulandırıcı bir titreme yaratıyor.

Yaklaşan ayak sesleri kaslarımı felç ediyor ve döndüğümde Remus ve tüm adamlarının silahlarını bana doğrultmuş bir şekilde arkamda dikildiğini görüyorum.

Remus pençeli parmağını çenesinde gezdirerek başını sallar. "İnatçı kadın. Sen benden çok daha güçlüsün. Eğer o Agatha olsaydı, çok daha erken teslim olurdum. Onu acı ve ıstıraptan kurtarırdım."

"Siktir git." O konuşurken, parmaklarım şişeyi aramak için çantanın içinde gezinmeye devam ediyor, ta ki çanta muhafızlardan biri tarafından omzumdan koparılan kadar. "Geri ver onu! O ölecek!"

"Evet. Öyle. Tüm bunların trajedisi de bu. Teslim olsaydınız, o yaşayabilirdi."

"Remus... Ne istersen yapacağım. Nereye gitmemi istersen oraya giderim. Lütfen onu kurtarmama izin ver. Lütfen!"

"Ne istersem mi?"

"Yemin ederim."

Parmaklarını şıklatarak muhafıza çantayı uzatmasını söyler ve Lobelia şişesini çıkarmadan önce ceplerini karıştırır. "Hayatını kurtaracak şey bu mu?"

"Evet. Lütfen." Titreyen elimi ona uzattım ve o da avucuma koymak için öne doğru atıldı. Kavrayışımın hemen dışında, şişeyi

Omzuna.

"Hayır!" Bunun için ayağa fırlıyorum ve muhafızlar beni tutuyor. Sert bir vuruşla birinin suratını dağıtıyorum ve yumruğun ardından taşaklarına bir tekme atıyorum.

Soğuk bir tokat beni yere yuvarladı. Bir çizme karnıma çarpıyor ve beni kendime getiriyor. Bir diğeri sırtıma saplanıyor, acı omurgamı sarsıyor.

Titus homurdanıyor ve hırıldıyor, benim için yeri tırmalıyor.

Toprağın üzerinde ona doğru sürünüyorum. "Titus..." Yere yığılıp tüm vücudu hareketsiz kaldığında parmak uçlarımız birbirine değiyor. "Titus?" Hareketsizliği karşısında kaşlarımı çatıyorum. Adını söylediğimde uyanmamasına. Kasvetli, yılan gibi kıvrılan bir gerçeklik boynuma dolanıyor. Ciğerlerimdeki hava yoğunlaşıyor, o kadar yoğunlaşıyor ki nefes alamıyorum. "Titus?"

Hiçbir şey yok. Tek bir hayat ışığı bile yok.

Ormanda yankılanan sesler, göğsümden kopup gelen ıstırabım. Tüm dünya dönmeyi bırakmış gibi görünüyor ve ben bu anın içinde donup kalıyorum.

Parmak uçlarının pürüzlü, nasırlı yüzeyi benimkilerin üzerinde geziniyor. O kadar yıpranmış, yorgun ve sakatlanmış eller bana büyük bir hürmetle dokunmuştu. Şimdi seğirmiyorlar bile.

Hatıralarım onu arenada ilk gördüğüm güne geri dönüyor. Ne kadar muhteşemdi. O zaman bile etrafımdaki dünyadan çok daha büyüktü. Çok daha güçlüydü.

Göğsümdeki soğuk bir oyuk kaburgalarımaya doğru genişliyor ve inanamayarak başımı sallıyorum.

Hayır. Titus değil.

Kollar bana uzanıyor, beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyor ama ben onları itiyorum. Onun yanına kıvrılmak, uykuya dalmak ve asla uyanmamak istiyorum.

Eller daha sıkı kavırıyor, dışımızdaki güçler bizi ayırmaya çalışırken yer dizlerimi parçalıyor.

Benden daha güçlü güçler.

O gitti. Benim Titus'um. Alfa'm.

Aşkım.

"Şimdi dinlen, benim cesur askerim. *Sonsuza dek*," diye fısıldıyorum ona, sanki burada sadece biz varmışız gibi. Sanki diğer adamlar alaycı kahkahalarla başımda dikilmiyorlarmış gibi.

Sanki sözlerim bir vaatmiş gibi.

CHAPTER 39

I kalbin aşamalı olarak kırıldığına inanıyor.

Hepsi birden bizi öldürebilir. Bunu bilen Doğa, acının çoğunu inkarın ve sahte umudun arkasına s a k l a r , böylece sadece bir çatlak aslında kalbe dokunur. Gerçekliğin yerleşmeye başladığı, umudun kaybolduğu ve ıstırapın tüm ağırlığının kırılğan organın üzerine çökerek bizi gerçekle ezdiği birkaç saat, birkaç gün sürer. Ve o zamana kadar, sefalet içinde o kadar kayboluruz ki, nefes alamadığımızı bile fark etmeyiz. Boşluğu. Bizi umutsuzluğun derinliklerine çeken sonsuz boşluğu.

Susuzluktan ve yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde, belirsiz bir süre boyunca yiyecek verilmeden tutulduğum zifiri karanlık hücreye bakıyorum. Su yok. Işık yok. Havaya ölüm kokusu sinmiş durumda ve tahminimce beni yakın zamanda ölmüş bir şeyin bulunduğu bir hücreye tıktılar. Rager. Belki Lindsay. Beni nerede tuttukları hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu cehennemde her saniye zihnim Titus'un son anlarıyla bana işkence ediyor. Karanlık hiç kalkmadığı için kafamın içindeki görüntülerin rüya mı yoksa uyanıklık anları mı olduğunu söylemek zor.

Vücudum taş duvarlara doğru yığılmaya başlıyor, taşlı yüzeyi sıyrıyor ve sırtımda son kırbaçlanmamdan kalan yaralar canlanıyor. Enfeksiyon kapacaklar, bundan eminim ama artık önemi yok.

Artık hiçbir şeyin önemi yok.

Karanlık saatlerdir beni çekiştiriyor ve onun kucağına kaymak, uykuya dalmak ve asla uyanmamak istiyorum. Belki o rüyalarda Titus'u görürüm. Ona koşacağım ve onun güçlü kucağına atılacağım.

Evet, ben de oraya gitmek istiyorum.

Kapı titrek bir ışık huzmesiyle açılır. Kapı bir kez daha kapanırken gölgeler odanın üzerinde gezinmeden önce bir tepsi yemek hücreye itilir.

Et kokusu havada asılı kalıyor ve ben ellerimin ve dizlerimin üzerinde çabalıyorum. Etrafı kolaçan ederek elimi teneke ve çatal bıçak takımlarına vuruyor, metalleri şingirdatırken bir yandan da körlemesine yiyecek arıyorum. Hazırladıkları hayvan ne olursa olsun, eti bir hayvan gibi dişlerimle kemiğinden ayırıp parmaklarımdaki tuzlu yağı yalarken, etin gamlı tadı küçük bir hoşnutsuzluk yaratıyor. Bir bardak bayat suyu, hafif kokusuna aldırmandan kana kana içiyorum. Ne yediğim ya da içtiğim hakkında hiçbir fikrim yok, sadece şimdilik karnımı doyuruyor.

B Kör edici ışık karanlığı yarıyor ve iki gardiyan hücreme giriyor. "Hayır! Hayır!" Şimdi bile yenilmeyi reddeden inatçı bir güç toplayarak onlara tekme atıyor ve sallanıyorum. En önemli şeyi kaybetmiş olsam bile.

Kaba eller beni yerden kaldırıyor, hücreden dışarı sürüklerken bedenimi itip kakıyor.

"Bırakın beni! Çek o lanet ellerini üzerimden!" Sesim duvarlardan yansıyor, yankısıyla benimle alay ediyor.

Hücreden çıkarılıp merdivenlerden yukarı taşınırken çimento ayak parmaklarımdan ucunu rendeliyor. Terk edilmiş hapislinin tanıdık manzarası gözümün önünden geçiyor, ama beni nereye götürdüklerini sorgulama zahmetine girmiyorum, çünkü zaten biliyorum.

Remus'un yatak odasının kapısının önünde duruyoruz ve gardiyan kapıyı açmadan önce çalıyor. Beni odanın içine, yatağın yanında kadife, kırmızı bir bornozla duran Remus'un yanından geçiriyorlar. Odanın karşı tarafında, Agatha bir sandalyede kambur oturmuş, şaraba benzeyen kırmızı bir sıvı yudumluyor. Büyükannemin kolyesi hâlâ köprücük kemiğinin üzerinde duruyor.

Elimi kurtararak dik duruyorum, çenem yukarıda. Kolyemi boğazından koparmak için Agatha'ya doğru döndüğüm anda muhafızların elleri tekrar üzerimde, beni geri çekiyorlar.

Soğuk prangalar bileklerimi ve ayak bileklerimi yatağın direklerine bağlıyor, ne kadar sıkı olduğuna pek aldırmış etmeden. Adamlar geri çekilirken Remus bana bakıyor.

Şimdi bile çözmeye başlayamadığım bir boşluk.

"Nereden biliyorsun?" Kelimeler sıkılı dişlerimin arasından adeta tıslıyor.

"Seni nerede bulabilirim? Annem söyledi tabii ki."

Anne. Zihnim parçalanmış parçaları isteksizce bir araya getirirken kaşlarımı çatıyorum, göremediğim çok daha büyük bir resim için bir yapboz. "Anne Chilson. Seni yanına alan oydu. Sana İncil'i okuyan oydu." Freya'nın Lillith'in özgürlüğü için takas ettiği çocuklar.

"Ding-ding-ding!" Kusurlu elini kaldırıp önümde döndürüyor.

"Bunu sana o mu yaptı?"

"Hayır, ruhu şad olsun. Agatha ve ben doğduğumuzda enfekte olmuştuk. Manastırda yapılan araştırmanın atalarıydık. Kendi yolumuzu çizecek yaşa gelene kadar bilim adamları ve doktorlar tarafından yetiştirildik."

"Born Rager."

"Yine evet. Şimdi saf bir şeyi becermenin benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlıyor musun?" Parmakları dikkatini yönelttiği bedenimin kenarından aşağı kayıyor. "Baban bizi yetim bıraktı. Yuvamıza yaptığı bir baskında annemi ve kardeşimi öldürdü. O günü çok net hatırlıyorum." Gözleri anılara dalmış gibi, sanki öfkeyi yeniden yaşıyormuş gibi dişlerini sıkıyor. "Agatha ve beni birlikte saklanırken bulduğunda babanın gözlerindeki acıma. O gün adamlarına annemizi öldürttüğü gibi bizi de öldürtmeyerek canımızı bağışladığını düşünebilirdiniz. Yine de biliyordu." Başını sallıyor, ses tonunda yoğun bir zehir var. "Bizi orada bırakarak tetiği kendisinin de çekmiş olabileceğini biliyordu. Annemizi çaldı ve bizi ölüme terk etti."

"O enfekte olmuştu. Kardeşine de bulaştı ve bu yüzden ona tecavüz etti."

"Anlayışlısın."

"O zaman bu... tüm bunlar intikam mı? Beni *intikam* almak için mi planladın?" "Bunun için ne kadar beklediğimi sana anlatamam. Bunu yapacağını öğrendiğimde kurban olarak mı sunuldu? Titus'un seni almak için savaşmasını sağlayarak zaferi garantiledim." Parmaklarını karnımın kenarında gezdirirken gömleğimin eteği kalkıyor. "Zavallı Titus. O canavarın sana ilk görüşte aşık olduğunu söyleyebilirim."

Ona vermeyi reddettiğim gözyaşlarını engellemek için gözlerimi iki kez kırpiyorum. İstirabımı, sonu gelmeden onunla beslenecek bir adama teslim etmeyi reddediyorum.

Açlık.

"Sana Agatha gibi davranırdım. Bir kraliçe gibi. Ama sen benden kaçmak için çok acele ettin. Bedenini başka bir adama vermek için. Tohumu muhtemelen rahmini kirletmiş olan hastalıklı bir vahşiye."

Muhafızlar uzaklaşarak yatak odasının kapısının iki yanındaki yerlerini alırlar.

Remus yatağın etrafında dönüyor, yüzünde midemi altüst eden bir gülümseme var - Lobelia'yı omzunun üzerinden atmadan hemen önce taktığı gülümsemenin aynısı. "Sana bir hediyem var." Komodinin üzerindeki bir kutudan kesik bir kafayı saçlarından tutup kaldırıyor ve kafayı karnımın üzerine koyup vücudumun kenarından kan damlayana kadar bunun kaçmama yardım etmeye çalışan hizmetçiye ait olduğunu fark etmiyorum.

Aiyana.

Gözleri arkaya kaymış. Teni morumsu mavi.

Göğsümden bir çığlık kopuyor ve kalçalarımı sarsarak kesik başı yere yuvarlıyorum. Remus ve Agatha'nın toplu kahkahalarının peşi sıra gelen sesi, sinirlerimi zıplatan dehşeti daha da artırıyor. Remus cüppesini omuzlarından sıyırarak kasıklarındaki, penisinin kalçalarından yukarıya doğru uzandığı kolları ortaya çıkardı. Tek kelime etmeden yatağa tırmanıyor ve bacağıma biniyor.

Pantolonum çekilerek indiriliyor ve bir panik şoku, protesto etmek için kıvranmama yetecek kadar enerji topluyor.

"Hayır. Hayır!" Boğazımı yırtan bir çığlık atarken bağlarımı tekmeliyor ve çekiştiriyorum. Sert bir tokat başımı yana yatırıyor, acısı tenimde karıncalanıyor ama bu içimdeki kavgayı dindirmiyor. Kalçalarımı onun altında sallayarak, onu itmek için kötü bir girişimde bulundum.

Çırpınışıma aldırmadan bir eliyle sikini tutuyor ve pençeli parmaklarını kalçalarımın geçiriyor.

Agatha tüm ağırlığını diğer bacağıma vererek beni tutuyor. "Hayır!

Hayır!"

"Bilmen gerektiğini düşündüm," Agatha'nın kulağıma gelen sesi içimde yanan öfkeyi daha da körüklüyor. "Will'i bedenime aldığımda hep senin için ağladı." Uzun tırnaklarını bacağıma geçirerek kıkırdıyor. Narin kolye, boğazından sallanırken omzumun üzerinde dans ediyor.

Kuru bir itiş ve Remus içimde. Savunmamı aştıktan sonra yağmalamanın tadını çıkarıyor, kalçalarını baş döndürücü bir şekilde bana doğru çeviriyor

kıkırdaması midemi bulandırıyor.

"Titus! Titus!" Adının sesi, göğsümden kopan hıçkırıklarla bozulan tutulmamış bir söz. Benim için gelmiyor. Şimdi değil. Bir daha asla. "Hayır, lütfen! Dur!"

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum, kendimi başka bir yerde istiyorum. *Lütfen, Tanrım, beni bundan uzak tut. Götür beni!*

Kahkahaları uzaklaşıyor.

Vücuduma uygulanan baskı ağırlıksızlığa dönüşüyor.

Karanlık beni yutuyor ve gözlerimi açtığımda kendimi kağıttan bir kayıktaki, kağıttan bir kürekle kürek çeken Titus'un karşısında buluyorum. Etrafımızda sakın, durgun, siyah bir deniz ve yukarıda ayın yumuşak parıltısı var. Büyükannemin bana kağıttan kayıktaki adam hakkında söylediği şarkıyı hatırlıyorum.

Denizin ötesine yelken açtı

Kağıt teknedeki adam

*Ve çırpınan fırtınalar karşısında
gemisini yüzdürür*

Denizcilik masallarını anlatmak

*için yaşıyor, üzerine titremeyi
seven kıza*

Kağıttan kayıktaki adam

Kağıttan kayıktaki adam

"Kağıttan kayıktaki adam," diye fısıldıyorum ve deniz ince gri çatlaklarla beyaza dönüyor.

Remus beni itiyor, göğsü eforla kabarıyor, teni terden yağlanıyor. Kalçalarımın arasındaki acı, onun vahşetini yankılayarak rahmime kadar uzanıyor ve boş, beyaz tuvalin kafamın içinde Titus'un bir resmini çizeceğini umarak tekrar duvara dönüyorum.

Titus.

Onu düşündükçe şakaklarımdan yaşlar süzülüyor. Bana karşı ne kadar nazik olurdu. Ne kadar nazik ve özenli.

Benim nazik devim.

Bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki hareketler bakışlarımı dağıtamıyor, ta ki bedenim yataktan kaldırılıp koridorlardan ve merdiven boşluklarından aşağı sürüklenene kadar. Işık karanlığa dönüşüyor ve bir kez daha yalnızım. Yaşamakla ölmek arasında, ruhun ölmekte olan bir asmanın kökü gibi s o l u p gittiği yerde sıkışıp kaldım.

Nefes al.

Titus'un kulağıma fısıldadığı kelimeyi neredeyse duyabiliyorum.

Nefes almaya devam edin. Ne olursa olsun.

A keskin ışık gözlerime vuruyor. Sert bir çekişle bedenim yerden kaldırılıyor ve beton boyunca sürüklenerek merdivenden yukarı çıkarılıyor.

Kendimi yine Remus'un odasında buldum.

Bu sefer beni esir alanlara karşı tekme atmak ve kıvranmak için biraz enerjim var ama onlar hâlâ daha güçlü. Beni yüzüstü yatağa yatırıp ellerimi ve ayak bileklerimi bağladılar. Bir çığlık atıyorum ve gardiyanlardan biri ağzıma bir tıkaç sokuyor, bayat su kokusu boğazımın arkasına çarpıyor. Pantolonum daha önce olduğu gibi çekilerek indiriliyor ve saniyeler sonra Remus kulağıma kaba sözler fısıldıyor.

Karşımızda Agatha sandalyesinde oturmuş, içkisini yudumlarken bizi izliyor. Bacağı gelişigüzel sallanıyor ve sabırsızlıkla iç çekiyor.

Karanlık, durgun denize ve kağıttan kayığa doğru kayıyorum.

Titus'a. Ve sonra her şey biter.

Remus saldırısının acısını kalçalarımın arasında bırakarak beni itiyor ve sonunda ağızımdaki tıkaçın çıkarıldığı hücreme geri dönüyorum.

İçeri girdikten sonra gardiyanlar ayak bileklerimi kalın bir zincire bağlıyor ve beni baş aşağı kaldırdıklarında basınç sinüslerime kadar yükseliyor. Kıvranmak ve tekmelemek, prangaların kemiklerime süründüğü derime yakıcı bir acı gönderiyor. Çığlık atmak istiyorum ama başım patlayacakmış gibi hissediyorum.

Agatha kapı aralığından, "Spermilerin rahmine gitmesini sağlıyor," diyor ve kıkırdamasının peşinden gelen sesi gözlerimi yaşartıyor.

Titus'un beni tekrar bulması uzun sürmüyor, sıcak, altın gözleri bu karanlık yerde güneş ışığı gibi. Ve çok geçmeden, ben de onunla birlikte sürükleniyorum.

Beni ne kadar süre asılı bıraktıklarını söyleyemem, sadece gardiyanlar beni yere indirdiğinde başımın dayanılmaz bir ağrıyla zonkladığını söyleyebilirim.

Kapı tekrar açılana kadar sadece saatler geçiyor ve bedenim korkudan güçsüzleşiyor.

Aynı rutini tekrar tekrar yaşıyorum, güneş ışığı ve karanlık arasındaki geçişlere bakılırsa günde iki kez, her seferinde pencerelerin önünden geçerken hücremden sürükleniyorum, Remus'a giderken sessiz kalmam için her zaman ağzım kapatılıyor. Daha sonra, baş aşağı bağlandım ve her seferinde, bunu daha kolay buluyorum

Bilinç ve ölüm arasındaki o boşluğa en son kayandan daha fazla, tekneyi bilinmeyen bir yöne doğru kürek çekerken Titus'un karşısında gülümsüyorum. Sadece o, ben ve açık deniz.

Burada sakınım, dünyanın bana dokunamadığı yerde.

E Bu yerde geçirdiğim her saniye yaşama arzumu yok ediyor. Yavaş damlayan bir elek gibi irademi kurutuyor. Karanlık. Sessizlik. Tecrit. I Kafatasımı tırmaladığını, beni girintilere sürüklediğini hissedebiliyorum. Gecenin sonsuzluğundan başka hiçbir şeyin var olmadığı uçsuz bucaksız bir boşluk.

"Yemek yemiyor. Reddediyor." Sesler beni siyah boşluktan uyandırıyor ve göğsümün içinde zayıf bir hıçkırık kopuyor.

Annem bana Tanrı'nın bana sadece kaldırabileceğim kadarını verdiğini söylerdi. Belki de beni unutmuştur. Beni bu yerde terk etti, çünkü güneşin her doğuşunda ve batışında, onlarla savaşıma isteğimin azaldığını görüyorum.

Yan yatarak sivri betonu tırmalıyorum, parmaklarım bu noktada ham ve yanıyor, geride kalan ıslak iz üzerinde kayarken kanıyor.

"Ona yemek yedir." Remus'un sesi içimde bir panik dalgası yaratıyor ve beni görmemesi için kendimi küçültmeye çalışan bir hayvan gibi kendi içime kıvrılıyorum.

Kapının tıklamasıyla odanın köşesine doğru koşmaya başladım. Muhafızlardan biri beni ayağımdan yakalıyor ve ona tekme atıyorum, çarpma anında çıkan çatlama sesi iyi vurduğumu gösteriyor.

"Ah, siktir!" Beni serbest bırakıyor ve kaçmak için pençeliyorum. Ne de olsa içimde hala biraz mücadele var.

Biri beni geriye doğru çektiğinde, beyaz sıcak bir acı çizgisi karnıma doğru kayıyor. İki yanımda iki gardiyanla birlikte sırt üstü dönüyorum. Beni dizlerinin altına sıkıştırdıkları anda bileklerimde acı dalgalarıyor. Parmaklar çeneme giriyor ve onlar ağzımı açarken ben bir çığlık atıyorum. Dudaklarımı birbirine çarpmadan önce soğuk et suyu yüzüme sıçırıyor ve ağzımı dolduruyor. Burnumdan öksürüyorum, sıvıların yanması sinüslerime doğru fırlıyor ve boğazımın arkasında birikenleri yutuyorum.

Nefes nefese ve boğulurcasına başımı yana çeviriyorum ve sert eller çenemi tekrar sabit tutuyor. Ağzım ikinci kez açıldığında, bir kez daha emiyorum.

Daha fazla sıvı ağzıma boşaltılmadan önce nefes almamı sağlıyorlar. Kâsede hiçbir şey kalmayana kadar bunu tekrar tekrar yapıyorlar ve işleri bittiğinde kollarımı serbest bırakıyorlar.

Yüzüm et suyuyla ıslanmış, öksürerek ve nefes nefese yan dönüyorum. Kapı nihayet tekrar kapandığında, kırılıyorum.

A ıplağımla hücremde dururken içimi buz gibi bir ürperti kaplıyor, kollarım mahrem yerlerimi örtmeye yetmiyor. Titreyen ışıklara bakıyorum.

Üstümdeki ampulün etrafında bir güve çırpınıyor. Bir yanım böceğin buradan kaçıp kaçamayacağını merak ediyor. Diğer bir yanım ise kaçamayacağını biliyor ve işin trajedisi de bu. Bu ışık titreşimi onun sonuncusu. Sahte umut.

O bile elimden alındı. Sanki boş bir kabuğun penceresinden bakıyormuşum gibi.

Ruhumu yiyip bitirdiler, geriye sadece etimin üzerindeki yağlı lekeleri bıraktılar.

Sert kıllı bir fırça derimin üzerinde geziniyor ve kül suyu kokusu burnuma doluyor. Agatha sapın küt ucunu parmak eklemlerime vuruyor ve keskin acı kemiklerimde titreşirken haykırıyorum. Fırçayı kalçalarımın arasına sokup oradaki hassas eti ovuyor. "Tanrım, at sidiği gibi kokuyorsun," diyor yüzüne düşen bir saç telini temizlerken. "Seni gardiyanlara yıkatmalıydım."

Arkasında iki muhafız duruyor, içlerinden biri izlerken gülümsüyor. "İsterseniz ben devralmaktan mutluluk duyarım hanımefendi."

"Sen bir erkeksin. Bir kadının amını nasıl düzgünce yıkayacağını kullanma kılavuzu olsa bile bilemezsin." Fırçayı yerdeki kovaya daldırıp vücuduma biraz daha soğuk su döküyor ve ovalamaya devam ediyor.

Gülümsemesi hırıltıya dönüşürken, elindeki bana doğrultulmuş silaha bakıyorum. Ya şu anda ona saldırırsam? Beni vurur muydu? Yapacağını bilsem yapardım. Ne yazık ki, bana böyle merhametli bir son teklif ederse Remus'un onu öldüreceğini biliyor sanırım. Hayır, o silahın beni yaralamak için olduğuna eminim. Beni yavaşlatmak için. Bu acıyı çekebildikleri kadar uzatsınlar.

Yine de gözlerimi ondan alamıyorum, düşüncelerim daha önce hiç girmediğim derinliklere dalıyor. Keşfedilmemiş bulanıklık beni

Işık. Gözlerimi kapatıp bir daha asla Remus'a uyanmak zorunda kalmamak ne büyük bir mutluluk olurdu.

İşini bitirdiğinde Agatha bana bir takım temiz kıyafet fırlatıyor, onlar da ıslak zemine düşüyor. Üçü odadan çıkarken, karanlıkta giyinmek bana kaldı.

W kol beni kucaklıyor. Bir el pantolonumun içinden aşağı kayıyor ve yumuşak, nazik dairelerle uykumdan sürünerek çıkıyorum. "Shhhh. Bu Titus,"

fısıldıyor, göğsünü sırtıma bastırıyor.

Üzerimde bir kafa karışıklığı var ve onu, benim nazik devimi terk etmekten korktuğum için gözlerimi açmak istemiyorum. "Buradasın." Sesimdeki ağlamaklı gülümsemeye engel olamıyorum. Ona tekrar bu kadar yakın olmanın verdiği rahatlık tenimin altında koza gibi örülüyor.

"Beni özledin mi?"

Gözümün kenarından bir damla yaş sızıyor, şakağımdan aşağı süzülüyor ve başımı sallıyorum. "Hem de çok."

Dudakları dudaklarımın üzerinde eğilirken, parmakları dikiş yerimde aşağı yukarı kayıyor ve sadece ona ait olan kaygan bir ıslaklığı karıştırıyor.

"Beni buradan götür, Titus. Lütfen."

"Benim için gel, ben de geleceğim. Seni çok uzaklara götüreceğim. Sana söz veriyorum," diye fısıldar.

Gözlerimi rüyada kapalı tutarak başımı sallıyorum ve elimi kolundan pantolonuma doğru kaydırıyorum. Parmakların yokluğunu hissedince irkilerek uyanıyorum. Kapaklar Remus'un odasına doğru açılıyor ve elimi itiyorum.

Zalim kahkahalar kafatasımın içinde zıplıyor ve yaptığım şeyin gerçekliği üzerime çökerken başımı sallıyorum.

"Muhafızlar, bağlayın onu." Remus arkamdaki yatağı itiyor ve omzumun üzerinden bakınca onun soyunduğunu görüyorum.

Yatağın kenarına doğru atılıyorum ama ellerim ayak bileklerimi tutunca yüzüstü yere yığılıyorum. Bedenimi geriye doğru sürüklüyorlar. Hiçbir şeye tekme atamıyorum. Ellerim yakalanıyor, bedenim sertçe yatak başlığına doğru çekiliyor. Ben tekmeleyip kurtulmak için mücadele ederken ahşap çerçeve başıma çarpıyor.

"Beni öptü. Gördün mü?" Remus muhafızlardan birinin yanında duruyor, o da bileklerini tutuyor ve ona dirsek atıyor. "Biraz dil darbesi aldım."

Gardiyan kıkırdıyor ve yataktan geri çekiliyor. "Sanırım hoşuna gitti." "Kesinlikle hoşuna gitti." Başını öne eğen Remus, onun parmağını yanağını okşadı, bu his midemi altüst ederdi. "İtiraf etmek istediğinden daha fazla."

Öfke ve aşağılanma içimi yakıyor, gözlerim yaşlarla ıslanıyor. "Asla Titus'un olduğu gibi bir adam olamayacaksın. Sen zayıfsın. Çok zayıfsın!"

Kemiklerimi titreten bir yumruk gözümün köşesine çarpmadan önce, çevremdeki bir hareket parıltısı tek uyarı. Odanın kenarları kararıyor ve bir iğne deliğine dönüşüyor.

Remus onuncu ya da daha fazla kez beni itiyor, sayısını unuttum. Kalçalarım her zamanki gibi morarmış ve ağrıyor, ama beyaz duvara bakıyorum, siyaha dönmesi için dua ediyorum.

Agatha bu sefer yok. Belki de ihlallerden sıkılmıştır. Belki de benim ilgisizliğim heyecanı yok etti. Ne de olsa bu sefer ağzımı tıkama ihtiyacı hissetmediler.

"Benim çocuğumu doğuracaksın. Kendimin mükemmel bir versiyonunu üreteceksin. Ve doğumdan sonra, sana istediklerini yapmaları için seni adamlarıma teslim edeceğim. Bu benim intikamım olacak. Piç babana karşı nihai intikam." Duvardaki çatlakların tavana kadar izlediği yolu incelerken gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı akıyor ve artık yapamayacağımı düşündüğüm bir ses çıkarıyorum. Yankılanan iğrenç, uygunsuz kahkahalar Odada.

"Bunu bu kadar eğlenceli bulmana sevindim. Travmanın atlatılmasına yardımcı olur." "Sen... lanet olası bir aptalsın."

"Pardon?"

"Hepiniz. Hepiniz kandırıldınız. Hepiniz çok... aptalsınız!" "Neden *bu kadar aptal* olduğumu aydınlatın bana." Dişlerinin gıcırdaması Cübbesini vücudunun üzerinden kaydırarak beni hastalıklı, çıplak halinden korurken sesindeki sakinliğe ihanet ediyor.

"Beni yanına aldığında bakire değildim. Tecavüze uğramamak için en iyi arkadaşımı becerdim. Benim bir kız evlat olmam gerekiyordu. Erdemin ve doğurganlığın sembolü. Ama hamile bile kalamıyorum." İçimden bir kahkaha tufanı daha kopuyor ve bedenimi yatağa çarpıyor. "Vücudum hamilelik için tasarlanmamış! Yani benimle asla mükemmel bir çocuk doğuramayacaksın Remus. *Asla*. Bu şaka sana! Aptal!"

Bunu ürkütücü bir sessizlik izler.

Remus elini arkasına götürür ve yatağın yanında volta atar. Sert nefes alışının sesi, ayaklarının zarif olmayan takırtısına beyaz bir gürültü gibi karışıyor. "Yalan söylüyorsun."

"Yalan söyleyerek ne kazanacağım? Beni özgür bırakmayacaksın. Benden her şeyimi aldın. Şimdi bana ne yapacağın umurumda mı?"

Boğazında öfkeli bir ses titriyor ve odanın karşısındaki masanın yanında durmadan önce elini saçlarında gezdiriyor. "Ölmek istiyorsun. Bu yüzden yalan söylüyorsun."

"Bu doğru. Ölmeye hazırım." Bir gözyaşı kalkanı görüşümü bulanıklaştırıyor. "Ama yalan söylemiyorum. Bu konuda değil. Titus'un ruhu üzerine yemin ederim ki benden asla bir çocuğun olmayacak. Ve bu beni bu dünyadaki her şeyden daha çok tatmin ediyor."

Sırtı bana dönükken omuzlarını yuvarlıyor ve iki eliyle saçlarını karıştırıyor. Arkasını döndüğünde ellerindeki metal parıltısı açıkça görülüyor. Bana doğru dönerken başını sallayarak homurdanıyor. "Peki o zaman." Tepemde durduğunda bıçağın ucunu avucuna dayıyor, diğer eliyle kabzasını çeviriyor. "Beni iyi yakaladın. Değil mi Thalia?"

Karnımın alt kısmına soğuk bir acı saplanmadan önce gözlerimde sadece bir metal parıltısı parlıyor. Şok iğneleri derimin üzerinde dalga dalga yayılıyor, tüm vücudum kaskatı kesiliyor ve titriyor, içime sapladığı bıçağa bakıyorum. Kasık kemiğimin hemen üstünde.

Bıçağı aşağı doğru eğiyor ve bir hamle daha yapıyor.

Boğazımdan bir çığlık kopuyor.

Gözlerimin önünde beyaz noktalar uçuşuyor.

Sıcak acı buz gibi, serin bir hale dönüşüyor, karıncalanmalar kalça kemiğimin üzerinde ve uyluklarımda dans ediyor.

"Kimsenin seni hamile bırakmayacağından emin olmak için, Thalia. Bu da sana sikilecek boş bir delikten başka bir şey bırakmaz."

Ciğerlerime sığ bir hava dolmuyor.

Mide bulantısının soğuk gıdıklaması göğsümde yayılıyor.

Siyahlık sınırlara yaklaştıkça oda küçülüyor.

Gözlerim dehşete karşı kapanırken, Remus'un kulağıma gelen sesi beni kendime getiriyor.

"Ölmene ve ona gitmene izin vermeyeceğim. Henüz değil, Thalia. Senin için daha çok acı var."

Bıçak yarısından çıkan acı, derimin altında sürünen sarmaşıklar gibi karnıma yayılıyor. Sarmaşıklar içimde kıvrılıyor, beni çekiyor. Duvarlar karanlık, boş deliklere dönüşüyor. Binlerce yıldızsız gözenek, bedenimi bilinmeyene doğru çeken kalın bir emiş yaratıyor. Ötesindeki boşluğa. Remus bana bakıyor, gözleri siyah ve boncuk gibi. Yüzünde iki antenin ortaya çıkışını izliyorum. Derisi bordo kırmızıya dönüşüyor ve pençeli elini yüzümün kenarına doğru uzatıyor.

Bu korkunç karanlığın içinden, ince bir gözyaşı perdesinin arkasından, iri bir figürün ona doğru arkadan yaklaştığını izliyorum. Omuzları bükülmüş. Gözünün üzerinde siyah bir yama. Vücudu gergin ve kavgaya hazır, gözlerinde yedi cehennemin ateşi yanıyor.

Öfkenin ötesinde.

Merhametin

ötesinde.

O muhteşem vahşi bir canavar, intikamımı almak için burada.

Beni öbür dünyaya götürmek için. Tüm bu şiddet ve ölümden uzağa.

Titus.

Ona git, bedenim bana yalvarıyor. Bitir bu acıyı. Ona git.

Bıçağın keskin bir dönüşüyle öne doğru sarsılıyorum. Kenarlar bana yaklaşıyor. Çığlıklar kafamın içinde yankılanıyor.

Her şey karanlığa gömülür.

Gözlerimi açtığımda Titus'un Remus'u kafasındaki buklelerden tutup sürüklediğini, küçük adamın ise tekmeler atıp çığlıklar attığını görüyorum.

Buna gülüyorum.

Yine siyahlık.

Gürleyen bir çığlık gözlerimi açmamı sağladı ve Remus'un kan gölü içinde yerde yattığını gördüm. İç organları çıkarılmış.

Vücudundan bir şey dışarı çıkıyor ve şaşkınlık ve güçsüzlükle bunun bir kaburga kemiği olduğunu fark ediyorum. Diğer kaburga kemikleri de dışarı çıkmış. Her iki yanında kanatlar gibi. Bir iblisin kanatları.

Siyahlık. Daha

fazla çığlık.

Bu sefer kadınsı çığlıklar.

Başımı çevirdiğimde Agatha'nın kırbaçlandığım yerde çarmıha gerildiğini görüyorum. Çıplak vücudu zincirlerle bağlanmıştı. Lilith onun karşısında durmuş, bıçak fırlatıyor. Gülüyordu. Hedefini vuruyor ve bir tane daha fırlatıyor.

Vücudum sarsılıyor ve başımı kaldırıp laboratuvar önlüğü giymiş, parlak kırmızı kanla kaplı bir adamın yaramla ilgilendiği yere doğru gitmeyi başarıyorum. Onu tanıdım. Doktor Levin. Babamın arkadaşı.

Yine de ona güvenip güvenmediğimi hatırlamıyorum. Her şey bulanık ve kulaklarımdaki aralıksız çınlama onun sözlerini duymamı engelliyor. Sadece dudakları hareket ediyor.

"Hayır. Dur." Sesim zayıf ve onu uzaklaştırıyorum, ama o telaşlanmaya devam ediyor. "Bana... dokunma."

Ne garip bir rüya. Tam bir kaotik illüzyon.

Siyahlık.

Güçlü kollar altımdan kayıyor ve kendimi ağırlıksız hissediyorum. Gözlerimi tekrar açıyorum.

Titus tek sağlam gözüyle bana bakıyor, diğeri ise bir yamanın arkasına saklanmış. Göğsü kalın, yapışkan kan ve kanla kaplı, kolları etrafımda titriyor, ifadesi boş ve kaybolmuş. Tükenmiş. Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum ve yüzüne dokunmak için uzanıyorum.

"Kağıt teknedeki adam. Beni eve götürmeye geldin."

CHAPTER 40

T Alkol ve dezenfektan kokusu burnumu istila ediyor. Etrafımda fısıltılar yankılanıyor. Gözlerimi açtığımda floresan ışıkların başımın üstünden kayarak geçtiğini, yetişemeyeceğim kadar hızlı hareket ettiğini görüyorum. Sadece bir sabit

Kalıntılar. Titus. Ona uzanıyorum.

Elimi tuttu. "Dayan, Thalia. Sadece dayan, lütfen."

Karnıma şiddetli bir ağrı saplanıyor ve ben de ona karşı koyuyorum. "Bitirmeme izin vermelisin! Sabırlı olmalısın!"

Doktor Levin'in sesini duyunca başımı diğer yanımda durduğu yere çeviriyorum. O zaman yüzümdeki maskeyi ve ciğerlerime çektiğim serin havayı fark ediyorum.

Acı azalmaya başlar.

Oda bir iğne ucu kadar küçülür.

Sırt üstü yatıyorum, ellerim karnımda, derin, kramplı bir ağrının zonkladığı yerde. Yan tarafıma doğru kıvrılmak ağrıyı hafifletmiyor ve çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Acı kaburgalarım ve uyluklarıma kadar yayılıyor. İçimden çıkarmam gerekiyor. İçimde hapsolmuş zehri dışarı atmalyım. Yatağın kenarına tutunarak aşağı iniyorum ve mide kaslarımı esnetiyorum. Basınç sanki beni ikiye bölecekmiş gibi hissediyorum.

Yine de çığlık atamıyorum.

Altımdaki yatağı sıkarken parmak eklemlerim yanıyor.

İtiyorum.

Ağlamalar odayı dolduruyor. Yeni doğmuş bir bebeğin aralıksız feryatları. Kafam karıştı, yataktan kalktım.

Kan kalçalarımı kaplıyor, bacaklarımla arasında titreyen kıpkırmızı bedenin etrafındaki beyaz çarşafları boyuyor. İki eli de pençe şeklinde.

Onun

Göz kapakları açılarak siyah, boncuk gibi gözleri ortaya çıkar, gözlerinin akı kan kırmızısıdır.

Bir Rager gibi.

Nefesim kesildi ve irkilerek uyandım. Yan yatmışım, parmaklarım bir şeye sıkıca sarılmış ve gözlerim etrafımı tararken duvardaki beyaz atı görüyorum. Aşinalık. Yanan odun ve papatya kokusu.

Ben ölüyüm. Ben öldüm ve burası cennet.

Sırt üstü döndüğümde karşımda gölgeli bir figür buluyorum. Ayın aydınlatığı alt yarısı görülebiliyor - kalın, kot pantolonlu bacaklar ve ağır botlar - geri kalanı kimliğini gizleyen gölgelerin karanlığına karışmadan önce. Tekmeyle uzaklaşmaya çalıştığımda, dayanılmaz bir acı karnımı yırtıyor.

Figür öne doğru oturur ve ışık yüzüne vurur. Titus.

Ama ortam yanlış. "Deniz nerede? Ve teknem?"

Kaşlarını çatarak, parlaklığını kaybetmiş gibi görünen tek sağlam gözüyle bana bakıyor. Sanki acıdan körelmiş gibi. "Teknem mi?" diye soruyor, sanki onunla denizde bir düzine ya da daha fazla kez kürek çekmemişiz gibi.

Birbirimize uzandığımız son anlarımızı hatırladıkça duygularım ağırlaşıyor. Kalbimde bir özlem filizleniyor ve elimi ona uzatıyorum. Kafasını kaldırdığında, altın rengi gözleri gece kadar siyahtı. Bir iblisin gözü.

Tekmelerimi savurarak kendimi yatağın kenarından geri çekiyorum, ta ki duvara çarptığım yerde sert bir yüzey omurgama çarpana kadar.

"Thalia, sana zarar vermeyeceğim," diyor ama duyduğum Titus değil.

Bu Remus. Bir şekilde güvenli kaçış yerime girmenin bir yolunu bulmuş. *Hayır. Burada olmaz. Burada olmaz, lütfen!*

Pençeli elini bana doğru uzattı ve ben bir çığlık attım. "Uzak dur benden! Dokunma bana!"

Tüm vücudum titriyor, figürün gölgelerin içine geri çekilmesini izliyorum. Yeni bir acı dalgası karnıma vuruyor ve homurdanarak elimi oraya koyuyorum.

"Thalia!" Titus'un gürleyen sesini duyuyorum. Başım dönüyor ve yastıkların üzerine düşüyorum.

"W ayağa kalk, *Thalia*. Senin için daha çok acı var."
Remus'un fısıltısıyla çığlık atıp geri çekiliyorum, göz kapaklarım karanlık odaya doğru açılıyor. Gölgeler sürünüyor ve bir pençe gibi bir tutam acı karnıma çarpıyor.

Yüzüme vurulan yumuşak bir darbe omurgamdan aşağı bir dehşet dalgası gönderiyor ve onu tokatlayarak uzaklaştırıyorum, bana bir daha dokunamaması için kendimi sıkı bir top haline getiriyorum. "Uzak dur! Benden uzak dur!" Üzerimde beliren gölgeye doğru savruluyorum ve ellerin kollarıma yapışıp beni tuttuğunu hissediyorum.

"Thalia, benim. Titus."

Bu bir numara.

"T-T-Titus öldü. Sen bir yalancısın! Titus öldü! Tanrım, beni rahat bırak! Bırak beni!"

Çığlık atıyorum.

O kadar yüksek ve o kadar uzun ki sesim kısılıyor. Figür beni bırakıp geri çekilene kadar çığlık atıyorum ve bir kez daha karanlığa gömülüyorum.

CHAPTER 41

W Kolum yüzüme çarparak beni uykumdan uyandırıyor. Mide bulantısı midemde çalkalanıyor ve elimi oraya koyarak homurdanıyorum.

"Hâlâ iyileşiyorsun." Bu sefer Titus'un sesi ve ben şaşkınlıkla gölgelere doğru kaşlarını çattı.

"Titus?" Sesimin titrek tonu içimde dönen belirsizliği yansıtıyor. Neyin gerçek neyin rüya olduğunu anlayamıyorum. Burası cennet mi yoksa cehennem mi? "Bu gerçek mi?"

"Evet. Bu gerçek."

Etrafıma, gerçek *gibi görünen* kulübedeki sessiz odaya bakarken göğsüm panikten buz kesiyor. Ama nasıl?

"Ben... Ben senin ölümünü izledim." "Evet. İzledin."

"O zaman nasıl?"

"Lilith ve diğerleri benim için geldiler. Beni manastıra geri götürdüler."

Ona inanmak istiyorum. Burada, bu yerde kalmak istiyorum ama *onun ölümünü izledim!*

"Manastıra geri dönmek mi? Lejyona mı? Saldırmadılar mı?"

"Doktor Levins bizi geçitten geri getirdi. Bizi Lejyon askerlerinden sakladı ve onlara kaçtığımızı söyledi. Günlerce yaralarım ile ilgilendi." Sesindeki pişmanlık sözlerine ağır geliyor ve şu anda ona bakmaya cesaret edebilseydim, gözlerinde yaş olup olmayacağını merak ediyorum. "*Günlerce* acı çektin."

Gözlerimi, zihnimden geçen anı parıltılarına karşı kapatıyorum. Hayır. Onlara odaklanmama izin veririm, beni aşağıdan yutmayı bekleyen karanlık çukura daha da sürükleyecekler. Bunu düşünmeyeceğim.

Henüz değil.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Doktor Levins seni iyileştirdi."

Kafamın içindeki bir ses bunun bir oyun olduğunu söylüyor. *Acımasız bir numara*. Remus bana birçok oyun oynadı ama bu en kötüsü. *Yalan söylüyor*. "O bıçak yarası ölümcüldü. Ölümcül olduğunu biliyorum. Ölmüş olmalıydım."

"Yapmalısın. Ama Doktor Levins sana enjekte etti. Alfa antikorları ile."

"Ne?"

"Geçen hafta boyunca iyileşiyordun. İyileşiyordun."

"Bir hafta mı?"

Bir hafta nasıl geçti? Aradaki zamanı nasıl hatırlamıyorum? Sadece anlık görüntüler. Agatha'nın. Ve Lilith'in. Ve ...

"Remus?"

"Öldü. Ne yazık ki. Ve onu tekrar parçalara ayırmak için neler vermezdim." Sanki hayal ediyormuş gibi bakışlarının ardında ürkütücü bir hayranlık dönüyor ve ölümcül bir vaat kalın, siyah bir zehir gibi sözlerine yapışıyor.

"Doğru o zaman. Rüyamda gördüğüm şey."

"Artık sana zarar veremez. Asla. Agatha'ya da, bu konuda."

"Nasıl?"

"Gücümü topladığımda ve Atticus savaştık kadar iyileştiğinde hapishaneye saldırdık. Bütün gardiyanları öldürdük ve binayı ateşe verdik." Ellerini kaldırıp sıkı yumruklar haline getiriyor ve ardından gelen kısa duraklamayı hırıltıya benzer bir ses dolduruyor. "Çıplak ellerimle kemiklerini vücudundan ayırdım. Remus'a acı çektirdim. Ve hala yeterli değil." Dirseklerini dizlerine dayayarak başını eğiyor ve ellerini kafatasının üzerinde ileri geri gezdiriyor. "Söyle bana... sana ne yaptı?"

Gözyaşları yüzünü bulanıklaştırıyor ve o soğuk mide bulantısı tekrar içimin derinliklerine yerleşiyor. Başımı sallıyorum, o anları yeniden yaşamayı reddediyorum. Sonsuz acı ve sessizlik.

Başını kaldırıp bana baktığında, kafesinden kurtulmak için yalvaran bir hayvanınki gibi azap gözlerini karartıyor. Sertleşen bir taş gibi acımasız bir katılık onu kaplıyor ve gözlerinde öldürücü bir şey parıldıyor. Bir çatlak. Soğukkanlılığını un ufak etmekle tehdit eden bir çatlak.

Sanki biliyormuş gibi. Sanki yüzümde yazılı olan her şeyi görebiliyormuş gibi.

Sessizliğim bile onu bundan kurtaramaz. Ya da beni, bu konuda. Yara izleri ve utanç zihnime kalıcı olarak kazındı. Bir parçam

Hâlâ o siyah, durgun denizde sürükleniyorum ve bir daha güvenli bir zemin bulabilir miyim bilmiyorum. Kendimi bir daha bütün hissedebilecek miyim bilmiyorum.

Sanki içim sökülmuş, eskiden olduğum şeyin içi boş bir kabuğuna oyulmuş gibi.

İlk kez Freya'nın sözlerini anlıyorum ve evren not alıp benim acımı Remus'unkiyle dengelese bile, yine de içimdeki büyük boşluğu doldurmaya yetmiyor.

"Ölmeme izin vermeliydin."

"Böyle söyleme, Thalia. Bunu bir daha asla söyleme." Yumruklarını sıkarak sandalyesinden fırladı. "Seni bir daha benden almaya kalkarsa, ölümü o sıksa boynundan tutup sürükler ve toz haline getiririm!"

"Beni kurtarmaya çalışmayı bırak, Titus. Bu noktada çok yorucu olmalı." Kucağımda kıpırdayan ellerime odaklanıyorum. "Benimle birlikte dibe vurmanın hiçbir yığıtlığı yok. Hayatına devam etmende bir sakınca yok, biliyorsun değil mi? Kendini kurtarmak istediğin için dönek değilsin. Daha önce de söylediğin gibi, bu dünyada hayatta kalmanın tek yolu bu."

"Söylediklerimi unut. O senden önceydi."

"Asla eskisi gibi olamayacağım. O beni kırdı. Beni o kadar çok parçaya ayırdı ki, onları bir araya getiremiyorum." Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor ve titreyen ellerim aniden üşüyor. "Bana yaptığı şeyler..."

Titus kafatasını tutarak koltuğuna gömülür ve kendini sakinleştirmek için yapabildiği tek şey buymuş gibi ileri geri sallanır. "Her günün her dakikasında onu zihnimde öldürüyorum. Kemiklerini etinden ayırıyorum ve çılgınlıklarını dinliyorum ama yine de sana yaptıkları için yeterli değil. Seni böyle gördüğümde, bu sözleri söylediğini duyduğumda, cehennemin kapılarını yırtıp onu dışarı çıkarmak ve onu tekrar öldürmek istiyorum." Bakışlarını bana çevirdiğinde, gözlerinin arkasında yanan alevleri görebiliyorum. "Bana bunu nasıl düzelteceğimi söyle."

"Bunu düzeltemezsin. Beni düzeltemezsin."

CHAPTER 42

T Bir zamanlar bana evim gibi gelen bu boğucu kulübede sadece ikimiz yalnızken günler bir bulanıklık içinde geçiyor. Her gün doğumunda, Titus oradaydı, beni yıkıyor, saçlarımı tarıyor, beni Gücümü korumak için yiyip içiyorum ama reddediyorum. Midem, beni her zaman takip eden hastalık ve acının cezalandırıcı işkencesi olmadan yemek ve suyun zevklerine izin vermiyor. Kendimi boş bir kap gibi hissediyorum. Bir zamanlar otoyollarda yanından geçtiğimiz, harap olmuş ve içinde çürümeye terk edilmiş terk edilmiş binalar gibi.

Bugün son derece yorgun görünüyor. Gözlerini gölgeleyen koyu halkayı inceliyorum, yenilginin ağırlığı omuzlarına çökmüş. Onu daha önce hiç bu kadar fethedilmiş görmemiştim, Remus ve Agatha'nın tutsağı olarak bile. Kapının girişinde, aynı derecede heybetli bir figürün yanında duruyor. Anladığım kadarıyla iyileşme sürecinde Lilith ve diğer kadınlarla birlikte kalan Atticus. Gözlerinde annemin onu Araf'a göndermeden hemen önceki acıma ifadesinin aynısını taşıyor.

Anne.

Keşke şimdi burada olsaydı. Doğru kelimeleri bildiğinden ya da bazen ne kadar soğuk olabilse de çok fazla teselli vereceğinden değil, ama kucaklamasını özlüyorum. Bir annenin kollarını.

Adamlar kapıdan uzaklaşırken Atticus'un "Hâlâ yemiyor musun?" diye sorduğunu duyuyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor Titus. "Onu zorlamak istemiyorum ama yakında başka seçeneğim kalmayacak."

Sözleri beni gardiyanların beni zorla beslediği güne geri götürüyor ve hatırladıkça midemde bir endişe dalgası çalkalanıyor. I

Kendi içime kıvrılıyorum, yaklaşan panikle nefesim kesiliyor ve gözlerimi kapatıyorum, annemin babama sık sık kriz geçirdiği zamanlarda yapmasını söylediği gibi zihinsel olarak ondan geriye doğru sayıyorum.

On, dokuz, sekiz, yedi, altı ...

Mide kaslarım gevşiyor, burnumdan derin nefesler alıyorum.

Titus bunu hak etmiyor. Beni bu halde görmeyi hak etmiyor ama normal ve iyi hissetmeye giden yol artık çok uzun bir yolculuk gibi görünüyor. Bu yolda yürümek Remus'la yüzleşmek demek. Bana yaptığı her iğrenç şeyi hatırlamak demek. Bazılarını kafamın o kadar derinlerine hapsettik ki, onları hatırlayıp hatırlamayacağımı bile bilmiyorum.

Diğer anılar gün boyunca benimle alay ediyor. Hiç beklemediğim bir anda, içeriğin kıt anlarında üzerime çullanıyorlar.

"Jack'ten haber var mı?" Titus'un sorusuyla kapıya doğru döndüm, kulaklarım dikilmişti.

"Hayır. Henüz değil."

Jack. Başım bu isme yapışıyor.

Damarlarımda sıcak kan dolaşıyor.

Kaslarım uyuşuk gevşeklikten kurtuluyor ve derimin altında geriliyor.

Uzun zamandır ilk kez içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyorum.

Bir amaç.

Diğer odanın kapısı tıkırdıyor ve adamların sesleri boğuklaşarak anlaşılmaz seslere dönüşüyor, sanki dışarıda durmuş biraz daha konuşuyorlarmış gibi. Jack'in düşünceleri kafamın içinde rüzgârda savrulan bir yığın yaprak gibi dönmeye devam ediyor. Duyulmak için yalvaran bir hışırtı, beni Remus'un aralıksız görüntülerinden uzaklaştırıyor.

Kapı tekrar kapanıyor. Ayak sesleri. Mutfaktaki bazı şangırtılar. Ve dakikalar sonra, havayı dolduran et suyu kokusu günler sonra ilk kez midemi gıdıklıyor. Ayak sesleri odama yaklaşıyor, kapıda duruyorlar.

Bir an duraksadıktan sonra, odanın içine adım atmadan önce ofluyor. "Seni zorlamak istemiyorum Thalia. Ama sen harcanırken öylece durmayacağım. Bir şeyler yemelisin." Sesinde yorgun bir tını var ve onu bu yorgunluk seviyesine getirdiğim için kendimden nefret ediyorum.

Dönüyorum ve kendimi oturur pozisyona getiriyorum.

Gözleri şaşkınlıkla titriyor, sonra da her zamanki gibi kaşlarını çatıyor.

Burnumdan bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam. Deneyeceğim."

Bu yetişkin, heybetli adamın bana doğru geldiğini görmek garip, kaşığı kaseye daldırırken sert ifadesinin ardına gömülmüş bir coşku. Elini sabit tutarak ağzıma yediriyor ve ben de isteyerek içiyorum.

Geyik etinden yapmış olması gereken tuzlu et suyu, onu geri yuttuğımda göğsümü ve midemi ısıtıyor ve hafif, istemsiz bir inilti çıkarıyorum.

Kaşları rahatlamış bir şekilde kalkıyor, kaşığı tekrar daldırıyor ve dolduruyor, hevesle t kettiğim bir ağız dolusu daha veriyor. Kaşığı kendim alıp onun yardımını olmadan yiyene kadar bunu iki kez daha yapıyor.

Benim bu kadar basit bir hareketimin onun yüzünü nasıl aydınlattığını görmemek için kalçasının üzerinde duran  n koluna bakıyorum ve dirseğinden bileğine kadar uzanan uzun, sivri yara izini inceliyorum. Silik ve beyaz, daha önce gördüğüm ama sormaya cesaret edemediğim bir yara.

"Daha önce kendini kestini mi?"

Yara izine bakma zahmetine girmeden, parmağını yara izi boyunca gezdiriyor. "Uzun yıllar önce."

"Neden?"

Daha  nceki kasvet yüzüne geri dönüyor ve başını sallıyor. "Fark etmez."

Tekrar aşağıya bakıyorum, artık eminim ki, her ne idiye, o zaman da benim şu anda hissettiğim gibi onun iini dışına çıkarmıştı. "Lütfen söyle bana?"

Belki de sesimden akan çaresizlik onu bir an için bu istek üzerinde düşünmeye itiyor, çünkü tanıdığım Titus uzlaşmacı bir adam değil.

Başını sallıyor ve bana bakmaya dayanamıyormuş gibi yüzünü benden çeviriyor. "On iki yaşındaydım. Belki on  . İğneleri ilk yaptığımızda dayanılmaz bir acı içindeydik. Doktor Levins, siz baygınken aynı iğneleri size de yaptı. Aksi takdirde, seni izleyemezdim.

..." Kaşları atılıyor ve başını sallıyor. "İğneden sonra karanlık bir odaya konurduk, duysal yoksunluk içindeydik, bu da bizi sakinleştirmek içindi. Duyamıyorduk. Konuşamazdık. G remiyorduk. Ama hissedebiliyordum. V cudumdan geçen acı akımının altında, bana yapılan tarifsiz şeyleri hissettim."

Dişlerini birbirine vuruyor, ellerini ovuşturuyor ama sözleri soğuk ve kopuk. Bunları söylerken ağlamıyor. Başına gelenlerden bahsederken tek bir damla gözyaşı d km yor ve ben onun çözülüşünü kıskanıyorum. Onu kıskanıyorum.

Sanki incinen kendisi değil de başkasıymış gibi rahatça konuşabiliyor.

Yapamam.

Şimdi bile, Remus benimle uğraştıktan sonra o hücrede oturduğumu, acıdan kıvrılmış yattığımı hatırladıkça gözlerim doluyor. Sanki o odada Titus'un yanında yatıyormuşum gibi, bir şekilde onun acısını hissedebiliyor ve anlayabiliyorum. Bu kadar genç bir çocuğun böyle bir şeye katlandığını düşününce göğsümde bir sızı oluşuyor.

"Rutin hale gelmişti. Ve her zaman ardından ne geleceğini bildiğim için enjeksiyonlara katılmaya isteksiz oldum, bu da cezayla sonuçlandı. Daha fazla acı."

"Bunu sana kim yaptı?" Sesimin titrek tonunu fark ederek soruyorum.

"Gardiyanlardan biriydi. Ben büyüdükçe, güçlendikçe o da Alfa projesindeki diğer çocuklara geçti." Parmağıyla şakağına vuruyor ve kaşlarını çatıyor. "Zihnim ve bedenim savaşıma ve acıya dayanmaya koşullanırken bile, kafam o on iki yaşındaki çocuğun anısına kilitlenmişti. Bir gece gardiyanı tek başına sigarasını içerken bulduğumda onu karanlık bir köşeye sürükledim ve çıplak ellerimle karnını deştim."

"Çocukken kendini öldürmeye mi çalıştın?"

"Hayır. Sorun da bu zaten. O gittikten sonra bile, hala o anıların içinde kilitli kaldım."

"Bu daha iyiye gitmiyor o zaman. Geçip gitmiyor."

"Kolaylaşıyor ama hayır. Asla geçmeyecek. Hayatta kal, Thalia. Yapabileceğin en iyi şey hayatta kalmak ve devam etmek. Kazanmasına izin verme."

Kasede kalan sulu et suyunun yüzeyinde dans eden yansıma bakiyorum. Yorgun. Yenilmiş. Yenilgi bana bakıyor ve içimde hala titreyen öfke korlarını körüklüyor. Hâlâ içimde yanan küçük bir yaşam kırıntısı. Başımı sallayarak kâseyi yüzüme doğru kaldırıyorum ve kendimin acınası yansımasını yutarak et suyunun son parçasını içiyorum.

Bitirdiğimde kaseyi elimden aldı. "Neden Atticus'a Jack'i sordun?"

"Şu anda onun için endişelenme. Gücünü toplamalısın." "Hayır. Bilmek istiyorum. Beni bu konuda karanlıkta bırakma."

"Atticus onu arıyor. Görünüşe göre içeride bir bağlantımız var.

Brandon."

"Kim o?"

"Calico kapandığında kardeşi içeride kilitli kalan bir Lejyon askeri. Valdys'i aramaya gittiğimizde o da grubumuzun bir parçasıydı."

"Şimdi Szolen'de mi yaşıyor?"

"Evet. Görünüşe göre--" adında bir kadınla birlikte olmuş. "Gwen. Casus."

"Evet."

"Peki ya Jack?"

"Brandon'a göre bir baskın için ayrıldığına inanılıyor. Henüz dönmedi."

"Peki, Atticus onu bulduğunda ne olacak?"

Titus kaşlarını indirerek benden uzağı bakıyor. "Onu öldürmeyi planlıyor." "Hayır. Hayır! Jack benim avım, Titus. Benim katilim. Babamı o öldürdü." "Atticus'u cehenneme mahkûm etti. O da en az senin kadar intikam peşinde."

"Bunu yapmasına izin verme. Bunu benden almasına izin verme." Gözyaşları yeniden gözlerimde toplanıyor. Tanrım, kurumaları için kaç gözyaşı gerekiyor? İçimde hiçbir şey kalmadığına yemin etmiştim ama kalmalı. "Remus'la savaşamadım. Denedim ama yapamadım. Buna ihtiyacım var Titus. Bu intikama ihtiyacım var."

"Bırakın tecrübeli bir Lejyon askerini, bir sineğı bile öldürecek durumda değilsiniz."

"Ben zayıf değilim! Kırıldım, kayboldum. Öfkeliyim. Ama zayıf değilim. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir!"

"Sen zayıf değilsin. Onu bulacağız. Ve intikamını alacaksın."

"Bana söz ver. Hayatına son verecek kişinin ben olacağıma söz ver."

"Sana söz veriyorum." Öne doğru eğilip alnıma bir öpücük konduruyor, bu his midemi alt üst ediyor.

Göz kapaklarımdın ardında, Remus'un ağzının boğazıma kenetlendiğini, doruğı ulaşırken tenimi emdiğini görüyorum.

Başımı başka yöne çeviriyorum ve reddedilmemin acısı kalbime bir bıçak gibi saplanıyor. Titus'tan bu şekilde iğrenebilmem göğsümde Remus'a duyduğum nefretle dolup taşan bir delik açıyor. Benden uzaklaştığında, yatakta yuvarlanıyorum, arkamı dönüyorum ve sefaletin beni boğmasına izin veriyorum.

Gün ışığının başka bir gecenin karanlığına karışmasını, kabuslarımın kesinlikle canlanacağı zamanı pencereden izliyorum. Gölgele duvarlardan inip üzerimde durduğunda, benim

I en savunmasız anları.

Geceleri Remus beni ziyaret eder. Fısıltıları ve hayali dokunuşlarıyla bana eziyet etmek için saklandığı yerden çıkar. Gözlerimi kapatmak bile onu yok edemez.

Ama yine de yapıyorum. Onları kapatıyorum ve kısa süre sonra uyku ile bilinç arasında bulutların üzerinde sürükleniyorum.

"Thalia." Kulağıma gelen sesi derimin üzerindeki bir jilet gibi. Sözlerini kafatasımdan çıkarıp yakmak istiyorum. "Thalia, uyan!"

"Beni yalnız bırakın. Beni rahat bırak!"

"Sana hiç söylemedim... Jack seni bana vereceğine söz verdi. Bunu biliyor muydun?"

Bunu daha önce de duymuştum. Bu sözleri. Remus bunları işkencelerinden birinde söylemişti. Gözlerimi kapatmam beni o ana geri götürüyor.

Bıçağının kabzasını kabaca içime doğru itiyor. "Gözünü çıkaran bıçak tarafından becerilmek nasıl bir duygu?"

Midem kendi üzerinde dönüyor, kusmuk boğazımın arkasına doğru süzülüyor.

"Siktir git!" Çığlık atıyorum, ondan uzaklaşıyorum. Duvara bakarak kendimi o güvenli yere bırakıyorum. Denizde. Titus'un kürek çekerek bizi götürdüğü sakın denize.

Remus başka bir şey söylüyor. Ben karanlık, paralel bir dünyaya sürüklenirken uzaklaşan kelimeler.

"Jack seni bana vereceğine söz verdi. Bunu biliyor muydun? Babanı öldürdükten sonra. Seni bana teslim etmeyi kabul etti. Sadakatim karşılığında."

Jack.

"Kaderinde hep benim olmak vardı, Thalia." Kollarımdan tutarak üzerime bastırıyor.

Tekmeliyorum ve çığlık atıyorum. "Hayır! Bırak beni! Bırakın beni!" "Thalia!"

Gözlerimi açtığımda Titus başımda dikilmiş, kollarımı yatağa yaslamıştı.

"Bırakın beni! Bırakın beni!"

Ellerini kaldırarak beni serbest bırakıyor. "Sana zarar vermek için burada değilim. Duvara vuruyordun. Sadece kendine zarar vermeni istemedim."

"Onu görmeden duramıyorum. Her yerde o var. Uyanırken. Uyuduğumda! Beni rahat bırakmıyor!"

"Sana zarar veremez Thalia, söz veriyorum. Onlar sadece hayal."

"Onlar gerçek!" Sonunda bir hıçkırık kopuyor ve Remus'un fısıltılarının yankısı kafamın içinde yankılanırken ellerimi kulaklarımın üzerine kapatıyorum. "Çenesini kapatmıyor! Sadece... onu susturmak istiyorum! Keşke onu susturabilsem!"

"Susturun onu. Gitmesini sağla."

"Yapamam."

"Yapabilirsin. Ben Remus'muşum gibi davran. Seni inciten benim. Her gece sana acı çektiren benim."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, başımı sallıyorum. "Hayır. Hayır değilsin."

Kaba eller bedenimi sarsıyor, tenimdeki pençeli parmaklar beni kaçışımdan korkutuyor. Artık kulübedeki odamda değil, Remus'un yatağındayım. Odaya bakıyorum ve Agatha'yı her zamanki gibi elinde içkisiyle sandalyede otururken buluyorum. Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

Kolyem köprücük kemiğinin üzerinde.

Titus'la olan kulübe sadece bir rüyaydı o zaman?

Altımda, Remus kemerli bir şekilde yatıyor, başı arkaya eğik, gözleri kapalı. "Ona bak Agatha. Bayılıyor."

Kendime bakıyorum, kelepçelerim çözülmüş, kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlıyorum, sanki... sanki onunla seks yapmaktan zevk alıyormuşum gibi.

"Sana söylemiştim. Bunu sen istedin, Thalia. Beni istedin. İnliyorsun."

İçimdeki öfke patlıyor ve yumruğumu yüzüne indiriyorum. "Kapa çeneni!"

"Daha fazlasını istemeni dinle. Bana yalvarıyorsun. Titus çok hayal kırıklığına uğradı. Eğer hayatta olsaydı."

"Siktir git!" Suratına bir yumruk daha indiriyorum ve bir tane daha. Muhafızları her an beni uzaklaştırıp bunun için cezalandırabilir ama ben devam ediyorum çünkü nefret iyi hissettiriyor. "Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum! Seni çürümüş bok parçası! Cehenneme git!"

Tutuşunu sıkılaştırıyor ve içimde bir şey kopuyor. Karanlık, kırmızı bir bulanıklığa dönüşüyor ve ben ona defalarca vuruyorum, ta ki kan parmak eklemlerimi kaplayıp gözlerime sıçrayana kadar. Ellerim morarana ve acıyana kadar ona vuruyorum. Ta ki o susana kadar.

Ona doğru yığılıyorum, tüm vücudum adrenalin patlamasıyla titriyor.

"İnledin," diye fısıldıyor Remus ve düşüncelerim beni Titus'la kâğıttan kayığımızla kürek çekerken fantezime daldığım o geceye götürüyor. Beni öpmek için eğildi. Ben de onu öptüm ve gözlerimi açtığımda Remus'un ağzı benimkine bastırılmıştı.

Sonunda çatladım.

Bütün acılar. Tüm utanç içimden akıp gidiyor.

Güçlü kolları beni sarıp sarmalıyor ve kurtulmak için kıvranıyorum, ama onun tutuşu çelik gibi.

Başımı kaldırdığımda altımdakinin Remus değil, Titus olduğunu görüyorum. Burnundan ve yararak açtığım dudağından kan damlıyor. Bakışlarımı göğsünde gezdiriyorum, derisini öyle sert pençelemiştim ki etinde derin, parlak oluklar açılmıştı. Gerçek sandığım şey sadece hayalmiş.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor, yüzünün hatlarını keskinleştiriyor ve parmaklarımı yanağında kalan kırmızı bir ize yerleştiriyorum. "Ben ne yaptım?"

"Yapmak zorunda olduğun şey."

"Hayır. Seni incitmek istemedim. Seni değil."

"Gözlerindeki ışığı tekrar görmek için ölümle yüzleşebilirim. Öfkeni şimdi ondan çıkaramazsın ama gerekirse benden çıkarabilirsin. Bu her gün ölmeni izlemekten daha iyi. En azından hâlâ orada olduğunu biliyorum. İçinde hâlâ mücadele gücü var." Boynumun arkasını tutmak için uzandı. "Gerekirse vur bana. Hepsini kaldırabilirim."

"Hayır. Artık yok." Dudaklarımı dudaklarına bastırmak için öne doğru eğiliyorum, bir an tereddüt ediyorum ama bu sefer başarıyorum. Onun kokusu çok baskın. Metal ve ateş boğazımın arkasına çarpıyor ve ağzımı sulandırıyor. Daha da eğilerek onu içime çekiyorum, parmaklarımı etinin etrafında kısıyorum.

Kokusu. Tanrım, ona doyamıyorum. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Omuzlarımdan tutup beni kendisinden uzaklaştırıyor. "Sana yapılan iğneler yüzünden."

"Ne demek istiyorsun?"

"Cali ile bahsettiğim bağı hatırlıyor musun?"

Başımı salladığımda bir eliyle saçlarımı okşuyor. "İğnelerle birlikte çok güçlü."

"Sen de mi hissediyorsun?"

"İğnelerden önce de hissediyordum ama şimdi oldukça güçlü. Yine de sana dokunmayacağıma söz veriyorum."

"Dokunmanı istiyorum ama korkuyorum. Tek göreceğim şeyin o olmasından korkuyorum."

"Seni bu cehennemden kurtaramam. Ne kadar istesem de, onun yaptıklarını senden alamam. Ama hiçbir yere gitmiyorum."

Burnumdan titrek bir nefes vererek onu tekrar öpüyorum, boğazımın arkasındaki karıncalanmayı, daha önce olduğu gibi aynı kelebekleri hissediyorum. Ama şimdi daha temkinliyim. Remus'a uyanma riskine karşı daha savunmasızım. "Seni seviyorum," diye nefes alıyorum. Yine de bu sözler söylemeye değer. Alay edilme ve reddedilme acısına değer, çünkü onlar benim gerçeğim.

Kaşları bir araya geliyor ve ben de ona bakarak bir sonraki adımı bekliyorum. Yüzünün Remus'un yüzüne dönüşmesini. Kahkahayı. Sadece karşılıksız sessizlikle yüzleşmek zorunda kalmak için göğsümü yırtmış olmanın acısı.

Keskin bir nefes veriyor ve çenesinin gerilmesi, içinde süren savaşın fiziksel bir kanıtı. "Çocukken esir düştüğümde, annemin bana söylediği son sözler bunlardı. Koparılmış bir zincir gibi, onları bir daha son kez duyacağımdan ya da söyleyeceğimden korktum." Başparmağını dudaklarıma sürüyor, bakışlarını oraya sabitliyor. "Sana duyduğum aşk sonsuz. Sonsuz. *Kırılmaz*."

Başımı göğsüne yaslayıp kalbinin atışını dinliyorum ve beni siyah, durgun denize doğru sürüklemesine izin veriyorum.

CHAPTER 43

Terkeksi kokusu burnuma doluyor, tenimi ürpertiyor. Hâlâ uykudayken dudaklarım kokunun kaynağını arıyor, dilim etimin üzerinde geziniyor.

Garip bir his, açlık ve heyecanın aynı anda bana çarpması gibi. Derin bir hırıltıyla gözlerimi açıyorum.

Remus bana gülümsüyor, deforme olmuş parmakları şakağımda geziniyor ve ben de kendimi onun bedenine doğru geri çekiyorum.

"Hayır! Hayır! Hayır!" Gözlerimi kapatıp ondan uzaklaşıyorum. "Thalia."

Titus'un derin sesi beni tekrar geri çekiyor ve göğsümde gergin bir gıdıklanmayla, gerçek olması için dua ederek bir gözümü açmaya cesaret ediyorum. Beni karşılayan yakışıklı yüzü, gergin kaşlarına kazınmış endişe çizgileriyle.

O Remus değil.

Remus burada

değil. Remus öldü.

Vücuduna geri tırmanıyorum, yanına düşüyorum, beni koluyla kendisine yasladığı yere. "Özür dilerim."

"Tam olarak ne için üzgünsün?"

"Yapamayacağımı... onu göremeyeceğimi. Ve ben seni görmek istiyorum. Sadece seni." "Göreceksin. Beni görmeye hazır olduğunda."

Bakışlarımı gözündeki banda kaldırıyorum.

"Bakabilir miyim?" "Hiç hoş değil."

"Bu yakıt. Ondan nefret etmemi sağlıyor. Ve nefret korkudan daha güçlü olmalı. Acıdan daha güçlü. Aksi takdirde insanlar başkalarına korkunç şeyler yapmazdı, değil mi?"

Cevap vermek yerine yamayı kaldırarak altındaki parçalanmış eti ortaya çıkarıyor ve bu görüntü içimdeki öfkeyi harekete geçiriyor. Yuva dikilmiş ve dikişler güzelce iyileşmiş, ama yıkım orada duruyor ve Remus'un işkenceleri sırasında bunu hafife aldığını hatırlayınca çenemi sıkıyorum. Gözlerimi öfke gözyaşları dolduruyor, kaslarım geriliyor ve bir şeyleri kırıp dökmek için sabırsızlanıyorum. "Bana acı çekerken çığlık attığını söyle. Merhametiniz için yalvardığınızı söyleyin."

"Yalvardı. Son nefesine kadar yalvardı ve ben yine de onu reddettim."

"Bu nefret benim kim olduğumla ilgili değil Titus. Ama sebep olduğu acı. Çektiği acılar... Merhameti hak etmiyordu. Ve bunu yapmadığın için memnunum. Umarım cehennemde sonsuza dek çürür."

"Onu elinde bıçakla sana doğru eğilmiş görünce. Aklımı kaybettim. Kendimi kaybettim."

Sanki dünyayı bir hayvanın gözünden görüyordum."

Freya'nın, tüm erkeklerin kalbinde bir vahşinin yattığına dair sözlerini hatırlıyorum ve bunun ne kadar doğru olduğunu anlıyorum. Yalnız, bazı erkekler farklı dürtülerle hareket eder. Bazı erkekler farklı nedenlerle vahşidir ve bu nedenler kalplerinin derinliklerinde yatar. "Babam, bir adamın kan dökme arzusunun, kalbini harekete geçiren arzusunun bir sonucu olduğunu söylerdi."

Çenemi kavırıyor, başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Benimkinin içindeki dalgalar gibi hareket ediyorsun, Thalia." Yüzü acıyla sertleşirken gözlerini benimkilerden kaçırıyor. "Gevşek bedenini o yataktan kaldırdığımda, ne kadar savunmasız olabileceğimi fark ettim. Ne kadar zayıf."

"Çok tuhaf, değil mi?" Başımı eğerek gözlerini gözlerime yönlendiriyorum. "Hayatım boyunca kendimi kırılgan hissettirildim ve burada, sen hayatımda tanıdığım en büyük, en tehlikeli ve en korkutucu adamsın ama yine de seninleyken kendimi güçlü hissediyorum. Yenilmez. Bana güç veriyorsun."

Bu doğru. Ne zaman bu dünya tarafından yıkıldığımı hissetsem, Titus beni yeniden ayağa kaldırmak için yanımda oldu. Onun için bir yük olmaya devam etmeme rağmen düşüşümü yakaladı.

Söylediği gibi bir zayıflık.

Üstüne tırmanıyorum, bacaklarım sert vücudunu sarıyor ve gömleğinin eteğini kaldırdığımda, başının üzerinden çekmeme izin verecek kadar doğruluyor. Bakışlarım onun zayıf, yontulmuş formunu yutarken, göğsünü öpmek için öne doğru eğiliyorum. Onun kokusu tekrar boğazımın arkasına çarpıyor ve ağzımı sulandırıyor. Midemin derinliklerinden bir şey geliyor, şu anda yapmamam gereken bir şekilde ona sahip olma arzusu. Bir şekilde

ekingenliğimin sesini bastırıyor.

Kafamın içinde bana bunun çok erken olduğunu söylüyorlar. Hissettiklerime rağmen zihinsel ve fiziksel olarak iyileşmediğimi.

Sanki o da bunları duyuyormuş gibi, elleri yanımdan yukarı kayıyor ve öpücüğü kesecek kadar beni kaldırıyor. "Thalia... bunu şu anda yapmak zorunda değiliz." Sesindeki gergin ton ve kaslarındaki hafif titreme sözlerini yalanlıyor. Birlikte olduğumuz birkaç seferde derisinin altındaki titreşimi fark etmişim, sanki vücudu k e n d i n i tutmak için savaşıyor.

"Sorun yok. Ben iyiyim."

Şüpheli ifadesi bana inanmadığını gösteriyor.

Parmaklarımı saçlarına geçirip bedenimi onunkinin üzerine uzatıyorum ve yüzümün her yerinde yazılı olduğundan şüphelendiğim şüpheyi gizlemek için yüzümü boynuna gömüyorum.

Kaba elleri kıvrımlarım boyunca uyluklarımın alt tarafına doğru ilerliyor ve başını boynumu öpecek kadar kaldırıyor. "Hazır olmadığın hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Ben hazırım. Bunu istiyorum. Seni istiyorum." Her şeyden çok istediğim ve ihtiyaç duyduğum şey normallik. Kendimi olanlardan uzaklaştırmak ve daha önce olduğum kıza dönmek. Elimi kot pantolonunun içine sokarken dilimi boğazında gezdiriyorum.

İniltisi dudaklarımda gümbürderken kalçalarımın arkasını sıkıyor. "Lanet olsun, düzgün olmaya çalışıyorum, kadın." Sonunda sesi çatlıyor ve omzuma bir öpücük konduruyor. "Lütfen, Thalia. Sana hayır diyemem."

Seni istemiyor, kafamın içinde tanıdık bir ses alay ediyor. Artık çekici değilsin. Değersizsin.

"Artık alıştım Titus," diyorum gözlerimden yaşlar süzülerek. "Bana ne yaptığının bir önemi yok."

Beni sıkıca kavrayarak daha da yaklaştırıyor. "Sen kullanılmadın. Zarar görmedin. Bugün dün olduğundan daha güçlüsün. Ve yarın, daha da güçlü olacaksın."

Hayır. Bundan daha iyisini biliyorum. Ona henüz söylemediğim sırlar. Kafamın içinde şimdi benimle alay eden bölmeler, Remus'un benim için bıraktığı iblisler.

"Bilmediğin şeyler var Titus. Beni eğitmek için harcadığın onca zamandan sonra seni hayal kırıklığına uğratacak şeyler."

"Ne gibi şeyler? Beni hayal kırıklığına uğratacak ne gibi şeyler yapmış olabilirsin?"

"Onunla dövüşmeyi bıraktım. Bir süre sonra. Ben orada yatarken o ..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve kaçmak için can atan sonsuz gözyaşlarımı itiyorum. "... benimle birlikte oldu." Yatakta yatarken, onun saldırısıyla sarsılan cansız bedenimi hatırlamak kusmak istememe yetiyor. "Onunla savaşmayı bıraktım."

Dizginlenmiş bir öfkeye benzeyen kaşları titreyerek başını sallıyor. "Bir gün kendini cezalandırmayı bırakacaksın. İşte o zaman gerçeği göreceksin."

"Ne gerçeği?"

"Asıl savaş henüz başlamadı bile. Bu yüzden kendinden bu kadar çabuk vazgeçme." Böyle bir şeyin düşüncesi dayanılmaz. "Ama yorulduğunda, o yumruklardan bazılarını almak için burada olacağım." diye ekleyene kadar, üzerimde ağırlık yapan bir çapa gibi, beni yüzeyin altına doğru çekiyor.

Alacak ve ihlal edecek aşağılık adamlarla dolu bir dünyada, kendinden son parçayı verecek birini bulmam nasıl mümkün olabilir? Tüm şüphelerime ve kendimden nefret etmeme karşı bir kalkan gibi önümde durmaktan korkmayan tek adam.

Onu itiyorum ve bu dünyanın hak etmediği, olağanüstü güzellikteki yüzüne bakıyorum. "Neden beni kurtarmaya devam ediyorsun, Titus? Kendimden. Başkalarından. Bu dünyada istediğin yere gitmekte özgürsün. Sayısız kadın, onlara verebileceğin güvenlik ve koruma için ayaklarına kapanırdı. Neden kalıyorsun?"

Sanki soruyu düşünüyormuş gibi uzaklara bakıyor, yüzü bu sorudan rahatsız olmuş gibi bir ifadeye bürünüyor.

"Özür dilerim. Bunu sormam adil değildi. Tüm yaptıklarınızdan sonra--"

"Keşke size düşüncelerimi anlatmak için o kitaplarda okuduğunuz gibi süslü kelimeler bilseydim. Benim kelimelerim basit ve etkileyici değil."

"Söyle bana. Ne olursa olsun onları duymam gerek."

"Kafamın içinde sürekli bir gürültü var." Kaşlarını çatarak, kargaşayı gösterircesine elini şakağına götürüyor. "Asla durulmayacak gibi görünen bir öfke ve şiddet kargaşası. Seninle birlikte olmadığım sürece. Ne kadar çalkantılı ve huzursuz olursam olayım, içimde yanan öfke varken, sen durgunsun. Kaosumun sakinliği." Başparmağını gözümün üzerinde gezdiriyor, odaklanmış ve konsantre, sanki orada ölü ve çürümeyen bir şey görüyormuş gibi. "Dünyamdaki sonsuz ışık."

Bu adama bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Beni çırılçıplak soyma gücüne sahip olan bu inanılmaz varlık, derimi en siyaha kadar soyuyor,

En savunmasız kısımlarım ve hala kendimi değerli hissetmemi sağlıyor.

Sanki bir tanrıya hükmedecek cesaretim ve küstahlığım varmış gibi.

"Kalbimden geriye ne kaldıysa senindir Titus. Tamamen senin." Aramıza uzanarak onu kavıyorum ve dişlerinin arasından bir tıslama çıkarırken göğsü dışarı fırlıyor, göğüslerime baskı yapıyor. Bana giydirdiği büyük boy gömleğin altından külotumu tek bacağımdan sıyrıyorum. Kalçalarımı kot pantolonunu indirecek kadar yukarı kaldırıyorum, sikini tamamen serbest bırakıyorum, sert eti dikiş yerim boyunca sürüklüyorum, ucunu kalçalarımın arasındaki o yasak girişe yönlendiriyorum. Vücudumda benim bile utanç ve aşağılanma olmadan dokunamayacağım tek yer.

Dürttüğü ereksiyona karşı kendimi cesaretlendiriyorum. Remus'u ve onun acımasız, affetmez itişlerini düşünmeden beni içine almasına izin vermeye. Titus'un bu sınırdan geçtiğinde her zaman yaptığı gibi beni itmesine cesaret ediyorum. Bunu neden yaptığını bilmeme rağmen, böyle bir hareket şimdi iki kat daha fazla acı verirdi. "Buna neden izin veriyorsun?" Dudaklarına karşı soruyorum. "Neden beni itmiyorsun?"

"Sana zaten söyledim. Sana hayır demeyeceğim."

"Hayır. Daha önce beni hamile bırakma konusunda çok endişeliydin. Şimdi sessizsin. Neden?"

"Bu iğnelerden önceydi. Ameliyattan önce." "Ne ameliyatı?"

"Doktor Levins hayatınızı kurtardı. Ama o..." İfadesindeki acıma duyusu midemi bulandırıyor.

"Ne?"

"Rahmini kurtaramadı, Thalia. Calico'daki kızlar üzerinde kullandıkları bazı teknikleri kullanarak denedi. Ama hasar çok fazlaydı. Onu almak zorunda kaldı."

Gözyaşlarından oluşan bir kalkanın ardındaki yüzünün çarpıklığı beni kırılmaktan alıkoyan tek şey. Çocuk sahibi olamayacağımı her zaman biliyordum ama artık bu gerçek, hayatımın her gününde bana hatırlattığı yara izi kadar kalıcı. Uzak bir ihtimal bile olsa, artık yok. İçimden sökülüp atıldı. "Onarılamayacak kadar hasarlı o zaman."

"Hayır. Sen hayatta kaldın ve önemli olan da bu."

"Öyle mi?" Boğazımdaki gözyaşlarıyla birlikte sesim çatlıyor. "Bütün erkekler çocuk ister, değil mi? Amaç bu değil mi?" Remus'un sözleri aklıma geldikçe göğsümden bir hıçkırık kopuyor.

Sikilecek boş bir delikten başka bir şey yok.

Kulağımın arkasındaki bir tutam saçımı okşuyor. "Bütün erkekler adına konuşamam.

Tek bildiğim, seni istediğim. Senden başka bir şey istemiyorum." "Peki bu yeterli olmadığında?"

Dudaklarının kenarı hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu güneşin yeterli olmadığını söylemek gibi bir şey. Hava yeterli değil. Daha fazlasını düşünmeyiz. Sadece nefes alır ve sıcaklığın tadını çıkarırız."

Bir parçam bana bu umut kırıntısını verdiği için ondan nefret etmek istiyor. Tüm renkler dünyamdan sökülüp atılmışken, bu küçük mutluluk ölçüsü. Bedenim herhangi bir gelecekte arındırılmışken. "Neden bu kadar iyi olmak zorundasın?"

Gözümün kenarındaki bir damla yaşı parmaklıyor. "Neden bu kadar güzel olmak zorundasın?"

Öne doğru eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, kendimi bu savunmasızlığa teslim ediyorum. Yalan bile olsa onun güvencesine kapılıyorum. Bir gün fikrini değiştirse ve çocuk ihtimalinin çok önemli olduğuna karar verse bile, şimdilik onun sıcaklığını alacağım. Buna ihtiyacım var.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Vücudunun kaba hatları, onca yıkımın gölgelediği bir manzara, gezinen ellerimin altından kayıp gidiyor. Göğsünden yukarı doğru itiyorum ve o güzel altın gözün artık siyah olduğunu görüyorum. Koyu renk saçları beyaz buklelere dönüşmüştü.

Remus bana gülümsüyor. "Biliyordum Thalia. Başından beri biliyordum."

Gözlerimi öyle sıkıyorum ki göz kapaklarımın arkasına bir ışık vuruyor, arkamı dönüyorum.

"O burada değil. Titus. Remus öldü," diye fısıldıyorum kendi kendime ve yüzüme hafifçe dokunduğunu hissedince ondan uzaklaşıyorum.

"Thalia, bunu zorlama."

"Hayır! Her seferinde aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Kazanmasına izin vermeyeceğim! Vermeyeceğim! Onu uzaklaştır, Titus! Unuttur onu bana! Bana her şeyi unuttur!"

Çenemi tekrar kendisine doğru itiyor. "Sana dokunduğumda gözlerini kapatma. Bana bak. Beni hisset. Benimle kal."

"İstiyorum ama yapamıyorum. Bu bana çok fazla rüya gibi geliyor. Ve eğer gözlerimi açarsam, gitmiş olacaksın. Tıpkı daha önce her seferinde olduğu gibi sönüp gideceksin. Yeniden ölmüş olacaksın ve ben bu gerçeğe katlanamam. Dayanamam."

"Ben buradayım. Ve hiçbir yere gitmiyorum."

Gözlerimi, bakışlarını benimkilere kilitleyen Titus'a doğru açıyorum. Daha önce olduğu gibi aşağıya uzanarak onu girişime yönlendiriyorum ve yavaşça ona karşı sallanıyorum, çevremde gerilmesine izin veriyorum. Büyüklüğü karşısında irkiliyorum ama o hareket etmiyor, bunun yerine onu kendi hızımda almama izin veriyor. Düşündüğümde daha büyük, açıklığını zorlukla aşabiliyor ve sadece ucu duvarlarıma doğru kaydığında, basınç karnımı sarıyor.

Oh, Tanrım. İçimde bundan daha fazlasını sığdıramayacağıma dair hastalıklı bir korku çalkalanıyor, ancak bir kadının vücudunun ne kadar mucizevi şeyler yapabileceğini ilk elden gördüm. Ve kararlıyım.

Remus'un sonuncum olduğu düşüncesine dayanamıyorum. Onun dokunuşunu, vücuduma hoş karşılanmayan istilasını silmek zorundayım ve Titus bunu yapmak için güvendiğim tek adam. Benden çok kendine zarar vereceğini bildiğim tek adam.

Hâlâ beni izlerken uzanıp enseme kavlıyor ve parmaklarını saçlarıma doluyor. "Yavaş ol, Thalia. Aceleye gerek yok."

Yavaş yavaş onu bedenime alıyorum ve yeni bir sızı başlıyor. İyi bir acı. Remus'un bana yaptığı eziyetten çok daha uzun süre benimle kalacak bir acı.

Gücünü ortaya koymak için acı çektirmek zorunda kalmayan, ama üzerimdeki yükü, aşağılanmanın akıl almaz ağırlığını kaldırmayı kendine görev edinen daha güçlü bir erkeğin acısı.

"Bir keresinde bana beni hak etmediğini söylemiştin." Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp altımdaki sıcak tenine düşüyor. "Bu dünyada seninle kıyaslanabilecek hiç kimse kalmadı, Titus. Asla."

O yataktan doğruluyor, ben kalçalarımı ona doğru hareket ettiriyorum, onun bedenimin içinde, karnıma doğru hareket ettiğini hissediyorum. Dudakları boynumu yalayıp yutuyor, parmakları saçlarıma dolanıyor, sıkıyor, başımı geriye atıp dilini çene çizgime götürüyor. Daha yukarı, dudaklarıma doğru, bir sonraki nefesimi alıyor. Ağzının içinde inliyorum ve ilk kez yeniden dirildiğimi hissediyorum.

Tekrar bütün.

Sanki geçmişime uzanmışım ve daha önce olduğum kızın gücünün bir kısmını geri çalmışım gibi. Bir daha asla tam olarak olamayacağım kızdan.

İçimdeki o imkânsız boşluğu nefret ve tiksintiden daha güçlü bir şeyle doldurdum: sevgiyle.

Saf bir aşk var.

Ölüleri hayata döndürme gücüne sahip, bencil olmayan, koşulsuz bir sevgi. Onun için kendimi yırtıp açmak ve onu içime dikmek istiyorum.

Böylece bir daha asla o karanlığa düşmeyeceğim.

Kalçalarımı daha hızlı sallayarak kollarımı ona sıkıca sarıyorum, vücudunu olabildiğince kendime çekiyorum ve en karanlık anılarımı becermesine izin veriyorum.

Kasları altımda sağlam bir makine gibi kasılıyor ve esniyor. Kıyıya vuran dalgalar gibi doğal bir ritme sahip güçlü bir kuvvet ve kinetik, ısı ve sürtünme kütlesi. Canımı yakmayacak kadar nazik ama zihnimi tırmalayan, beni dipsiz derinliklere çekmekle tehdit eden düşüncelerden uzaklaştıracak kadar da güçlü.

Boğulduktan sonra alınan ilk derin nefestir. Yeni bir hayat vaadi.

Teslim oluyorum, kendimi ona açıyorum, tıpkı o piçi sürükleyip parçaladığı gibi, utancımдан geriye ne kaldıysa onu da içimden çıkarıp atmasına izin veriyorum. Bu görüntüleri yeni acılarla, yeni sesler ve kokularla, etrafımızda dans eden ve aramıza giren her şeye saldırmakla tehdit eden elektrik enerjisiyle ezip geçiyorum. Birlikte, gelgitler gibi alçalıp yükseliyoruz.

Sabit ve dinamik.

İki güç, dünyanın artık dokunamayacağı aşılmaz bir kalkanın içinde çarpışıyor. Kader bizi birbirimize bağladı ve aşkın soyut ipleriyle birbirimize bağlandık. Artık kırılamaz.

Kaslarının her kasılışında zirveye biraz daha yaklaşıyorum. Ona tutunuyorum, kalçalarının her yavaş ve istikrarlı hareketinde nefes nefese kalıyor ve inliyorum, vücutlarımızın teri kaygan bir kayma yaratıyor.

Güneş ışığı yanımızdaki pencereden içeri süzülüyor ve ben başımı arkaya eğerek ışınların yüzüme düşmesine izin veriyorum. Beni ışığa geri götürmesine izin verdim. Kendime dönüyorum. Titus içimde hareket ederken, karnımdaki düğüm sıkılaşıırken parmaklarımı etine gömüyorum. Ağzım açık, daha da yükseğe, cennete doğru tırmanıyorum, inlemelerimin sesi kafamın içinde yankılanıyor. Yeni bir ses. Zevk ve haz dolu bir ses. İpler göbeğimin derinliklerinde sıkılaşıırken, görünmez bir güç tarafından kaburgalarım doğru çekilirken sırtımı eğiyorum.

Titus meme uçlarımdan birini ağzına alıyor, umutsuzca susamış bir adamın açgözlü sabırsızlığıyla beni emiyor. Daha sert eğilerek göğüslerimi ona doğru itiyorum ve gözlerimi bir ışık patlamasıyla açıyorum. Göğsümden bir çığlık kopuyor, uzun, boğuk bir ses.

Titus küfrediyor ve inliyor, üstüme yuvarlanıyor, beni vücudunun altına hapsediyor. İçime iki kez daha pompalıyor ve doruğa ulaşıp beni tohumunun sıcaklığıyla doldururken tüm vücudu kollarımda titriyor.

Yanımdaki yatağa yığıldığında, beni güçsüz kılan memnuniyet ve mutluluğun üzerine görünmez bir korku çöküyor. Göğsüme ağır, boğucu bir sis çöküyor, alabildiğim azıcık nefesi de çalıyor ve bunun ne olduğunu ancak Titus beni bedenine çektiğinde anlıyorum. Bu, Remus'un benimle işi bittikten sonra karanlığa geri dönmeye zorlandığım zamandı. Acı ve sessizlik içinde, düşüncelerimle baş başa kaldığım zaman. Sanki şartlandırılmış bedenim değersiz bir eşya gibi bir kenara atılmayı bekliyor.

Ama bugün durum farklı.

Sıcak nefesler Titus'un başını dayadığı enseme çarpıyor, göğsü kürek kemiklerime bastırıyor. Kolları beni sıkıca sarıyor ve tekrar içime giriyor, doruğa ulaşmasına rağmen hala sert, içimi kalın bir basınçla dolduruyor, ama hareket etmiyor. Tahminimce tüm bunlar onu rahatlatıyor olmalı. Bazı açılardan, onun içimde olması kadar bağlı kalmak benim için de bir rahatlık. Burada, onun kollarında, kendimi güvende hissediyorum. Korunmuş. Sevildiğimi. Beni kendisine doğru tutuyor ve ben pencereden parlak mavi gökyüzüne bakıyorum. Önümde uzanan sınırsız olasılıklara. Kendim için seçebileceğim bir gelecek.

"Seni seçiyorum," diye mırıldanıyorum.

Beni daha sıkı kavıyor ve kulağımın arkasına bir öpücük konduruyor. "Ben de seni seçiyorum."

CHAPTER 44

T Gece çökerken karanlık çöküyor. Göğsü sırtıma doğru genişleyip daralırken, Titus arkamda huzur içinde dinleniyor, hala içimde, hala beni kollarına hapsediyor.

Yatağın aşağısına, odanın köşesinden beni izleyen gözlere bakıyorum. Öfkeli gözlere. Suçlayan gözler. Etrafı kadar siyah gözler, sadece teninin bembeyaz solgunluğuna karşı görülebiliyor.

Remus.

İçgüdülerim beni battaniyenin altına saklanmaya itiyor ama yapmayacağım. Bu sefer olmaz.

Bunun yerine, kasları hareketle irkilen Titus'a karşı kıvranıyorum. Uyandığında kolları etrafımda esniyor, elleri karnıma doğru kayıyor ve beni kendisine doğru tutuyor. Kalçalarını içime sürtüyor, sikini içimde karıştırıyor. Erkeksi ihtiyaç iniltileri, Remus'a asla isteyerek vermeyeceğim bir parçamı uyandırıyor.

Hiçbir zaman.

İzleyen gözler kıskanç bir öfkeyle yanıyor, işkencelerim sırasında Titus'tan bahsederken gördüğüm kıskançlığın aynısı ve ben gülümsüyorum.

Cehenneme kadar yolun var.

Gözler karanlığın içinde kayboluyor ve arkamdaki devasa bedene doğru eğiliyorum.

"Açlıktan ölüyorsun." Derin sesi kulağımda gümbürdüyor.

"Ve sıcak. Cehennem gibisin. Bunu küvete götürmeye ne dersin?"

"Daha iyi bir fikrim var." Titus üstüme tırmanıyor, bir öpücük için duraklıyor ve yatağın yanında yere iniyor. Etrafımdaki çarşafları topladı.

ve beni kollarının arasına aldı.

Nefesim kesiliyor ve beni bırakmayacağını bilmeme rağmen kollarımı ona doluyorum. Karanlık kulübenin içinde benim sarmalanmış halimi taşıyor, ön kapıdan çıkıp avluya doğru ilerlemeden önce oturma odasındaki ayı postunu almak için duraklıyor. Yuma peşimizden geliyor, biz gecenin içinde kaybolurken ormanı gözlüyor. Ağaçların yumuşak hışırtısı serin bir esintiye eşlik ediyor ve tenimin açıkta kalan kısımlarını gıdıkladığı için etrafımdaki çarşaf için minnettarım. Açıkta, Yağmacıların ya da çapulcuların bize saldırabileceği bir yerde kıyafetsiz olmanın verdiği savunmasızlık midemde sıkı bir düğüm bırakıyor.

Titus sanki gerginliğimi hissetmiş gibi dudaklarımı bir öpücükle kavıyor ve içime yeniden bir sükûnet gönderiyor.

Orman, ağaçların ay ışığı için ayrıldığı bir açıklığa açılıyor, gökyüzüne açılan kişisel penceremiz gibi. Uzakta, suyun yumuşak şırıltısı bana Yuma'nın uzaklaştığı nehirden çok uzakta olmadığımızı söylüyor.

Beni yere bırakıp kürk halıyı yere serdiğinde taze çimenler ayaklarımı gıdıklıyor. Elimi tutarak beni yıldızların altındaki derme çatma yatağa götürüyor ve önümde diz çöküyor. Gözlerini benden ayırmadan kalçalarımın tutup beni kendine çekiyor ve karnımı öpüyor. Yara izimi gizleyen çarşaf olmasaydı, utanırdım ama bu güçlü ve kudretli adamın bana böylesine saygıyla davranmasını izlemenin çok alçakgönüllü bir yanı var. Böyle bir hayranlık. Yaşadığım ahlaksız şeyleri bildiğinden emin olduğumda. Benim bile bakmaya dayanamadığım çirkin morlukları ve yara izlerini görebiliyor.

Kaba ama nazik elleriyle beni ayı postunun tüylü yüzeyine yatırdı, zayıf formu utanmadan yanıma uzandı ve çok daha küçük bedenimi yuttu.

Dirseğine dayanarak çarşafı vücudumdan uzaklaştırıyor, yavaşça alçakgönüllülüğümü sıyrırken gözleri hayranlıkla parlıyor. "Sana bakmaktan asla bıkmayacağım."

Elimi Remus'un beni bıçakladığı yara izinin ve onu çevreleyen sararmış morlukların üzerine koyuyorum. "Olabilir."

Bakışları sabit, o tarafa göz ucuyla bile bakmıyor. "Hayır. Asla."

Beni göğsüne çekiyor, dudaklarını dudaklarıma bastırırken elleriyle çıplak popomu kavıyor.

Hindistan cevizi gibi keskin, tatlı bir koku burnuma doluyor, ağzımı sulandırıyor. "Bu... lezzetli koku da ne?"

"Yasemin nehir kıyısında yetişir. Doğal bir afrodizyaktır."

Avucunu başımın arkasına götürüp bir öpücük daha konduruyor, bu kez dilini daldırıp derinleştiriyor. Vücudunun ısısı tenime sızıyor, geçen bir esintiyle serinliyor ve Titus'un kollarında kendimi o kadar rahat hissediyorum ki burada uyuyakalabilirim.

Başını eğerek dilini meme uçlarımin üzerinde gezdiriyor, ben de başımı geriye atıp gece gökyüzüne doğru inliyorum.

Köprücük kemiğimin üzerindeki kirli sakalın fırçası boğazımda bir öpücük yolu açıyor, avucu omurgama bastırıyor ve beni göğsüne hapsediyor. Yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor, sadece nefes alıyor, bana sarılıyor.

Parmaklarımı sırtında gezdiriyorum ve titriyor. "Ne oldu?"

"Hayatımda hiç benimmiş gibi hissettiğim bir şey olmadı." Başını kaldırdığında, ateşli bakışlarında en ufak bir eğlence izi yok. "Gözetmek ve korumak için." Bir eliyle saçlarımı okşuyor, başımı geriye yatıracak kadar sıkıyor. "Sana karşı hissettiğim şey, bir erkeğin şiddet içeren şeyler yapmak istemesine neden olan türden bir sahiplenme." Dişlerini gıcırdatarak beni daha sıkı kavıyor. "Onu iyiden çok kötü yapan şeyler."

"Aşk için yapılan şey kötü olamaz, Titus."

"Bu aşkın da ötesinde. Senin için hissettiklerim hem çıldırtıcı hem de acımasız." Dişlerini boğazımda gezdirerek beni kendine çekiyor, bedenimi ona çarpıyor. Sessizce bana sahip çıkıyor.

Beni esir tuttuğu geceleri hatırlıyorum - gözlerim bağlı ve elim kolum bağlıydı - ve teslimiyetten ne kadar keyif aldığımı. Güven. Kontrol eksikliği.

Dili arzularımı körüklerken, bunu tekrar hissetmeyi arzuluyorum, ama içimde bir kısırtı var.

Korku.

Ya bunu yapmak bir anıyı tetiklerse? Remus'un beni yatağına bağladığı zamanlara bir geri dönüş.

Titus'un daha önceki sözlerini hatırlıyorum: *korku ve cesaret birbirini dışlamaz.*

Titus'la aramızdaki güven duygusunu yeniden kazanabilmek için korkularımın üzerine gitmem gerekiyor.

Kabuslarımı tetiklemek anlamına gelse bile.

"Titus," diye fısıldıyorum, ağzı ağzımın üzerine kapanmadan önce, nefesimi bir öpücükle mühürlüyor. "İstiyorum Beni bağlamayı istiyorum. Eskisi gibi."

Öpüşmeyi keserek geri çekiliyor, yüzü kaşlarını çatmış bir halde. "Seni bir daha bağlamayacağım, Thalia. Sonra olmaz--"

"Ben iyiyim." Bir zamanlar bu boyun eğme hissinden hoşlanıyordum. Bununla ilişkilendirdiğim korkuları silmek istiyorum ve bunu yapabileceğine güvendiğim tek kişi Titus. "Bunu sana kaç kere söylemem gerektiğini bilmiyorum. Ben iyiyim, tamam mı? Lütfen, sadece bana güven."

Kaşları derinleşiyor.

Başımı sallamama rağmen, yüzüne kazınmış ifade, alnındaki derin oluklar bana o kadar da emin olmadığını söylüyor.

"Lütfen." Titrek sesim kafamdaki güvenceye ihanet ediyor ve şimdi bunu kendim sorguluyorum. Ellerimin titrediği zamanları, muhafızların beni bağlamaya çalıştığı anı hatırlıyorum. Tüm bedenimin nasıl soğuduğunu ve midemin nasıl bulandığını. Şimdi de öyle hissediyorum. Sanki geri çekilmek ve bir daha kimsenin bana dokunamayacağı sıkı bir topun içine kıvrılmak istiyorum.

Ama yapmayacağım.

Çünkü kafamın arkasında hâlâ Remus'un bana güldüğünü duyabiliyorum ve onun benden her şeyimi aldığını kabul etmeyi reddediyorum.

Titus bir hışımla ellerimi başımın üzerine doğru çekip kavlıyor ve midemde ilk panik kıpırtısı belirliyor. "Eğer ihtiyacın olan buysa. O zaman ben yaparım. Senin için."

"Öyle." Gözleri üzerimde gezinirken, şüphesiz beni değerlendirirken, omurgamdan yukarı süzülen şüpheleri yutuyorum. Adam o kadar zeki ve anlayışlı ki, ben daha farkına bile varmadan vücudumdaki en ufak bir titremeyi algılayabileceğinden eminim.

Önceden yaşadığım panik midemde çalkalanıyor ve ben bile vücudumun sınırlarda gezinen hayali hislerle titrediğini hissedebiliyorum.

Sonra, çarşıftan bir şerit koparıyor ve gözlerime bir göz bağı bağlıyor, böylece Titus olduğunu bilmenin güvenliğini ortadan kaldırıyor.

Bu Titus, düşüncelerim

yankılanıyor. "Bundan emin misin?"

Boğazımdaki sert yumruyu yutarak başımı sallıyorum.

Bacağımı kaldırıp sırtına doluyor ve şimdiden vücudunda onu Remus'tan ayıran gücü hissedebiliyorum. "Çok fazla gelirse durmamı söyle, duracağım. Sana söz veriyorum, yapacağım."

"Biliyorum. Sana güveniyorum." Midem kendi kendine dönüyor ve ucunu girişime yönlendirdiğinde, kafamın içinde alarmlar çalıyor. Oradaki görüntüler, beni canlı canlı tüketmek isteyen Rager'lar gibi beni pençeliyor ve nefes nefese, parmaklarımı bileklerimi birbirine bağlayan elinin etrafında

kıvırıyorum, şimdiki zamana tutunuyorum.

Titus.

Kendini içimde çentikliyor, daha derine ve daha derine inerken uyluğuma sıkıca tutunuyor, her küçük itme ile beni geriyor.

Üzerime hafif bir esinti daha geliyor, meme uçlarım sertleşiyor, dikkatimi dağıtan şey Remus'un göğüslerimi tokatladığı, onlara inek memesi diyerek güldüğü anıyı aklıma getiriyor.

Dudaklar hassas tepelere yapışıyor, beni emiyor, beni o korkunç düşünceden çekip çıkarıyor ve Titus'un inleme sesiyle geri dönüyorum. Buraya. Şu ana. Onunla birlikte.

Diğerini avuçluyor, yalayıp emerken sürekli teması dengeliyor, tembel, telaşsız itişlerle içime girip çıkıyor. "İnkâr edemem, seni böyle görmek içimde şiddetli bir şeyler uyandırıyor." Sesinin şehvet dolu boğuk tonu, içimde tutuşturduğu alevleri körüklüyor.

Geçmişin görüntüleri bilincime her sızdığında, Titus bir şekilde onları bir dokunuşla, ağzıyla ya da sözleriyle uzaklaştırıyor.

Kalçalarını sonuna kadar ileri itiyor, dişleri meme ucumu sıyrıyor ve ben zevkle haykırıyorum. "Özür dilerim," diyor nefessiz bir pişmanlıkla.

"Ben iyiyim. Bana kırılğanmışım gibi davranmana gerek yok." "Seni incitmek istemiyorum."

Bana zarar veremez. Beni zaten incittiğinden daha fazla incitemez.

Acıyı istiyorum. Tekrar bir şeyler hissetmek istiyorum. O piçin beni kırmadığını bilmem gerek. "Dedim ya, ben iyiyim. Sorun yok."

Bir eliyle nemli saçlarımı okşuyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Bunun ne olduğunu biliyorum Thalia. Bu öfkeyi ben de hissettim. Sadece kendini bununla cezalandırmayacağına dair bana söz ver."

Gözyaşlarımı göremediği için minnettarım. Kafamın içindeki düşünceleri, kendimle ilgili şüphelerimi bilmediği için.

"İçimde ölü olmadığımı bilmem gerek." Gözlerimin bağlı olduğu zifiri karanlıkta, Titus'un yüzündeki ifadeyi hayal etmeye çalışıyorum. Bakışlarındaki acıma duygusunu. "Öfkeyi istiyorum. Öfkeyi. Yaşıyor olmanın korkusunu. Beni becermeni istiyorum. Sertçe."

Ardından uzun bir duraklama geliyor, siki hâlâ tamamen içime gömülü. "Hayır," dedi sonunda. "Seni böyle incitecek kişi ben olmayacağım."

"Artık acımıyor, Titus. Sorun da bu zaten. Şu anda bana karşı *tatlı* ve nazik olmaya çalışırsan derimden sürünerek çıkacağım."

Remus başıma geldi ama ben gücü geri almak istiyorum. Kontrolü. Anılara sinmeden ve onların beni ezmesine izin vermeden önceki tüm o korkuları hissetmek istiyorum. "Yap şunu," diye fısıldıyorum.

"Tamam. Eğer ihtiyacın olan buysa, yaparım. Senin için."

Bedenim dönüyor ve bir kolunu karnıma dolayarak saçlarımı tutuyor. Başımı geriye yatırıp dişlerini kulak mememin üzerinde gezdiriyor. "Ama o kâbusları senden sonsuza dek söküp atacağım Thalia." İçime geri kayıyor ve itişlerinin hızını artırıyor ve karanlıkta, kepenkli kapaklarımın arkasından geçen tüm görüntüleri görüyorum, hiçbiri onları hatırlamam için yeterince uzun durmuyor.

Yeni anılar süzülüyor. Kuş bakışı kendime bakarken Titus'un beni arkadan alışını izlediğim görüntüler. Ağaçlar tepemizde sallanıyor. Ay parlıyor, gümüşü ışınları ışık parıltılarıyla tenimize dokunuyor.

Çok güzel.

Gözyaşlarım gözümü kör eden bezi ıslatırken gülümsüyorum.

Titus'un homurdanma ve inleme sesleri kulaklarımdaki kan sesinin altında kayboluyor. Neden sessizleşti?

Soğuk, gergin bir his göğsümde genişliyor ve sönen bir balon gibi hava azalıyor.

Titus mu?

Adını söylemek için ağzımı açıyorum ve cızırtılı pamuğu dilimin üzerinde hissediyorum. Bezin nemli, küflü tadı ağzıma doluyor ve sinüslerimi istila ediyor.

Titus mu? Titus! Dur! Dur!

Neden durmuyor?

Bağlarımın içinde kıvranmak nafi. Panik üzerime çökerken nabzım damarlarımda hızla atıyor.

"Dur! Dur!"

Gözbağım çözüldü, bedenim ters çevrildi ve Titus yüzüne kazınmış dehşetle bana baktı. "Seni incittim mi?"

Bakışlarımı çevremde gezdirirken ağaçların hafif salınımını fark ediyorum. Parlak ay, dolunay, tepemde. Yıldızlarla dolu bir gökyüzü.

Gözlerimi kapatıyorum ve hızlı nefes alışımı sakinleştirmek için derin nefes alıyorum. *Güvendeyim.*

Ben Titus. Ben güvendeyim.

Şakağımda gezinen parmakların yumuşak dokunuşuyla Titus'a ait olduklarından emin olmak için gözlerimi açıyorum.

Kaşları hala endişeyle çatık, beni inceliyor, şüphesiz bir açıklama arıyor.

"Ben... iyiyim." Gerçeği görmesin diye bakışlarımı onunkilerden kaçırıyorum. İyi olmadığım gerçeğini. Gözlerimin kenarları gözyaşı tehdidiyle yanıyor, ama kahretsin, onlardan bıktım.

"Hey." Çenemi nazikçe kavrayarak gözlerimi tekrar kendisine çevirdi. "Kimse sana her şeyi bir anda halletmen gerektiğini söylemedi."

"Ben sadece... her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum. Eskisi gibi. Tekrar normal olmak istiyorum. Olanları unutmak istiyorum." Gözlerime dolan yaşlarla bakışım dalgalanıyor ve şakağımı öptüğünde yaşlar kayıp gidiyor.

"Bir gün bu olabilir. Ama bu gece değil."

"Peki ya yıllar sürerse? Ya hiçbir zaman eski haline dönmezse?"

Gözyaşlarını başparmağıyla uzaklaştırdı. "Önemli değil. Hiçbir yere gitmiyorum."

İçimdeki duygular patlıyor ve başımı kaldırıp kollarımı ona doluyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Bana hâlâ onu unutturabilirsin. Lütfen."

İri bedenini bacaklarımın arasına hapsediyorum ve tekrar içime girdiğinde bakışlarını benimkilere kilitliyor. Ben geriye doğru eğilirken, yüzünü boynuma gömüyor, boğazımı öpüyor ve okyanustaki dalgalar gibi bana doğru hareket ediyor. Yavaş ve istikrarlı. O sakin, durgun deniz canlanıyor, üzerime çarpıyor.

Beni altına çekiyor.

İçimde imkansız bir ihtiyaç kıpırdanıyor, seksin ötesinde bir his, ruhumu onunkine diken bir şey gibi. Onu içime çekiyorum ve dilimi teninde gezdirerek ağzımı metalik ateşin tadıyla dolduruyorum. Yapraklar rüzgârda takırdıyor, boğazındaki erkeksi seslere arka plan gürültüsü oluyor. Tüm duyularım, uzaklaşmamı engelleyen bir çapa gibi ona bağlanmış durumda. Görme, ses, koku, tat.

Titus.

Titus'um.

"Hiç kimse sana zarar veremeyecek, Thalia. Sana bir daha dokunmaya çalışan herkesi kıracağım." Sesindeki azap öfke tarafından bastırılıyor ve sanki böyle bir şeyi hayal ediyormuş gibi parmaklarını kalçalarımın gömüyor. Onun da ne kadar çok acıyı kompartımanlara doldurduğunu fark ediyorum. Belki de çaresiz hissediyordur. İşe yaramaz.

Kalçalarının her hareketi daha ateşli, amaç yüklü hale geliyor.

Birbirimizi pençelerken, ısırırken ve becerirken, bir rahatlama hissi duyuyorum.

Kurtuluş.

Beni kesip açıyor, hala tutku ve arzuyla dolup taşan ham, dokunulmamış parçalarımı ortaya çıkarıyor. Remus'un benden kaç kez almış olursa olsun asla dokunamadığı parçalar. Titus hiç denemeden, içimde kalan özlemin hassas parçalarını, coşkumu ortaya çıkarıyor ve onu bedenimden serbest bırakıyor.

Midem sıkı düğümler halinde kıvrılıyor, artık sakatlanmış rahmime bağlı bir iplik gibi kıvrılıyor.

Orgazm içime çarptıkça çığlığa dönüşen acı dolu bir inilti için ağzımı açıyorum. Sıcak soğuk karıncalanmalar derimin altında patlıyor. "Titus! Oh, Tanrım!"

Alnını köprücük kemiğime bastırıyor, eli çenemi kavırıyor ve küfürleri etrafımızda yankılanıyor.

Ona karşı hissettiklerimle ilgili herhangi bir şüphe varsa, bu artık kalıcı olarak kalbime kazındı.

Onu
seviyorum.
Sonsuza
kadar.

CHAPTER 45

F Sonraki hafta boyunca Titus'la birlikte saatlerimizi banyo yaparak, yemek yiyerek, uyuyarak ve sevişerek geçirdik. Her mutlu dorukta ona daha da yaklaşıyorum ve Remus'tan uzaklaşıyorum. Gölgeler kalıyor

Her zaman olacaklarından şüphelendiğim gibi. Tek yapabildiğim korkularıyla bir arada yaşamayı öğrenmek ve bir gün geçmişimin iblislerinin benden bıkağını ummak. Belki de savaşmaya devam etme isteğim onlar için çileden çıkarıcı hale gelecektir.

Ve bu arada, belki de içimde filizlenen sevgi kaburgalarımı itip bir zamanlar boş olan alanları doldurdukça, çatlaklar ve yarıklar kapanmaya, iyileşmeye başlayacaktır.

Şimdilik, her gün doğumunu ufukta bir parça umutla karşılamaya çalışacağım.

"Geri döndü." Banyoda durup havluyla saçlarımı kuruladığım sırada Atticus'un sesi yarı çatlak kapıdan içeri sızıyor. Banyoda rahatladığıma inanarak, hızlıca giyinmek için kıyafet yığınımın doğru ilerliyorum. Titus'un onları duyabileceğimi düşünseydi Atticus'la kulübenin içinde buluşmayı tercih edeceğinden çok şüpheliyim ama saç fırçasını yatak odasında bıraktığımı hatırlamak bana konuşmalarının en önemli kısmını yakalama fırsatı verdi.

Beklediğim kısım.

"Nereye?" Titus soruyor.

"Manastırda saklanıyorlar. Saldırıdan sonra laboratuvarları korumak için ekstra güçler gönderildi. Burayı bir sonraki Calico'ya dönüştürmeye kararlı görünüyorlar."

"Daha önce, laboratuvarları yer altında inşa ettiklerini söylemiştiniz?"

"Evet. Beni doktorlara teslim etmeye karar vermeden önce, tünelleri oymak için beni çalıştırdılar." Titus kadar derin bir sese sahip olan Atticus'u bazen ayırt etmek zor oluyor, bu yüzden konuşmaya ayak uydurmak için parmak uçlarımla yaklaşıyorum.

"Tıpkı Calico gibi."

"Görünüşe göre ilk seferde derslerini almamışlar."

"Ve Jack'in onlarla birlikte olduğundan eminsin."

"Oh, evet. Elimi onun boğazına dolayacağım günü hayal ediyorum ve--"

"Hayır." Saklandığım yerden, ikisinin beni görebileceği bir yere çıkıyorum. "İntikamımı almak için çok geç kaldım."

Beni Remus'tan kurtarmak için gösterdiği çabalara rağmen, Atticus'un gözlerindeki kızgınlık hâlâ yanıyor. "Senin intikamın mı? Son hatırladığım kadarıyla yılan gözlü hıyarın tarafını tutmuş ve beni Araf'a göndermiştin. Arafta bir adama ne yaptıklarına dair en ufak bir fikrin var mı?"

"Bu benim kararım değildi. Bana kalsaydı, idam edilirdin ve biz de burada tartışıyor olmazdık. O zaman da babamı öldüren adamı istiyordum, şimdi kim olduğundan emin olduğum gibi."

"Bunu sana söylediğim için üzgünüm tatlım ama intikam alacak durumda değilsin. Ve bunun için çok uzun süre bekledim."

"Atticus..." Titus'un sesindeki uyarı, içinde kaynayan kızgınlığı anlatıyor.

"Kardeşim, bunun benim intikamım olduğunu çok iyi biliyorsun."

"O da en az senin kadar hak ediyor. Araf kolay bir kader değildi, bunu biliyorum."

Ama o cehennemi yaşadı ve geri döndü. İkimizin de aşına olduğu bir cehennem."

Atticus'un alnı titriyor, sanki anlayış o anda yüzüne tokat gibi çarpmış gibi. Bakışlarını bana doğru çevirmeye cesaret edemiyor, sanki şu anda bana bakmaya cesaret edemiyormuş gibi. "Adamları çevreyi sıkı bir şekilde koruyor." "O zaman onları g a f i l avlamamız gerekecek." Titus'un adım atma şekli

Düşünceli bir şekilde yerde yatmak bana babamın subaylarıyla yaptığı gizli toplantıları gözetlediğim zamanları hatırlatıyor. "Savunmalarına sızın. Jack şüphesiz adamlarının arkasına saklanacaktır. Hayatına çok değer veriyor."

"Sürpriz unsurunun akıllıca bir yaklaşım olduğuna katılıyorum. Ama nasıl? İsyancıların Calico'ya saldırdıkları zaman sahip oldukları insan gücüne ya da teknolojiye sahip değiliz. Kötü niyetli kadınlardan oluşan küçük bir grup ana girişten başka bir yere giremeyecek ve Lejyon her yönden akın edecek."

"Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın var."
İki adam da sonunda bakışlarını bana doğru kaldırdı.
"Bu yılanı saldırmadan önce yakalamalıyız," diye devam ediyorum. "Ve bir yılanı deliğinden çıkarmanın tek bir yolu var. Canlı yem."

"**N**o. Saçmalık." Kollarını kavuştururken pazıları şişen Titus başını sallıyor, ben de elimdeki sopayı arabanın yanındaki yere vuruyorum.

çizdiğim diyagram.

"Yine de işe yarayabilir Titus. Bu iyi bir plan." Lilith başımda dikiliyor, bir elini kalçasına dayamış, diğer eliyle çenesini ovuyor.

"Onu onlara teslim etmek *asla* iyi bir plan değildir." Sesindeki hırıltı yüzüne kazınan öfkenin sadece küçük bir kısmını yansıtıyor. "Bu planı bir kez denedik zaten."

"Beni teslim etmiyor. Jack ona güvendiğime inanıyor," diye itiraz ediyorum, bu noktada mücadele etmenin yorgunluğu sabrımı taşıyor.

"Remus ona aksini söylemediği sürece."

"Doğru. Ama yine de geçmeme izin vermeyecektir. Yalnız olduğuma inandığı sürece."

"Yalnız olmayacaksın."

"Bu doğru. Değerli doktorları Levin de yanımda olacak." Ameliyatımdan sonra Doktor Levin'in yeraltı laboratuvarındaki tüm hastalarını serbest bıraktığı ve Atticus'la birlikte Freya'nın kampında saklandıkları konusunda daha önce bilgilendirilmiştim. "Jack ikimizin birlikte kaçtığını düşünecek. İçeri girip kapıları açacağız. İşte o zaman sihrini konuşturacaksın. Sen Lejyon askerleriyle savaşırken, ben de Jack'i aramaya gideceğim."

"Hayır. Bensiz olmaz."

"Senin de oynaman gereken bir rol var Titus."

"Atticus benim rolümü üstlenebilecek kapasiteye sahip."

"Hayır." Atticus başını sallayarak öne doğru ilerler. "Asla olmaz. Bu piçi öldürme fırsatından vazgeçmeyeceğim."

"Sabahın erken saatlerindeki testosteron kokusuna bayılıyorum. Ne hoş," diyor Lilith bir çubuğu kenara fırlatırken.

Anladığım kadarıyla, Atticus ile aralarında bir tür nefret ilişkisi var. İkisi birbirlerine katlanamıyor gibi görünüyorlar.

bu görevi daha da zorlaştırıyor.

"O zaman anlaştık." Titus hayal kırıklığıyla diyagramımın üzerindeki toprağı tekmeliyor. "Bu plan işe yaramaz."

"İnatçılığı bırak, Titus. İşe yarayacak!"

"Tabii ki olacak. Senin zararına. Adam ilk seferinde seni öldürmeye niyetliydi. Sen yaşadın. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktır."

"O zaman ne öneriyorsun? Ben burada oturup parmaklarımı oynatırken, sen ve diğerleri tam güçle mi gideceksiniz?"

"Evet."

Ona ters ters bakarken göğsümde bir öfke hırıltısı titreşiyor. "Babamdan daha iyi değilsin."

Bunun üzerine gözleri seğiriyor, gergin dudakları boğazının gerisinde oturduğunu hayal ettiğim hakareti bastırıyor.

"Seninle konuşabilir miyim? Yalnız olarak?" Küçük çemberden ayrılıyorum ve Titus da peşimden evin köşesine doğru geliyor. "Bu da ne böyle? Herkesin önünde beni küçümsemeye mi çalışıyorsun?"

"Seni nasıl küçümsüyorum?"

"Beni kendi başının çaresine bakamayan küçük, zayıf bir kız gibi göstererek." "Anlamıyorsun."

"Tam olarak ne? Yalancı olduğunu mu?"

"Yalancı mı?" Yüzündeki kovalayan ifade, onu tokatlasaydım beklediğim şeydi.

"Bana güçlü olduğumu hissettirdin. Birdenbire herkesin önünde fikrini değiştiriyorsun. Bana güvenmiyor musun? Bu mudur yani? Herkesi tehlikeye atacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır."

"O zaman ne? Ne oldu? Neden bu kadar zorluk çıkarıyorsun?"

"Mesele zor olmak değil." Çenesi kayıyor, burun delikleri açılıyor, tepkileri sabrını taşırdığım konusunda uyarıyor.

Güzel. "O zaman ne? Çünkü onların gözünde ben artık zayıf ve güvenilmezim! Zayıf bir halka!"

"Onların gözünde ne olduğun umurumda değil."

"Tabii ki yapmazsın! Büyük kötü Alfa başkalarının duygularına tenezzül etmeye cesaret edemez!"

Hırlamak için soyulmuş dudakları, bana saldırının eşiğindeki kuduz bir hayvanı hatırlatıyor. Derisinin altına sızdım ve patlaması an meselesi.

"Dediğim gibi, anlamıyorsun."

"Bana kırılғанmıřım gibi davranmana izin vermeyeceğim! Bana babamışım gibi davranmana izin vermeyeceğim! Senin ya da başka bir adamın beni bir daha yıkmasına izin vermeyeceğim."

"Ve ben de beni kırmana izin vermeyeceğim!" Duvar omurgama çarpıyor, beni duvara doğru bastırıyor ve avucunu boğazıma sararak beni daha önce hiç yapmadığı bir şekilde tutuyor. Bu garip davranışla damarlarımda bir korku zonklıyor ve ilk kez onu çok mu zorladığımı merak ediyorum. "ıplak ellerimle bir adamı parçalara ayırabilirim, uzuv uzuv, kemik kemik." Sıkılmış dişlerinin arasından söylediği bu sözler, öfkesinin sıcaklığıyla adeta cızırıyor, gözleri yoğun, ölümcül bir bakış atıyor, yüzümü çevirmek istiyorum ama yapamıyorum. "Onu canlı canlı yakabilirim ve derisi siyaha dönerken attığı çığlıkların sesi benim için hiç önemli değil. Ben merhametsizce ya da ahlaksızca öldürmek için yetiştirildim ve eğitildim ve bunu tereddüt etmeden yaparım." Gözlerindeki keskin öfke yumuşuyor ve boğazımı serbest bırakıyor, sert bir yudumla yutkunurken başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Ama birinin seni tekrar incitebileceği düşüncesi kaldıramayacağım bir acı. Bunun için yeterince güçlü değilim."

"Titus..." O acıyı çok iyi bilirim. Onu zehre yenik düşerken izlediğimde hissettim. "Sana söz veriyorum, seni, kendimi ya da başka birini tehlikeye atmayacağım."

"zgnm, Thalia. Seni güvende tutmak için binlerce kez ölebilirim. Bunu riske atmayacağım." Onunla tartışmak nafile ve bana bakan yüz ifadesi, itirazlarımı eğlendirmekle hiç ilgilenmediğini söylüyor. "Sana onun kellesini getireceğiz."

Dudaklarını benimkilere bastırdığında dudaklarında bir özür kaynıyor.

"Peki ya sana bir şey olursa? Burada bekliyorum, bana geri dnmen için dua mı edeceğim?"

"Sen benim hayatta kalma sebebimsin. Sana geri döneceğim." Yanağıma yumuşak bir fır atarak gruba doğru uzaklaştı.

Kalp vücuttaki en inatçı organdır, sürekli olarak beyinle savaşır. Aklım bana Titus'un beni geride bıraktığı için hatalı olduğunu söylese de kalbim bunun nedenini biliyor. Biliyor, çünkü burada durup ona lanet okurken bile, onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesiyle göğsümde zonklayan bir umutsuzluk acısı var. İkimiz arasındaki fark şu ki, o savaşmak için doğmuş.

Ben değildim.

Ben geride kalıp eve bakmak için yetiştirildim. İnsanın dönüşünü beklemek ve ona zarar gelmemesi için dua etmek. ocukluğumdaki o geceleri hatırlıyorum,

Annemi merdivenin dibinde babamın Ölü Topraklar'dan dönüşünü beklerken ağlarken izledim. Yıllar geçtikçe kalbi ne kadar katılaşmıştı. Babamın ölüm haberini aldığı ana kadar ne kadar da etkilenmemişti.

İlk başta ağlamadı ve o zaman bunu tuhaf bulmuştum ama çok geçmeden fark ettim. Kapıdan her çıkışında onun ölümünün yasını tutuyordu. O kadar uzun zamandır o kadar çok gözyaşı dökmüştü ki, artık gözyaşlarından arınmıştı. Acıdan arınmıştı. Duygudan.

Aşktan da şüpheleniyorum.

Titus'la böyle olmasına izin vermeyi reddediyorum. Anneminki gibi katılaşmış bir kalp istemiyorum. Onunla olmaz.

Ön tarafa doğru geri döndüğümde, yerdeki diyagramımın kalıntılarının ayak izleriyle çiğnendiği küçük toplanma yerinde sadece Lilith'in durduğunu görünce kayarak duruyorum.

"Neler oluyor? Titus nerede?"

"O ve Atticus erzak ve silah toplamak için ayrıldılar. Bana kadınları toplamamı ve otoyolda buluşmamızı söyledi." Dönüp kollarını kavuşturdu ve bana bir göz attı. "Ben de kadınları topluyorum. Hazır mısınız?"

Yarı gülümseyerek, Titus ve Atticus'un yola koyulduğundan şüphelendiğim boş patikaya doğru bakıyorum. "Benim de peşlerine takıldığımı öğrenince çok kızacak."

"Evet, sanırım öyle olacak. Ve söyleyin bana, hangi erkek öfkeli olduğunda daha sert dövüşmez?"

T Lilith buluşma noktasına doğru ilerlerken kamyon engebeli arazide sarsılıyor ve zıplıyor. Sinirlerim yıprandı, hayal ediyorum Titus'un yüzündeki ifade, onun isteklerine karşı geldiğimi gördüğünde. Bunun onun için bir kontrol meselesi değil, korkuları olduğunu anlasam da, böyle bir istekte bulunmasının yarattığı hayal kırıklığı hala içimi kemiriyor ve babamın korkularını özgürlüğümün önüne koyduğu günleri hatırlatıyor.

Kamyon, otoyolun kenarında oturmuş, bıçağıyla bir tahta parçasını oyan Atticus'un yanında durdu. Nasıl bu kadar sakin ve soğukkanlı kalabildiği benim için bir mucize. Sanırım bir Alfa'nın özelliği. O iter

Ayaklarını sürüyerek sürücü camına doğru ilerliyor ve ben ona bakmamaya çalışırken bakışlarının yüzümün yan tarafını yaktığını hissedebiliyorum.

"Kedinin serbest kaldığını gören biri alev alev yanacak." "Gerçekten iyi bir küçük kız gibi yerimde durmamı mı bekliyordu?"

Göz ucuyla, bakışlarını yanımdaki Lilith'in üzerinde gezinirken yakalıyorum. "Titus için bunu söylemek zor. Bir yanım onu en çok senin alınganlığının heyecanlandırıldığını düşünüyor."

"Peki o zaman. Ben kimim ki onu hayal kırıklığına uğratayım?" Koltuğumda dönerek onu bulmak için etrafı tarıyorum ve boş bir alandan başka bir şey bulamıyorum. "Nerede o?"

"Birkaç bayan daha almaya gitti. Manastırda onun işaretini bekleyeceğiz."

"Birkaç bayan daha mı? Ne sinyali?"

"Bileceğimizi söyledi." Başını Lilith'e doğru sallayarak kapıyı açtı. "Kenara kay."

"Siktir git. Ben sürüyorum."

Dudakları, diliyle kaydırıldığı bir gülümsemeye doğru kıvrılıyor. "Onları alıngan seven tek kişi Titus değil," diyor ve aracın etrafında dolanıp yolcu kapısına doğru ilerliyor.

Hızlı bir bakış, Lilith'in dudaklarının köşesinin bir gülümsemeye dönüştüğünü gösteriyor; önümüzden geçerken ona doğru bakarken gülünç görünen bir kaş çatmayla bastırmaya çalıştığı bir gülümseme.

Belki de birbirlerinden herkesin düşündüğü kadar nefret etmiyorlardır.

O yanımdaki kamyonete tırmanırken ben de aralarındaki koltuğa kayıyorum. Onun yakınlığı ne kadar büyük olduğunu hatırlatıyor. Belki Titus'tan sadece biraz daha küçük ama dizleri gösterge paneline çarpmış ve kolları koltuğun arkasına uzanmış bir şekilde alanı dolduracak kadar iri.

Beni kalabalıklaştırıyor.

Onunla ilgili anılar akmaya başladığında ve onun önünde durduğum, dövülmüş ve kanlı yüzüne baktığım, onu asılmış görmekten başka bir şey istemediğim günü hatırladığımda sinir bozucu.

"Geleceksen bana bir iyilik yap," diyor bana bakma zahmetine girmeden.

"O da ne?"

"Kardeşimin günlerce seni izlemesini izledim. Onu tanıdığım onca zaman boyunca, hiç bu kadar kırgın görüldüğünü görmemiştim. Az konuşan bir adamdır,

Ama sana karşı hissettiklerinin ne kadar şiddetli olduğunu anlamak için açıklama yapmaya gerek yok. Bu yüzden kendini öldürtme, çünkü bu tür bir acıya tekrar dayanabileceğinden emin değilim."

"Yeterince adil. Ve özür dilerim. Sana olanlar için. Senin hakkında yanılmışım."

Bakışları hâlâ benimkilerden uzakta, başını sallıyor. "Evet, ben de senin hakkında yanılmışım."

HOrmanın derinliklerine inen grup, manastırın güney ucundaki çalılıklara doğru dağılır. Ormanda yaşamış olan Diğer kadınların gizlenme konusunda doğal bir yetenekleri var gibi görünüyor, birçoğu derilerini kamufle eden kir ve çamurla kaplı. Atticus, Lilith tarafından kendisine verilen bir dürbünle manastırın çevresine yerleştirilmiş askerleri tarıyor. Gevşek savunmalarına bakılırsa, bazıları kâğıt oynarken diğerleri ayakta sigara içiyor, bir süredir nöbet tutuyorlar.

"O kadar çoklar ki," diye fısıldıyorum, arazinin üzerinde büyük siyah hamamböcekleri gibi sürünen düzinelerce siyah üniformaya bakarak. "Titus nerede?"

Dürbünü indiren Atticus, bir şey dinliyormuş gibi başını arkaya eğer.

"Ne oldu?"

Bir parmağını dudaklarına götürerek odaklanır gibi oluyor, gözleri çevredeki ormanda geziniyor ve dürbünü ters yöne çeviriyor.

Dürbünü bana uzatmadan önce dudaklarında yukarı doğru kıvrılan bir gülümseme yakalıyorum. Dürbünün içinden, patika boyunca koşuşturan büyük bir Yağmacı sürüsü görüyorum. Onları özgürce koşarken gördüğümde kalbim küt küt atıyor ve kaslarımdaki titreme, içimde hâlâ devam eden travmanın bir kanıtı. Amaçlı bir şekilde hareket ediyorlar, hiçbiri askerlerin kampına giden ana arterden sapmıyor. Sanki bir yemek vaadiyle hareket ediyorlar.

Dürbünü sürünün en kalabalık olduğu yere doğru çevirdiğimde, aralarında yürüyen tanıdık bir yüz görüyorum.

Titus.

Lilith dürbünü elimden kapıp içeri bakıyor. "Tanrım, o gerçekten de Canavarlar Tanrısı, değil mi?"

"Sinyal, sanırım." Atticus ayağa kalkıyor ve metal şingirtısıyla gözlerimi kalabalıktan ayırdığımda yanımdaki Alfa'nın pantolonunu indirdiğini görüyorum. "Bu işi şimdi bitirsek iyi olur. Eminim Titus beni affedecektir."

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" İlk başta Lilith'in sesindeki şaşkın öfke benim düşüncelerimle örtüşüyor, ta ki onun ne yapmak istediğini anlayana kadar.

"zerine içiyorum," diye cevap veriyor lakayt bir şekilde.

Ilık sıvı tenime çarpıyor ve akıntısını ikimizin üzerine yönlendirirken yüzümü başka tarafa çeviriyorum.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Amonyağın güçlü kokusu burnuma dolduğunda ses tonundaki tiksinti yersiz değil, ancak Atticus sıvıları giysilerimize yönlendirmeye dikkat ediyor.

"Güven bana, bunun için bana teşekkür edeceksin. Aylakları da en az senin kadar caydırır."

Lilith nemli gömleğine bakarak yüzünü buruşturuyor ve bana belirsiz bir bakış fırlatıyor. "Onları uzak mı tutuyor?"

"Oldukça etkili," diye yanıtlıyor. "Bir şey değil."

"Senden nefret ediyorum. Senden gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum."

"Buna bir saniye bile inanmıyorum." Atticus kot pantolonunu yukarı çekip düğmelerini tekrar iliklerken göz kırıyor. "Sen de inanmıyorsun, tatlım."

Silah sesleri duyuluyor. Gökyüzünden çığlıklar yükseliyor ve bir de bakıyorum ki Yağmacılar habersizce saldırıyor. Yüzlercesi böcekler gibi adamların üzerine şşyordu.

Atticus bağırıyor ve etrafımdaki kadınlar saldırıya geçiyor, hepsi de silahlı. Saniyeler içinde kamp kaosa sürükleniyor, enfekte olanlar bir kan ve şiddet dalgası halinde masum erkeklerin üzerine ullanıyor.

Sesler beyaz gürültüye dönüşüyor ve etrafımdaki her şey yavaşlıyor, sanki yüzeyin altından buz gibi soğuk suya düşmüşüm gibi.

Savaş hikayelerini duydum.

Babamın yıpranmış cildinde yazılı olan hasarı gördüm.

Ama hiç canlı canlı yenen bir adam görmemiştim. Böylesi bir şiddetin belirsizliğini, savaşın dizginlenemez ve isyankr kargaşasını hiç hissetmemiştim.

Kolumdan çekilince ayağa fırlıyorum ve beslenen Yağmacılara doğru

koşan devasa Alfa'nın arkasından sürükleniyorum.

korku, sanki pandemonium onun için evdir.

"Yanımda kal!" Atticus'un sesi hırıltılar ve çığlıklar arasında gürliyor, biz de kalabalığın arasından yolumuza devam ediyoruz.

Pençeli eller gömleğime ve saçlarıma yapışıyor ama beni yönlendiren canavar adamdan ayırmayı başaramıyorum. Titus'u arıyorum ve onu hiçbir yerde bulamıyorum, tanıdık yüzlerin çoğu kargaşa tarafından yutulmuş. Lilith de hiçbir yerde bulunamıyor.

Girişe doğru ilerliyoruz, askerler kapıdan içeri yığılırken, diğer taraftakiler Yağmacılara karşı kapıyı kapatmak için savaşıyor. Beni önüne çeken Atticus içeri doğru ilerliyor ve kapıyı geri çekerek enfekte olanların içeri girmesine izin veriyor. Adamlar arkamızdaki sürüye ateş ederek savaşmaya başlıyor. Askerlerden biri silahını Atticus'a doğrultuyor ama o ateş edemedi Alfa silahı elinden alıyor ve bir saniye geçmeden yumruğunu askerin maskeli yüzüne indiriyor.

Şapelden geçip alt laboratuvarlara açılan kapıya doğru koşuyoruz.

"Şüphesiz aşağıda saklanıyor olacak. Korkaklar hep öyle yapar."

Atticus

Kapıyı benim için açıyor ve ben karanlık merdiven boşluğuna daldığım anda, o öne atlayıp önden gidiyor.

Maskeli bir asker merdivenlerden aceleyle çıkıyor, sanki Alfa'yla çatışmak istemiyormuş gibi geçerken silahını ve elini kaldırıyor. Kapıya doğru çabalamadan önce yavaş ve dikkatli bir şekilde yanından geçiyor.

Aşağıdan gelen silah sesleri merdivenlerde yankılanıyor ve iki asker daha bize doğru yöneliyor. Biri ateş ediyor ve yüzümdeki sıcak çizgi nefesimi kesiyor. Elimi kaldırıp kurşunun sadece sıyırmış olması gereken kabarmış derime dokunuyorum ve titrek bir nefes veriyorum.

Atticus bir hırıltıyla ileri atılır ve adamı havaya kaldırır. Silah bir *şangırtıyla* yere düşer ve Alfa askerin gevşek bedenini merdiven boşluğundan aşağı fırlatarak aşağıdaki iki askeri daha öldürür. İkinci Lejyon subayına attığı güçlü bir tekme onu geriye uçurur.

Atticus tekrar elimi tutarak laboratuvarlara doğru inmeye devam ediyor. Yol, üzerinde daha önceden hatırladığım biyolojik tehlike işaretleri olan büyük, çelik bir kapıda sona eriyor. Yalnız, geçen seferkiyle aynı yoldan gidip gitmediğimizi sorgulamak zorundayım, çünkü kapının yan tarafında bir düğme paneli ve el şeklinde bir ped duruyor - son ziyaretimizden hatırlamadığım bir güvenlik önlemi.

Arkamdan gelen kahkahalar dikkatimi merdiven boşluğunun altındaki gölgelerden çıkan ve bize doğrultulmuş bir silahın namlusuna çekiyor.

Lejyon askeri, taktığı maskeyle yüzünü gizleyerek ışığa doğru adım atarken ses, "Görünüşe bakılırsa senin lanet olası kimlik kartın yok," diyor.

Atticus tereddüt etmeden ona doğru ilerliyor ve silahından çıkan kurşun çelik kapıya çarpıp sekerek karanlığın içinde bir yerlere gidiyor. Etrafımızda bir silah sesi daha yankılanıyor, kurşun karşımdaki taş duvara çarpıyor. Diğer askerde olduğu gibi, elindeki silah yere düşüyor. ve Atticus kolunu onun önünde tutar.

Hızlı bir hamleyle Lejyon askeri kan donduran bir çığlık attı ve ben de avuç içimle onu korudum. Bedeni yere yığılıyor ve elinin kolundan koptuğu yerde kanayan bir kemik kütesini kucaklayarak yatıyor.

Atticus yanımdan geçerken kopmuş uzvu önümde sallıyor ve gülümsüyor. "*Tam yetki*, bebeğim." Midem bulanıyor ve boğazıma tırmanan kusmuğun yere sıçramasını engellemek için bir elimi ağzıma kapatıyorum. Elini panele dayıyor ve yeşil ışık yandığında kapı tıklıyor ve iki tarafı camla kaplı laboratuvarlarla çevrili uzun bir koridora açılıyor.

Parlak ışıklı laboratuvarlar boş duruyor ve tenimde ürkütücü bir his uyandırıyor. Tüylerimi diken diken ederek Atticus'un peşinden gidiyorum, gözlerim sessizliği tarıyor.

Çok sessiz.

Çok sessiz.

Koridorun sonunda, o ürkütücü insan tanklarına açılan kapıya doğru ilerlerken, bir tik tak sesi omurgamda kayıyor.

Atticus durdu ve ikimiz de aynı anda arkamızı dönerek girdiğimiz kapıya baktık. Tepedeki floresan ışık titriyor.

Bir figür ortaya çıkıyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, kendimi kapıya doğru geri çekiyorum. Kaslarım titriyor, paniğin sıkı pençesi ciğerlerimi sığ nefeslerden başka bir şeye sıkıştırmıyor.

Koridorun karşı ucunda, ruhsuz siyah gözleri olan iki beyaz, yarı saydam yaratık tek kaçış yolumuzu kapatıyor. Atticus belindeki kılıftan bir bıçak çıkarıyor ve gözlerini mutasyonlardan ayırmıyor.

"Defol git buradan." Beni arkasından iterken sesi de eli gibi sabit ve sakindi.

Onu koridorda yalnız bırakarak arkamdaki kapıdan geçiyorum ve diğer tarafa geçer geçmez küçük cam kareden içeri bakıyorum

mutasyonların kendisine doğru geldiğini gördü.

Atticus'un canavarlara doğru ilerleyişini izlerken kaslarımı bir dehşet sarsıntısı kaplıyor.

"Merhaba, Thalia."

İçimden bir çığlık kopuyor ve tanıdık sese doğru dönüyorum ama odanın içinde sadece cam bölmelerinde asılı duran cesetlerle karşılaşıyorum.

"Göster kendini, Jack." Kapsüllerden birinin arkasına saklanmak için duvar boyunca kayarken, sesimdeki gergin yalpalama vücudumda dolaşan titremeye eşleşiyor.

"Bu kadar tahmin edilebilir olman büyüleyici. Geleceğini biliyordum. Nasıl oldu bilmiyorum ama... içimde garip bir his vardı."

"Babamı öldürdün." Ben onu ararken, ara sıra ortaya çıkan kapalı bedenlerin kıpırdanmaları dışında oda hareketsiz duruyor.

"Evet. İtiraf ediyorum. Ama artık ne önemi var ki? O gitti ve o mutasyonlar arkadaşının işini bitirdiğinde sen de gideceksin."

Başımı yana eğip kapının diğer tarafından gelen ve Atticus'un onlarla savaşıma devam ettiğini gösteren gümbürtüleri ve homurtuları dinliyorum. "Alfaları hafife alıyorsun."

"Ve son birkaç yılda kaydettiğimiz ilerlemeleri hafife alıyorlar."

Atticus'un haykırış sesi bunu kanıtlıyor ve kaslarıma bir korku dalgası gönderiyor.

"Ne istiyorsun?"

"Her zaman istediğim şey. Güç. Saygı. Sen."

"Ben mi?" Dudaklarım tiksintiyle kıvrılırken, bu grotesk düşünce karşısında başımı sallıyorum. "Bir psikopat tarafından kaçırılmamı sen ayarladın."

"Güvenmemem gereken bir suçluyla anlaşma yaptım. Bunu şimdi anlıyorum. Size dokunmaması gerekiyordu ama sanırım güzelliğiniz ve masumiyetiniz karşısında baştan çıkan tek kişi ben değilim. Kendimi savunmak için, Will'i seni alması için gönderdim."

"Will'i bir ölüm görevine gönderdin ve bunu biliyorsun." "Kısmen doğru, evet."

"Neden? Kafanızda onun ölümünü nasıl haklı çıkardınız?"

"Aslında oldukça kolay. Özellikle de senin gibi bir ödülle. Çocukluğundan beri büyümeni izledim. Bu şımarık, vahşi ruhu kimse kıramazdı. Kilise bile. Seni kendim kırmayı ne kadar çok isterdim."

"Göster kendini, korkak. Bana bunları itiraf ederken gözlerinin içine bakmak istiyorum."

Camla ayrılmış bir odanın içinde ışıklar yanıyor, camın arkasında dışarı bakan bir adam silueti duruyor. Alt yarısı, pencereyi boydan boya kesen bir panelin arka ucu tarafından engellenmiştir. Arkasındaki duvardaki ekranların yumuşak parıltısı buranın bir kontrol odası olabileceğini düşündürüyor. Atticus'u kurtarmak için son kez buraya geldiğimizde, tüm o çatışmalar ve uçuşan mermiler arasında fark etmediğim bir oda.

Eklenen ışıkla birlikte, ona karşı silah olarak kullanabileceğim bir şey aramak için odayı tarıyorum, odanın karşı tarafındaki kapsülleri gördüğümde kalbim boğazıma kadar yükseliyor. Gözlerimi onlara sabitleyerek, annem ve Grant'in sıvılar içinde asılı bir şekilde yüzdükleri yere doğru dikkatlice ilerliyorum, tıpkı diğerleri gibi yüzlerini bir maske örtüyor.

Uyuyor gibi görünen ikisine yaklaşırken gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"Ne yaptın sen?"

"Sen gittiğinden beri onlar için cehennem oldu. Toplum, din adamına saldıran herkesten nefret eder. Buna saldırganın ailesi de dahil."

"Neden buradalar?"

"Sürgün edildiler. Onlara hayatta kalma şansı vermek için buraya getirdim."

"Onlara ne yaptınız?"

"Henüz bir şey yok. Şu anda sadece sakinleştirildiler."

Rahatlamış bir nefes veriyorum ve anneme hızlı bir bakış atıyorum.

"Benden ne istiyorsun?"

"Seninle her türlü şeyi yapmak istiyorum. Aslına bakarsan, sana aşığım Thalia. Yıllardır öyleyim. Ve bugünlerde kadınların azlığından dolayı, sen çok gençken sana sahip çıktığımı itiraf etmekten utanmıyorum. Bir çocuktan daha fazlası değilken."

Böyle bir şeyi düşünmek bile midemi bulandırıyor. "Bu yüzden babamı öldürdün."

"Hayır. Baban bir güç hamlesiydi. İlerlemem için bir araçtı." "Peki ya bu?" Bakışlarımı annemin yüzüne kaldırıyorum, o kadar masum ve sakın ki, olağan endişe hatlarından yoksun.

"Bu da başka bir güç hamlesi. Görünüşe göre Alfalara benden daha iyi hükmediyorsun. Ona geri çekilmesini söyle. Teslim olmasını söyle. Ve ben de

Anneni ve kardeşini serbest bırak." "Kimi?" Ben soruyorum.

"Oyun oynama. Birlikte olduğun Alfa'yı biliyorum." "Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun. Yalan söylediğinde anladığımı unuttun mu, Küçük Fare?"

Bir zamanlar bu lakap sevimliydi ama şimdi arkasındaki anlamı anlıyorum. Ben her zaman yem oldum. Yılan için yiyecek.

"Bilseydim bile sana teslim olmazdım."

Kapıya *çarpan* sert bir *gümbürtüyle* dikkatimi metalin büküldüğü ve deforme olmuş bir pençe şeklini aldığı yere veriyorum.

Oh, hayır. Atticus.

"Size onların hafife alınmaması gerektiğini söylemiştim. Onları daha güçlü yaptık. Daha hızlı. Ve o kapıdan geçmeleri uzun sürmeyecek. Yine de bir çıkış yolu var. Bana gelin, ben de güvenliğinizi sağlayayım."

Bir *gümbürtü* daha ve göçük yeni bir şekil alıyor, konturu metalin daha derinlerine işliyor. Bunu başka bir gümbürtü izliyor. Ve bir tane daha. Pencereden, kapıya doğru koşuşturan üç mutasyonun kel taşlarını görebiliyorum.

"Bu kapılar yangına dayanıklı ve güçlü, ancak aynı anda üç yarattığı tutmak için tasarlanmadılar. Benimle gel. Seni Szolen'e geri götüreceğim ve birlikte güzel bir hayat sürebiliriz. Annenin birlikteliğimizi kutsayacağından eminim."

İçimde tanıdık bir tiksinti kabarıyor, sesi Remus'unkine çok benziyor. "Siktir git."

"Dediğim gibi... tahmin edilebilir."

Yanımdaki hareket dikkatimi kapsüllere çekiyor; annem ve Grant suyun içinde seğirip kıvranıyorlar. Kırmızı girdaplar gözlerini ve burunlarını bulandırıyor, yüzlerindeki maskenin üstünden dışarı akıyor. Kırmızı kan şeritleri suyun içinde dans ediyor.

Korku göğsümün içinde titreşiyor. "Neler oluyor? Ne yapıyorsun?"

"Bana zehrin birkaç saniye içinde etki ettiği söylendi. Anladığım kadarıyla

organların tamamen kapanmasına neden olur."

Oh, Tanrım. Kırmızı

Lotus.

"Kesin şunu! Dur!" Grant'in kapsülünün arkasına geçip su seviyesini düşüren kolu fırlatıyorum, sonra aynısını annemin kapsülü için yapıyorum.

"Durdur ŗunu! Ben yaparım! Seninle geleceğim! Lştfen! Durdur ŗunu!"

"Korkarım artık çok geç. Zehrin ölümcül dozu çok düşük. Ama endişelenmeyin. İsteklerini yerine getireceğim ve Szolen'e döneceğiz."

Alaylarına aldırmadan kapsülün kapısının kilidini açıyorum ve kapıyı açtığımda bir sıvı dalgası dışarı akarak ayaklarımın dibinde birikiyor. Grant ölü bir ağırlık gibi kollarıma düşüyor ve maskesini çıkardığımda ağzından kan damlıyor.

Ayağa fırladım ve annemin kapsülünün mandalını açtım. Tıpkı Grant gibi o da kollarıma yığılıyor, hâlâ seğiriyor. Maskesini çıkardığımda göz kapakları kan çanağına dönmüş beyazları gösterecek şekilde açılıyor ve titreyen elini yüzüme doğru kaldırıp yanağıma avuçluyor. Göğsü nefes nefese yükselip alçalıyor ve başını kucağıma yatırıp saçlarını gözlerinden nazikçe itiyorum.

"Özür dilerim, anne. Çok özür dilerim. Her şey için." Gözyaşlarının arasından başının üst kısmını okşuyor ve alına bir öpücük konduruyorum. "Bunun olmasını istememiştim."

"Gururlu." Sesi sıkı bir törpü gibi ve kaslarının gevşemesiyle gözlerinin kapalı olduğunu, bir damla kanın kırmızı bir gözyaşı gibi şakağından aşağı süzüldüğünü görmek için geri çekiliyorum.

"Anne?" Hafifçe sallıyorum, ama vücudu sadece hareketle sarsılıyor. "Anne, uyan!" Onu yere bırakıp ellerimin ve dizlerimin üzerinde kardeşime doğru koşarken panik midemde kıvrılıyor. "Grant? Grant!" Kolunu sallayarak, teninin beyaz solgunluğuna, dudaklarının mavi tonuna, ölümünün işaretlerine bakıyorum. "Hayır! Hayır!" Öne düşüp yüzümü soğuk boynuna gömüyorum ve göğsümden uzun, acı dolu bir çığlık koparken onu kucağıma sürüklüyorum. İçimi bir inançsızlık ürpertisi sarıyor, oda çevremde çok hızlı dönerken göğsüm soğuyor. İleri geri sallanarak kardeşimin cansız bedenini kollarımda tutuyorum ve ıslak saçlarını öpmek için öne doğru eğiliyorum. "Annene dikkat et, tamam mı?"

Buzlu dallar enseme tırmanıyor ve başımı kaldırdığımda mutasyonlardan birinin annemin cesedinin üzerine çömelmiş olduğunu görüyorum. Keskin dişlerinin görüldüğü ağzından salya telleri sarkıyor. Bakışlarını benden ona çeviriyor ve başını yerden kaldırıyor.

Vücudumdaki tüm kaslar korkuyla kilitleniyor, sanki onu inceliyormuş gibi başını eğmesini izliyorum.

Bir nefes bile geçmeden boynunu bükerek başını gövdesinden bir çırpıda ayırır.

Boğazımdan bir çığlık kopuyor ve Grant'ı bırakıp kendimi ondan uzaklaştırıyorum, gözlerim annemin kesik kafasına yapışıyor.

Yaratık bana doğru yalpalıyor ve omzumun üzerinden Jack'in bana gülümsediği kontrol odasına doğru bir bakış atmaya cesaret ediyorum.

"Size güvenli bir geçiş teklif edecektim ama korkarım o şeyin peşinizden gelme riskini göze alamam."

"Kapıyı aç, Jack." Çenem o kadar sert ki, kelimeleri dişlerimin sert sıkılığından güçlkle geçirebiliyorum. "Lütfen."

"Özür dilerim. Gerçekten. Senin ölümün benim en büyük trajedim olacak."

Doktor Levin'in laboratuvarına açılan kapının da bulunduğu malzeme odasının kapısı canavar tarafından kapatılmış durumda, yani oradan kaçma şansım yok. Oraya ulaşabilsem bile, mutasyonun ben daha yer seviyesine inmeden beni silip süpüreceğinden eminim.

Kırıp açtıkları kapsüllerin arkasından üç mutasyon daha çıkıyor ve tam o sırada içerideki cesetlerle beslendikleri yeri fark ediyorum. Mutasyonlardan biri boğazını çiğneyerek et parçalarına dönüştürdüğü adamı yere düşürüyor ve çıplak insan kanlar içinde yerde seğiriyor.

"Jack!" Onu bana bakarken bulmak için döndüm, gözleri hastalıklı bir hayranlıkla parlıyordu ve gölgelerden ona doğru yaklaşan devasa figürden habersizdi.

Titus.

Jack'i boğazından yakalıyor, aynı anda mutasyonlardan biri bana doğru hamle yapıyor.

Yana doğru yuvarlanıyorum, pençesinin darbesini kıl payı kaçırıyorum ve diğer duvara doğru tırmanıyorum. "Titus!"

Silah seslerinin yankısı kaslarımı güçlendiriyor ama arkama bakmaya cesaret edemiyorum.

Mutasyon ikinci kez saldırırken pençeleri cilalı zemini sıyrıyor ve tekrar saldırmadan önce kapının yanındaki bir bankın altına kaymayı başarıyorum. Başımın üstünden gelen ses sinirlerimi zıplatıyor ve bir çığlık atarak ellerim ve dizlerim üzerinde uzun bankın diğer tarafına doğru sürünüyorum. Arkamdan gelen sert bir güm bür t ü y l e mutasyon masadan yere sıçırıyor. Kendimi köşeye çekip yaratığın bana doğru ilerleyişini izliyorum.

Gidecek hiçbir yer yok. Saklanacak yer kalmadı.

Bana doğru geliyor ve göğsümden kan donduran bir çığlık kopuyor.

Kontrol odasının kapısı uçarak açılıyor ve Titus ileri atılarak yaratığın arka pençesini tutuyor, yaratık zemini tırmalayarak bana doğru geliyor.

"İçeri girin! Hemen!"

Titus'un ellerinde bağlı olan mutasyonun yanından geçiyorum. Ben geçerken bana doğru savruluyor ve ıskalasa da ayaklarım altımdan uçup

gidiyor.

Ateşten bir çizgi bacağımı sarıyor.

Sert kiremitler göğüslerime çarpıyor ve diğer mutasyonun beni kendisine doğru çektiğini görmek için arkamı dönüyorum.

Sert bir vücut canavara çarparak dengesini bozar. Bu seferki Atticus.

İki Alfa beni ele geçirmeye kararlı görünen mutasyonları zapt ederken, ben yakalanmadan odanın diğer ucuna kapıya doğru koşuyorum.

Titus'un kollarındaki kaslar titreyip bükülürken, yarattığı boğazından kavırıyor, dili bir yılanınki gibi dışarı fırlıyor. "Bıçak... al onu!" diye homurdanıyor.

Kalçasındaki bıçağa bakarak silahı çıkardım ve mutasyonun gözüne sapladım. Odanın içinde yüksek bir çığlık yankılanıyor.

İki mutasyon daha dört ayak üzerinde bize doğru koşuşturuyor. "İçeri girin ve kapıyı kilitleyin!"

"Seni bırakmayacağım!"

"Git! Şimdi!" Sert bir itiş beni geriye, kırımın üzerine doğru uçurdu ve kapı çarparak kapandı.

Merdivenlere doğru dönüyorum, bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı koşarak kontrol odasına gidiyorum.

Jack hiçbir yerde değil.

Titus'un onu öldürdüğünden emindim.

Kontrol panelinin altında, Titus'un peşimden gelmeden önce yok ettiğini tahmin ettiğim, parçalanmış görünümlü bir tabanca duruyor.

Titus ve Atticus diğer ikisinin peşine düşerken, aşağıdaki odaya baktıklarında mutasyonlardan ikisinin öldüğünü, başsız bedenlerinin yerde seğirdiğini görürler.

Elimdeki bıçağın ağırlığı daha da artıyor ve koridora doğru dönüyorum.

Kontrol odasından çıkarken, Jack'in kaçmış olması gereken yönün tersine doğru hafif adımlarla ilerliyorum. Koridorun iki yanında kapılar duruyor. Koridorun sonunda bir çıkış işareti var ve ona doğru ilerlerken ofis gibi görünen odaları tarıyorum. Floresan ampuller tepemde vızıldıyor. Vücudumdaki her sinir canlı bir tel gibi ve ellerim titriyor, bıçağın iş ucu bana yol gösteriyor. Çıkış kapısına yaklaştığımda, hırıltıların uğultusu ve kapının paneline çarpan sert gümbürtüler bana diğer tarafta Ragers'ın adım attığını söylüyor.

O kapıdan çıkmasına imkan yok.

O soğuk his yine enseme kayıyor ve arkamda duran gölgeli bir figür bulmak için dönüyorum.

"Senin ve benim için kaçış yok."

Bir kapının metal gıcırtısı dikkatimi ondan ayırıyor ve bir yılan gibi saldırıyor. Elinin tersi yanağıma çarpıyor, parmak eklemleri kemiklerimi sarsıyor ve acı sinüslerime doğru fırlıyor. Vücudum dönüyor ve birkaç saniye içinde Jack'in göğsü sırtıma bastırılıyor, bıçak boğazıma dayanıyor.

Koridorun diğer ucunda, Titus bize doğru adım atıyor, derisi kanla kaplı.

"Kenara çekilin. Geçmemize izin verin ve sizi temin ederim ki ona zarar vermeyeceğim," diyor Jack arkasından.

Titus hırlıyor ve ellerinin yumruk haline gelişini yakalıyorum.

Bıçak yukarı doğru açı yaparak çenemi daha yukarı kaldırıyor. "Akıl almaz acılar çekebileceğinden hiç şüphem yok. Ama tek yapman gereken bu bıçağı bir kez kaydırmak ve işini bitirmek."

Yine de Titus cevap vermiyor ve Atticus yanına yaklaştığında, Jack'in kaslarındaki titremenin yoğunlaştığını hissedebiliyorum. İkisi ona ellerini sürdüklerinde, geriye kan ve et parçalarından başka bir şey kalmayacak.

Ama ondan önce boğazımı kesebilir.

Duraksamada, annemi düşünüyorum. Babamı. Grant'i. Onların cansız bedenleri.

Öfke içimde siyah zehirli bir duman gibi kıvrılıyor ve Titus'la yaptığım eğitim aklıma geliyor. Tek bir akıcı hareketle bıçaktan uzaklaşıyorum ve o tepki vermeye fırsat bulamadan dönüp kolunu yolundan çekiyorum ve tıpkı Alfa'nın bana gösterdiği gibi yumruğumu boğazına indiriyorum. O kadar çok çalıştığımız bir hareket ki, içgüdü gibi.

Gözleri faltaşı gibi açılan Jack, bir solukta bıçağı düşürür ve boynunu tutarak geriye doğru tökezler.

Tabii ki, karşılık vermemi beklemezdi. Tanıdığı kız kendini savunmak için yetiştirilmemişti.

"Cehenneme kadar yolun var!" Kasığına sert bir tekme indiriyorum ve sersemlemiş bir ifadeyle dengesini kaybederek çıkış kapısından geriye, merdiven boşluğunun trabzanlarına doğru düşüyor. Sert bir çatırtıyla beton omurgasına çarpıyor ve tekrar soluk soluğa kalıyor.

Yağmacılar hırlayarak ve tıkırdayarak onun etrafında kümeleniyor.

Biri benim için merdivenleri tırmanıyor, ben sahanlıkta kalıyorum, ama Titus yanıma geldiğinde ve Atticus diğer tarafta durduğunda, durup tıslayarak merdivenlerden aşağı iniyor.

Yağmacılar ona yaklaşırken altımızda Jack çığlık atıyor. Ses, daha yüksek sesle hırlayan Yağmacıları heyecanlandırıyor gibi görünüyor. Toplanmış bedenlerinden sadece bacakları dışarı çıkıyor, enfekte onu canlı canlı yerken seğiriyor.

Babamın katilinin artık olmadığını bilmek beni rahatlatmalı ama dünya aniden ağırlaşıyor ve ilk kez o zaman tüm ailemin yok olduğunu fark ediyorum. Hepsi, bu adamın şiddeti yüzünden kayboldu.

Dizlerim altımda bükülüyor, vücudum beni içine çeken güçlü kollar tarafından yakalanıyor ve Titus'un beni kaldırmasına izin veriyorum, beni bir çocuk gibi kucaklıyor, beni merdivenlerden aşağı, Ragers denizine doğru taşıyor.

CHAPTER 46

"H "Acıyla nasıl yaşıyorsun?" Titus'un karşısında yere uzanmış, şöminedeki közlerin turuncu ışıltısını izliyorum. "Ne zaman geçiyor?"

"Öyle değil. Hâlâ ailemi düşünüyorum. Annemi. Kız kardeşlerimi. İyi şeyleri. Kötü olanları değil."

Şakağımdan bir damla yaş süzülüyor ve yüzümü ona dönerek sıcak tenine daha fazla gözyaşı gömüyorum. "Hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim."

"Yalnız değilsin Thalia. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Elimde kalan tek şey sensin ve sana da bir şey olması düşüncesine katlanamıyorum."

"Sen ve ben varız. Ve seni bu dünyada asla yalnız bırakmayacağım." Üstüme yuvarlanıyor, kolları çelik bir kafesin parmaklıkları gibi etrafımı sarıyor. Asla kaçmak istemediğim bir kafes. "Bıçağı boğazına dayadığını gördüğümde midemde yine o iğrenç korku vardı." Dudaklarının köşesi ciddi bir gülümseme için kalktı. "Ama sen çok güçlüydün. Benim küçük cesur Engerek'im."

"Bana kızgın değil misin? Emirlerine karşı geldiğim için?"

"Ben senin baban değilim. Ya da generalin. Senden herhangi bir talepte bulunmaya hakkım yoktu. Zaten onlara karşı çıkacağından da hiç şüphem yoktu." Onun bu yorumu ilk kez gülümsememe neden oldu. "Şu andan itibaren arkanı kollayacağıma söz veriyorum. Ne olursa olsun."

"Her zaman öyleydin." Parmağımı Titus'un yara izleri kadar bir parçası olan sert kaşlarının üzerinde gezdiriyorum. "Ve beni kollayan bir tanrıya sahip olduğum için ne kadar şanslıyım."

"Ben tanrı değilim. Ben sadece bir insanım. Eğer benden isteseydin, senin için bu dünyayı yerle bir edebilecek bir adam."

"Bir öpücükle başlayıp nereye varacağını görmeye ne dersin?"

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, elini çeneme doğru kaydırıyor, yüzümü kavırıyor ve dilini dişlerimin arasından geçiriyor. "Seninle bu hayatı hak etmek için ne yaptım ben?"

Bu soru yüzüme kasvetli bir gülümseme getiriyor. "Bazen kendime soruyorum. Sık sık Remus'un o gece beni öldürüp öldürmediğini ve tüm bunların bir rüya olup olmadığını merak ediyorum."

Tekrar sırt üstü yatıyor, bükülmüş kolunu başının altına sokuyor ve parmak uçlarıyla omzumun üzerinde yumuşak daireler çizerek tavana bakıyor. "Benim de böyle düşüncelerim oldu. Belki de o kapının diğer tarafında, Calico'nun içinde hapsolmuş olan bendim. Ve sen benim için sadece bir cennet hayalisin."

"Dünyamızın cehenneminde, burada, bu rüyada birbirimizi bulduğumuzu hayal edin. Şu anda." Dikkatini toplamak için yüzünün iki yanından tutarak üzerine yuvarlanıyorum. "Bana uyanmayacağına ve beni burada yalnız bırakmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum." Başını kaldırıp dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırıyor. "Sana olan sevgimin sınırı yok. Bu hayatta ya da başka bir hayatta."

"Peki ya bu imkânsız rüya bizimle birlikte sona ererse? Ya ötesinde hiçbir şey yoksa?" Göz kırpmalarım gözlerime dolan yaşları engelleyemiyor. "Çocuk yok mu?"

"Bu hayatı mutlu bir şekilde sonlandırmak için çocuklara ihtiyacım yok."

"Seni seviyorum," diyorum ağzına karşı, zihinsel olarak böylesine sınırlı bir kelimenin düşüncelerini uzaklaştırıyorum: son. "Tanrı yardımcım olsun, bir Alfa'ya deliler gibi aşığım."

Beni kollarına hapsederek yana doğru yuvarlıyor. "Bu dünyada artık seni kurtarabilecek bir tanrı yok, Thalia. Sen en vahşisine aitsin."

Dudakları boynumu bulduğunda geriye uzanıyorum, parmaklarım ensesinde kıvrılıyor. "Peki bana enjekte edilen bu Alfa antikorları... ne gibi avantajları var?"

"Hızlı iyileşme." Boğazıma bir öpücük konduruyor ve dudaklarını çeneme doğru sürüklüyor, yüzündeki kirli sakalın gölgesi tenimi gıdıklıyor. "Daha hızlı refleksler." Kulağımın kabuğunu yalıyor ve dişleriyle lobumu çentikliyor. "Ne zaman bir odaya girsen sana karşı koyamamam. Tabii ki bu her zaman böyleydi..."

Buna gülümsüyorum, gözlerimi kapatıyorum, öpücüklerinin zevkine kendimi kaptırıyorum. "Bu senin bir zayıflığın gibi görünüyor."

"Hiçbir fikrin yok." Sert avucu karnıma doğru kayıyor ve içgüdüsel olarak düşüncelerimden sıyrılıp elimi yarama ulaşmadan önce onunkine koyuyorum. "Korkma."

"Ben değilim. Sadece kendimi ... içi boşalmış hissediyorum."

"En sevdiğim parçaların hala senin içinde. Binlerce yara izi asla o kadar derine ulaşamaz."

Ağlamaklı bir gülümsemeyle elini bırakıyorum ve avucunu yara izimin üzerinde ve uyluklarımın arasında gezdirmesine izin veriyorum. Parmağının ilk hareketiyle gözlerimi tekrar kapatıyorum. Ama başka bir yere kaymak ya da sakın denizde yelken açmak yerine, burada, Titus'la kalıyorum.

Benim çapam.

Annem bana bir kadının bu dünyadaki en önemli rolünün çocuk doğurmak olduğunu söylerdi ve bazıları için bunun doğru olduğuna inanıyorum. Mutluluk ve tamamlanma her şekilde gelir ve özellikle bizimki gibi harap olmuş bir dünyada yeni bir hayat yaratmanın mutluluğundan şüphe duymuyorum. Bir hikayenin yeni bölümleri ve kendi bölümlerini yazacak nesillerle geleceğe devam etmek.

Bu olasılıktan mahrum bırakılan, hikayeleri zalimlikle ya da kendi tercihleriyle kısa kesilen bizler için sonlarımız farklı olabilir, ancak daha az neşeli ve mutlu olmak zorunda değiller. *Mükemmel* olmak zorunda değiller, çünkü bazen dünya bu şekilde oynamıyor.

Duvarın bu tarafındaki yaşam bana pek çok ders verdi, ama belki de en önemlisi sevmek ve sevilme. Dünyadaki zamanımızda yerine getirmekle görevlendirildiğimiz tek rol budur. Ne de olsa bizi bir amaca yönelten, korku karşısında cesaret veren ve bizi biz yapan kalptir.

Peki ya yaralar? Onlar sadece gücümüzü hatırlatıyor.

EPILOGUE 1

TITUS

S Ateşin yanında otururken Atticus'un şişi alevin üzerinde çevirmesini ve tavşan etinin altın sarısı gevrekliğini ortaya çıkarmasını izliyorum. Yüzünden okunan gurur ifadesi, kapıyı çalmak istememe yetiyor.

kendini beğenmiş hıyarın kafasını uçurdu.

"Ah, şuna bak, kardeşim. Mükemmel. Bana bunun pişmişin mükemmel bir tonu olmadığını söyle."

"Eğer okşanmaya ihtiyacın varsa, git kadının bul."

Atticus kıkırdar, teneke bardaktan içkisinden bir yudum alır ve Lilith'in kamptaki kadınlardan biriyle konuşurken durduğu yere bakar. Gözlerinde yeni bir parıltı var. Daha önce olmayan bir takdir. "Belki sonra."

"Sen ve Lilith. Sen ..."

"Evet. Kadın benden nefret etmediği zaman. Öyle olsa bile ... işleri ilginç kılıyor." Bakışlarını kırarak uzun bir yudum daha içiyor, sonra damlayan likörü elinin tersiyle siliyor. "Annesi bana yüzücülüğümü azaltan bir çingirak kökü zırvası veriyor."

"Çalışıyor mu?"

"Şimdiye kadar kaza olmadı." Çenesini arkamdaki bir şeye doğru salladı. "Thalia bugünlerde nasıl?"

Omzumun üzerinden baktığımda Thalia'nın Freya'yla sohbet ettiğini görüyorum, yaşlı kadın hazırladığı bitkisel bir ilacı karıştırıyor - Thalia'nın geceleri daha iyi uyumasına yardımcı olacağını umduğu bir ilaç. Gözleri benimkilere takıldığında sanki parlıyorlar, onu görmek beni her yerimden sertleştiriyor. Nefesim kesilmeden kadına bakamıyorum bile.

Boğazım ve midem sanki vahşi ve tehditkâr bir şeyle yüzleşmek üzereymişim gibi kasılıyor. O kadar güzel ki acıtıyor. "Daha iyi."

Remus onu kaçırdıktan sonra haftalarca kabuslarla uyandı, beni Calico zamanına geri götüren ruhumu yok eden türden çılgınlık. O gün bugündür konuşmak istemediği şeyler var ama ben de hiçbir zaman zorlayan biri olmadım. Haftada birkaç kez irkilip uyanıyor, ama sadece onu yakınımda tutuyorum ve tekrar uykuya dalıyor. Bana da uyar, çünkü ben de onun yanında daha rahat uyuyorum.

Kabuslar hala kafamı kurcalıyor, ara sıra beni soğuk terler dökerek uyandırıyor. Bazen Calico'daki o karanlık hücreye geri dönüyorum, bazen de Cadmus'un mutasyonlardan saklanması, kapalı bir labirentteki fare gibi o tünellerde sıkışıp kalışını izliyorum. Beni rahatsız eden ölümün kendisi değil, *ya olursa* düşüncesi. *Ya nighthade işe yaramadıysa? Ya hâlâ oradaysa? Yaşıyorsa.*

"Al." Koluma bir şey çarpıyor, bu düşüncelerden sıyrılıyorum ve Atticus'un şişlenmiş eti sunduğunu görmek için dönüyorum. "Dene bakalım."

İnleyerek çubuğu Alfa'nın elinden kaptım ve yumuşak eti ısırdım, tepkimi kontrol etmek için elimden geleni yaptım, böylece piç kurusu bütün geceyi böbürlenerek geçirmeyecekti. "Ağzına aldığın en iyi cockabob, itiraf et."

Eti tükürmek için yana eğildim, şişi ateşe atarken homurdandım. Pis herif. Çenesini kapalı tutsaydı, iyi bir yemek olabilirdi.

Atticus kıkırdarak öne eğilir ve alevlerin arasından onu çıkarır. "Çok lezzetliydi, göt herif. Kabul et."

"Kirece ihtiyacı var."

Atticus kaşlarını çatarak eti yanındaki toprağın üzerine bırakır. "*Kireç* de ne demek? Burada kireci nereden bulacağım?"

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyorum. "Sadece neye ihtiyacı olduğunu söylüyorum."

Atticus umursamaz bir el sallayışla dikkatini arkamdaki bir şeye yöneltiyor.

Thalia ve benim manastırdan kurtardığımız çocuk Asher'in bizden saklandığı ağacın arkasından çıkan küçük kolu yakalamak için dönüyorum. Yanında, Yuma kalçalarının üzerinde oturuyor, kurdun çocuğun yanından hiç ayrılmadığı düşünülürse bu çok açık bir işaret.

Ona el sallıyorum ve çocuk isteksizce ağacın arkasından çıkıyor. "Hadi gel. Gel otur."

Bir süre Freya ve Lilith'le kaldı, ta ki Thalia çocuğu evlat edinmek istediğine karar verene kadar, biz de onu ikimizle birlikte kulübeye geri getirdik. Calico'daki Alfalar arasında muhtemelen bir çocuk babası olma ihtimali en düşük olan bendim, ama çocuk bir şekilde içimde büyüdü.

"Hâlâ konuşmuyor musun?" Atticus arkamdan soruyor, ben de başımı sallıyorum.

Asher manastırdan beri tek kelime konuşmadı, bu da beni pek rahatsız etmedi, zaten ben de konuşmayı seven biri değilim. Avlarda bana eşlik ediyor ve Thalia'nın çocuğun yoksun olduğu sevgi ve şefkati sunduğu yerde, ben güvenlik ve hayatta kalma dersleri veriyorum. Çocuğun Yağmacıların arasında yürüyebilmesi, bazen keşfe çıktığında onu çok fazla kollamam gerekmediği anlamına da geliyor.

Yanıma oturan Asher yakındaki bir sopayı kapıp ateşi dürtüyor, üçümüz sessiz ve düşünceli bir şekilde otururken Atticus ve ben içkilerimizi yudumluyoruz.

"Cockabob nedir?" diye soruyor çocuk, aramızdaki sessizliği Asher'ın sesi olduğunu anlamam bir saniye süren beklenmedik bir sesle doldurarak.

Bir an bakakaldım, sorunun gerçekten de ondan gelip gelmediğini merak ettim.

Atticus'un kahkahasının rahatsız edici gürültüsü konsantrasyonumu bozuyor ve diğer Alfa'nın suratına hak ettiği yumruğu indirerek onu susturma isteğimi uyandırıyor. Neyse ki pislik herif ayağa kalkıp uzaklaşıyor, yoksa bu ihtimal çok cazip gelebilirdi.

"Yok bir şey evlat. Söylediğini unut." Duymadığından emin olmak için Thalia'ya hızlıca bir bakış attıktan sonra ellerimi birbirine sürtüyorum. "Ve... bana bir iyilik yap ve bunu Thalia'nın önünde tekrarlama, tamam mı?"

"Annemi mi kastediyorsun?"

Kelimenin sesi bir an için dikkatimi dağıttı. *Anne*. Çocuk utanmasın diye gülümsememi çoğunlukla saklı tutarak Thalia'ya tekrar bakıyorum, onun bunu söylediğini duysa gözyaşlarına boğulacağından eminim. "Evet. Annen."

"Tamam. Söylemeyeceğim." Çubuğun yanmış ucunu taş çukurun üzerinde çeviriyor ve oraya siyah kül çizgileri çiziyor. "Sana ... baba diyebilir miyim?" Çocuk sorarken bana bakmıyor ve bu iyi bir şey, çünkü yüzümde hissettiğim aptalca ifade muhtemelen çocuğun tekrar ağaçlara doğru koşmasına neden olacaktı.

Bu dünyadaki en tehlikeli yaratıklardan bazılarıyla karşı karşıya geldim ve büyüklük ya da vahşetten çok fazla korkmadım, ama hiçbir şey boktan korkutmuyor

Meraklı soruları olan çocuklar gibi. Muhtemelen ilk kez yansımasını yakalayan bir köstebek faresine benziyorum. Şaşkın ve korkmuş ama aynı zamanda mutlu.

"Elbette. Bana baba diyebilirsin. Eğer istediğin buysa."

Asher başını sallayarak elinin tersiyle burnunu sildi. "Ben de bunu istiyorum."

Dirseklerimi dizlerime dayayarak başımı sallıyorum.

"Tamam o zaman." "Baba?"

Bunu söylediğini duymak garip, kafamın arkasını kaşıyama neden olan tuhaf bir his veriyor. "Evet."

"Bir gün Rager'a dönüşecek miyim?"

Hay sikeyim. Bir kez daha kendimi bu soruyla benden çok daha iyi başa çıkabilecek olan Thalia'yı ararken buluyorum. Hala Freya'yla sohbet ediyor, gülümsüyor ve konuşmadan habersiz el sallıyor.

Çocuğa yalan söyleyemem. Söylemem. Çocukluğum boyunca doktorlar ve bilim insanları tarafından yalan söylendi ve bu beni sinirli bir yetiştikine dönüştürdü. "Doktor Levins bunun bir olasılık olduğunu söylüyor. Sanırım yapabilirsin, evet."

Thalia her hafta çocuğu Freya'nın kampındaki doktorun derme çatma kliniğine götürüyor ve her seferinde ona aynı şey söyleniyor: Rager'a dönüşmeyeceğinin ya da Remus ve Agatha gibi psikopat davranışlar sergilemeyeceğinin garantisi yok. Sonuç olarak, bu olasılığı çocuğa karşı şefkatle bastırmaya çalışıyor. İşe yaradı mı yoksa çocuğun dönüşme ihtimali yok mu bilinmez ama çocuk iyi görünüyor. Şimdilik.

"Umarım ölmem. Ölmek istemiyorum." Asher'ın sesi gözyaşlarını taşıyor ve göğsüme bir yumruk gibi çarpıyor.

Bu düşüncelere yabancı değilim, çünkü Calico'da bana yaptıkları onca şeyden sonra yıllarca bu düşüncelere sahip oldum, ama onun korkularını hafifletecek donanıma sahipsem ne olayım. Kendi korkularımı kabullenmeyi ve onlarla birlikte gelişmeyi öğrenmek zorunda kaldım. "Bak evlat... Asher

...oğlum. O köprüye geldiğimizde geçeceğiz. Ama sana söz veriyorum, hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Anladın mı?"

Bir an sessiz oturuyor ve ateş yanarken, gözlerindeki yaşların yansımasını yakalıyorum, sonra ayağa fırlıyor ve doğrudan bana çarpıyor. Bir an için aptallaştım, kollarımı uzattım, onlarla ne yapacağımdan emin değilim. Daha önce bir çocuğa sarılıp sarılmadığımı bile hatırlamıyorum. Kollarımı çocuğa sarmam için kafamın beni dürtüklemesi birkaç saniye alıyor ve bunu yaptığımda içimde garip bir şey kıpırdıyor. Sıcak ve bulanık

bir şey. Hoş bir şekilde sinir bozucu.

Çocuklar benim için hiçbir zaman planın bir parçası olmadı. Bu dünya bir bebek kadar masum bir şey için çok sert ve soğuk, bu yüzden Thalia'nın çocuğumu taşıyamayacağı gerçeği beni hiç rahatsız etmedi. Ama itiraf etmeliyim ki, çocuğun güvenini kazanmak çok iyi hissettiriyor. Bana baba dediğini duymak da biraz tuhaf gelse de hoştu.

Çocuğun sırtını sıvazlıyorum, boynuma sıkıca sarılan küçük ve kırılgan kollarına bakıyorum.

Asher.

Benim

oğlum.

Oğlum.

Ve işte böyle, çocuğa verdiğim söz, göğsümün içinde çarpan canlı, nefes alan bir şey haline geliyor.

Thalia'nın yanına uzandığımda, küçük bedeni bana sımsıkı sarılmıştı, yanan ateşin korları odaya yumuşak bir parlaklık yayıyordu.

"Bir daha yatakta uyumayı düşünüyor musun?" diye soruyor, sesinde bir gülümsemeyle.

Ensesinden öpmek için saçlarını kenara çekiyorum. "Sıcak bir ateş ve yanımda yatan sen? Buna gerek yok."

Herkes Freya'nın kampına doğru yola çıktı ve kulübeyi yine sessiz ve hareketsiz bıraktı. Son kontrol ettiğimde Asher, Thalia'nın eski yatak odasında mışıl mışıl uyuyordu ve Yuma da kapının yanında uyukluyordu; kapının alt kısmındaki bir çatlak, ateşle birlikte fazla ısınmasını engelleyecek kadar hava girmesini sağlıyordu.

"Yine de altımda sert bir tahtadan daha yumuşak bir şey olması güzel olurdu ve senin vücudundan bahsetmiyorum." Avuçlarımın içinde kıvrılarak yüzünü göğsüme gömüyor. "Yine de sert yüzeylerini seviyorum."

Buna gülümseyerek kalçasını kavriyorum ve kalçaları doğru noktaya süründüğü anda tüm vücudum canlanıyor. "Bunu bitirmeye niyetin yoksa, şimdi durmanı öneririm." Yüzüm boynuna gömülü, ağzımı sulandıran tatlı kokuyu içime çekiyorum ve dilimle boğazından çenesine doğru ıslak bir çizgi çiziyorum.

Asher'la evde seks yapmama kuralı var, bu yüzden işi bitirmek ayı postunu kapıp ormana gitmek anlamına geliyor. Serin, erken bahar havası beni hiç rahatsız etmiyor ama onun ateşin sıcaklığından ayrılma ihtimali zayıf.

"Ayakkabılarımı alayım. Düşen sopaların üzerinde çıplak ayakla yürümekten nefret ediyorum." Ya da o kadar ince değil.

Yine de arkasını döner dönmez onu kendime doğru çekip o yumuşak, dolgun dudaklarını yakalıyorum. "Bir dakika içinde," diyorum ağzına karşı ve onu üstüme yuvarlıyorum.

Ellerini göğsüme dayayarak dengesini sağlıyor, bedenime sarılıyor ve öpüşmeyi keserek doğruluyor. Yuvarlak, dik göğüsleri geceliğinin ince kumaşından görünüyor ve benimle alay ediyor. Her zaman benimle alay ediyor.

Ellerimi kıvrımlarında gezdirmek, onu yere sürüklemek ve tam burada, ateşin yanına götürmek için duyduğum yoğun ihtiyacı yatıştırmak için yapabildiğim tek şey. Beklemek en büyük işkencedir, ama aynı zamanda her şey söylendiğinde ve yapıldığında cehennem gibi bir final yapar.

Sakin mavi bir denizde kaybolmuş, hayal edebileceğim her şeyin ötesinde bir güzelliğe sahip olan kadına, *benim kadınıma* bakıyorum. Onu görmek tüm göğsümü ağrıtıyor, sanki nefes alamıyormuşum gibi. Ona her baktığımda bu oluyor ve o tatlı koku, şiddetli bir yağmurdan sonra çiçekler gibi, teninin doğal aroması, açlıktan ölmek üzere olan bir köpek gibi salyalarını akıtıyor. Sahiplenme duygusu içimi yakıyor ve onu ya da Asher'ı bir daha incitmeye çalışan her şeyi öldürüp yok edeceğimi rahatlıkla söyleyebilirim.

"Ne düşünüyorsun?" Parmaklarının göğsümün çıkıntıları üzerinde yumuşak bir şekilde gezinmesi zihnimi bu sorudan uzaklaştırıyor.

Gözlerim kapalı, çıldırtıcı dokunuşunun yumuşak kayışına odaklanıyorum. Göğüs uçlarının göğsüme sürtünmesine izin vererek öne düştüğünde, sadece ince bir direnç ipliği beni o sert tepeleri ağzıma almaktan ve yumuşak okşamaları cildime kazınan tırnakların affetmez çiziklerine dönüşene kadar emmekten alıkoyuyor.

"Beni görmezden geliyorsun," diye fısıldıyor ve dişleri kulak mememi bulduğu anda, avuçlarım kıcının sert yanaklarını buluyor. "Söyle bana."

"Kuralınızın yok edilmek üzere olduğunu düşünüyorum."

"Kendini hiç kontrol edemiyor musun?" Beni sinirli ve sabırsız hale getirdiğini bildiği kurnaz bir şekilde karnıma sürtünürken sesindeki şakacı ton beni gülümsetiyor. İçimdeki, derimin altını tırmalayan hayvanı kışkırtıyor ve onunla alay ediyor. Sadece onu arzuluyor gibi görünen aynı acımasız hayvan. Sadece Thalia'yı.

Karnımın üzerinde ıslak bir şekilde kayan teni, onun sıcaklığına gömülmek için yalvaran kaslarımı geriyor. Onun büyüünde birkaç saatliğine kaybolmak için. Kalçalarını sıkarak, onu daha aşağıya yönlendiriyorum ve sıcaklığı

Aletimin başı pantolonumun içinden geçiyor, içimdeki her şey karmakarışık oluyor. Kan çift zamanlı pompalanıyor. İştah açlıktan ölmek üzere. Kısıtlama, mutlak irade gücünün yırtık pırtık bir lifine sıfırlanıyor. Lanet olsun, bu kadının vücuduma hükmetme şekli.

"Elimden geldiğince kontrol ediyorum." Sesimdeki gerginlik, içimde yanan gerilimin yanında bir mum bile tutmazken, o ıslak, yapışkan uyarılma ile iddiasını ortaya koyuyor ve dilimi bir tat için buruşturuyor.

Thalia'nın hala yaşadıklarına geri dönmesine neden olan bazı tetikleyicileri var, ancak zaman ve güvenin büyük bir iyileştirici olduğu kanıtlandı. Ona nasıl dokunacağımı, hangi sınırları zorlayabileceğimi ve şeytanlarını kısaçta tutan kelimeleri öğrendim.

Asla eskisi kadar kaygısız olmayabilir. Bir zamanlar yaptığı gibi ayak parmaklarını asla o karanlık arzulara daldırmayabilir, ama benim olduğu sürece, tüm bunlar umurumda değil.

Sıcak dudaklar boğazımı buluyor ve dilini tenimde gezdirirken kaslarım kasılıyor, neredeyse kramp girecek. "Hiç arkadaşlarını düşünüyor musun?"

Kaşlarımı çatarak soru yerine kalçalarının hareketine odaklanıyorum. "Neden soruyorsun?"

Gıcırdatma duruyor ve onun alaycı hareketlerinin yokluğunda gözlerimi açtığımda bana baktığını görüyorum, yüzündeki ciddi ifade dürtülerimi dizginliyor. İçimde tutuşturduğu ateşi söndürüyor. "Ya doğuya gidersek? O topluluğu arayabiliriz. Alfa kardeşlerinle birlikte."

Yıllar boyunca onları düşündüm. Ne yaptıklarını. Hayatta olup olmadıklarını. Gelişip gelişmediklerini. Ama o zamandan beri Thalia ile kurduğum hayatı ve ormandaki küçük kulübemizi takdir etmeye başladım. Burada, o ve Asher ihtiyacım olan her şey. "Burayı seviyorsun."

"Seviyorum." Parmaklarını yüzümde gezdiriyor, dokunuşu arzularım ve sakinliğim arasında kafa karıştırıcı bir geçiş yapıyor. "Ve sonsuza kadar burada seninle kalmak isterdim. Ama bir yanımda macera özlemi çekiyor. Bir zamanlar bu dünyadan korkuyordum, ama seninle? Ve Asher'la? Her şeyi görmek istiyorum. Hepsini yaşamak istiyorum."

Onunla birlikte açık arazide dolaşma fikri damarlarıma farklı bir heyecan pompalıyor. Uzun kış uykusundan uyanan bir adrenalin atışı. Yine de aynı zamanda yol boyunca karşılaşacağımız tehlikeler midemi bulandırıyor. Olasılığı

Ona bir şeyler oluyor. Thalia'dan önce hiç bu kadar önemsemediğim bir endişe.

Yalnızken, tehlike ne olursa olsun her yere gitmeye hazırdım. Şimdi gerçek korkuyu, onu kaybetmenin acısını tattım ve bu riski almak istemiyorum.

Remus onu incittikten sonra içine düştüğüm o karanlık yerleri hatırlıyorum. Kafamın içindeki cehennem gibi derinlikler beni insandan çok hayvan gibi hissettiriyordu. Eğer bilseydi beni lanetleyeceği, hatta belki de benden biraz korkmasına neden olacak korkunç ve dehşet verici düşünceler.

Kaşlarını indirdi, başını eğdi, şüphesiz ani tedirginliğimi anladı. "Ne oldu?"

Endişesinin altında parıldayan o vahşi ısıltı olmasa, belirsizliğimi onunla paylaşmaya meyilli olurdum. Korkunun köreltemeyeceği bir macera kıvılcımına çok aşinayım. "Eğer görmek istediğin dünya buysa, nereye gidersen git seni takip edeceğim."

Gözleri yumuşuyor ve seve seve öpmek için öne doğru eğiliyor. "Bu gece olmak zorunda değil. Önümüzde koca bir hayat var."

Ona bakarken sessizce şu düşünceyi özümsemeye çalışıyorum: bu kadınla bütün bir ömür. Ne kadar inanılmaz ama aynı zamanda yeterli değil. Asla yetmeyecek. Bir erkeğin açlıktan öldüğünü ya da daha kötüsünü görmeyi tercih eden bir dünyada ancak bencil bir hıyar daha fazlasını arzuları ve unutmadım ki çok uzun zaman önce tek başıma bir kadına sahip olmak fiziksel olarak imkânsızdı. Yine de burada, ülkenin tüm zenginliklerini çalmış bir kral gibi kendi etten ve kandan fantezimin altında yatıyorum.

Belki de cennet gerçekten vardır.

Beni iterken göğsümde bir baskı hissediyorum ve kolunu yakalamak için uzanıyorum. "Nereye gittiğini sanıyorsun, kadın?"

"Ayakkabılarımı almak için. Tabii ormanda buluşma fikrini değiştirmediyse?"

Onu çözdüğümde yeterince hızlı ayağa fırlayamıyorum. "Kendimi bir ağaca bağlayıp aslanların bana saldırmasına izin vermeyi tercih ederim."

Ayakkabılarını giyiyor ve omzunun üzerinden bakıyor, bu günlerde daha sık ortaya çıkan o mükemmel imza gülümsemesini takınıyor. "Bu da bir seçenek o zaman? Yani, seni bir ağaca bağlamak?"

Bir kahkaha atıp battaniyeyi yerden kaldırıyorum. "Eğer bu, o güzel kalçaların arasına girme şansı anlamına geliyorsa, bana ne istersen yapabilirsin."

Gözlerinde rahatsız edici bir hayranlık dönüyor ve yanına doğru yürüdüğümde parmak uçlarına kadar yükselip kollarını boynuma doluyor. "O zaman biraz ip almak isteyebilirsin," diye fısıldıyor.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca onun merhametine kalmış olmanın ürkütücü görüntüsü tüylerimi diken diken ediyor. "Hallediyorum."

"Güzel. Hazır elin değmişken bir şişe mürver şarabı da kap. Uzun bir gece olacak Alfa."

W Sabahın erken saatlerindeki sisin beyaz girdapları, tünediğim dağın sarkan kayasının altındaki vadiyi örtüyor. Kulübe Thalia ve Asher uyurken, çevredeki ağaçlar tarafından karanlıkta gizlenerek sessizce dinlenir.

Ellerimi birbirine sürtmek sinirlerimi yatıştırmaya yetmiyor, bir yandan da düşüncelerimin girdabında debeleniyorum. "Thalia uyurken buraya geleyim dedim, böylece seninle konuştuğumu duyamaz. Aksi takdirde muhtemelen kafamı Doktor Levins'e kontrol ettirirdi."

Kendi kendime gülümseyerek bir dizimi yukarı kaldırıyor, diğerini aşağıdaki birkaç yüz metrelik açık havaya sarkıtıyorum. "Ayrıca... işitme duyun her zaman berbattı. Gökyüzüne daha yakın olmak daha iyi, bu kadar zorlanmak zorunda kalmayacağın bir yerde. Orada olduğunu varsayıyorum."

Gülümsemem azalıyor, altımda kasvetli düşüncelerimle kararmış gibi görünen gölgeli toprağa kaşlarımı çatıyorum. "Sürekli bu rüyaları görüyorum. Nightshade işe yaramadı ve seni aldıklarında ölmedin. O yerde kapana kısılmışsın. O şeylerle birlikte. Güneş ışığı yok. Karanlık ve acıdan başka bir şey yok."

Ormandaki ağaçların esintiyle dalgalanması, avın çalılarının arasından geçerken hareket etmesi gibi düşünceler de canlanıyor.

"Calico'da genç çocuklar olduğumuz zamanları hatırlıyorum... hiçbir şeyden geri adım atmazdınız. Muhafızlardan değil. Mutasyonlardan. Doktorlar. Valdys. Sen ve ben, her zaman aynı fikirde değildik ama ben her zaman senin nerede durduğunu bilirdim. Bunun için dişlerini dökmek istediğim zamanlar bile." Homurdanarak burnumu çekiyorum ve kokluyorum. "Sonuna kadar hep dik durdun. Seni hep böyle düşünmüşümdür. Bir savaşçı."

Uzun bir duraklama bana düşüncelerimi, kaybettiğim arkadaşşıma söylemem gereken her şeyi toparlamam için zaman veriyor. Kardeşime. "Thalia bana bırakmam gerektiğini söyledi. Hiçbirinin benim suçum olmadığını söylüyor. Ama ..." Bakışlarımı kıpırdayan ellerime sabitleyerek başımı sallıyorum. "O orada değildi. O kapıyı senin kadar kolay açabileceğimi bilmiyor. Yapabileceğimi..."

Sözlerimin kısa kesilmesi anıyı silmiyor ya da yüzeye taşan suçluluk duygusunu durdurmuyor. O yerden acilen çıkmam gerektiğine dair canlı hatıralar.

Boğazımı temizleyerek, vicdanımı sızlatan pişmanlığa kaşlarımı çatıyorum. "Diğer tarafta kalabilirdim. Ve sen de bunlarla tek başına yüzleşmek zorunda kalmazdın."

Ellerimi başımın üzerinde gezdirerek Thalia'yla birlikte evimiz haline getirdiğimiz geniş araziye ve ormana bakıyorum. "Thalia ile yaşadığım bu hayat. Bazen gerçek gibi gelmiyor. Sanki onu hak etmiyormuşum gibi geliyor. Bunların hiçbirini." Yama tutmamış gözümü kapatıyorum, yüksek sesle söylemekten korktuğum imkânsız kelimeler şimdi suçlayıcı bir itiraf gibi dudaklarımdan dökülüyor. "Belki de onun yerine burada sen olmalıydın."

Sağlam gözümü açtığımda, kulübenin hareketsiz ve rahatsız edilmeden durduğu ormanın kalınlığındaki küçük noktayı seçebiliyorum.

Huzurlu.

"Sadece bu rüyaların berbat bir önsezi olmadığını bilmem gerekiyor. Bir şekilde, bir yerlerde acı çekmediğini bilmeme izin verirsen. Kafamdaki tüm bu saçmalıklar sadece suçluluk duygusu ya da onun gibi bir şey. Rüyalar ve pişmanlıklarla başa çıkabilirim. Ama bir yerlerde hızlı bir ölüm için dua ediyorsan, burada oturup mutlu rolü yapamam kardeşim." Son rüyamı, yine o tünellerde mahsur kalmayı, kaçmanın imkânsızlığını ve ölümün soğuk nefesini ensemden hissettiğimi hatırlayınca kaşlarımı çatarak uzaklara bakıyorum. "O yerde çok kötü şeyler yaşadık. Hâlâ bilinç kayıpları yaşıyorum, odun falan keserken birdenbire yine o yataklardan birine bağlanmış oluyorum. Ağzımdaki lokma yüzünden dişlerimi gıcırdatıyorum. Her şeyin bitmesini diliyorum. Bazen ellerim titriyor." Bileğimdeki hayali bir karıncalanma beni en son yaşadığım, titremeye başladıktan sonra bir tencere kaynar suyu döktüğüm olaya götürüyor. "Bırakmam gerekiyor. Anıları. Suçluluk duygusunu. Her şeyi. Sadece bana sorun olmadığını söyle. Bana bir işaret falan ver."

Burada, tüm bu pisliği boşaltmanın işleri kolaylaştıracağını düşünmüştüm, ama omuzlarımdaki ağırlık bir şekilde eskisinden daha ağır gelmiyorsa ne olayım.

Bunu yüksek sesle söylemek de doğru gelmiyor. Cadmus'u tekrar terk etmek ve onu bu yükü tek başına taşımak zorunda bırakmak gibi geliyor.

Sıcak ışık huzmeleri yüzüme vuruyor ve bakışlarımı ufka doğru kaldırıyorum; erken şafağın turuncu ve kırmızı kolları vadinin üzerinde uzanıyor, yeni bir günle esniyor.

Parlak bir ışık çemberi aşağıdaki karanlıktan yükseliyor, ağaç silüetinin üzerinde tepeye çıkıyor. Hayatım boyunca birkaç gündeğümü izledim, ama hiçbirisi bu kadar görkemli değildi, altın ışığın gölgeler arasında dans edişisi ve erken dondan parıldaması. Gerçek gibi görünmüyor. Gözümde toplanan sisin üzerinde parlıyor ve tüm bunların doğaüstü güzelliğine bir kahkaha atıyorum.

Gözümün önünden çekip başımı arkaya yatırıyorum, sıcaklığın tenimi ısıtmasına izin veriyorum ve eski dostuma gülümsüyorum. "Gösterişçi piç."

EPILOGUE 2

TITUS

On dört yıl sonra...

"Y Birkaç mil geriye dönmememiz gerektiğine emin misin?"
Thalia elli yıllık olması gereken katlanmış haritaya bakıyor -
bir paket kurutulmuş et ve bir sürahi

Mürver şarabı, ticaret istasyonunda. Yolcu koltuğunda oturmuş, çıplak ayaklarını arabanın ön paneline dayamış, akordeon sayfalarını yüzüne doğru tutarak rotayı inceliyor gibi görünüyor.

"Bu doğru yol." Hızlı bir bakış bana uzun beyaz eteğinin yırtmacından görünen dolgun kalçalarının görüntüsünü hediye etti.

"Alo?"

Elini sallayınca isteksizce dikkatimi bacaklarından çekip yola geri dönüyorum.

"Yola dikkat bile etmiyorsun. Doğru olduğunu nereden biliyorsun?"

Bana doğru eğildiğinde kâğıt kırışıyor ve çıtırdıyor, göğüsleri koluma bastırıyor, küçük topluluğa gittiğimizden beri bir haftadan fazla bir süredir sevişmemiş olmanın hayal kırıklığını körüklüyor. Asher arka koltukta uyumasaydı, yol kenarında birkaç kez durmuş olacaktım.

"Akü zayıflamış gibi görünüyor," diyor. "Bir mil geride, ileride bir şarj istasyonu için bir işaret gördüm."

"Evet. Durabiliriz. Gerin." Kendime işkence etmek için, çok dar atletinin boynundan yukarı çıkan göğüs dekoltesine bir göz atıyorum. Lanet olsun,

Kadın ayartıcı bir lokma gibi. "Beş dakikalığına seni sıkıştırarak bir duvar bul."

"Titus!" diye fısıldıyor, omzunun üzerinden Asher'a bakıp geri dönüyor.

"Muhtemelen bunu duymuştur."

"Ne?"

"Biliyor musun? O şeyi yapmak..."

"Çocuk on dokuz yaşında. Bir süredir bu *olaydan* haberdar."

Kaşlarını çatarak koltuğunda geriye yaslanıyor. "Yani... günlerce ormanda kaldığınızda konuştuğunuz şey bu mu? Kadınlar ve seks mi?" Son soruyu ağzından geçiriyor, sanki çocuk arka koltukta baygın yatmıyormuş gibi ve uyumuyorsa bile, muhtemelen zaten ona ipucu vermiştir. "Henüz... bir kızla birlikte oldu mu?"

Kolumu koltuğun arkasına doğru uzatarak ipeksi sarı saçlarından bir tutamla oynuyorum, o uzun saçların karnımda gezindiğini düşünmemeye çalışıyorum. "Ormanda konuşulan, ormanda kalır."

Gözlerini devirerek kollarını kavuşturuyor ve yanındaki pencereye doğru dönüyor. "Ben onun annesiyim. En azından Freya'nın kampında geride torun bırakıp bırakmadığımızı bilmem gerekir."

"Bildiğim kadarıyla yok. Tanrım, böyle söyleme. Henüz büyükanne ve büyükbaba olacak yaşta değiliz."

"Yaşlı kadın onu ipe çekip kazığa bağlayıp yakmadığı için şanslı." Dikiz aynasından çocuğa hızlıca baktığımda kafasının arkaya atılmış olduğunu gördüm, uyuklarken ağzıyla sinekleri yakalıyor. "Bana anlattıklarından sonra, kampın ortasına onun bir heykelini koymadıklarına şaşırdım."

Dudakları tiksintiyle kıvrılan Thalia başını sallayarak elini savuşturur. "Ayrıntılara ihtiyacım yok."

"Güzel. Çünkü bana anlattıklarının özetine ihtiyacım yok."

Beynimi Asher'ın anlattığı hikâyelerden arındırarak toprak otoyoldan sapıyorum ve sanki gökyüzünden düşüp hiçliğin ortasına düşmüş gibi görünen küçük bir binaya doğru ilerliyorum. Her iki yanındaki kilometrelerce açık arazi, buraya gelmek için kat ettiğimiz uçsuz bucaksız çölden daha fazla yeşillığe sahip. Yolda giderken uzaktaki bir cisim dikkatimi çekiyor ve gözlerimi kısarak üç direğin üzerine haç gibi dikilmiş, yaklaşık otuz metre havaya dikilmiş cesetlere benzeyen bir şey görüyorum.

Bir uyarı.

Burası düşmanlar tarafından yönetiliyor olabilir, bu da burada dikkatimin dağılmasını göze alamayacağımı hatırlatıyor.

Kamyonu altlarındaki iki bölmeden birine yönlendirdiğim yerde, kubbe şeklindeki iki güneş paneli yan yana boş duruyor. Bazıları hala eski araçları kullanıyor olsa da, benzin hortumlama ve terk edilmiş hurdaları çalma günleri geride kaldı. Yeni arabalar güneş enerjisiyle çalışıyor ve eğer birinin takas etmeye değer bir şeyi varsa, şehirdeki birkaç yer takas etmeye istekli. Yıllar içinde edindiğim marangozluk sayesinde, güzelce oyulmuş dört direkli bir yatak ve birkaç mutfak sandalyesi ile takas ettiğimde, park yerindeki en güzel aracı kazandım.

Haki renkli balıkçı şapkası takmış yaşlı bir adam küçük binadan topallayarak çıkıyor, elinde bir çuval taşıyor, yaklaşırken ona şahin gibi bakıyorum.

Sürücü koltuğundan inip başımı sallayarak nemli Florida havasını içime çekerken bir yandan da adamın kolundaki çuval bezinin arasından çıkan çıkıntıları inceliyorum.

"Sen ve karın yol için biraz isterseniz, taze toplanmış portakallarım var." Elindekileri göğsüme doğru itip şarj kontrol cihazına doğru ilerlerken sesinin yaşlılıktan kaynaklanan törpülenmiş tonu sinirli bir ton taşıyor. İstasyonların çoğu kendi kendine hizmet veriyor, ancak birkaç istasyon sahibi, eksik ekipmanla ilgili kapsamlı şikayetlerle birlikte bağlantıları kendileri yapmaktan hoşlanıyor. Akü için kamyonun üzerindeki kapağı açıyor ve kabloyu ona bağlayarak şarjı başlatıyor.

Ailemi tehdit eden her şeye saldırmaya hazır kaslarımı gevşetmeden önce etrafımıza bir kez daha bakıp izlenmediğimizden emin oluyorum ve çuvalın içine baktığımda ağzımı sulandıran tatlı narenciye kokusuyla karşılaşıyorum. Olgun bir portakal yemeyeli uzun zaman olmuştu. "Takas edebileceğim tütsülenmiş geyik etim var."

Elini kalçasına dayayan yaşlı adam başıyla onaylıyor. "Vay canına, kendine bir anlaşma bulmuşsun."

"Burada tek başına mısın?" Kamyonun camından uzanarak portakalları Thalia'ya uzatıyorum ve Asher'in artık uyanmış olmasıyla birlikte, çocuğun etlerin depolandığı kamyonun arkasından ikramlarımı geçirmesi için parmaklarımı şıklatıyorum.

"Çoğunlukla. Bugünlerde çok fazla yolcu gelmiyor." Yaşlı adam takası kabul ediyor ve etrafına sarılı bezi bir an kokluyor. "Çok nazıksınız," diyor ve içindeki kurumuş sırt kayışları için bezi açıyor. "Hepiniz nereye gidiyorsunuz?"

"D u y d u ğ u m u z bir topluluk. Güneş enerjisi ile çalışan evlerin olduğu bir grup arazi. Biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum." Dişleriyle bir ısırik koparan yaşlı adam, ağzını bir parça etle dolduruyor ve beni sözlerine asılı bırakacak kadar uzun süre yanıtına ara veriyor. "Yüz mil içindeki hemen hemen her kovani ve evi

bilirim. Bahsettiğin yer Harmony Hills."

"Evet. İşte bu kadar." Son birkaç yıldır etrafa sorarak ufak tefek bilgiler toplamayı başardım ama hepsi kulaktan dolma, çünkü şahsen konuştuğum hiç kimse topluluğu gerçekten görmemişti. "Nerede bulabiliriz?"

"Gelemezsin. Oradaki insanlar yabancıları pek hoş karşılamaz. Özellikle de buralı gibi görünmeyenlere."

"Orada mı yaşıyorsun?"

"Eskiden. Yaklaşık dört yıl önce oradan ayrıldım ve bir daha arkama bakmadım." Kurutulmuş etin son lokmasını ağzına atıyor ve kalanını paketliyor.

"Seni kovdular mı?"

"Hayır. Onlar iyi insanlar. Korumacı ama iyi. Topluluk çok güzel ama karım öldükten sonra bana göre değildi." Haç işareti yaparken yaşlı adamın yüzü kaşlarını çatarak kırışıyor. "Tanrı ruhunu şad etsin."

"Orada arkadaşlarım

var." "Herkesin var."

"Valdys ve Cali'yi tanıyor musun?"

Çenesini ovuşturarak bir süre düşünceli bir şekilde arkasına bakıyor. "Sanırım onları tanıyorum, evet."

"Valdys ve ben birlikte büyüdük. O benim için bir kardeş gibidir."

Buruşuk, romatizmalı gözleri bir an için beni değerlendiriyor. "O zaman sen de Alfalardan birisin?"

"Alfalara aşına mısın?"

"Harmony Hills'teki herkes Alfalara aşınadır. Çizgi romanlarda okuduğum eski süper kahramanlar gibiler. Neredeyse tanrılar, öyle değil mi?"

Arabanın karşı tarafında duran Thalia'ya bakıyorum, kollarını gerinmek için kaldırmış, yüzündeki sırıtiş şu anda kafasında dolaştığına emin olduğum ukala yorumları ima ediyor. Ara sıra benimle dalga geçmeyi sevdiği eski lakabı. Bu isimden hep nefret etmişimdir. "O halde, bu topluluk... arkadaşlarıma kucak açtılar?"

"Neredeyse onlara tapıyorum."

"Burayı nerede bulabileceğimi söylemen için ne yapabilirim?" Belki de yaşıam beni yumuşatıyor, çünkü on yıl önce olsa adamı boğazından tutup boğarak öldürmekle tehdit ederdim, ta ki yerini söyleyene kadar.

"Sen Alfa

mısın?" "Ben

Alfa'yım."

"Benim için yapabileceğin bir şey olabilir." Yaşlı adam takip etmem için başını salladı. "Tam şarj için birkaç dakikam daha var. Hadi gel."

Eskiden bir aracı tamamen şarj etmek saatler sürerdi, ancak bugünlerde bir depoyu benzinle doldurmaktan sadece biraz daha uzun sürüyor.

Sonunda araçtan inmeye karar veren Thalia ve Asher'a dönüp bilmiş bir bakış attım, Thalia da başını salladı - ben uzaklaşırken bir şey olursa, taksinin arkasındaki silahı kapıp kaçmam için bir işaret. Yolda yağmacılarla karşılaşma ihtimaline karşı defalarca üzerinden geçtiğimiz bir oyun planıydı bu. Dünya, Tarama'dan bu yana geçen birkaç on yıl içinde teknolojide bir dizi ilerleme kaydetmiş olabilir, ancak değişmeyen tek şey fırsatçılar, sormadan alan yırtıcılar. Bugünlerde kadınlar o kadar az olmasa da, erkekler hâlâ onlardan sayıca üstün ve adam kaçırma olayları her zaman olduğu kadar yaygın.

Birinin Thalia'yı kaçırdığına dair kâbuslar bugün bile uykularımı kaçırıyor ve onu bu yollarda bir saniye bile yalnız bırakmak midemi bulandırıyor.

Yaşlı adam tedirginliğimi hissetmiş gibi, "Burada karın için endişelenmene gerek yok. Bu yolda çok fazla yağmacı olmaz. Haber çabuk yayılır." Geldiğimizde fark ettiğim üç nesneyi işaret ediyor - daha önce alarmımın çalmasına neden olan çarmıha gerilmiş cesetler. "Buraya gelen son yağmacılar senin Alfa arkadaşlarınla karşılaştı."

Bu yorum beni gülümsetti. "Görünüşe göre doğru yöne gidiyorum."

A Dişi Rager dişlerini gıcırdatarak bana doğru hırlıyor, ilerliyor ve sonra kayarak durup ayaklarımın dibine sınıyor. Boğazına bağlı bir zincir Binanın arka tarafında bağlı olduğu duvardan uzanıyor. Kendini savunmak için tıslayarak benden uzaklaştığında işe yaramaz.

Rençperlerin derilerindeki beneklere bakarak kaç yaşında olduklarını söylemek zor, ancak kafasından sarkan birkaç gri tel, en azından altmışlı yaşlarında olduğunun iyi bir göstergesi.

"Karınızın vefat ettiğini söylediğinizi sanıyordum," diyorum yanımda duran yaşlı adama.

"O yaptı. Bu kesinlikle artık benim Vera'm değil. Çok güzeldi. Florida eyaletindeki en güzel kızdı."

"Harmony Hills'ten ayrılmanın sebebi o."

Gür gri kaşları başını sallarken alçalıyor. "Isırıldı. Onu hayatta tutuyorum, hayvanlarını besliyorum ama avlanmak eskisi kadar kolay değil."

"Peki, neden onun hayatına kendin son vermiyorsun?"

Dudakları düz, başını sallıyor. "Bunu yapamam. Yapamam. Yapmayacağım."

Bir elimi yüzüme sürerken, benden yerine getirmemi istediği görev için içten içe inliyorum. Bir zamanlar öldürmek hayatımın günlük bir parçasıydı. Bugünlerde ise tam bir baş belası. "Tamam. Ben bunu yapacağım, sen de Harmony Hills'i nerede bulacağımızı söyleyeceksin, öyle mi?"

"Evet. Minnettarlığımı kazanacaksın."

Hiç heyecanlanmadan, pençelemeye ve tıslamaya devam eden Rager'a doğru bir adım atıyorum ama kolumdan tutarak beni durduruyor.

"Bekle... Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?" Adamın yüz ifadesine kazınan endişe, şu anda insandan çok hayvan olsa bile, onun önemli biri olduğunu hatırlatıyor.

Benim Thalia'm gibi.

"Bunu hızlı ve acısız yapacağım."

Başını sallayarak kolumu okşadı ve geri çekildi.

"Tamam, güzel." "Ben bunu yaparken uzaklaşmak ister misin?"

"Hayır. İzlemem gerek. Yardımcı olur."

Yola geri dönmek için sabırsızlanarak binaya çömelmiş, hâlâ tıslayan ve pençeleleyen Rager'a yaklaşıyorum. Önünde diz çöküyorum, Thalia'yı onun yerinde hayal ettiğimde içimi tedirgin edici bir his kaplıyor. Yaşlı adama bir kez daha baktığımda şapkasını elinde sıkıldığını görüyorum, şüphesiz gergin, olacaklar için tedirgin.

Dikkatimi tekrar Rager'a çeviriyorum ve gözleri siyah ve hayattan yoksun olsa da, anlayışı ve insanlığı hastalık tarafından kemirilmiş olsa da, sesimi onun için nazikçe yükseltiyorum. "Vera, dinlenme zamanı."

Gözlerinde bir şey titreşiyor gibi. Belki bir hüznün. Ya da belki de sadece hayal ediyorum, bana pençe atan elleri geçip boğazına uzanırken, kırılan dişlerden kaçıyorum. Bir elimle boynunun arkasını tutuyorum. Diğeriyle boğazına bastırıyorum, sertçe. Daha sert. Hırıltılar yoğunlaşıyor. Pençeleri derimi sıyrıyor ama geçmeyi başaramıyor. Hızlı bir dönüşle hırıltılar kesiliyor ve aynı anda parçalanmış bedeni kollarımda hareketsiz kalıyor.

Sayısız Rager öldürdüm ama bu olayla ilgili bir şey içime oturuyor ve o yorgun, yaşlı gözlerde kendi yansımamı görmekten korktuğum için yaşlı adama dönüp bakamıyorum.

Onu dikkatlice sırt üstü yatırıyorum ve göz kapaklarını indirerek gözlerindeki boşluğu kapatıyorum. Cildindeki çürüme olmasa, huzur içinde dinlenen normal, yaşlı bir kadın gibi görünecekti.

Ayağa kalkmaya çalışırken arkamdan burnumu çekiyorum. "Artık daha iyi bir yerde," diyor yaşlı adam, sanki bunu kendisinin de duyması ve inanması gerekiyormuş gibi.

"Öyle."

Yanımda durdu ve şapkasını saçsız tepesinin üzerine geri kaydırıldı. "Aradığınız yer birkaç mil geride. Otoyolun hemen dışında. Tabelaları göreceksin."

Harika. Thalia haklı olduğunu öğrenince çok sevinecek.

"Teşekkürler. Kendine iyi bak."

Bir burun çekme daha ve yaşlı adam başını sallıyor. "Başımı sallayacağım. Kim bilir, belki bir gün seni Harmony Hills'te tekrar görürüm."

I Kamyonu, Szolen'dekini andıran bir duvarın hemen önünde duracak şekilde yuvarlayın.

diğer tarafında yayılan tarlalar. Umarım nöbet tutanlar Szolen'deki arabulucular kadar ayrımcı değildir.

Kamufraj pantolonu giymiş, silahının namlusu omzuna dayanmış ve dudaklarından bir sigara sarkan bir figür bize doğru ilerliyor. Yaklaşırken, başındaki sarı bukleleri ve gözlerindeki gençliği inceliyorum - beni yirmi yıl öncesine götüren tanıdık yeşil gözler. Ensieme bir karıncalanma hissi tırmanıyor, çünkü ergenlik çağını geçmemiş bu çocuk bize doğru yürüyen bir hayalet bile olabilir.

"Lanetleneyeğim," diye mırıldanıyorum kendi kendime, hayretten sersemlemiş bir halde. İmkânı yok.

"Ne oldu?" Çevremde Thalia bakışlarını ön camdan arkaya doğru kaydırıyor. "Onu tanıyor musun?"

"Bu çocuğu kızdırmak istemiyorum. Bana onunla konuşmam için bir dakika verin ve burada kalın."

Beynimi tıkayan sayısız imkânsızlığı ayıklayarak kamyonun kabininden çıkıyorum. Botlarım yere değdiği anda, çocuk namluyu ileri doğru fırlatıyor ve kafatasımın yakınlarında bir yere doğrultuyor.

Sigarayı yana doğru savuruyor, nişanını bir kez bile bozmuyor. "Yeterince yaklaştın, pislik. Kamyondaki bakıcıyı bağışlayabilirim, ama kışını kurşunla doldurmaktan çekinmeyeceğim." Başka bir adamın suratına bir yumruk indirebilecek cesur sözler, ama bu durumda, sadece kıkırdama isteği uyandırıyor.

Çocuğun alaycılıkla dolu sesi pekâlâ eski dostuma ait olabilirdi. "Cadmus?"

Çocuğun gözleri dürbünün arkasında genişliyor ve silahını kaşlarını çatacak kadar indiriyor. "Kimsin sen?"

Hâlâ rüya görüp görmediğimden emin olamadığım için Thalia'ya dönüp bakıyorum, halüsinasyon görmediğimi teyit etmek için. "Adın bu mu?"

"Evet. Peki, sen kimsin?"

"Neler oluyor?" Çocuğun yaşlarında bir kadın çocuğun yanında durduğunda, yaklaşan botların çakıl taşlarına sürtünmesinden kadınsı bir ses yükseliyor. Uzun kahverengi bukleleri ve parlak mavi gözleriyle o da belli bir aşinalık taşıyor. Çarpıcı bir güzelliği var ki, eğer şu anda dikkat ediyorsa, Asher'ın kendisi de şüphesiz fark etmiştir.

"Ben hallederim, Sarai. Tırnak törpülemeye geri dön."

"Siktir git." Başını bana doğru salladı. "Senin burada ne işin var?" Sesinin saçma sapan tonu şüphelerimi pekiştiriyor.

"Sen Wren'in kızısın."

Kaşlarını çatarak bakışlarını sarışına doğru kaydırıp ve geri döndü.

"Kendini kötü hissetme. Adımı biliyordu," diyor Cadmus, hala silahını tutarak

Ben.

Her şey yerli yerine oturuyor. Cali. Cadmus. Zamansız kızgınlığı. Hızlı bir Zihinsel bir hesaplama ve başımı sallıyorum. "Sen Cali'nin oğlusun. Valdys'in buralarda olma ihtimali var mı?" Kafama doğrultulan namludan etkilenmeden, etrafta daha fazlası var mı diye bakıyorum.

"Babamı da tanıyorsun, ha?"

Tabii ki Valdys'e babası olarak hitap edecekti. Ve Valdys de şüphesiz onu oğlu olarak kabul ederdi.

"Çok eskiden beri tanışıyoruz."

"Bu doğru mu?" Sonunda silahını indirerek belinden bir telsiz çıkardı.

"Bunu göreceğiz. Önce bana kim olduğunu söylemek ister misin?"

"Adım Titus."

Çocuğun gözlerinde bir şey parıldıyor ve yanındaki kıza bilmiş bir bakış atıyor. "Sen Titus'sun." Bu bir soru değil.

"Ben de öyle dedim."

Sanki yeniden rahatlamış gibi silahını omzuna dayadı, gözleri beni taradı, belki de şimdi ona bok atmak için burada olan garip bir yaşlı adam yerine gerçekten bir Alfa olabileceğimi fark etti. "Ailem bazen senin hakkında konuşur. Nedense ben bir dev ya da onun gibi bir şey bekliyordum. Arkanızda meleklerden oluşan küçük bir maiyetiniz var, sizi bir tür kutsal adam gibi tanımlıyorlar."

Tanrım. Bu çocuğun kafasını ne tür hikayelerle doldurmuşlar böyle?

"Gördüğüm kadarıyla baban hâlâ saçmalıyor." Kollarımı kavuşturmuş, çenemi ovuşturuyorum, hâlâ Calico'da tanıdığım genç Cadmus'a olan esrarengiz benzerliğimden etkileniyorum. Yara izleri hariç tabii. "Babana tıpatıp benziyorsun."

Gülümsediğinde yanaklarındaki gamzeler bunu kanıtlıyor. "Ben de öyle duydum. Silah için üzgünüm dostum. Pisliklerin buralarda ne kadar çabuk düşmanca davranabildiklerini bilsen şaşarsın."

Yanımda beliren bir varlık bakışlarımı Thalia'ya çeviriyor; Thalia yanımda dururken, Asher onun diğer yanına doğru ilerliyor; gözleri, gülümsemesini engellemek istercesine dudağını ısırarak genç kıza neredeyse yapışmış durumda. Tam bir Rager ya da psikopata dönüşmemiş olsa da, çocuğun cinsel iştahı alışılmışın dışında, ki bu da koruyucu Alfalar tarafından yönetilen bir toplulukta zor olacaktır.

"Bu benim karım, Thalia. Ve oğlumuz, Asher."

Her iki çocuk da onlarla tokalaşıyor ve Asher'ın kıza özür dilemeden çapkınca bakması üzerine boğazımı temizleyerek çocuğu uyarıyorum. Six hakkında hatırladığım kadarıyla, kıızı yüzünden kavgaya tutuşmak isteyeceğim biri değil.

"Baba, orada mısın?" Cadmus telsizi yüzüne tutuyor ve o kendine özgü sırtışını takınıyor.

"Evet. Kapıda her şey yolunda mı?" Saniyeler sonra tanıdık bir ses cevap veriyor ve lanet olsun ki bu ses beni gülümsetmiyor.

"Burada bir adam var. Seni tanıdığını söylüyor. Gelip kontrol etmek isteyebilirsin."

"Beni tanıyan bir adam *nasıl*?"

Bunun üzerine başımı, Cadmus'un hâlâ düğmesini tuttuğu ahizeye doğru salladım. "Lejyon subayını bayılttığı için birinin suçu üstlendiğini ve ceza olarak lağım çukurunun dibini boyladığını hatırlayıp hatırlamadığını sor."

Diğer uçtan gelen cevap kıkırdaması bana gayet iyi hatırladığını söylüyor. "Vay canına. Bunca zamandır hangi cehennemdeydin Titus?"

"Gülleri kokluyorum. Hayat sana nasıl davranıyor?" "Haftada iki kez kıcıma iğne yemekten daha iyi."

Kıkırdarak başımı sallıyorum ve Calico'daki o korkunç Alfa enjeksiyonlarını hatırlıyorum. "Haftada iki kez mi dedin? Doktorlar senden daha çok hoşlanmış olmalı."

"Evet, grubun daha yakışıklısı olmak işe yarıyor."

"Peki, anlaşma nedir? Bizi bütün gün bu nemli havada bekletecek misin yoksa içeri mi alacaksın?"

Hoparlörden bir kahkaha daha yükseliyor. "Hala hatırladığım aynı huysuz herif. Bana bir saniye ver, seninle kapıda buluşacağım."

"Bir saniye mi? Baston seni hiç yavaşlatmıyor mu, ihtiyar?"

"Muhtemelen bu sabah yediğın kuru eriklerden daha fazla değıl." Onun bu yorumu Thalia'nın kıkırdamasına yol açıyor ve ben kaşlarımı çattığımda elini ağzına götürüyor. "Evine hoş geldin dostum."

"Evet." Parmaklarımı Thalia'nın kollarıyla birleştirerek, bu düşüncenin verdiği beklenmedik rahatlığın, dünyadaki kendi küçük köşemizden ayrılmış olmanın verdiği şüpheleri bastırmasına izin verdim. En iyi anılarımdan bazılarına bağılı bir yer. Asla solmayan ama hayat devam ettikçe büyüyen anılar. Burada yeni anılar biriktireceğiz. Çünkü aile böyle bir şeydir.

Nereye gittiğimiz, ne zaman döndüğümüz ya da dönüp dönmediğimiz önemli değıl, onlar her zaman bizim evimiz olacak.

Umarım Titus ve Thalia'nın hikâyesini beğenmişsinizdir.

Lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Uzun ya da kısa, yorumunuz her zaman takdir edilir ve bir arkadaşınıza kitap hakkında bilgi vermekle birlikte, bir yazara verebileceğiniz en harika hediyedir ❤️

Diğer kitaplarıma göz atmak için kaydırmaya devam edin.

Okuduğunuz için teşekkürler.

AKNOWLEDGMENTS

Bir kitap yazmak için bir köy gerekir ve işte tüm bu serinin sonuna kadar devam etmesine yardımcı olan insanlardan bazıları:

Öncelikle, her zaman olduğu gibi, kocam ve çocuklarım. Bu çabanın inişli çıkışlı dönemlerinde, hayali insanlarla konuşma ve şeytanlar tarafından ele geçirilmiş gibi rastgele alıntılar karalama eğilimimi görmezden gelerek yanımda oldular. Bunun için her zaman minnettar olacağım.

Editörüm ve arkadaşım Julie Belfield. Onun teşviki ve geri bildirimi, sert sevgisi ve ara sıra kıcıma attığı tekmeler olmasaydı, yazmaya devam edebileceğimden emin değilim. Beni şüpheyeye düştüğüm anlardan çekip çıkarmak için her zaman yanımda ve korkunç dilbilgimden ve berbat cümle yapımdan bıkmadığı sürece onu yanımda tutacağım.

Beta okuyucularım: Terri, Lana, Diane ve Kelly... Onlar olmasaydı bu seri berbat olurdu. Gerçekten. Geri bildirimleri paha biçilemez ve bu el yazmalarına bu kadar hevesle dalmaya istekli olmaları alçakgönüllülük. Açık sözlülüklerini, övgülerini ve eleştirilerini takdir ettim. Ve harika olduklarını kanıtladıkları için, her kitabı bitirdiğimde onları rahatsız edeceğim. Kusura bakmayın çocuklar!

Diane Dykes, olağanüstü asistan ve iyilik perisi-Onsuz ne yapardım bilmiyorum. O, her an söylenecek en doğru şeyi bilen ve aklım *Parlak Şeyler Ülkesi*'ne kaymak istediğinde beni yolda tutan tek kişi. Ben de onu tutuyorum.

Vigilante Vixens'a. Bu grup benim internetteki evim, kendimi rahat bırakabildiğim ve kendim olabildiğim yer. Onların cesaretlendirmesi ve desteği, motorun çalışmasını sağlayan yakıttır ve ben

kitaplar, hayali erkek arkadaşlar ya da Tom Hardy hakkında sohbet etmek istediğimde gideceğim yer. Ya da Jason Momoa. Ya da Henry Cavill. Anladınız işte.

Tasarımcım Sarah Hansen'in çılgın yeteneği sayesinde bu kapaklar benim favorilerimden bazıları. Beni şaşkına çevirmeyi ve nutkumu tutmayı asla başaramıyor. Ona gönderdiğim tutarsız karalamalardan bunları bir araya getirmesi de süper güçlere sahip olduğunu kanıtlıyor.

Eğer okuyucularım bana şans vermeseydi bu hikayeleri yazamazdım. Blog yazarları ve yazar arkadaşlarım da dahil olmak üzere hepinize, yıllar boyunca gösterdiğiniz sevgi ve desteğin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Kitap yazmak bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi ve siz okumaya devam ettiğiniz sürece bu çılgın hikayeleri yazmaya devam edeceğime söz veriyorum. Teşekkür ederim

OTHERBOOKSBYKERILAKE

KANUNSUZLAR SERİSİ

RİCOCHET GERİ

TEPME INTREPID

BALISTİK

ARDIÇ ÇÖZGÜ SERİSİ ARDIÇ

ÇÖZGÜ PATİSKA İNEN

LEŞ KRALLARI

GAZABIN OĞULLARI SERİSİ

RUH İNTİKAMI ALINDI

RUH DIRILDI RUH

KÖLELEŞTİRİLDİ

RUH KURTARILDI

THE FALLEN (GAZAP OĞULLARI YAN ÜRÜNÜ)

KUM ADAM DÜETİ

NOCTURNES & NIGHTMARES

REQUIEM & REVERIE

STANDALONES

DALGALANMA

ETKİSİ

TUZ VE KEMİK USTASI

Gelecek kitapların ARC'lerini kazanma şansı için Keri'nin haber bültenine kaydolun!

ABOUT THE AUTHOR

Keri Lake, iblislerle mücadele, intikam ve h ı n z ı r c a sürprizler konusunda uzmanlaşmış karanlık bir romantizm yazarıdır. Hikâyeleri, iyi ve kötü arasındaki çizgide yürüyen anti kahramanlar ve onları dize getiren cesur kadın kahramanlarla cesurdur. Kitap yazmadığı zamanlarda kocası, kızları ve asi Labrador'larıyla (hiçbir şeyi geri almayan) vakit geçirmekten hoşlanıyor. Sert kahve ve alternatif müzikle besleniyor, iyi bir kırmızı şarabı seviyor ve hafif bir bitter çikolata bağımlılığı var.

VIP E-posta Listesine kaydolarak Keri Lake'in yeni sürümlerini, özel ekstralarını ve daha fazlasını takip edin:

[VIP E-POSTA KAYDI](#)

Eşantıyonlar ve eğlenceli sohbetler için okuma grubuna katılın:

[VIGILANTE VIXENS](#)

Okurlarından haber almayı çok seviyor...

www.KeriLake.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.